

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_200096

UNIVERSAL
LIBRARY

OSMANIA UNIVERSITY LIBRARY

Call No. **K 83/M19N** Accession No. **K 1552**

Author **యం గోపరాజు, లుక్కా**

Title **నిష్కామ క్రైయము.**

This book should be returned on or before the date
marked below.

ನಿಷ್ಕಾಮ ಪ್ರೇಮ

ಗ್ರಂಥಕರ್ತ

ಉಳ್ಳಾಲ ಮಂಗೇಶರಾವ್

ಬಾಲಸಾಹಿತ್ಯ ಮಂಡಲ, ಲಿಮಿಟೆಡ್, ಮಂಗಳೂರು
ಇವರಿಂದ ಪ್ರಕಟಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು.

(ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ)

All Rights reserved by the Publishers

[Price 0-12-0

ಸರಸ್ವತೀ ಪ್ರಿಂಟಿಂಗ್ ವರ್ಕ್ಸ್, ಲಿಮಿಟೆಡ್, ಮಂಗಳೂರು.
ಮುಷೋವರ ಗ್ರಂಥ ಭಂಡಾರ

ಎರಡು ಮಾತು.

ಈ ಗ್ರಂಥವು ಮೇರಿ ಕೊರಿಲ್ಲಿ ಎಂಬ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಸ್ತ್ರೀಯ 'ದಿ ಟ್ರಿಜರ್ ಒಫ್ ಹೆವನ್' ಎಂಬ ಕಾದಂಬರಿ ಗ್ರಂಥದ ಆಧಾರದಿಂದ ಬರೆದಿದೆ. ಮೇರಿ ಕೊರಿಲ್ಲಿಯವರ ಹಲವು ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳುವ ತಾತ್ವಿಕ ವಿಚಾರಗಳಿಗೂ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಚೀನ ತಾತ್ವಿಕ ವಿಚಾರಗಳಿಗೂ ವಿಶೇಷ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಕ್ರೈಸ್ತಧರ್ಮಾಭಿಮಾನಿಯಾಗಿದ್ದು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಹಲವು ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶೀಯ ಚಿತ್ರಗಳಿಗೆ ಮಾರ್ಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನ ಧೈಯವು ಬೇರೇ ಧನಸಂಗ್ರಹವಲ್ಲ; ಅತುಲಧನಸಂಗ್ರಹದಿಂದಲೂ ಸಿಗಲಾರದ ಸುಖವೂ ಶಾಂತಿಯೂ ನಿಷ್ಕಾಮಪ್ರೇಮದಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತವೆಂದು ಚಿತ್ರಿಸಿದೆ.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ದೇಶೀಯ ರೂಪಕ್ಕೆ ತರುವುದರಲ್ಲಿ ಇದು ಎರಡನೆ ಪ್ರಯತ್ನ. 'ಕೌಂಟ್ ಒಫ್ ಮೊಂಟಿ ಕ್ರಿಸ್ಟೋ' 'ವಿಧಿಯ ವೈಚಿತ್ರ್ಯ' ವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿದ್ದು ಮೊದಲನೆಯದು. ಇದು ವಾಚಕರ ಮೆಚ್ಚಿಗೆಗೆ ಪಾತ್ರ ವಾದರೆ ಮೂರನೆಯದಾಗಿ ತಯಾರಾಗಿದ್ದ ಇನ್ನೊಂದು ಗ್ರಂಥವು ಬೇಗನೆ ಅಚ್ಚಿಗೆ ಬರಲಿರುವುದು.

ಉಳ್ಳಾಲ ಮಂಗೇಶರಾವ್

ಗ್ರಂಥಕರ್ತ

ನಿಷ್ಕಾಮ ಪ್ರೇಮ

೧ ನೆ ಅಧ್ಯಾಯ

ಶರತ್ಕಾಲದ ಸಾಯಂಕಾಲ. ಮುಂಬಯಿಯ ಮಲಬಾರುಹಿಲ್ಲದಲ್ಲಿ ನಾಯುಸೇವನೆಗೆ ಹೋಗುವವರ ಮೋಟರುಗಳ 'ಪೊಂ ಪೊಂ' ಧ್ವನಿ. ಅಗಲ ನಾದ ರಸ್ತೆಯ ಇಕ್ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಹೂದೋಟ ಮತ್ತು ಬಂಗಲೆಗಳ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಶುಭ್ರಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ಬೀರುತ್ತ ಚಂದ್ರನು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಮೇಲೇರಿ ಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತಿಸಿದ ವಿದ್ಯುದ್ವೀಪಗಳ ಕಾಂತಿಯು ಚಂದ್ರನ ಕಾಂತಿಯನ್ನು ಪ್ರತಿಭಟಿಸುವಂತೆ ಇದ್ದು ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಹಗಲಿನಂತೆ ಬೆಳಗಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಂಪೌಂಡಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಡುತ್ತಿರುವ ಕಾರಂಜಿಗಳ ನೀರಹನಿಗಳು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಬೀಳುವಾಗ ಈ ಎರಡು ಪ್ರಕಾಶಗಳ ಲೇವನದಿಂದ ಮಳೆಬಿಲ್ಲಿನ ಕಾಂತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದವು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಂಪೌಂಡಿನ ಹೂದೋಟದಲ್ಲಿ ಬಗೆಬಗೆಯ ಬಳ್ಳಿಗಳು, ಸುವಾಸನೆಯ ಹೂವುಗಳು ಆನಂದವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಇಂಥದೊಂದು ಕಂಪೌಂಡಿನಲ್ಲಿ 'ರೋಲ್ಸ್ ರೋಯ್ಸ್' ಮೋಟರ ಕಾರೊಂದು ಬಂಗಲೆಯ 'ಪೂರ್ಟಿಕೊ' ಒಳಗೆ ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ಡ್ರೈವರನು ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದನು. ಆಗ ಒಬ್ಬರ ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬರಾಗಿ ಇಬ್ಬರು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಹೊರ ಬಿದ್ದರು; ಜಗಲಿಯಿಂದ ಉಪ್ಪರಿಗೆಗೆ ಹತ್ತುವ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಹತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಅನಂತರ ಉಪ್ಪರಿಗೆಯ ದೊಡ್ಡ ಹೋಲಿಗೆ ಎದು ರಾಗಿರುವ ಬೋಳುಮಾಳಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತರು. ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ಜವಾನ ರಿಬ್ಬರು ಎರಡು 'ಈಜಿಚೆಯರು'ಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ತಂದು ಇಟ್ಟರು. ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಮೇಜನ್ನು ಇಟ್ಟು ಹಿಮಗಡ್ಡೆಯ ಚೂರನ್ನು ಹಾಕಿದ ಶರಬತ್ತು ತುಂಬಿಸಿದ ಎರಡು ಟಂಪ್ಲರುಗಳನ್ನು ಒಂದು ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ತಂದಿಟ್ಟರು. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಅದನ್ನು ಕುಡಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಹುಳ್ಳಿಗಳು ತಯಾರಾದುವು. ಇಬ್ಬರೂ ಹುಳ್ಳಿಯ ನಳಿಗೆಗಳನ್ನು ಬಾಯ ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತುಸು ಹೊತ್ತು ಸುಮ್ಮನೆ ಈಜಿಚೆಯರುಗಳಲ್ಲಿ ಒರಗಿದರು.

ಈಗ ಈ ಇಬ್ಬರ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಮಾಡೋಣ-ಮೊದಲು ಬಂದವನು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಗಿರಣಿಯೊಂದರ ಮ್ಹಾಲಿಕನು. ಅವನ ಹೆಸರು ಜಗಜೀವನ ದಾಸ ಸೇಟ್. ಅವನು ದೊಡ್ಡ ಶ್ರೀಮಂತನು. ಮುಂಬಯಿಯ ಗಿರಣಿ ಮ್ಹಾಲಿಕರ ಸಂಘದ ಅಧ್ಯಕ್ಷನು. ತೆಳುವಾದ ಮೈ, ಚಂಚುಮೂಗು, ತೀಕ್ಷ್ಣವಾದ ಕಣ್ಣುಗಳು, ಅಗಲವಾದ ಹಣೆ, ಪೊಳ್ಳುಬಿದ್ದ ಕನ್ನೆಗಳು; ಕಾಲಿಗೆ ಬಿಳಿ ಇಜಾರು; ಉದ್ದವಾದ ಕಪ್ಪು ಕೋಟು. ತಲೆಗೊಂದು ಪಾಗೋಟೆ; 'ಪೇಟಿಂಟ್' ಲೆದರ್ ಬೂಟ್ಸ್'ನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿದ್ದನು. ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಇವನ ಪರಮಮಿತ್ರನಾದ ಜಹಂಗೀರ್ ಅರ್ದೇಸೀರ್ ಎಂಬ ಫಾರ್ಸಿ 'ಸೊಲಿಸಿಟರ'ನು. ಇವನು ಅದೇ ರೀತಿಯ ಪೋಷಾಕನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದನು. ಆದರೆ ತಲೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಯುರೋಪಿಯನರ ಹೇಟನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದನು. ಮೈಬಣ್ಣ ಬೆಳ್ಳಗೆ, ಬಲಿತ ಕೊಬ್ಬಿದ ಮೈ, ನಸುಕೆಂಪಾದ ಚಪ್ಪಟೆ ಮೂಗು, ಕನ್ನೆಗಳ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಚಾಚಿಕೊಂಡಿರುವ ರೋಮಾವಳಿ; ಕ್ರೌಪ್ ಮಾಡಿದ ತಲೆ, ಇವನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಕಾಣುವ ನಸುನಗು, ಇವೆಲ್ಲ ಇವನು ತನ್ನ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಹಣ ಮಾಡಿ ಸುಖದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆಂದು ಭಾವನಾಗುತ್ತ ಲಿತ್ತು.

ಹುಕ್ಕೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸೇದುತ್ತ ಕುಳಿತ ಮೇಲೆ ಜಹಂಗೀರನು 'ಸೇಟಜೀ, ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಉತ್ತರ ಸಿಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ?' ಎಂದನು.

ಜಗಜೀವನದಾಸ ಸೇಟ್:—ನಿಮಗೆ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳು ತೀರಾ ಕ್ಷುಲ್ಲಕವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಆದರೆ ನನ್ನ ಅಂಬೋಣವು ನಿಜವಾದದ್ದೇ ಎಂದು ನನಗೆ ಖಂಡಿತವಿದೆ.

ಜಹಂಗೀರ್:—ನಿಜವಾಗಿರಬಹುದು! ಆದರೆ ಸತ್ಯವಾದುದನ್ನು ಅತೀ ಚಾಣಾಕ್ಷದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿ ಟೀಕಿಸಲು ಚರ್ಚಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಎಂದಾದರೂ ವೃದ್ಧರಾಗಲೇ ಬೇಕು, ಒಂದಾನೊಂದು ದಿನ ಸಾಯಲೇ ಬೇಕು. ಆದರೆ ಎಂದೋ ಸಾವು ಬರುವ ದಿನವು ಅನಿಶ್ಚಿತ ವಾಗಿದ್ದಾಗ ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯರಾಗಿರುವುದು ವಿಚಾರಶೀಲರ ಲಕ್ಷಣವಲ್ಲ.

ಜಗಜೀವನ:—ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ತರುಣರಿರುವಾಗಲೇ ಇನ್ನೂರು ಮಾಡಬೇಕು, ನಡುಪ್ರಾಯ ದಾಟಿದೊಡನೆ ವೀಲು ಮಾಡಿ ಇಡಬೇಕು ಎಂದು ನೀವು ಅನೇಕರಿಗೆ ಬೋಧಿಸುತ್ತೀರಾ?

ಜಹಂಗೀರ್:—ಮನುಷ್ಯನು ವೀಲು ಮಾಡದೆ ಫಕ್ಕನೆ ಬಿದ್ದು ಹೋದರೆ ಅವನ ಆತ್ಮೀಯರಾದ ನೆಂಟರಿಷ್ಟರು ಕೂಡಾ ಎಂಜಲೆಲೆಯ ಮೇಲಿನ ನಾಯಿಗಳಂತೆ ಕಚ್ಚಾಡಿಕೊಂಡು ಕೋಟುಕಚೇರಿಗಳಲ್ಲಿ ಹಣ ದುರ್ವ್ರಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಅಲ್ಲವೇ ಸೇಟಜಿ!

ಜಗಜೀವನ:—ಅದು ನಿಜ. ಆದರೆ ನನಗೀಗ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯ ಬಂದಿದೆ ಯೆಂಬುದು ಚಿಂತೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿಲ್ಲ. 'ಜಾತಸ್ಯ ಮರಣಂ ಧ್ರುವಂ.' ಬರುವ ಮರಣವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಲಾರೆವು. ನನ್ನ ಜೀವನಕಾಲವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸವೆಯಿಸಿ ಸಂಪಾದಿಸಿದ ಈ ಹೇರಳ ಸಂಪತ್ತು ನನ್ನ ಅನಂತರ ಏನಾಗ ಬೇಕು ಎಂಬುದೇ ನನಗೆ ಚಿಂತೆ!

ಜಹಂಗೀರ್:—ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಕ್ಷೀಣ ಪ್ರಕೃತಿಯ ವರದರೂ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಚಟುವಟಿಕೆ ತುಂಬಾ ಇದೆ. ನೀವು ಶ್ರೀಮಂತರು, ಸುಖದಲ್ಲಿ ಓಲಾಡುತ್ತ ಇದ್ದೀರಿ ಎಂದರೂ ನಿಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ ನೀವು ಮಾಡಲೇ ಬೇಕಲ್ಲ!

ಜಗಜೀವನ:—(ನಸುನಗುತ್ತಾ) ಸುಖವು ತೀರಾ ಶ್ರೀಮಂತ ಮತ್ತು ರಾಜರ ಹಕ್ಕಿನದು ಎಂದು ತಿಳಿಯಬೇಡಿರಿ. ಇದು ನಿಮ್ಮ ಅನುಭವ ದಲ್ಲಿರಬಹುದು. ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ನನ್ನ ತಾರುಣ್ಯದಿಂದಲೂ ಸುಖವು ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ.

ಜಹಂಗೀರ್:—ವಿಷಯಸುಖದ ಮಾತೆನ್ನುವಿರಾ?

ಜಗಜೀವನ:—'ನೀವು ಹಾಗೆನ್ನುವಿರೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ಹಲವು ಸಲ ಚಿಂತೆಯು ಮುಪ್ಪಿನವನಂತೆ ತರುಣರ ಪದರಿಗೂ ಬೀಳುತ್ತದೆ.' ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿ ಆಕಾಶವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಏನನ್ನೋ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರುವ ನನಂತೆ ಸುಮ್ಮನಾದನು. ಆ ಮೇಲೆ 'ಇನ್ನೂ ಹೇಳಲಿ?' ಎಂದನು.

ಜಹಂಗೀರ್:—ಬೇಕಾದ್ದು ಹೇಳಿ! ನಾಲಗೆಯನ್ನು ಬಿಗಿಹಿಡಿಯ ಬೇಡಿ. ಆದರೆ ನೀವು ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ನಿಮ್ಮಂಥ ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೆ ಮನೋವೃಥೆಯಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾನು ನಂಬಲಾರೆ! ಅದು ಬರೆ ಕಲ್ಪನೆಯ ಮಾತು.

ಜಗಜೀವನ:—ಅದು ಕಲ್ಪನೆಯ ಮಾತಿರಲಿ! ನೀವು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಅನುತಾವ ತೋರಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹಾರೈಸುವುದೂ ಇಲ್ಲ! ಅನುತಾವ! ಸ್ತ್ರೀಯರು ಕೂಡಾ ತಮ್ಮ ಪತಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಅನುತಾವವನ್ನು ತೋರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇಕೆ! ಧೀರನಾದವನು ಅದನ್ನು ಬಯಸುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಒಂದೊಂದು ಸಲ—

ಜಹಂಗೀರ್:—ಏನು? ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮಾತು ತಡವರಿಸಿದಿರಿ!

ಜಗಜೀವನ:—ಇಷ್ಟೇ! ಒಂದೊಂದು ಸಲ ನಮ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನದ ಫಲವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅನುಭವಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂದೆ ಯಾರೊಬ್ಬರಿಗೂ ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟಾಗ, ಅವನು ಮೂರ್ಖನೋ ಅವಿವೇಕಿಯೋ ಆದರೆ ಅವನೇನು ಮಾಡಿಯಾನು? ಎಂಬ ವಿಚಾರ ಬಂದಾಗ—

ಇಗೊಳ್ಳಿ! ನಾನಿನ್ನು ಹುಡುಗನಿದ್ದಾಗ ನನಗೆ ಎಲ್ಲಾದರಲ್ಲಿಯೂ ವಿಶ್ವಾಸ. ದೇವರ ರಚನೆಯ ಮೇಲೆಯೂ ವಿಶ್ವಾಸ. ನನ್ನ ಹುಟ್ಟು ಊರಾಗಿದ್ದ ರತ್ನಾಗಿರಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾಗ ಅಲ್ಲಿಯ ಶುಧ್ಧ ಹವೆ, ಜನರ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ, ಸೌಜನ್ಯ, ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಸುಖವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಊರನ್ನು ಬಿಟ್ಟನಂತರ ನಾನಿಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಧನಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿದೆನು. ನನ್ನ ಆಯುಷ್ಯಾಲದಲ್ಲಿ ಈಗ ಸಾಯಂಕಾಲ ನಾಲ್ಕು ತಾಸಾಯಿತು. ಆದರೆ ಆ ಬಾಲ್ಯದ ಸುಖವನ್ನು ನಾನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ತೊರೆದು ಬಂದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಜಹಂಗೀರ್:—ಸರಿ ಸರಿ! ಕೆಲವರಿಗೆ ಇಂದ್ರಲೋಕವೇ ಸಿಕ್ಕಿದರೂ ತೃಪ್ತಿ ಇಲ್ಲ.

ಜಗಜೀವನ:—ಅಯ್ಯೋ, ಇಂದ್ರಲೋಕವು ಪುರಾಣಿಕರ ವರ್ಣನೆಯಂತೆ ಇರುವುದಾದರೆ ಅದು ಎಂದೋ ಸಿಗುವುದೆಂಬ ಆಸೆಯಿಂದ ಇಲ್ಲಿ

ಅಜನ್ಮಕಷ್ಟವನ್ನು ಸಹಿಸಲಿಕ್ಕೆ ತೀರಾ ಬಡವನು ಕೂಡಾ ಸಮ್ಮತಿಸಲಾರನು. ಅದೆಲ್ಲಾ ಪುರಾಣದ ಬದನೆಕಾಯಿ. ಕಷ್ಟಪಡುವವರಿಗೆ ಬೋಧಿಸಿ ಅದರ ತಾವವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ತಂತ್ರ. ಒಮ್ಮೆ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪುರಾಣಿಕ ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ನಾನೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಹಾಕಿದೆ. 'ದೊಡ್ಡ ಶ್ರೀಮಂತ ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಹೇರಳ ದ್ರವ್ಯವಿದೆ. ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ, ಅಂಥವನು ಆ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಹೇಗೆ ಸದ್ವಿನಿಯೋಗಮಾಡಬಹುದು?' ಎಂದೆ. ಆ ಪುರಾಣಿಕನಿಗೆ ಆ ಶ್ರೀಮಂತನು ನಾನೇ ಎಂದು ಹೊಳೆಯಿತೋ ಏನೋ! 'ಆ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲ ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಲಿ! ನಾನು ಅವನಿಗಾಗಿ ಸಾರ್ವದಾ ದೇವರೊಡನೆ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನು' ಎಂದನು. ಈ ಪುರಾಣಿಕರ, ಹರಿದಾಸರ, ಧರ್ಮಬೋಧಕರ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೆಲ್ಲ ಹೀಗೆ. ನಾವು ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಆರಂಭಿಸಿ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋದೇವು; ಅದಿರಲಿ. ಈಗ ನಾನು ವೀಲು ಬರೆಯಬೇಕೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಅಂಬೋಣವು ನ್ಯಾಯವಾದದ್ದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ನನಗೆ ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿದ ಹೆಂಡತಿಗೂ ನನಗೂ ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಅವಳು ಬಂದಂದಿನಿಂದ ಅನ್ನೋನ್ಮವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವಳೂ ಮಡಿದಳು. ಹುಟ್ಟಿದ ಎರಡು ಮಕ್ಕಳು ಕೂಡಾ ಅಕಾಲಮರಣ ಹೊಂದಿದುವು. ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ಸಂಪಾದನೆಯಾದ ಈ ಸಂಪತ್ತಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಈಗಲೇ ನಾನು ಮಾಡ ಬೇಕು ಎಂದು ನಿಮ್ಮ ಅಂಬೋಣವು. ಈ ಸ್ಥಿತಿಯು ನನ್ನ ಪ್ರಾರಬ್ಧ. ಈಗ ಇದನ್ನು ಯಾರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ವೀಲು ಬರೆಯಬೇಕು ಎನ್ನುತ್ತೀರಿ?

ಜಹಂಗೀರ:— ಈಗ ನೀವು ವೀಲು ಬರೆಯದಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ಸಂಪತ್ತೆಲ್ಲಾ ನಿಮ್ಮ ಅನಂತರ ಸರಕಾರದ ಬೊಕ್ಕಸಕ್ಕೆ ಸೇರುವುದಲ್ಲವೇ?

ಜಗಜೀವನ:— ಸರಿ. ಸರಕಾರದಷ್ಟು ಯೋಗ್ಯನಾದ ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿ ಯಾರು? ಸರಕಾರವಾದರೂ ಆ ಹಣದ ಸದ್ವಿನಿಯೋಗ ಮಾಡ ಬಹುದು. ಆದರೆ ಸ್ವಂತ ಮಕ್ಕಳುಮರಿಗಳು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಯಾವು ಎಂಬ ಭರವಸೆ ಇಲ್ಲ. ಆಗ ನನ್ನ ಸಂಪತ್ತಿನ ಮೇಲೆಯೇ ದೃಷ್ಟಿ ಇಟ್ಟು ನಾನು ಎಂದಿಗೆ ಇಹಲೋಕವನ್ನು ತೊರೆಯುವೆನು ಎಂದು ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿರುವ ಸಾಕುಮಗನಾದರೂ ಅಯಾಚಿತವಾಗಿ ದೊರಕುವ ಹಣವನ್ನು ಸದ್ವಿನಿಯೋಗ ಮಾಡಿಯಾನು ಎಂಬ ಭರವಸೆ ಏನು?

ಜಹಂಗೀರ:—ಹಾಗಿದ್ದರೆ ದತ್ತಸ್ವೀಕಾರಕ್ಕೂ ನಿಮಗೆ ಆಸ್ತೇವ ಇದೆ ಎಂದಾಯಿತು! ಹಾಗನ್ನುವಾಗ ಇಷ್ಟು ಹಣ ಸಂಪಾದಿಸುವ ಹವ್ಯಾಸ ಕ್ಯಾದರೂ ಏಕೆ ಹೋದಿರಿ?

ಜಗಜೀವನ:—ಇಗೊಳ್ಳಿ! ಸೊಲಿಸಿಟರ್ ಸಾಹೇಬರೇ! ನಾನು ಘಳಿಸಿಟ್ಟ ದ್ರವ್ಯದ ಒಂದು ಕಾಸಾದರೂ ದ್ರವ್ಯಲೋಭದಿಂದ ಇತರರ ಮೈಬೆವರನ್ನು ನೆತ್ತರಂತೆ ಹೀರಿ ಮಾಡಿದುದಲ್ಲ. ಏನೂ ನನ್ನ ನಿಪುಣತೆಯಿಂದ, ನನ್ನ ಕಾರ್ಯಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಅದು ಬೆಳೆಯಿತು. ಅಷ್ಟೆ. ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತಲೂ ಮಜೂರರಿಗೆ ನಾನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾನುಭೂತಿ-ಭೂತದಯೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ನನ್ನ ಎದೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈ ಇಟ್ಟು ಧೈರ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಬಲ್ಲೆನು. ನನ್ನ ಇತರ ಸಿಬಂದಿಗೂ ಅವರು ತಿಂದು ತೇಗುವಷ್ಟು ಸಂಬಳವಿದೆ. ಇಷ್ಟೊಂದಿದ್ದರೂ ಅವರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಶುದ್ಧಾಂತಃಕರಣದಿಂದ ಪ್ರೀತಿಯುಳ್ಳವರು ಎಂದು ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಎದುರಿಗೆ ಅವರು ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ನಗುತ್ತಾರೆ, ಓಡಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಘಕ್ಕನೆ ನಾನು ಬಿದ್ದುಹೋದರೆ ಇವರಲ್ಲಿ ನನಗಾಗಿ ಅಳುವವರು ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ? ಅಷ್ಟೇಕೆ? ನಾನು ಅನೇಕ ಸಲ ಅನಾಮಿಕವಾಗಿ ದಾನಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಎಷ್ಟೋ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಅನಾಮಿಕವಾಗಿ ದ್ರವ್ಯ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಜನರು ಅದನ್ನು ಗೊತ್ತುಹಚ್ಚಿದಾಗ ಏನನ್ನುತ್ತಾರೆ? ಗುಪ್ತದಾನ ಮಾಡಿ ಆ ಮೇಲೆ ಇತರರು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂಡಾಡಬೇಕೆಂಬ ಭ್ರಮೆ ನನ್ನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗಾಗಿ ನನ್ನ ದಾನಗಳ ಕಡೆಗೂ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಗುಪ್ತ ತಿರಸ್ಕಾರವಿದೆ. ಇದು ಬರೆ ಮತ್ಸರದ ಪರಿಣಾಮವಲ್ಲವೇ? ಇದಕ್ಕೆ ಏನೆನ್ನುವಿರಿ?

ಜಹಂಗೀರ:—ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಸಂಪತ್ತು 'ನಂದಿರಾಯನ ಬದುಕು' ಆಗಬೇಕೆನ್ನುತ್ತೀರಾ? ಹಾಗಾದರೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ದಾನವಾಗಿ ಮಾಡಿ ದಂಟಿ ಹಿಡಿದು ಕಾಶಿ-ಬದರಿನಾಥಗಳ ಕಡೆಗೆ ವೈರಾಗಿಯಾಗಿ ಯಾತ್ರೆ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲವೇ?

ಜಗಜೀವನ:— ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ 365 ದಿನಗಳೂ ಯಾತ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತ
ಲಿರುವ ಮೈಗಳ್ಳರನ್ನು ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಮುಂಬಾದೇವಿ ದೇವಸ್ಥಾನದ
ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡುತ್ತಲಿಲ್ಲವೇ? ಈ ಯಾತ್ರೆಯಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾವ
ಸುಪರಿಣಾಮವಾಗಿದೆ? ಏನು ಹೊಲಸು ಮಾತುಗಳು, ಏನು ಜಗಳ, ಏನು
ಬೈಗಳು ಅವರ ಬಾಯಿಂದ ಹೊರಡುತ್ತವೆ? ದೇವರ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವನ್ನು
ಹೊಂದಬೇಕಾದರೆ ಯಾತ್ರೆಯೇ ಬೇಕೇ? ದ್ರವ್ಯದ ಬಲವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ—
ಏನು ನನ್ನ ಒಣ ಹರಟೆಯಿಂದ ನಿಮಗೆ ಬೇಸರವಾಯಿತೇ?

ಜಹಂಗೀರ:— ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ, ನಿಮ್ಮ ಮಾತುಗಳ ವಿಚಾರಸರಣಿ
ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ. ಕೊನೆಗೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ವೈಯುಕ್ತಿಕರಿ ಎಂದು
ಕಾಯುತ್ತೇನೆ.

ಜಗಜೀವನ:— ದ್ರವ್ಯದ ಬಲವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೃಪ್ತಿ, ಶಾಂತಿ
ಯಿದ್ದವರು ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಇಲ್ಲ! ನಾನು ಇಷ್ಟು ಸಂವತ್ತಿನ ಒಡೆಯ
ನಾಗಿದ್ದರೂ, ಇಡೀ ಮುಂಬಯಿಯ ಊರನ್ನೇ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು
ಸಂಪತ್ತು ನನ್ನ ಬೊಕ್ಕಸದಲ್ಲಿ ಇದ್ದರೂ, ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಶಾಂತಿ
ಸುಖವು ಏಕೆ ಇಲ್ಲ? ನಾನು ತೀರಾ ಬಡವನಾಗಿದ್ದರೆ ಒಂದು ವೇಳೆ
ಅಂಥ ಸುಖವು ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತೋ ಏನೋ?—

ಹೀಗೆ ತುಸು ಹೊತ್ತು ಮಾತು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಇಬ್ಬರೂ ತಟಸ್ಥರಾಗಿ
ಕುಳಿತರು. ಅನಂತರ ಜಗಜೀವನನು “ಹೇಗೂ ಇರಲಿ, ಸೊಲಿಸಿಟರ
ಸಾಹೇಬರೇ! ನಾನು ಹಿಂದೆ ಅಂದಂತೆ ದತ್ತಸ್ತೀಕಾರ ಮಾಡಿ ಯಾರದೊ
ವ:ಗುವಿನ ಪ್ರೇಮವಿಶ್ವಾಸಗಳನ್ನು ಬೆಲೆಕೊಟ್ಟು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ನನಗೆ
ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಮಾರುವವರು ಎಷ್ಟೊ ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ.
ನನಗೆ ಬೇಕಾದುದು ನಿಷ್ಕಾಮ ಪ್ರೇಮ.

ಜಹಂಗೀರ:— ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನೀವು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ವಿನಾಹವಾಗಬಾರ
ದೇಕೆ? ನೀವು ಅಷ್ಟೊಂದು ವೃದ್ಧರಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಮಕ್ಕಳು
ಹುಟ್ಟಬಾರದೆಂದಿಲ್ಲ.

ಜಗಜೀವನ:—ಹಾ! ಹಾ! ಹಾ! ಈ ಹಣ್ಣುಮುದುಕನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ವಿವಾಹವೇ? ನನ್ನ ಮೊಮ್ಮಗಳ ಪ್ರಾಯದವಳೊಬ್ಬಳನ್ನು ಮಾರಿಗೆ ಬಲಿ ಕೊಡುವಂತೆ—

ಜಹಂಗೀರ:—ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಪ್ರೌಢ ಅವಿವಾಹಿತೆಯೊಬ್ಬಳನ್ನು—

ಜಗಜೀವನ:—ಸರಿ, ನನ್ನ ವಿಷಯಾಂಧತೆಯಿಂದ ಇಂಥದೊಂದು ವಿವಾಹಮಾಡಿಕೊಂಡೆನೆಂದು ನನ್ನ ಜಾತಿವರ್ಗದ ತಾತ್ಸಾರಕ್ಕೆ ಈಡಾಗಬೇಕೇ?

ಜಹಂಗೀರ:—ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನೀವು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಈಗ ಸಾಕುತ್ತಿರುವ ವಿಮಲೆಯನ್ನು ಆ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ—

ಜಗಜೀವನ:—ತಂದಿರಿಸಿದೆನೆಂದು ಜನರು ಅನ್ನುವರು ಎಂದೋ! ಸರಿ. 'ಅಂಡೆ ಬಾಯಿ ಕಟ್ಟಬಹುದು, ದೊಂಡೆ ಬಾಯಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಡದು.' ಆದರೆ ವಿಮಲೆಯನ್ನು ನಾನು ಸಾಕಿದ ಕಾರಣವೇ ಬೇರೆ. ಅದು ನನ್ನಿಂದಲೇ ಹೇಳಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ವ್ಯಾಪಾರನಿಮಿತ್ತವಾಗಿ ಒಳಸೀಮೆಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಆಗ ಒಂದುರಿನಲ್ಲಿ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಮಗು ಕೈ ಎತ್ತಿ ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ 'ನನ್ನನ್ನೂ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿಕೊ' ಎನ್ನುವಂತೆ ಕೈ ಜಾಚಿತು. ಮಗು ಸುಲಕ್ಷಣವಾಗಿತ್ತು. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕನಿಕರವುಂಟಾಯಿತು. ಅವಳ ತಾಯಿ ದೂರದಿಂದ ಅವಳನ್ನು ಗದರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳನ್ನು ಸಮದಾಯಿಸಿ ನಾನು ಮಗುವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಬಳಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಪೇಟೆಯ ಒಂದು ಸುತ್ತ ಸುತ್ತಿದೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಹಿಂದೆ ಬಂದು 'ನಿಮಗೆಲ್ಲ?' ಎಂದು ತಾಯಿ ಯೊಡನೆ ಕೇಳಿದೆ. ಅವಳೊಬ್ಬ ಬಡ ವಿಧವೆಯೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. 'ಈ ಮಗುವನ್ನು ಕರಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ವಾಸಮಾಡುವಿರಾ? ಈ ಮಗುವಿನ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಅಂಟಿಕೊಂಡಿದೆ. ನನಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲ. ನೀವು ಬರುವುದಾದರೆ ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರನ್ನೂ ಸಾಕುವೆನು' ಎಂದೆನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ನಮ್ಮ ದಲಾಲನು 'ತಾಯಿ! ನೀವು ಸೇಟರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿರಬಹುದು. ಅವರು ಮುಂಬಯಿಯ ದೊಡ್ಡ ಶ್ರೀಮಂತರು.

ನಿಮ್ಮ ಮಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯೆ ಕಲಿಸಿ ಯೋಗ್ಯ ವರನಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಡುವರು. ನಿಮ್ಮ ಬಡತನವು ನೀಗುವುದು' ಎಂದನು. ಆ ಬಡ ತಾಯಿಯು ಒಪ್ಪಿದಳು. ಹಾಗೆಯೇ ಅವರನ್ನು ಮರ್ಯಾದೆ ಕಾಪಾಡಿ ನನ್ನ ಮನೆ ಯೊಳಗೆ ಇರಿಸಿದೆನು. ಆ ಮಗಳು ಪೂನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಕೂಲ್ ಫೈನಲ್ ಪರೀಕ್ಷೆ ಕಲಿತು ಈಗ ರಜಾದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ. ಅಂದರೆ ಒಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಗಳಂತಿದ್ದಾಳೆ.

ಜಹಂಗೀರ:—ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಿಮ್ಮ ಸಂಪತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ಅವಳಿಗೆ ದಾನ ಮಾಡಬಹುದಲ್ಲವೇ?

ಜಗಜೀವನ:—ಸರಿ ಸರಿ. ಆದರೆ ಅದು ಹೆಣ್ಣುಮಗು. ಅವಳಿಗೆ ಕೆಲವು ಕಾಲದೊಳಗೆ ವಿವಾಹವಾಗಲೇ ಬೇಕು. ಅವಳಿಗೆ ಸಿಗುವ ಗಂಡನು ನಾಳೆ ದುಂದುಗಾರನಾಗಿ ನನ್ನ ಹೆಸರಿಗೆ ಕಲಂಕವನ್ನು ತಂದರೆ—

ಜಹಂಗೀರ:—ಹಾಗಾದರೆ ನೀವೇ ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿರಿ ಎಂದರೆ ನೀವು ಒಪ್ಪುತ್ತಿಲ್ಲವಲ್ಲ!

ಜಗಜೀವನ:—ನನ್ನ ಮೂರ್ಖತನಕ್ಕೆ ಸಿಟ್ಟಾಗಿ ನನಗೆ ಹಾಗೆನ್ನುತ್ತೀರಾ?

ಜಹಂಗೀರ:—ಅಲ್ಲ, ವಿಮಲೆಯ ತಾಯಿಯು ಆ ಆಸೆಯನ್ನು ತೊಟ್ಟಿರುವಳಂತೆ! ನಾನು ಹಾಗೆ ತಿಳಿದೆನು. ಅವಳಿಗೂ ನಿರಾಶೆಯಾದೀತಲ್ಲ!

ಜಗಜೀವನ:—ಇಗೊಳ್ಳಿ; ನನಗೆ ವಿಮಲೆಯ ತಾಯಿಯ ಪೂರ್ವಕಥೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿದೆ. ಅವಳ ಗಂಡನೂ ಅವಳೂ ಒಳ್ಳೆ ಕುಟುಂಬದವರಂತೆ. ಗಂಡನು ದುಂದುವೆಚ್ಚಮಾಡಿ ತನ್ನ ಸಕಲ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಕ್ಷಯರೋಗಕ್ಕೆ ತುತ್ತಾದನಂತೆ. ಹೆಂಡತಿಯು ತನ್ನ ದಾಯಾದ್ಯರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟದಿಂದ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಂಥವಳಿಗೆ ಈ ಹೇರಳ ಧನದ ಅಧಿಕಾರ ಸಿಕ್ಕಿತೆಂದರೆ 'ಭಿಕ್ಷುಕನ ತಲೆಗಿಂಬಿನ ಅಡಿಯ ಹೋಳಿಗೆ' ಎಂಬಂತಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೇ?

ಜಹಂಗೀರ:—ನಿನ್ನೊಡನೆ ಚರ್ಚಿಸಲು ನಾನು ಸಮರ್ಥನಲ್ಲ. ಅಂತೂ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ವಿಚಾರಿಸಿರಿ, ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಬಂದು ಕಾಣುವೆನು.

ಜಗಜೀವನ:—ಅಪ್ಪರೊಳಗೆ ನಾನು ಸತ್ತರೆ ನನ್ನ ಸಂವತ್ತು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಸೇರಲಿ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ನನ್ನ ಅಭೀಷ್ಟವೇನೆಂದು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಸುವೆನು.

ಹೀಗೆಂದುಕೊಂಡು ಇಬ್ಬರೂ ಎದ್ದರು. ರಾತ್ರಿ 10 ಗಂಟೆಯಾಯಿ ತೆಂದು ಹೇಳಿ ಸೊಲಿಸಿಟರನು ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಸೇಟಜಿಯೂ ಊಟಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದನು.

ಎನೆ ಅಧ್ಯಾಯ

‘ಟೀ ಪಾರ್ಟಿ’

ಹಿಂದಿನ ಸಂಭಾಷಣೆಯಾಗಿ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳು ಕಳೆದಿದ್ದವು. ಇಂದು ಸೇಟಜೀಯ ಬಂಗಲೆಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಟೀಪಾರ್ಟಿ, ವಿಮಲೆಯು ಸ್ಯೂಲ್ ಫೈನಲ್ ಪರೀಕ್ಷೆ ಪಾಸುಮಾಡಿದ ಸಂತೋಷಕ್ಕಾಗಿ. ಈ ಸೇಟ ಜಿಯ ಬಂಗಲೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೊಂದು ಉತ್ಸವದಿನವೆಂದರೆ ಮಹಾವೈಭವ ದಿಂದ ಜರಗಬೇಕು. ಅನೇಕ ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರು ತಂಡತಂಡವಾಗಿ ಮೋಟರ ಬಂಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದರು. ಬಂಗಲೆಯ ಹೂದೋಟದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಎದ್ದುದ್ದೀವ ಗಳ ಸಾಲು ಮಿರುಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಚಿಕ್ಕ ಮೇಜು. ಮೇಜಿನ ಸುತ್ತಲೂ ನಾಲ್ಕು ಕುರ್ಚಿಗಳು. ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಶುಭ್ರವಾದ ಬಿಳಿ ಬಟ್ಟೆ ಹಾಸಿ ಬಗೆಬಗೆಯ ಹಣ್ಣುಹಂಪಲುಗಳನ್ನು ಬೆಳ್ಳಿಯ ಪ್ಲೇಟು ಗಳಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದ್ದರು. ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಸುತ್ತಲೂ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗೆ ಒಂದೊಂದರಂತೆ ಚಾಕಪ್ಸ್ ಮತ್ತು ಸೋಸರ್; ಒಂದು ಚಾದಾನಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಸಿ ಚಾ, ಸವಿಾಪದಲ್ಲಿ ಸಕ್ಕರೆಯ ಪಾತ್ರೆ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮೊದಲಲ್ಲಿ ಚಾಸೇವನೆಯಾಯಿತು. ಅನಂತರ ಒಂದು ಹೂದೋಟದ ನಡುವೆ ಇರುವ ಒಂದು ಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಹಲವು ಗಾಯಕರು ವಾದಕರು ಬಂದು ಕುಳಿತರು. ಅದರ ಸುತ್ತಲೂ ಇರಿಸಿದ ಕುರ್ಚಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಮಂತ್ರಿತರಲ್ಲ ಬಂದು ಸೇರಿ

ದರು. ಒಡನೆ ಗಾಯನಕ್ಕೆ ಆರಂಭ. ಕೆಲವರು ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಗುಂಪುಗಳಾಗಿ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಚುಟ್ಟು ಸಿಗರೇಟುಗಳನ್ನು ಸೇದುತ್ತಾ ಊರಿನ ಸಮಾಚಾರಗಳನ್ನು ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಲಿದ್ದರು. ವಿಮಲೆಯ ತಾಯಿಯು ಬಂದವರಿಗೆ ಉಪಚಾರದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಅವರ ಅಭಿನಂದನವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ನಿಮಿಷ ತಡೆದು ಬರುವಾಗ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಈ ಸಮಾರಂಭವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲಿದ್ದ ಸೇಟಿಜಿಯನ್ನು ಕಂಡು:—

‘ಸೇಟಿಜಿಯವರೇ! ನೀವು ಬಹಳ ದಣಿದವರಂತೆ ಕಾಣುತ್ತೀರಿ! ಒಂದಿಷ್ಟು ಜಾ ತರಿಸಲೇ? ಒಂದು ಕಡೆ ಕುಳಿತು ತುಸು ವಿಶ್ರಮಿಸಬಾರದೇ? ನಿಮ್ಮ ಉಪಕಾರದಿಂದಲ್ಲವೆ ನಾವು ಒಂದು ಆಳಾದದ್ದು!’

ಸೇಟಿ:—ಅಂಥ ಆಯಾಸವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನ ಯೋಚನೆ ಮಾಡಬೇಡಿ. ಅತಿಥಿಗಳ ಉಪಚಾರ ಸಾಂಗವಾಗಿ ನೆರವೇರಲಿ!

ವಿ. ತಾಯಿ:—ವಿಮಲೆಯು ಈಗ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆದಿರುವಳಲ್ಲವೇ? ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಆನೆಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅಡಿಸಿದ್ದು ಮೊನ್ನೆ ತಾನೆ ಎಂಬಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಸೇಟಿ:—ಸರಿ ಸರಿ. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆದಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ ಅಲಂಕಾರವೂ ಅವಳ ಅಂಗೋಪಾಂಗಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಒಪ್ಪುತ್ತದೆ. ಈಗ ಇನ್ನೂ ಅವಳ ವಿವಾಹದ ಯೋಚನೆ ನೀವು ಮಾಡಬೇಕು.

ಆಗ ವಿಮಲೆಯೂ ಆ ಕಡೆಗೆ ಬಂದು ಸೇಟಿಜಿಯೊಡನೆ ‘ನೀವು ಜಾ ಕುಡಿದಿರಾ? ಒಂದಿಷ್ಟನ್ನು ತರಿಸಲೇ?’ ಎಂದು ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಮೈಯ್ಯಾರದ ಬೆಡಗಿನಿಂದ ನುಡಿದಳು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ನನಗೆ ಈಗೇನೂ ಬೇಡ. ನಿನ್ನ ತಾಯಿಯೂ ನಾನೂ ನಿನ್ನ ವಿಷಯವಾಗಿಯೇ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೆವು. ನಿನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆತಂದು ಈಗ ಸುಮಾರು 12 ವರ್ಷಗಳು ದಾಟಿಹೋದವು. ಆದರೂ ಅದು ನಿನ್ನೆಯೊ ಎಂಬಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನಾನು ಅಂದು ಮೋಟರಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆಗ ನೀನು ಎರಡೂ ಕೈಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಮೋಟರಿನಲ್ಲಿ—

ವಿಮಲೆ:—ಹೌದು ಆ ದಿನವನ್ನು ಈಗಲೂ ನಾನು ಮರೆಯಲಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಮೋಟರಿನಲ್ಲಿ ಊರಿನ ಒಂದು ಸುತ್ತ ಸುತ್ತಿ ಆ ಮೇಲೆ ನನ್ನನ್ನೂ ನನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಸಾಕಿದಿರಿ. ನನಗೆ ವಿದ್ಯೆ ಕೊಡಿಸಿದಿರಿ. ನನ್ನ ಬಾಳುವೆಯೇ ಹೊಸ ರೀತಿಯಾಯಿತು.

ಇಷ್ಟು ಮಾತುಗಳು ನಡೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ತಾಯಿಯು ಅಲ್ಲಿಂದ ಯಾರನ್ನೂ ಮಾತನಾಡಿಸಲು ಹೋದಂತೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಳು. ಆಗ ಅವಳ ಪರಿಚಯಸ್ಥಳಾದ ಒಬ್ಬ ಸೇಟಜೀಯ ಹೆಂಡತಿಯು ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಆಚೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ—

ಪ. ಹೆಂಡತಿ:—ಏನಮ್ಮಾ! ನಿಮ್ಮ ಮಗಳ ವಿನಾಹದ ಯೋಚನೆ ಇನ್ನೂ ಮಾಡಿಲ್ಲವೇ? ಅವಳು ದೊಡ್ಡ ಹೆಂಗಸಿನಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಾಳೆ. ಜಾತಿಯವರು ಏನಂದಾರು?

ವಿ. ತಾಯಿ:—ಅಯ್ಯೋ ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ! ಬಡವರಾದ ನಮ್ಮನ್ನು ಇಲ್ಲಿರಿಸಿ ಸಾಕಿದ್ದೆ ಸೇಟಜೀಯವರ ಮಹದುವಕಾರ. ಈಗ ಮಗಳ ಮದುವೆ ಬೇಗನೆ ಮಾಡಿಸಿರೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಪೀಡಿಸಲೆ? ಅವರು ಲೋಕಾಚಾರವನ್ನು ಬಲ್ಲವರು. ಅವರಿಗೆ ನಾನು ಎಚ್ಚರಕೊಡಬೇಕೇ?

ಪ. ಹೆಂಡತಿ:—ಹಾಗಲ್ಲ ನೋಡಮ್ಮಾ! ಕಲಿಯೋದು ಕಲಿಯೋದು ಎಂದು ಎಷ್ಟು ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೆ ದೂರ ಇರಿಸಿಬಿಡುವಿರಿ? ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಹಾಗೆ ವಿಚಾರ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಯುರೋಪಿಯನ ಜನರ ಇಲ್ಲಸಲ್ಲದ ಚಾರ್ಜಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಾರೆ. ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಹೇಳಿದೆ.

ವಿ. ತಾಯಿ:—ಅದು ಅಲ್ಲವೆನ್ನಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವಳನ್ನು ಸಾಕುವ ಭಾರ ವಹಿಸಿದವರಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ನನ್ನಂಥವಳು ಹೇಳಬೇಕೆ?

ಪ. ಹೆಂಡತಿ:—ಹಾಗಲ್ಲ, ಸೇಟಜೀಯವರೇ ಅವಳನ್ನು ವಿನಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂಬ ವರ್ತಮಾನ ನಿಜವೇ? ಈ ಸುದ್ದಿ ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲ ಆಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ವಿ. ತಾಯಿ:—ಅಯ್ಯೋ ಸೇಟಿಜೀಯವರು ನಮ್ಮ ವಿಮಲೆಗೆ ಸಾಕುತಂದೆಯಂತೆ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನು—

ಪೆ. ಹೆಂಡತಿ:—‘ಸಾಕುತಂದೆ-ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶ-ಹುಂ, ಹುಂ! ಈಗ ತಂದೆ—ನಾಳೆ ಗಂಡ. ಇದು ಚಲೊ ಮಾತು. ಇಂಥವರೆ ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಸುಖದಿಂದ ಬಾಳಿಲ್ಲ!’ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾ ಅವಳು ಮುಂದೆ ಹೋದಳು. ಇಂಥವರ ನಾಲಗೆಯ ಹರಿತವನ್ನು ತಿಳಿಯದವರು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಸ್ತ್ರೀಯರ ನಾಲಿಗೆಯೇ ಮನೆಜಗಳಗಳಿಗೆ ಕಾರಣ. ಇವರು ಗಾಯ ಇಲ್ಲದಲ್ಲ ನೋಣವಿರಿಸಿ, ವ್ರಣವೆಬ್ಬಿಸುವರು. ಇಂಥ ಸಮಾಜಕೀಟಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದದರಿಂದ ಅನೇಕಾನೇಕ ಮನೆಗಳು ಶಾಂತಿ ತೊಲಗಿ ಸ್ಮಶಾನಗಳಾಗಿವೆ. ಕಾಡಿನ ತೋಳಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಸಮಾಜದ ಈ ತೋಳಗಳ ಕಡಿತವು ಬಹಳ ಭಯಂಕರವಾಗಿದೆ. ಇವಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ವಿಮಲೆಯ ತಾಯಿಯು ಬೆರಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಳು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಜಗಜೀವನ ಸೇಟಿನೂ ವಿಮಲೆಯೂ ಹಾಗೆಯೇ ಮುಂದೆ ನಡಿಯುತ್ತ ಒಂದು ಬಳ್ಳಿಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋದರು.

ವಿಮಲೆ:—ನೀವು ನನಗೆ ಈ ವರೆಗೆ ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಎಷ್ಟು ವರ್ಣಿಸಿದರೂ ಸಾಲದು. ನನ್ನ ಮೈತೊಗಲನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಹಾವಿಗೆಗಳಾಗಿ ಮಾಡಿದರೂ ಆ ಯುಣ ತೀರದು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಅಯ್ಯೋ! ಅಂಥ ಮಾತುಗಳು ಬೇಡ. ಅವುಗಳಿಂದ ನನಗೆ ವೇದನೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ.

ವಿಮಲೆ:—‘ನೀವು ಏನೇ ಹೇಳಿ. ನೀವು ಈ ದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಉಡುಗೊರೆಯಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿದ ಮುತ್ತಿನ ಸರ-ಅದರ ಬೆಲೆ ಎಷ್ಟೋ-ಬಡ ತನದ ಕೂಪದಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಎತ್ತಿ ಈ ಸುಖದ ನೆಲೆಗೆ ತಂದಿರಿಸಿದ ನಿಮ್ಮ ಉದಾರಗುಣವನ್ನು ಕೊಂಡಾಡದಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ನಾಲಗೆಗೆ ಹುಳಬಿದ್ದೀತು’ ಎಂದು ಗಳಗಳನೆ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿದಳು.

ಸೇಟೆಜೀ:—ನನ್ನ ಉಡುಗೊರೆಯು ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತುಷ್ಟಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತಲ್ಲ! ಅದೇ ಸಾಕು. ಎಳೆ ಹೆಣ್ಣುಕ್ಕಳಿಗೂ ಮುತ್ತುಗಳಿಗೂ ನಿಕಟ ಸಂಬಂಧವಿದೆ. ಎರಡೂ ಎಷ್ಟು ಕಲಂಕರಹಿತವೋ ಅಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಲೆ ಬಾಳುತ್ತವೆ.

ವಿಮಲೆ:—ಎಲ್ಲಾ ಹೆಣ್ಣುಕ್ಕಳು ಹೀಗೆ ಇದ್ದಾವೆನ್ನುವಿರಾ?

ಸೇಟೆಜೀ:—‘ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅಧಿಕ ಮಂದಿ ಹೀಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ನಿಷ್ಕಳಂಕ ಮನಸ್ಸೇ ಅವರಿಗೂ ಅವರ ಕೈಹಿಡಿದವರಿಗೂ ಸುಖ ದಾಯಕವಾಗುತ್ತಿದೆ.’ ಹೀಗೆಂದು ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಅವಳ ಮೇಲೆ ಬೀರಿ ತುಸು ಹೊತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ಹಾಗೆಯೇ ನಿಂತನು. ಆಗ ಅವಳ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದ ನಿಷ್ಕಳಂಕಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಅವಳ ಚೆಲ್ವಿಕೆಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಒಪ್ಪೆಯು ಈಗ ತಗ್ಗಿದೆ ಎಂಬಂತೆ ಏನೊ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಆ ಮೇಲೆ ಫಕ್ಕನೆ ಎಚ್ಚತ್ತವ ನಾಗಿ ‘ಮಗೂ ನಿನಗೆ ಇಂದಿನ ಸಮಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷವಾಯಿತಲ್ಲ! ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಲೋಪವಾಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ!’

ವಿಮಲೆ:—ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಆಗಲೇ ಸ್ಮರಿಸಿದೆ ನಲ್ಲ! ಆದರೆ ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಇಂಥ ಸಮಾರಂಭಗಳ ಮೇಲೆ ನನಗೇನೋ ಜುಗುಪ್ಸೆಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬಳು ಒಳ್ಳೆ ಶೀರೆಯನ್ನು ಉಟ್ಟಿದ್ದಾಳೆ, ಒಳ್ಳೆ ಮೌಲ್ಯದ ಹತ್ತುಕುಡುಕು ಸರಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದಾಳೆ, ಎಂದರೆ ಹಲವರಿಗೆ ಅಂತರ್ಯದಲ್ಲಿ ರೋಷಮತ್ಸರಗಳು ಉಕ್ಕಿ ಬರುತ್ತವೆ. ಬಾಹ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದ ಹುಸಿನಗು. ಬಂದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಒಟ್ಟುಕೂಡಿ ಸಂತೋಷವಡುವ ಬದಲಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ತಂಡಗಳಾಗಿ ಕೂಡಿ ಇತರರ ಅವಹೇಳನೆ. ಅಂಥ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಹೊಟ್ಟೆ ಯಲ್ಲಿ ಮರಕಳಿಸುತ್ತದೆ. ಅವರ ಮಾತುಗಳ ವಿಷವಾಯುವು ಸಾರ್ವ ತ್ರಿಕ ಹಬ್ಬುವುದಕ್ಕೆ ಇಂಥ ಸಮಾರಂಭಗಳೇ ತಕ್ಕ ಕ್ಷೇತ್ರ.

ಸೇಟೆಜೀ:—ಸರಿಸರಿ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ದೊಡ್ಡ ಟೀಪಾರ್ಟಿಗಳೆಂದರೆ ನನಗೂ ಒಗ್ಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ಇತರರ ಬಂಗಲೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವುದೂ ಇಲ್ಲ.

ವಿಮಲೆ:—ಅದು ನಿಮ್ಮಂಥವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯ. ಆ ಶ್ರೀಮಂತರೇ ನಿಮ್ಮ ಕಾಲು ನೆಕ್ಕುವುದಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಾರೆ; ಮೊಳಕೈಸವರಿಸಿಕೊಂಡು ತಂಡ ತಂಡವಾಗಿ ಬರುತ್ತಲಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಪತ್ತಿನ ಮೂಗುದಾಣವು ನಿಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸದೆ ಆ ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೆ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮಂಥವರಿಗಿದ್ದ ಸುಖವು ಇತರ ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಪಾಟಿಗಳಿಗೆ ಹೋಗದಿದ್ದರೆ ಗರ್ವದಿಂದ ಉಬ್ಬಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದು, ಬಂದರೆ ಅವರನ್ನು ನಖಶಿಖಾಂತವಾಗಿ ಟೀಕಿಸುವುದು, ಇದೇ ಮುಖ್ಯ ಧೋರಣೆ' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ತನ್ನೆದುರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಗುಲಾಬಿಯ ಹೂವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಅದರ ಎಸಳುಗಳನ್ನು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಕೀಳತೊಡಗಿದಳು. ಅದನ್ನೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಸೇಟಜೀಯು:—

‘ನಿನ್ನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ನಿರಂಕುಶನಾಗಿ ಸುಖದ ಉಯ್ಯಾಲೆಯಲ್ಲಿ ತೂಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ನೀನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿ ಕೀಳುತ್ತಿದ್ದ ಗುಲಾಬಿಹೂ ಎಷ್ಟು ಭಿದ್ರವಾಯಿತೋ ಹಾಗೆಯೇ ನನ್ನ ಹೃದಯವೂ ದಾರುಣವಾದ ದುಃಖದಿಂದ ಭಿದ್ರವಾಗಿದೆ.

ವಿಮಲೆ:—ಗುಲಾಬಿಹೂವಿನ ಸುದ್ದಿಯೇ? ಇಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಹೂಗಳು ಇದ್ದವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವಿಚಾರದಿಂದ ಒಂದನ್ನು ಕಿತ್ತೆನು.

ಸೇಟಜೀ:—ಅದು ನಿನ್ನ ತಪ್ಪಲ್ಲ. ಬೇಕಾದ್ದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಒದಗಿಸಿದವರ ತಪ್ಪು. ಆದರೆ ಇದೊಂದು ಗುಲಾಬಿಯ ಹೂ ಕಳೆದು ಹೋದುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಮರುಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಸುವಾಸನೆಯ ಹೂ ಅರಳುತ್ತದೆ. ಅದು ಹಾಳಾಗದಿದ್ದರೆ ಸರಿ. ಅದೇ ಸ್ತ್ರೀಯ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಅಂಕುರಿಸುವ ನಿಷ್ಕಾಮ ಪ್ರೇಮ.

ವಿಮಲೆ:—ಅಂಥ ಮಾತುಗಳನ್ನು ನಾನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನೋವೆಲ್ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಅಂಥ ಪ್ರೇಮವೊಂದು ಇದೆ ಎಂದು ವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲ.

ಸೇಟಜೀಯ ಮೋರೆಯು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದೊಡನೆ ತುಸು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಕಪ್ಪಿಟ್ಟಿತು. 'ಹಾಗಾದರೆ ನಿನ್ನ ಅಂಬೋಣವೇನು?' ಎಂದನು.

ವಿಮಲೆ:—ಹಳೆ ಸಂಪ್ರದಾಯದಲ್ಲಿ ವಿನಾಹವಾದನಂತರ ವಧುವರರಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ. ಈಗಿನವರು ಪ್ರೌಢವಿನಾಹವು ಇದಕ್ಕೆ ಸುಗಮವಾಗಿ ದಾರಿ ಕಡಿದುಕೊಡುತ್ತದೆ ಎಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತಾರೆ; ಪ್ರೌಢವಿನಾಹವನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ನಾನು ಕಂಡ ಈ ಎರಡು ವಿಧದ ದಂಪತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕರಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಪ್ರೇಮದ ನೆರಳು ಕೂಡ ಇಲ್ಲ. ಅದು 'ದೂರದಿಂದ ಬೆಟ್ಟ ನುಣ್ಣಗೆ'. ಮನೆಯ ಅಂತಃಕಲಹಗಳ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಅಂಥ ವಿನಾಹಗಳೆ ಬೇಡವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ತಾಯಿಗೆ ಬಾಲ್ಯವಿನಾಹವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ನನಗೆ ಬುದ್ಧಿ ತಿಳಿದಂದಿನಿಂದ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನವಾದರೂ ಜಗಳವಿಲ್ಲದೆ ಇಲ್ಲ. 'ಇದಕ್ಕೆ ಹಣವಿಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ ಹಣವಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಯಾವಾಗಲೂ ನನ್ನ ತಂದೆತಾಯಿಗಳಿಗೆ ಜಗಳ. ನನ್ನ ತಾಯಿಯ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು. ಹೀಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಯೊಂದು ಸುಡುಗಾಡಿನಂತೆ ಇತ್ತು. ಸುಖವೆಂದರೆ ನನಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದ ಮೇಲೆಯೇ, ತಮ್ಮ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿಯೇ!

ಸೇಟಜೀ:—ಹಾಗಾದರೆ ನಿನ್ನ ಅಂಬೋಣದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಸ್ಥಾನವಿಲ್ಲ. ಸುಖ ಸಿಗಬೇಕು, ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಷ್ಟು—

ವಿಮಲೆ:—ಹಣವಿರಬೇಕು. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಬಳೆಯಿಸಿದ್ದೀರಿ. ಅಂಥ ಹಣದ ಸೌಕರ್ಯವೇ ತಪ್ಪಿಹೋದರೆ ನನ್ನ ಗತಿ ಏನಾದೀತು ಎಂಬದೇ ನನ್ನ ದಿಗಿಲು.

ಸೇಟಜೀ:—ಆದರೆ ಬಾಯಿಬಾರದ ವಶುಗಳು ಕೂಡಾ ತಮ್ಮ ಮರಿಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ತೆಕ್ಕೆಯೊಳಗಿಟ್ಟು ಅತೀ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆಯಲ್ಲ!

ವಿಮಲೆ:—ನಿಜ, ಅದೆಲ್ಲವೂ ಆ ಮರಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವಂತವಾಗಿ ಆಹಾರ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಲು ಶಕ್ತಿ ಬರುವ ವರೆಗೆ ಮಾತ್ರ; ಆ ಮೇಲೆ ಆ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೇಮವು ಮಾಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಅದರ ಅಣುವಾದರೂ ಕಂಡುಬರುವುದು

ದಿಲ್ಲವಲ್ಲ! ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿ ಬಲವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಮನುಷ್ಯ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಅದು ಎಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಬೇಕು? ಮನುಷ್ಯನು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಪ್ರಿಯನು. ಅದೇ ಬಗೆಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ಈಗ ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಸಭೆ ಜರಗಿಸಿ ಗುಲೈಬ್ಬಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಸೇಟಿಜೀ:— ಈಗ ನೀನು ಇನ್ನೂ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ದಿನ ವಿವಾಹ ನಾಗುವ ಪ್ರಾಯವು ಬಂದಿದೆ. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಈ ನಿಷ್ಕಾಮ ಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲವೇ?

ವಿಮಲೆ:— ನಿಷ್ಕಾಮ ಪ್ರೇಮವೆಂಬದು ತೀರಾ ಪುರಾಣದ ಬದನೆ ಕಾಯಿ. ಕವಿಗಳ ಕಾವ್ಯದಲ್ಲಿ, ಕಲಾವಿದರ ಚಿತ್ರಗಳಲ್ಲಿ, ಕಾದಂಬರಿಕಾರರ ಕಾದಂಬರಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೆ ಬೇರೆ ಇಲ್ಲ. ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಅದೆಲ್ಲವೂ ಬರಿಯ ಮಾಯೆ.

ಇಷ್ಟು ಮಾತುಗಳು ನಡೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆಮಂತ್ರಿತರೆಲ್ಲರೂ ರಾತ್ರಿ ಯಾಯಿತೆಂದು ಸೇಟಿಜಿಯು ಅವುಣೆ ಪಡಕೊಳ್ಳಲು ಆತನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಬಂದರು. ಸೇಟಿಜಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಹಸ್ತಲಾಘವ ಕೊಟ್ಟು ಬಂಗಲೆಯಿಂದ ತಂತಮ್ಮ ವಾಹನಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರಟುಹೋದರು. 'ನಿನ್ನೊಡನೆ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮಾತಾಡಲಿಕ್ಕಿದೆ. ನನ್ನ ಆಫೀಸುಕೋಣೆಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ತಾಸಿನಲ್ಲಿ ಬಾ' ಎಂದು ಸೇಟಿಜಿಯು ವಿಮಲೆಗೆ ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಆಫೀಸು ಕೋಣೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು. ದೂರದಲ್ಲಿ ಅವರಿಬ್ಬರು ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಗೋಣೆತ್ತಿ ಕಿವಿಗಳನ್ನು ನಿಗುರಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ವಿಮಲೆಯು ತಾಯಿಯು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆನಂದದ ಮಂಡಿಗೆ ತಿನ್ನುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದು ವಿಮಲೆಯು ಬಂದೊಡನೆ 'ಏನು ಬಹಳ ಮಾತುಕಥೆ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು?' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು. 'ಲೋಕದ ಸಮಾಚಾರ, ಅದರ ವಿಮರ್ಶೆ, ಅಷ್ಟೆ! ಆದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ತಾಸಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ಆಫೀಸುಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣ ಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.' ಎಂದಳು. 'ಸಮಾಚಾರವೇನು? ನಿನ್ನನ್ನು ವಿವಾಹಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಸೂಚಿಸುವುದೇ! ಹೇಗೂ ಆ ಮುದಿ ಗೂಬೆ—ಆ ರತನಲಾಲ ಸೇಟಿಜೀಯ ಹೆಂಡ

ತಿಯು ಆ ಕುರಿತು ನನ್ನನ್ನು ಒಂದು ಬಗೆಯಿಂದ ತಮಾಷೆಮಾಡಿದಳು. ಅದು ಒಮ್ಮೆಗೆ ನಿಜವಾದರೆ ಅವಳ ಮೂಗಿಗೆ ಮಸಿ ಹಚ್ಚಿದಂತಾಗುವುದು' ಎಂದು ಮಗಳ ಬೆನ್ನನ್ನು ಸವರುತ್ತ ಅಡಿಗೆಮನೆಗೆ ಮಗಳನ್ನು ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅವಳಿಗೆ ಊಟಮಾಡಿಸಿ ಸೇಟಿಜೀಯ ಆಫೀಸು ಕೋಣೆಯ ಬಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ, ತಾನು ಹೊರಗಿನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಅರೆ ಮುಚ್ಚಿದ ಬಾಗಿಲ ಎಡೆಯಲ್ಲಿ ಕಿವಿಕೊಟ್ಟು ನಿಂತು ಮಾತುಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳತೊಡಗಿದಳು.

೩ನೆ ಅಧ್ಯಾಯ ಹೃದಯ ಪರೀಕ್ಷೆ

ಸೇಟಿಜೀಯು ತನ್ನ ಆಫೀಸು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ 'ಈಜಿಚೆಯರಿ'ನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕಾಲು ಚಾಚಿ ಸಾಯಂಕಾಲದ ವರ್ತಮಾನಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಓದ ತೊಡಗಿದ್ದನು. ಅದರಲ್ಲಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಸಂವತ್ತು, ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಗೌರವ, ವರ್ತಕವೃಂದದ ಮೇಲೆ ಹರಡಿರುವ ತನ್ನ ವರ್ಚಸ್ಸು, ಇವುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಉಂಟಾದ ತಾತ್ಪರದೊಂದಿಗೆ ಅಂದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲದ ಸಂಭಾಷಣೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಹೃದಯದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೊಂದು ಬರೆ ಎಳೆದಂತಾಗಿತ್ತು. ತಾನು ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಎತ್ತಿ ತಂದು ಇಷ್ಟು ಪ್ರೇಮ ಲಾಲಸೆಗಳಿಂದ ಸಾಕಿದ ಮಗುವಿನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಭಾವನೆಗಳು ತಲೆದೋರಿದುದು ಅವನಿಗೆ ತೀರಾ ಆಶ್ಚರ್ಯಕರವಾಗಿತ್ತು. ಇದು ಈಗಿನ ಸ್ತ್ರೀವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಪರಿಣಾಮವೇ, ಅಥವಾ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವಳ ಒಡನಾಡಿಗಳಾಗಿದ್ದವರ ಸಂಸರ್ಗದೋಷವೇ, ಅಥವಾ 'ಬೇವಿನ ಬೀಜದಿಂದ ಮಾವಿನ ಗಿಡ ಹುಟ್ಟಿದು' ಎಂಬಂತೆ ಈಗ ವಿಕಸಿತವಾಗಿದ್ದ ಹುಟ್ಟುಗುಣವೇ ಎಂಬದು ಅವನಿಗೆ ಬೋಧೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಪೂನೆಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಗ 'ಬೋರ್ಡಿಂಗ್ ಹೌಸ್'ನಲ್ಲಿದ್ದುದರಿಂದ ಸೇಟಿಜೀಯು ಅವಳನ್ನು ಆಗಾಗ ಕಾಣಲಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಬರೆ ಬಾಲಿಕೆಯಾಗಿ ಹೋದವಳು ಈಗ ನವತರುಣಿಯಾಗಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಅವಳ ಆಕೃ

ತಿಯು ಅರಳಿ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರಳುವ ಬದಲಾಗಿ ಪರಿಮಳದ ಹೂವಿನೊಳಗೆ ಕೀಟವು ಹುದುಗಿದೆ ಎಂಬದನ್ನು ತೋರಿಸಿತಲ್ಲ ಎಂದು ಸೇಟಿಜಿಗೆ ಬಲು ಚಿಂತೆ ಆವರಿಸಿತ್ತು. ತನ್ನ ಕನಸು ಬಯಲಾಯಿತೆಂದೆ ಆತನಿಗೆ ನಿರಾಸೆ. ತಾಯಿಗೂ ಮಗಳಿಗೂ ನಡೆದ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಅವನು ಕೇಳಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಜೀವನಕಾಲವೇ ನಿರರ್ಥಕವಾದ ಬಾಳು ಎಂದು ಅವನು ಈಗ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ತಿಳಿದನು. ಆದರೂ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ವಿಮಲೆಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವಳ ಆಗಮನವನ್ನು ಹಾರೈಸಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಅವಳು ಬಹಳ ಸಡಗರದಿಂದ ಬಂದು ಅವನು ತೋರಿಸಿದ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಿದಳು.

‘ಮಗು, ನಾನು ಇನ್ನು ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಂದ ದೂರ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಯಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.’

ವಿಮಲೆ:—ದೂರ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ! ಎಷ್ಟು ದಿನ ಅಲ್ಲಿರಬೇಕಾದೀತು?

ಸೇಟಿಜೀ:—ಒಂದು ವರ್ಷ; ಅದಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಲೂ ಬಹುದು. ನಾನು ಇಷ್ಟರ ವರೆಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಸಾಕಿದೆ. ಈಗ—

ವಿಮಲೆ:—ಏನು! ನನ್ನನ್ನು ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ಹೋಗಿನ್ನುವಿರಾ? ಆಗ ನನ್ನ ಮುಂದಿನ ಗತಿ ಏನು?

ಸೇಟಿಜೀ:—ಅದನ್ನೆ ನಿನಗಿಂತಲೂ ಚರ್ಚಿಸಲಿಕ್ಕಿಂದು ನಿನ್ನನ್ನು ಬರಹೇಳಿದೆ. ನೀನು ಈಗ ಪ್ರಾಯಸಮರ್ಥಳಾಗಿರುವೆ. ಸಾಕಷ್ಟು ವಿದ್ಯೆಯೂ ನಿನಗೆ ದೊರೆತಿದೆ. ನಿನ್ನ ತಾಯಿಯು ನಿನ್ನ ಮುಂದಿನ ವಿಚಾರವನ್ನು ಏನಾದರೂ ಹೇಳಿದಳೇ?

ವಿಮಲೆ:—(ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ತಡವರಿಸುತ್ತ ಅರೆಮುಚ್ಚಿದ ಬಾಗಿಲ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ) ಇಲ್ಲ—ಇಲ್ಲ, ಅವಳು ನನ್ನೊಡನೆ ಏನೂ ಹೇಳಿಲ್ಲ! ನೀವೂ ಹೋದರೆ ನನ್ನ ವಿಚಾರ ತೆಕ್ಕೊಳ್ಳುವವರಾದರೂ ಯಾರು?

ಸೇಟಿಜೀ:—ಹಾಗೆನ್ನಬೇಡ. ಆದರೆ ನನಗೂ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯವು ತಲೆ ಬೋರಿದೆ. ಇನ್ನು ನನ್ನ ಮುಂದಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೂ ನಾನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ನನಗೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಶಾಂತಿ ಇಲ್ಲ.

ವಿಮಲೆ:—ನಿಮಗೆ! ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಶಾಂತಿ ಇಲ್ಲವೆನ್ನುವಿರಾ, ನಿಮಗೆ! ಇಷ್ಟು ಸಂಪತ್ತಿಗೆ ಅಧೀಶರಾಗಿದ್ದರೂ ಕೂಡಾ!

ಸೇಟಿಜೀ:—ಅದನ್ನೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಸಂಪತ್ತೇ ಸುಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಲ್ಲ; ಅದೇ ಸುಖದ ಸಂಜೀವನ ಮಣಿಯಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗ ನನ್ನ ವಿಚಾರ ಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಪ್ರಸ್ತಾಪವನ್ನು ಮಾಡೋಣ. ನಿನಗೆ ಇನ್ನು ವಿವಾಹವಾಗಬೇಕಲ್ಲ!

‘ಈಗಲೇ ಸೇಟಿಜೀಯ ಗುಟ್ಟಿನ ಬಯಲಾಗುತ್ತಿದೆ’ ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷ ಉಕ್ಕುತ್ತಿದ್ದರೂ ತುಟಿ ಎರಡು ಮಾಡದೆ ತಲೆ ಬಗ್ಗಿಸಿ—

ವಿಮಲೆ:—ನಾನು ಆ ವಿಷಯವಾಗಿ ನನ್ನ ಗೆಳತಿಯರೊಡನೆ ಚರ್ಚಿಸದೆ ಇಲ್ಲ. ಈ ಪ್ರೇಮ ಪ್ರೀತಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಏನೇನೂ ವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಸುಖಕ್ಕೆ ಬೇಕಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡುವವನನ್ನೇ ನಾನು ವಿವಾಹಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನು. ಅಂಥವನು ಸಿಗದಿದ್ದರೆ ವಿವಾಹವೇ ಬೇಡ. ನಾನು ಏಕಾಕಿನಿಯಾಗಿಯೇ ಇರುವೆನು. ಅಂದರೆ ಜೀವನಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಇಲ್ಲ—

ಮಾತು ಅಲ್ಲಿ ತಡವರಿಸಿ ಸೇಟಿಜೀಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದಳು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಸರಿ ಸರಿ! ಜೀವನಕ್ಕಾಗಿ ದುಡಿಯುವ ಕೆಲಸವು ಬಹಳ ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಆ ಭಾರವನ್ನು ವಹಿಸಿ ಗೃಹಕೃತ್ಯವಿಚಾರವನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಿನಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುವವನು ನಿನಗೆ ಗಂಡನಾಗಬೇಕು.

‘ಒಳಗಿನ ಗುಟ್ಟು ಇನ್ನೂ ಯಾಕೆ ಗಂಟಲಲ್ಲಿಯೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ’ ಎಂದು ವಿಮಲೆಯು ಕಾತರಳಾದಳು. ಕೊನೆಗೆ ‘ಇದಕ್ಕಾಗಿ ‘ಸಿಮ್ಮಂತಹ ಲೋಕಾನುಭವವುಳ್ಳವರ ಸೂಚನೆ ಏನಾದರೂ ಇದೆಯೇ?’ ಎಂದು ಎಳೇ ಎಳನೀರಿಗೆ ಚೂರಿಯ ಮೊನೆಯಿಂದ ಚುಚ್ಚುವಂತೆ ಸೇಟಿಜೀಯ ಅಂತರಂಗವರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕೈಹಾಕಿದಳು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಇದರಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಮಾಡೆಂದು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೂ ನನಗೆ ಸಂದೇಹಬರುತ್ತದೆ. ನಾನು ಹಳೇ ಸಂಪ್ರದಾಯದ ವೃದ್ಧನು; ನೀನು ಈಗಿನ ನವನಾಗರಿಕತೆಯ ತರುಣಿ. ನೀನಿನ್ನೂ ಜೀವನವರ್ಧದಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಡುತ್ತಿರುವೆ; ನಾನು ದಾರಿ ನಡೆದು ಅದರ ಕೊನೆಗೆ ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೂ ಪ್ರೇಮವೆಂಬದೊಂದು ಇದೆ ಎಂದು ನನ್ನ ಭ್ರಮೆ. ನಿನಗೆ ಅದು ಮರೀಚಿಕೆ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಜೀವನದಲ್ಲಿ ದಾಂಪತ್ಯಸುಖಕ್ಕೆ ಪ್ರೇಮವೇ ಮುಖ್ಯಸಾಧನವೆಂದು ನನ್ನ ಹೃದಯದ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ನಸುಬೆಳಕಿನಂತೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದೆ.

ವಿಮಲೆ:—ನಿಮಗೆ ಇನ್ನೂ ಈ ಭ್ರಮೆಯೇ? ಎಷ್ಟೋ ಹಣ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಿ ಎಷ್ಟೋ ಮದಿವೆಗಳಾಗಲಿಲ್ಲ! ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿಯ ಸುಖ ನೆಲಸಿದ್ದ ಮನೆಗಳು ಎಷ್ಟು? ಕೈಬೆರಳೆಣಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲ. ಆ ಶಾಂತಿ, ಆ ಪ್ರೇಮ ಇವೆಲ್ಲ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲದೆ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ನನಗಾದರೂ ನನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿದವನು ನನ್ನ ಒಳ್ಳೆ ಗೆಳೆಯನಂತಿರಬೇಕು, ನನಗೆ ಯಾವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿ ಕೈಗಿಡ್ಡ ಮಾಡಬಾರದು ಮತ್ತು ನನಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಯ ದಾಟಿದವನಾಗಿ ಲೋಕಾನುಭವವುಳ್ಳವನಾಗಬೇಕು ಮತ್ತು—

ಸೇಟಿಜೀ:—ಧನರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಿರಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡ, ಕಂಡಾ!

ಈ ಮಾತುಗಳಿಂದ ವಿಮಲೆಯು ಒಮ್ಮೆಗೆ ಚಕಿತಳಾಗಿ ತನ್ನೊಡನೆ ಸೇಟಿಜೀಯು ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ನೆನಸಿದಳು. ಆದರೂ ಅಪ್ರತಿಭಳಾಗದೆ—‘ಹೌದು. ಹಣವಿಲ್ಲದೆ ಜೀವಿಸಲು ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ’ ಎಂದಳು. ಆಗ ಸೇಟಿಜೀಯು ಏನನ್ನೂ ಯೋಚಿಸುವವನಂತೆ ಎದ್ದು ಅತ್ತಿತ್ತ ಸುಳಿದಾಡುತ್ತ ಕೊನೆಗೆ ಫಕ್ಕನೆ ಏನೊ ಹೊಳೆದಂತೆ ಅವಳ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತು—‘ಹಣವಿಲ್ಲದೇ ಸುಖವಿಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತೀಯಾ? ನನ್ನ ಸುಖದ ದಿನಗಳು ನಾನು ಇನ್ನೂ ಬಡವನಾಗಿದ್ದು ದುಡಿತದ ಪೆಟ್ಟನ್ನು ಸಹಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವಾಗಲೇ ದಾಟಿ ಹೋದುವು. ಆಗಲೇ ನನ್ನನ್ನು ನಾನು ತಿಳಿದೆ,

‘ಅದು ಇತರರನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದಕ್ಕೆ ಅನುವು ಮಾಡಿತು. ಆಗ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಧೈಯಗಳು ರೂಪುಗೊಂಡಿದ್ದವು. ಅವು ಇನ್ನೂ ಹಾಗೆಯೇ ಅಚ್ಚಳಿಯದೆ ಉಳಿದಿವೆ. ಆ ಧೈಯದ ಒಂದು ಮೂರ್ತಿ ನೀನಾಗಿದ್ದೆ ಎಂದರೆ ನಿನಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಬಹುದಲ್ಲವೇ?’

ವಿಮಲೆ:—‘ನಿಜವೇ! ಆದರೆ ಈಗ ನಿನಗೆ ಅಂಥ ಆಸೆ ನಿರಾಸೆ ಯಾಗಿರಬೇಕು’ ಎಂದು ಹೇಳುವಾಗ ಅಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿ, ತನ್ನನ್ನು ಆಗಲೇ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಸೇಟಿಜೀಯು ತನ್ನ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಹೊರಗೆಡಹುವನೆಂದು ಈ ಬಾಲೆಯು ಎಣಿಸಿದಳು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ನಿನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರತಂದು ಪಾಲಿಸುವಾಗಲೆಲ್ಲ ನೀನು ಆ ಧೈಯದ ಮೂರುತಿಯಾಗಬೇಕೆಂದೇ ನನ್ನ ಹಾರೈಕೆ. ಅನಂತರ ನೀನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಹೋದೆ. ಬರುವಾಗ ಆ ಚಿಕ್ಕ ಬಾಲಿಕೆಯು ಇದ್ದಿಲ್ಲ, ಸರ್ವಾಂಗಸುಂದರಳಾದ ತರುಣಿಯು ಬಂದಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಬಾಲಿಕೆಯಾಗಿದ್ದಾಗ ಯಾವ ನಿಷ್ಕಳಂಕವಾದ ನಿಷ್ಕಾವಟ್ಟದ ಮೂರುತಿಯಾಗಿದ್ದೆಯೋ ಅದೇ ಮೂರುತಿಯು ನನ್ನ ಹೃದಯದಿಂದ ಅಳಿಸಿಹೋಗಿಲ್ಲ.

ವಿಮಲೆ:—ಸ್ವಾಮಿ, ನೀವು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ ಗುಣಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಮಹತ್ವಿಕೆಯನ್ನು ಕೊಡಲಿರುವಿರಿ. ಅಂಥಾ ವಿಚಕ್ಷಣೆಯು ನಾನಲ್ಲ.

ಸೇಟಿ:—‘ವಿಚಕ್ಷಣತೆಯನ್ನು ನಾನು ಹಾರೈಸುವುದಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಈ ಸಂಸಾರಸಾಗರವನ್ನು ಈಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದ ವಿಚಕ್ಷಣತೆಯು ಇನ್ನೂ ನಿನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲವೆನ್ನೋಣ.’ ಇದಕ್ಕೆ ಏನು ಉತ್ತರವೀಯಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಯದೆ ವಿಮಲೆಯು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಳು. ‘ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತನವೂ ನಿಶ್ಚಲತೆಯೂ, ನಿಷ್ಕಳಂಕವೂ ಇದ್ದರೆ ಸಾಕು.’ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಅವಳ ಮೋರೆ ತುಸು ಕೆಂಪಾಯಿತು. ಆಗ ತನ್ನ ವರ್ಗದ ಹುಡುಗಿಯೊಬ್ಬಳು ನಿಷ್ಕಾವಟ್ಟದ ಸೋಗು ಹಾಕಿ ತನ್ನ ಸಂಗಾತಿಗಳನ್ನು ವಂಚಿಸುವುದರ ನೆನಪು ಬಂದು, ಅವಳಂತೆ ತಾನೂ ನಟಿಸಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛೆಯಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅಷ್ಟು ಚುರುಕುತನವು ಇವಳಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ತಲೆ ಎತ್ತದೆ ಅಧೋವದನಳಾಗಿ ಕುಳಿತಳು.

ಸೇಟಿಜೀ:—‘ಸ್ತ್ರೀಯ ಸದ್ಗುಣ-ಸದಾಚಾರಗಳೆ ಅವಳ ಸರ್ವ ಸಂಪತ್ತು. ವಜ್ರದ ಬೆಲೆಯು ಅದರ ಗಾತ್ರ ಮತ್ತು ಭಾರದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕಲಂಕವು ಇಲ್ಲದುದರ ಮೇಲೆ ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ದ್ವಂದರಿಂದ ರತ್ನಪರೀಕ್ಷಕರು ತಮ್ಮ ಮುಂದಿಟ್ಟ ವಜ್ರವನ್ನು ಭೂತಗನ್ನಡಿ ಯಿಂದ ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆಯೇ ನಾನು. ಇದರಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಆಕ್ಷೇಪ ವಿದೆಯೇ?

ವಿಮಲೆ:—ನನ್ನ ಆಕ್ಷೇಪ! ನಿಮ್ಮ ಯಾವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ನಾನು ಆಕ್ಷೇಪಿಸಲಾಪೆನೆ! ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ರತ್ನಪರೀಕ್ಷೆಯೇನೆಂದು ತಿಳಿಯ ಲಿಲ್ಲ!

ಸೇಟಿಜೀ:—ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಾರದು. ಯಾಕಂದರೆ ನನ್ನ ಸ್ವಂತಕ್ಕೆ ಸಾಧಕ-ಬಾಧಕವಾಗುವ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟೋಕ್ತಿಗಳಿಂದ ನುಡಿಯಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ನನಗೊಂದು ಹೃದಯವೆಂಬ ಅಂಗವಿದೆ. ಅದರ ಡಬಡಬ ಬಡಿದಾಟವು ನನ್ನನ್ನೇ ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಪೀಡಿಸುತ್ತಿದೆ.

ವಿಮಲೆಯು ಈ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಕಾತರಳಾಗಿ ಘಕ್ಕನೆ ಎದ್ದು ನಿಂತಳು.

ವಿಮಲೆ:—ಆಗಲಿ, ನನ್ನ ಪರೀಕ್ಷೆ ಆಗಲಿ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಬೇಕೆಂದಿರುವೆನು. ಅದು ಕಷ್ಟತರ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೆ ನಿನ್ನ ಪರೀಕ್ಷೆಯಾಗುವುದು ತಿಳಿದೆಯಾ?

ವಿಮಲೆ:—‘ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದರೆ ಕೊಟ್ಟೇ ತೀರಿಸುವೆನು. ಏನೂ ಸಂದೇಹ ಬೇಡ.’ ಇನ್ನೂ ಏನೂ ತಡವಿಲ್ಲದೆ ಗುಟ್ಟು ಬಯಲಿಗೆ ಬರುವುದು. ತನ್ನ ಆಶಾಪೂರ್ತಿಯಾಗುವುದು ತನ್ನ ಸ್ವರ್ಗಸುಖಕ್ಕೆ ಇನ್ನು ಮೂರೇ ಗೇಣು ಉಳಿದಿದೆ ಎಂದು ಗೋಣತ್ತಿ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಅರಳಿಸಿ ನಿಂತಳು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಇನ್ನೂ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹ ಬರುತ್ತದೆ, ಕೇಳಲಿ ಬೇಡವೇ ಎಂತ. ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ ನೀನು ಕೆರಳಿದರೆ—

ವಿಮಲೆ:—ನನಗೆ!—ಸಿಟ್ಟು!—ಅದು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಬರಲಾರದು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಒಂದು ವೇಳೆ—ಅದು ಬರೆ ಉಹಾಪೋಹವೆಂದು ತಿಳಿ—ಒಂದು ವೇಳೆ ನಾನೇ ನಿನ್ನನ್ನು ವರಿಸಲು ಉದ್ಯುಕ್ತನಾಗುವುದಾದರೆ?

ವಿಮಲೆ:—ತನಕದಿಂದ—ಅರೆಕ್ಷಣ ಬೇರೆ ಮಾತಿಲ್ಲದೆ 'ನಿಮ್ಮನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವೆನು. ನಿಮ್ಮ ಇದುವರೆಗಿನ ಉಪಕಾರವನ್ನೇನಾದರೂ ಮರೆಯುವೆನೇ? ಅಂಥ ಕೃತಘ್ನಳೆ ನಾನು?' ಇದನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ವಿಮಲೆಯ ಅಂಗಾಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಉಕ್ಕಿಬರುವ ಸಂತೋಷವು ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದಲೇ ಹೊರಸೂಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ನೀನು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನನ್ನ ಕೈ ಹಿಡಿಯುವೆ? ಅದರಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಬೇರೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಿಲ್ಲವಲ್ಲ! ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿನೋಡು.

ವಿಮಲೆ:—ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ; ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಯೋಚನೆಯೇ ಬೇಡ. ಬೇರೆಯವನನ್ನು ವಿವಾಹಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ನೀವೇ ನನಗೆ ಅನುರೂಪವಾದವರು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಏತಕ್ಕದು?

ಈ ಚಿಕ್ಕ ಮಾತಿನಿಂದ ವಿಮಲೆಯು ಚಕಿತಳಾದಳು. ಇದನ್ನು ಕೇಳುವಾಗ ಸೇಟಿಜಿಯು ವಿಮಲೆಯನ್ನೇ ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ವಿಮಲೆಗೆ ಈ ನೋಟದ ಮೂರ್ಛವು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸುವ ಬದಲಾಗಿ ಕೇಳಿದ ಈ ಚಿಕ್ಕ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವುದರಿಂದ ತನ್ನ ನಿಜಾಭಿಪ್ರಾಯವೂ, ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥಪರ ವೃತ್ತಿಯೂ ಹೊರಬೀಳುವುದಲ್ಲ ಎಂದು ಅವಳಿಗೆ ಕಂಡಿತು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಏನು? ಉತ್ತರವಿಲ್ಲ? ನನ್ನ ಕೈಹಿಡಿಯುವ ಉದ್ದೇಶವೇನು? ನನ್ನ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೇಮದಿಂದಲ್ಲ. ಯಾಕಂದರೆ ಪ್ರೇಮದ ಮೇಲೆ ನಿನಗೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ನಿನಗೆ ತಾತನಂತಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿ ನುಡಿ. ದುಡುಕಬೇಡ. ವಿವಾಹವೆಂದರೆ ಇಂದು ಜತೆಯಾಗಿ ನಾಳೆ ಕಡಿದುಬಿಡುವ ಸಂಯೋಗವಲ್ಲ. ಆಮರಣ ಪರ್ಯಂತದ ಸಂಬಂಧ. ನಿನ್ನ ಮುಂದಿನ ಸುಖ, ನಿನ್ನ ಈಗಿನ ತಾರುಣ್ಯ ವಸ್ಥೆ, ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಯೋಚಿಸು. ನೀನು ಇನ್ನೂ ಜೀವನಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಡುತ್ತಿ! ನಾನು ಮುಕ್ಕಾಲು ಮೂರು ವೀಸ ದಾರಿಯನ್ನು ಸಾಗಿಸಿದಂತಿದೆ!

ವಿಮಲೆ:— ನೀವು ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಕದಲಲಾರದು. ನೀವು ವಿವಾಹವಾಗೆಂದರೆ ಸಮ್ಮತಿ ಪಡುವವಳೇ ನಾನು.

ಸೇಟೆಜೀ:— ಸರಿ, ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನ ಇದೊಂದು ಆಸೆಯೂ ಕನಸಿನ ಮಂಡಿಗೆಯಾಯಿತು. ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಅಡ್ಡಬಂದ ಪರೆ ತೊಲಗಿತು. ನನ್ನ ಮಬ್ಬು ಹೋಯಿತು. ದೃಷ್ಟಿ ಶುಭ್ರವಾಯಿತು. ನನ್ನ ದ್ರವ್ಯದ ಆಸೆಗಾಗಿ ನಿನ್ನ ಸ್ವೇಚ್ಛಾವರ್ತನೆಗೆ ನಿರಾತಂಕವಾಗುವಂತೆ ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲೆಳಸುವೆ ಯಲ್ಲವೇ? ನಿನ್ನಲ್ಲಿಯೂ ದುಡ್ಡಿನ ಗುಲಾಮಳಾಗುವ ಪೈಶಾಚ ವೃತ್ತಿಯು ವ್ಯಾಪಿಸಿ ನಿನ್ನ ಸುಗುಣಗಳಿಗೆ ತುಕ್ಕು ಹಿಡಿದಿದೆ ಎಂದಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ನಾನು ಹಾರೈಸಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲಾರೆ ಎಂದು ನಿರ್ಭೀತಿ ಯಿಂದ ಹೇಳಿದರೆ ನೀನು ನ್ಯಾಯವಾದ್ದನ್ನೆ ನುಡಿದೆ ಎಂದು ನಿನ್ನನ್ನು ಗೌರ ವಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ನೀನೂ ದುಡ್ಡಿನ ಈ ಲಂಚಕ್ಕೆ ಕೈಯೊಡ್ಡಿದೆಯಾ? ಇದು ಬಹಳ ವಿಷಾದಕರ ಮಾತು. ಸ್ನಾನ, ಮಾನ, ದುಡ್ಡು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನೀನು ನಿನ್ನ ದೇಹ ವನ್ನೆ ವಿಕ್ರಯಿಸುವಂತಾಯಿತು.

ವಿಮಲೆಯು ಅವಾಕ್ಕಾದಳು. ಮುದುಕನು ತನ್ನನ್ನು ಮೋಸಗೊಳಿಸಿ ಅಂತರಂಗಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದನು, ಈ ಮುದುಕನು ತನ್ನ ಮಾಯಾಜಾಲಕ್ಕೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಿಗುವ ಮೃಗವೆಂದು ತಾನು ತಿಳಿದದ್ದು ತೀರಾ ತಪ್ಪಾಯಿತೆಂದು ವಿಮಲೆಯು ರೇಗಿದಳು. ಮತ್ತು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತ 'ಇದೆಯೇ ನಿಮ್ಮ ಸುಟ್ಟ ಪರೀಕ್ಷೆ? ಮೋಸದ ಮಾತುಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಬೆರಗುಗೊಳಿಸುವ ವಿದ್ಯೆ?' ಎಂದು ಸರಸರನೆ ಕೋಣೆಯ ಹೊರಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಳು. ಈ ಸ್ಥಿತಿ ಯನ್ನು ಹಾರೈಸದೆ ಶುಭಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಲು ಗೋಣತ್ತಿ ಕಾಲ್ಪೆರಳು ಗಳ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳ ತಾಯಿಗೆ ಸಿಡಿಲು ಬಡಿದಂತಾಯಿತು. ಈ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕಿರವನ್ನೂ ತಪ್ಪದೆ ಅವಳು ಕಿವಿಯಾರೆ ಕೇಳಿ ದ್ದಳು. ಇನ್ನು ತನ್ನ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಮಗಳ ಗತಿಯೇನಾಗುವುದೋ ಎಂದು ತಾಯಿಮಗಳಿಬ್ಬರೂ 'ಶಿವಾ' ಎಂದು ರಾತ್ರಿಯೆಲ್ಲ ಕಣ್ಣುರೆಪ್ಪೆ ಮುಚ್ಚಿ ಲಿಲ್ಲ. ಟೀಪಾರ್ಟಿಯ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಆರಂಭಿಸಿದ ದಿನವು ಮುಂದಿನ ಯೋಚನೆಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಪರ್ಯವಸಾನವಾಯಿತು.

೪ನೆ ಅಧ್ಯಾಯ ಗುಪ್ತ ಪ್ರಯಾಣ

ಹಿಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸಿದ ಸಂಗತಿಯು ನಡೆದು ಎರಡು ಮೂರು ದಿನಗಳು ದಾಟಿದುವು. ಜಹಾಂಗೀರ ಅರ್ದೇಶೀರನು ಮೂರು ಅಂತಸ್ತಿನ ಕಟ್ಟಡದ ಮೇಲಿನ ಕೋಣೆಯ ತನ್ನ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಏನೊ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಿವಿಲ್ ಮೊಕದ್ದಮೆಯ ರಿಕಾರ್ಡನ್ನು ಓದುತ್ತ ಒಂದು ಖಾಲಿ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಬರಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಇದ್ದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆಫೀಸಿನ ಜವಾನನು ಬಂದು 'ಹೊರಗೆ ಜಗ ಜೀವನ ಸೇಟಿಜಿಯವರ ಮನೆಯಾಳು ಬಂದು ಕಾಯುತ್ತಾನೆ' ಎಂದು ವರ್ತಮಾನ ತಿಳಿಸಿದನು.

ಜಹಾಂಗೀರನು ತಲೆ ಎತ್ತಿ 'ಯಾರು ಗಣುವೆ? ಒಳಕ್ಕೆ ಬರಲಿ' ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಗಣುವು ಸಲಾಂ ಮಾಡಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಲಕ್ಕೋಟಿ ಯನ್ನು ಜಹಾಂಗೀರನ ಕೈಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಮುದ್ರೆಯೊಡೆದು ಜಹಾಂಗೀರನು 'ಗಣೂ! ನಿನ್ನ ಧನಿಗಳಿಗೆ ಕ್ಷೇಮವೇ?' ಎಂದನು.

ಗಣೂ:—ಅವರು ಹೊರಡುವಾಗ ಕ್ಷೇಮದಲ್ಲಿದ್ದರು.

ಜಹಾ:—ಹಾಗಾದರೆ ಅವರು ಹೊರಟೇ ಹೋದರೆ?

ಗಣೂ:—ಹೌದು ಸಾಹೇಬರೇ, ಹೌದು.

ಅನಂತರ ಒಳಗಿನ ಕಾಗದವನ್ನು ಜಹಾಂಗೀರನು ಬಿಡಿಸಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು 'ನಿನ್ನ ಧನಿಗಳು ಒಂಟಿಯಾಗಿಯೇ ಹೊರಟರೇ?'

ಗಣೂ:—ಹೌದು, ನನ್ನನ್ನು ಕೂಡಾ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿಲ್ಲ.

ಜಹಾ:—ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆಂದರು?

ಗಣೂ:—ಪೂನೆಗೆ!

ಜಹಾ:—(ಕಾಗದ ಓದಿ) ಅವರು ಬರುವ ವರೆಗೆ ಅವರ ಆದಾಯ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಈ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ನೀನು ಖರ್ಚಿಗೆ ಹಣ ಬೇಕಾದಾಗ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಪಡೆಯಬೇಕು. ವಿನುಲಮ್ಮ ಮತ್ತು ಅವರ ತಾಯಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಸೂಚನೆಯಿದೆ.

ಗಣೂ: (ಆತ್ಮಸ್ವರದಿಂದ)—ಧನಿಯವರ ಆರೋಗ್ಯವು ಅಷ್ಟೊಂದು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಸಮಯದ ಹಿಂದೆ ಡಾಕ್ಟರರು ಅವರೊಡನೆ ಮಾತಾಡುವಾಗ ಅವರ—ಅದೇನೋ ಎದೆಗುಂಡಿಗೆಯೋ ಏನೋ—ಬಲಹೀನ ವಾಗಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಪ್ರಾಯವೂ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಅಂಥವರು ಒಂಟಿಯಾಗಿ—

ಜಹಾ:—ಅವರು ಹವಾ ಬದಲಾಯಿಸುವುದಕ್ಕೇನೇ ಹೋಗಿರಬೇಕು.

ಗಣೂ:—ಅವರು ಸಮುದ್ರಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಬಹುದಿತ್ತು. ಒಳ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕೇ?

ಜಹಾ:—‘ಹೇಗೂ ಇರಲಿ. ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ನಾವೇಕೆ ಚರ್ಚಿಸಲಿ? ಅವರ ಇಷ್ಟವನ್ನು ನಡೆಸುವುದೇ ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ. ನೀನು ಈಗ ಧನಿಗಳ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಎಚ್ಚರದಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಿರು’ ಎಂದು ಆತನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಆ ಕಾಗದವನ್ನು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಓದತೊಡಗಿದನು.

ಮಿತ್ರರೇ,

ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯ ಟೀಕಾರ್ಥಿಯ ದಿನ ನನಗೇನೋ ಒಂದು ಕೆಟ್ಟ ಸಮಾಚಾರ ತಲಪಿತು. ನಾನು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕೈಹಚ್ಚಿದ ಒಂದು ಕಾರ್ಯವು ನಿಷ್ಫಲ ವಾಯಿತು. ಸಾಂಪತ್ತಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನನಗೆ ಅದರಿಂದ ಅಗುವ ನಷ್ಟವು ತೀರಾ ಕಿಂಚಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಾಗಿ ನಾನು ಹೋಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಕೆಲವು ಸಮಯ ನಾನು ಮಾಯವಾದಂತೆಯೇ ಎಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ನನಗೆ ಮರಣ ಸಂಭವಿಸಿದರೆ ನನ್ನ ಕಿಶೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕಾಗದವು ನಾನು ಪ್ರಾಣಕಳಕೊಂಡ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಸೂಚಿಸಿ ನನ್ನ ಹಣದ ಮುಂದಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ವಿಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿಸುವದು. ನೀವು ನನಗೆ ಅನೇಕ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರದ ವಿಷಯವು—ನಾನು ನನ್ನ ವೀಲನ್ನು ಬರೆಯುವಾಗ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ವಿಸ್ಮೃತಿಯಾಗಲಾರದು. ವೀಲಾ ಲರಾಯಿಸುವುದನ್ನು ಬೇರೆ ವಕೀಲರಿಗೆ ನಾನು ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಅಪ್ಪರ ವರೆಗೆ ನನ್ನ ವೈವಾಹಿಕಗಳೆಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ಕೈಯಿಂದ ನಡೆಯಬೇಕಾಗುವದು—ಅದು ಯಂತ್ರದಂತೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ನಡೆದೀತು ಎಂದೂ ನನಗೆ ಭರವಸೆಯಿದೆ. ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ಈಗ ವಿಶ್ರಾಂತಿಮುಖವೂ ವ್ಯಕ್ತಿಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೂ ಬೇಕಾಗಿವೆ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಕಾಮ ಪ್ರೇಮವೆಂಬದು ಇದೆಯೋ ಎಂದು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿದೆ. ಶ್ರೀ ಭಗವಂತನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕಾಪಾಡಲಿ.

ಇಂತಿ ಜಗಜೀವನ.

ಜಹಾಂಗೀರನು ಇದನ್ನು ಓದಿ 'ಚುಟುಕು, ತೀರಾ ಚುಟುಕು. ನಮ್ಮ ಗೆಳೆಯನು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕೈಹಚ್ಚಿದ ಕಾರ್ಯವೆಂದರೆ ಯಾವುದು? ನನಗೆ ಅವನ ಸರ್ವವಿಚಾರವೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಧನನಷ್ಟವೂ ಇಲ್ಲವಂತೆ! ಅವನ ಮೆದುಳಿನಲ್ಲಿ ಏನೂ ಒಂದು ಕೀಟವು ಸೇರಿದೆ, ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಯೋಚನೆಯು ಹತ್ತಿದೆ. ಇದು ಖಂಡಿತ. ನಿಷ್ಕಾಮ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಹುಡುಕಬೇಕಂತೆ! ಅಂಥ ವಿಚಾರವು ಈ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಾರದು. ಮುದುಕರ ಮೇಲೆ ಯಾರಿಗೂ ಅಂಥ ಪ್ರೇಮವಿಶ್ವಾಸಗಳಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರ ಸ್ವಂತ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಇರುವುದು ಅಪೂರ್ವ. ವೃದ್ಧಾಪ್ಯವು ಈಗಿನವರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ — ಈ ಇವೃತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ — ಒಂದು ಪಾಪಕರ ದಶೆ. ಹೇಗೂ ಇರಲಿ. ಈ ಗೆಳೆಯನ ಸಾಹಸಕೃತ್ಯದಿಂದ ವಿಮಲೆಯು ಮತ್ತು ಅವಳ ತಾಯಿಯ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಗೆ ಪಂಗನಾಮ ಬಿತ್ತು. ಅದೇ ಸಂತೋಷದ ವಾರ್ತೆ. ಮುದುಕನಿಗೆ ಬಲೆ ಬೀಸಿದ್ದೇವೆಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದುದು ಸುಳ್ಳಾಯಿತು. ಈಗ ಪೂನೆಯಿಂದ ಈ ಮುದುಕನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವನು, ಏನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯದು. 'ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದರೂ ಮನೆಗೆ ಬಪ್ಪ' ಎಂಬಂತೆ ಅವನ ಪಕ್ಕಟನದ ಸಮಾಚಾರವು ಪ್ರಕಟವಾದೊಡನೆ ಬೇಸತ್ತು ಒಂದು ತಿಂಗಳೊಳಗೆ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬಾರದೆ ಇರಲಾರನು.' ಎಂದು ನೆನಸಿ ತನ್ನ ಆಫೀಸು ಕೋಣೆಯಿಂದ ಇಳಿದು ತನ್ನ ಕ್ಲಬ್ಬಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು.

ಜನೆ ಅಧ್ಯಾಯ

ಹಳ್ಳಿದಾರಿಯ ಅನುಭವ

ಸೇಟಜಿಯು ಮುಂಬಯಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮೂರು ದಿನಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಮುಂಬಯಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅಂದೇ ಪೂನೆಗೆ ಬರುವಾಗ ಚರ್ಮದ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಪೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಂದಿದ್ದನು. ಅದನ್ನು ಪೂನೆಯ ಸೈಲೆ ಶನಿನಲ್ಲಿ ಮೇಲುತರಗತಿಯ ಜನರು ತಂಗುವ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು, ಹಿಂದಿನ

ಬಾಗಿಲಿನಿಂದ ಪಾರಾಗಿ ಕಾಲುನಡೆಯಾಗಿ ಹೊರಟಿದ್ದನು. ಕತ್ತಲಾದೊಡನೆ ಹಳೆ ಪೋಷಾಕನ್ನು ಮಾರಾಟ ಮಾಡುವ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಡುವಾಗ ತನ್ನ ವೇಷವನ್ನು ತೀರಾ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿದ್ದನು. ಮೈಗೆ ಕೈಗಳಿಲ್ಲದ ತುಂಡಾಗಿ, ಅದರ ಮೇಲೆ ದವ್ವನಾದ ಹಳೆ ದುಪ್ಪಟೆ, ಉಟ್ಟದ್ದೊಂದು ಹಳೆ ಪಂಚೆ, ತಲೆಗೆ ಸುತ್ತಿದ ಹರಕು ರುಮಾಲು. ಮೋರೆಯ ಮೇಲಿನ ಕೃತಕ ಮೀಸೆಯೂ ಚಿಕ್ಕ ಗಡ್ಡವೂ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಇಟ್ಟ ಹಸುರು ಹರಳಿನ ಕನ್ನಡಕವೂ ಅವನ ಆಪ್ತರೂ ಪರಿಚಿತರೂ ಕೂಡ ಅವನನ್ನು ಗುರುತಿಸದಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವನ ತುಂಡಂಗಿಯ ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆ ನಾಲ್ಕೈದು ರೂಪಾಯಿಯ ಚಿಲ್ಲರೆಯನ್ನು ಒಂದು ಹರಕು ವಸ್ತ್ರದ ಕೊನೆಗೆ ಕಟ್ಟಿ ತೂರಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಆದರೆ ತುಂಡಂಗಿಯ ಒಳಭಾಗದಲ್ಲಿದ್ದ 'ಲೈನಿಂಗ್' ನೋಳಿಗೆ ೫೦೦ ರೂಪಾಯಿಯ ೫ ನೋಟುಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ಪರಿಚಯಮಾಡಿಕೊಡುವ ಒಂದು ಕಾಗದವನ್ನೂ ಅದರಲ್ಲಿ ತಾನು ಮುಂಬಯಿಯನ್ನು ಸೇರುವ ಮೊದಲೇ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತರೆ ತನ್ನ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸೊಲಿಸಿಟರ್ ಜಹಾಂಗೀರನಿಗೆ ಒಂದು ಪತ್ರವನ್ನೂ ಬರೆದು ಹೊಲಿದಿದ್ದನು. ಹಲವು ಕಾಲದಿಂದಲೂ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಕಾಲಿಡದೆ ಮೋಟರಬಂಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಸವಾರಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸೇಟಜಿಯು ಈಗ ಪಾದಚಾರಿಯಾಗಿ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡುವ ಹವ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದ್ದನು. ಪೂನಾ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಾಸಿಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಕಾಡಿನ ಕಿರುದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದಿದ್ದನು. ಕಾಲುನಡೆಯ ಅಭ್ಯಾಸವೇ ಮುಂದುವರಿದ ಸೇಟಜಿಗೆ ಕಾಲುನಡೆಯ ಪ್ರಯಾಸ, ಹೊತ್ತಿಗೆ ತಿಂಡಿ ಸಿಗದೆ ಉಂಟಾದ ಆಯಾಸಗಳಿಂದ ಮೋರೆಯು ಕೊಂಚ ಬಾಡಿದ್ದರೂ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಉಲ್ಲಾಸವು ಹೊರಹೊಮ್ಮುತ್ತಿತ್ತು. ಬೆಳಗ್ಗಿನ ತಂಗಾಳಿಯ ಸುಖಕರವಾದ ತಂಪು, ಪಕ್ಷಿಗಳ ಚಿಲಿಪಿಲಿಗಾನದ ಇಂಪು, ದಟ್ಟವಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಮರಗಳ ಸೊಂಪು ಇವುಗಳೆಲ್ಲ ಅವನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ವಿಚಿತ್ರಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಿದ್ದವು. ಸಮಾಜದ ನಿರ್ಬಂಧ, ಸಂಪತ್ತಿನ ನಿರ್ಬಂಧ ಇವುಗಳಿಲ್ಲದೆ ಏಕಾಕಿಯಾಗಿ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಸುಳಿದಾಡುವ ನೂತನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವು

ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಆಹ್ಲಾದವನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸಿತ್ತು. ಹೊತ್ತು ಮೂಡುವ ಮೊದಲೇ ಚಾಪೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎದ್ದು ಮುಂದೆ ನಡೆಯುವುದು, ಹೊತ್ತು ನೆತ್ತಿಗೆ ಏರಿದಾಗ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಊಟದ ಮನೆ ಅಥವಾ ತಿಂಡಿಯ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಅತಿ ಅಲ್ಪ ಜನರು ತಿನ್ನುವ ಆಹಾರವನ್ನು ಕೂಡಾ ಹಸಿವೆಯಿಂದಾದ ಹೊಸ ರುಚಿಯಿಂದ ತಿನ್ನುವುದು, ಹೊತ್ತು ಇಳಿಯತೊಡಗಿದಾಗ ಪುನಃ ನಡೆಯಲಾರಂಭಿಸಿ ಕತ್ತಲಾದೊಡನೆ ಯಾರದಾದರೂ ಮನೆಯ ಹೊರಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ಬರಿನಿಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಕೊಂಡು ದೇಹದ ದಣಿವಿನಿಂದ ಒದಗಿದ ಸುಖನಿದ್ರೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಹೀಗೆ ಮೂರು ದಿನಗಳು ಈ ಹೊಸ ಸುಖದಲ್ಲಿ ಕಳೆದುವು. ನಾಲ್ಕನೆಯ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ತಿಂಡಿ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ದಾರಿಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿರುವ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಮರಕ್ಕೆ ಒರಗಿ ಸೇಟಜಿಯು ತನ್ನ ತುಂಡಂಗಿಯ ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅಭಂಗಗಳ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ತೆಗೆದು —

‘ಆಪನೆ ಖಾತೆರ ಬಂಗಲಾ ಬನಾಯಾ! ಆಪನ ಜಾಕರ ಜಾಗಲ್ವಿ ಸೋಯಾ||’ ಎಂಬ ಕಬೀರದಾಸರ ಪದದ ಸೊಲ್ಲನ್ನು ಫಕ್ಕನೆ ಓದಿ ಅದನ್ನೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಕಣ್ಣು ಕೂರತೊಡಗಿದನು. ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕವು ಜಾರಿ ಚಾಚಿದ ತೊಡೆಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿತ್ತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವಿಚಿತ್ರವ್ಯಕ್ತಿಯು ಅದೇ ದಾರಿಯಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದು ಈ ಮುದುಕನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ‘ಎಲೊ ಅಜ್ಜಯ್ಯಾ! ಇಲ್ಲಿನೆ ಒರಗಿ ನಿದ್ದೆ ತೂಗುತ್ತಿರುವೆ! ಇದೇನು ಪುಸ್ತಕ? ಓಹೊ ಅಭಂಗಗಳ ಪುಸ್ತಕ! ಈ ಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಓದುವ ಪುಸ್ತಕ!’ ಎಂದು ಸಮಾಪದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಳಿತನು.

ಮುದುಕನು ಫಕ್ಕನೆ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದು ಅವನ ಕಡೆಗೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ತಲೆಗೆ ಬಿಳೇ ಚುಕ್ಕಿಗಳುಳ್ಳ ಕಪ್ಪು ಬಟ್ಟೆಯ ರುಮಾಲು, ಮೈಗೆ ಕಸೆ ಬಿಗಿದ ಕೆಂಪು ಉದ್ದಂಗಿ, ಉಟ್ಟ ಪಂಚೆಯೊಂದು — ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನ ಪೋಷಾಕು ಮುಗಿಯಿತು. ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಉದ್ದ ದಂಟಿಯೊಂದನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಇರಿಸಿದ್ದನು. ಹೆಗಲಿಗೆ ತೂಗಿಸಿದ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಜೋಳಿಗೆಯನ್ನೂ ನೆಲದ ಮೇಲೆ

ಇರಿಸಿದ್ದನು. ಅದನ್ನು ಇರಿಸುವಾಗ ಆದ ಶಬ್ದದಿಂದ ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಹಿತ್ತಾಳೆಯ ಪಾತ್ರೆಗಳಿರಬೇಕು ಎಂದು ಬೋಧೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ತುಟಿಯ ಮೇಲೆ ಇದ್ದ ವಿಸಾಸೆಯು ಗಲ್ಲಗಳನ್ನು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ದೊಡ್ಡ ಗಡ್ಡವು ಕುತ್ತಿಗೆಯ ಭಾಗವನ್ನು ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ವ್ಯಾಪಿಸಿತ್ತು.

ಸೇಟಿಜೀಯು ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ನಸುನಗುತ್ತ 'ದಾರಿ ನಡೆದು ದಣು ವಾಯಿತು. ವಿಶ್ರಾಂತಿಗಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಿದ್ದೆ ಬಂತು' ಎಂದನು.

ವ್ಯಕ್ತಿ:— ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು? ಊರು ಯಾವುದು?

ಸೇಟಿಜೀ:—ನನ್ನ ಊರು ಮುಂಬಯಿ. ನಾಸಿಕಕ್ಕೆ ಹೋಗ ಬೇಕೆಂದಿರುವೆ.

ವ್ಯಕ್ತಿ:—ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣಮಾಡದೆ ಈ ಕಾಡುದಾರಿಯನ್ನು ಯಾಕೆ ಹಿಡಿದೆ?—ನಾಸಿಕವೆಂದರೆ ಮೂಗಿನ ದ್ವಾರವೆಂದು ತಿಳಿದೆಯಾ? ಕಾಲುದಾರಿಯಾಗಿ ಒಂದು ತಿಂಗಳ ದಾರಿಯಾಗುವುದು. ನಡೆದು ಈ ಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಹೋಗಬಲ್ಲೆ ಎನ್ನುವೆ ಏನು? ಕಲ್ಲುಮುಳ್ಳುಗಳ ಈ ದಾರಿ ನಡೆದರೆ ನಾಸಿಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕಿಂತ ನೀನು ನಾಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುವೆ ಎಂಬುದು ಖಂಡಿತ. ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆ?

ಸೇಟಿಜೀ:—ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ನಾಸಿಕದಲ್ಲಿ ನನ್ನೊಬ್ಬ ಬಾಲ್ಯ ಮಿತ್ರನು ಇದ್ದಾನೆಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

ವ್ಯಕ್ತಿ:—ನಾಸಿಕದಷ್ಟು ದೂರಕ್ಕೆ ಹೇಗೆ ಹೋಗುವೆ? ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ತಿರುಪೆ ಎತ್ತುವೆಯಾ? ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಭಿಕ್ಷುವಾಗಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ನಾನು ಹುಟ್ಟುತಿರುಕನಲ್ಲ. ಗಿರಣಿಯಲ್ಲಿ ಗುಮಾಸ್ತ ನಾಗಿ ಒಂದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ಖಾನಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ಊಟಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಗಿರಣಿಯ ಸಿಬಂದಿ ಖರ್ಚು ತಗ್ಗಿಸುವ ನೆವದಿಂದ ವಸ್ತಾಲಿಕರು ನನ್ನಂಥ ಮುದುಕನಿಗೆ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲವೆಂದರು. ಯಾವನದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟ ಹಣವಿಲ್ಲ.

ವ್ಯಕ್ತಿ:—‘ಸರಿ ಸರಿ! ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ರಕ್ತಬಲವಿದ್ದಾಗ ನಿನ್ನಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಿ ಈಗ ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊರದೂಡಿಬಿಟ್ಟರೇ ಈ ದುಡ್ಡಿನ ಗುಲಾಮರು! ಪಾಪ!’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ತನ್ನ ಚೀಲದಲ್ಲಿದ್ದ ಚಿಲುಮೆಯನ್ನು ಹೊರತೆಗೆದು ‘ಹುಕ್ಕೆ ಸೇದುವ ಅಭ್ಯಾಸವುಂಟೇ?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಸೇಟಿಜೀಯು ತಲೆ ದೂಗಿದನು. ಆಗ ಗುಡಾಕೆಯ ಗುಳಿಗೆಯನ್ನು ಹೊರತೆಗೆದು ಚಿಲುಮೆಯ ತಗಡಿನ ಅಡಿಭಾಗಕ್ಕೆ ಹಚ್ಚಿ ತಗಡಿನ ಮೇಲೆ ಬೆಂಕಿಯ ಕೆಂಡಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತಿಸಿ, ಒಂದೆರಡು ದಮ್ಮು ಸೇದಿ ಮುದುಕನ ಕೈಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಮುದುಕನು ಒಂದೆರಡು ದಮ್ಮು ಸೇದಿ ಹೊಗೆಯನ್ನು ಹೊರಬಿಡುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಆಗ

ವ್ಯಕ್ತಿ:—ಈ ಸಾಯಂಕಾಲ ಎಲ್ಲಿ ತಂಗಬೇಕೆಂದಿರುವೆ?

ಸೇಟಿಜೀ:—ಎಲ್ಲಿ ಎಂದು ನನಗೇನೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಯ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಪರಿಚಯವು ನನಗಿಲ್ಲ.

ವ್ಯಕ್ತಿ:—ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಬಾ. ಈ ಭಿಕ್ಷು ಪಂಡಿತನ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲದವರು ಇಲ್ಲಿಂದ ನಾಸಿಕದ ವರೆಗಿನ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ನನ್ನನ್ನು ಸ್ವಾಗತಮಾಡುವವರೇ, ನನ್ನ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯಿಂದ ಗುಣಹೊಂದಿದವರೇ. ನನ್ನ ಧನ್ವಂತರಿ ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ಔಷಧವು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಔಷಧಗಳು ನನ್ನ ಈ ಚೀಲದಲ್ಲಿವೆ. ಬೇಕಾದ ಗಿಡಮೂಲಿಕೆಗಳಿಂದ ತಯಾರಿಸಿದ ಔಷಧಗಳಿವು. ನನ್ನ ತಂದೆ ತಾತಂದಿರು ಇದೇ ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಜೀವಿಸಿದ್ದರು. ಅವರಲ್ಲಿದ್ದ ಈ ಓಲೆ ಪ್ರತಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಗಿಡಮೂಲಿಕೆಗಳ ಪ್ರಯೋಗವಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ಒಂದು ಅತಿ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಮೂಲಿಕೆ ಮಾತ್ರ ನನಗೆ ಇನ್ನೂ ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಿಸಿದರೂ ಅದನ್ನು ಕಂಡಿಲ್ಲವೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವು ಮೂಢರು ಅದರ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿ ನಗುತ್ತಾರೆ. ಅದು ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ವಿಷಗಳಿಗೂ ಅಮೃತಸಂಜೀವಿನಿಯಾಗಿದೆ. ಅದರ ಒಂದಿಷ್ಟು ರಸವನ್ನು ಹಿಂಡಿ ತಾಮ್ರದ ತಗಡಿಗೆ ಹಚ್ಚಿ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟರೆ ತಾಮ್ರದ ತಗಡು ಚಿನ್ನವಾಗುತ್ತದೆಂದು ಈ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿದೆ. ಅದು ಇನ್ನೂ ಕೈಹತ್ತಲಿಲ್ಲ. ನಾನು

ಅದನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಲೂ ರೋಗಸೀಡಿತರಿಗೆ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡುತ್ತಲೂ ಪೂನೆಯಿಂದ ನಾಸಿಕದ ವರೆಗಿನ ಕಾಡುಗುಡ್ಡಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಸುಳಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಈಗ ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗಲಿಕ್ಕಾಯಿತು. ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಕುಳಿತರೆ ಹುಲಿಬಾಯಿಗೆ ತುತ್ತಾಗುವೆವು. ನಿನ್ನ ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜನ ಗೊಂಬೆಯೇನಾದರೂ ಇದೆಯೇ!

ಸೇಟಿಜೀ:—ರಾಜನ ಗೊಂಬೆ!

ಭಿಕು ಪಂಡಿತ:—ಎಲೆ ಮಂಕೇ! ರಾಜನ ಗೊಂಬೆ ಅಂದರೆ ಚಿತ್ರವಲ್ಲ ನೋಡು. ರಾಜನ ಮುದ್ರೆ ಇರುವ ನಾಣ್ಯವಿದೆಯೋ ಎಂದೆ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಹಾಗೋ? ನನ್ನಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ರೂಪಾಯಿ ಮತ್ತು ಪುಡಿ ಕಾಸು ಇದೆ.

ಭಿಕು:—ಇದು ನಾಸಿಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ನಿನಗೆ ಸಾಕಾದೀತೇ?

ಸೇಟಿಜೀ:—ಅದು ಖರ್ಚಾದರೆ ತಿರುಪೆ ಎತ್ತುತ್ತೇನೆ.

ಭಿಕು:—‘ಸರಿ ಸರಿ, ನಿನ್ನಿಷ್ಟವಿದ್ದಂತೆ ಮಾಡು. ಈ ರಾತ್ರಿ ನನ್ನ ಬಹು ಕಾಲದ ಪರಿಚಿತಿಯ ಗಂಗಾಬಾಯಿಯು ಖಾನಾವಳಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಹೋಗೋಣ. ನನ್ನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದ ನನ್ನ ಗೆಳೆಯನೆಂದರೆ ಗಂಗಾಬಾಯಿಯು ದುಡ್ಡು ಇಸುಕೊಳ್ಳದೆ ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳೆ ಊಟ ಬಡಿಸುವಳು, ಈಗ ಹೊರಡು’ ಎಂದನು. ಸೇಟಿಜಿಯು ಕುಳಿತಲ್ಲಿಂದ ಮೆಲ್ಲನೆ ಎದ್ದನು. ಆದರೆ ನಡೆದು ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲದವನಾದ್ದರಿಂದ ಮೊಣಕಾಲುಗಂಟು ಬಿಗಿದಂತಾಗಿ ಫಕ್ಕನೆ ನೆಲಕ್ಕೆ ಉರುಳುವಂತಿದ್ದನು. ಭಿಕು ಪಂಡಿತನು ಅವನಿಗೆ ಆಧಾರಕ್ಕೆ ಕೈಗೊಟ್ಟು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ‘ಇಗೋ ನಿನಗೆ ಹಳ್ಳಿ ನಡೆದು ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ, ಖಂಡಿತ. ಈ ಸೀಸೆಯಲ್ಲಿರುವ ಪಾನಕವನ್ನಿಷ್ಟು ಕುಡಿ. ಅದು ಮಾದಕವಲ್ಲ. ದೇಹವುಷ್ಟಿಗೆ ಉತ್ತಮವಾದ ಪಾನಕ. ಅದನ್ನು ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಸುಮಾರು ನಿನ್ನಷ್ಟೆ ಪ್ರಾಯವಾದ ನನ್ನ ವಾಸೆ ಕೂಡಾ ನರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಮೈಗೆ ಸುಕ್ಕು ಕೂಡಾ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಧಾತುವುಷ್ಟಿಗೆ ವರಮಾಷಧ, ಕುಡ್ಡಿ, ಬೇಕಷ್ಟು ಕುಡಿ!’ ಎಂದು ಸೀಸೆಯನ್ನು ಆತನ ಕೈಗೆ ಇತ್ತನು. ವೃದ್ಧ

ಸೇಟನು ಒಂದು ಗುಟುಕನ್ನು ಕುಡಿಯುತ್ತಲೆ ಆತನಲ್ಲಿ ರಕ್ತಸಂಚಾರದ ವೇಗವು ಹೆಚ್ಚಿತು. ಹೊಸ ಹುರುಪು ಬಂತು. ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೋಲನ್ನು ಊರುತ್ತ ಇಬ್ಬರೂ ಹೊರಟರು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಏರುತಗ್ಗುಗಳಿರುವಲ್ಲಿ ಮುದುಕನಿಗೆ ಕೈಗೊಟ್ಟು ಪಂಡಿತನು ಒಳ್ಳೆ ದಿಟ್ಟತನದಿಂದ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಸೇಟಜಿಯು ಒಂದು ಏರಿನ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿಂತು ಶುಧ್ಧ ಗಾಳಿಯನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತ ಸುತ್ತಲಿನ ಅಂದವಾದ ನೋಟವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ 'ಮಹಾರಾಯಾ! ನನ್ನ ಪರಿಚಯ ನಿನಗಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟು ಕನಿಕರ ಹುಟ್ಟಲು ಕಾರಣವೇನು? ನೀನು ಏಕೆ ನನಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಲಿರುವೆ? ನಾನು ಜೈಲಿನಿಂದ ಪರಾರಿಯಾದ ದೊಡ್ಡ ಕೆ. ಡಿ. ಇರಬಹುದು. ದರೋಡೆಕಳ್ಳನಿರಬಹುದು. ಕೊಲೆಪಾತಕಿಯಿರಬಹುದು.'

ಭಿಕ್ಷು:—ಏನು? ನೀನು ಜೈಲಿನಿಂದ ಪರಾರಿಯಾದ ಕೆ. ಡಿ.ಯೇ? ಕೊಲೆಪಾತಕಿಯೇ? ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಬಲ್ಲ ನನಗೆ ಮನುಷ್ಯರ ಪರೀಕ್ಷೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ನೆನಸುವೆಯಾ? ನೀನು ಕೆ. ಡಿ.ಯೂ ಅಲ್ಲ, ದರೋಡೆಕಳ್ಳನೂ ಅಲ್ಲ, ಕೊಲೆಪಾತಕಿಯೂ ಅಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಒಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೈಯಿಟ್ಟು ಪ್ರಮಾಣ ನುಡಿದೇನು. ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಇನ್ನೂ ನೀನು ಅರಿತಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆ ನಾನು ಹುಡುಕುವ ಅಮೂಲ್ಯ ಮೂಲಿಕೆಯು ಸಿಗಲಿ. ಆ ಮೇಲೆ ನೋಡು—

ಸೇಟಜೀ:—(ನಸುನಗುತ್ತ) ಆ ಮೇಲೆ ನೀನು ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶನೇ ಆಗುವೆ, ಅಷ್ಟೇಕೆ ಒಂದು ರಾಜ್ಯದ ರಾಜನೂ ಆಗಬಹುದು.

ಭಿಕ್ಷು ಪಂಡಿತನು ತನ್ನನ್ನು ಈ ಮುದುಕನು ಗೇಲಿಮಾಡುತ್ತಾನೆಂದು ಒಮ್ಮೆಗೆ ಕಣ್ಣು ಕೆರಳಿಸಿ ಆತನನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿದನು. ಆದರೆ ವೃದ್ಧನ ದೃಷ್ಟಿಯು ಕದಲಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಪಂಡಿತನು ಶಾಂತನಾಗಿ

'ಇಗೊ ಶ್ರೀಮಂತನಾಗಬೇಕೆಂದು, ರಾಜನಾಗಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಯಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅಂಥವರು ಪರಮಸುಖಿಗಳೆಂದು ಭಾವಿಸಿದೆಯಾ? ಸಾಮಾನ್ಯರು ಮಾಡಿದರೆ ಅವಹೇಳನೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವ ದುಷ್ಟಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯದಿಂದ ನಿರ್ಲಜ್ಜೆಯಿಂದ ಅವರು ಪ್ರವೃತ್ತ

ರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಇಂಥ ನಾಚಿಕೆಗೇಡು ಕೆಲಸಗಳ ಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮ ದುಡ್ಡಿನ ಬಲದಿಂದ ಮಾಡುವ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತದಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಬಾಹ್ಯ ರೀತಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸುಖಗಳೆಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಜನರಲ್ಲಿ ಅಂಥ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಲೂ ಬಹುದು. ಆದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅವರ ಅಂತರ್ಯದ ಆಳವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ತಮ್ಮ ಗುಟ್ಟು ಎಂದಿಗೆ ಬಯಲಾಗುವುದೋ ಎಂಬ ಸಂಶಯವು ಹೂವಿನ ನಾಳದ ಆಳದಲ್ಲಿರುವ ಕೀಟದಂತೆ ಅವರನ್ನು ಒಳಗೊಳಗೇ ಕಾಡುತ್ತಿರುವುದು. ಅವರಿಗೆ ಇಹದಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿ ಇಲ್ಲ; ಪರದಲ್ಲಿ ಸುಖವಿಲ್ಲ. ಈ ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶರು ಮೋಟರುಗಳಲ್ಲಿ ಓಡಾಡುತ್ತಾರೆ ಎಂಬದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಸುಖವುಂಟೆಂದು ತಿಳಿದೆಯಾ? ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಇದೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ತರುಣರು ಮೋಟರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಫಕ್ಕನೆ ಫಿರಂಗಿ ಸುಟ್ಟ ಶಬ್ದವಾಯಿತು. ಮೋಟರಿನ ಟಾಯರಿಗೆ ತೂತು ಆಗಿತ್ತು. 'ಶೋಫರ್'ನು ಮೋಟರನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಹೊಸ ಟಾಯರನ್ನು ಜೋಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅಣೆನಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ತರುಣರು ಕೆಳಗೆ ದಾರಿಯ ಇಕ್ಕಡೆಯ ಕಾಡನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಬೆರಗಾಗಿ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಆಗ ದೂರದಿಂದ ಇಂಪಾದ ಹಾಡು ಕೇಳಿಸಿತು. 'ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹಾಡುವವರು ಯಾರು' ಎಂದು ಆ ತರುಣರಲ್ಲೊಬ್ಬನು ಕೇಳಿದನು. ನಾನು ನಸುನಕ್ಕು 'ಅದು ಕೋಗಿಲೆ' ಎಂದೆನು. 'ಕೋಗಿಲೆ! ಕೋಗಿಲೆ ಇಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹಾಡುತ್ತಿದೆಯೇ?' ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ಹಕ್ಕಿಯು ಅವರೊಡನೆ ಹಾರಿಹೋಯಿತು. ಅದೇ ಕೋಗಿಲೆ ಎಂದೆ. 'ನಾವು ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ 'ಕೋಗಿಲೆಯ ಹಾಡು' ಎಂದು ಓದಿದ್ದೆವು' ಎಂದರು. ಹ! ಹ!! ಹ!!! ಇಂಥ ಮೂಢರಿವರು! ಬಂಡಿಗಟ್ಟಿ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ನುಗುಚ್ಚಾರು. ಸೃಷ್ಟಿಯ ಪರಿಚಯ ಒಂದಿಷ್ಟೂ ಇಲ್ಲ. ತಾವೇ ಕಲ್ಪಿಸಿದ ಕೃತಕ ಸುಖದಲ್ಲಿ ಓಲಾಡುತ್ತಾರೆ, ಹಂದಿಯು ಕೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಓಲಾಡಿದಂತೆ. ಇವರು ಕಣ್ಣಿದ್ದು ಕುರುಡರು, ಬಾಯಿಯಿದ್ದು ಮೂಕರು, ಕಿವಿ ಇದ್ದು ಕಿವುಡರು. ಇವರು ಒಂದು ಗೇಣು ಹೊಟ್ಟೆಯ ತೃಪ್ತಿಗಾಗಿ ಏನೇನು ನೂತನ ಹಂಚಿಕೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ? ಹೀಗಾಗಿ ಇವರ ಹೆಸರಿನ ಅಕ್ಷರಗಳಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯ ರೋಗಗಳು ಇವರ ದೇಹದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಿಸುತ್ತವೆ. ಇವರು ಅನ್ಯಾಯದಿಂದ ಮಾಡಿದ ದುಡ್ಡನ್ನು

ಸುಲಿವುದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಆ ವೈದ್ಯರು. ತಮ್ಮ ಹೆಸರುಗಳ ಹಿಂದೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಅಕ್ಷರ ಮಾಲೆಯಿಂದ ಆದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಹಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಅವೇ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಬಗೆಬಗೆಯಿಂದ ಜೋಡಿಸಿ ಹೊಸ ರೋಗಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಹೆಸರಿಸುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರು ಪಿತ್ತ, ವಾತ, ಕಫಗಳ ನ್ಯೂನಾಧಿಕ್ಯದಿಂದಲೇ ರೋಗಗಳೆಲ್ಲ ಹುಟ್ಟುತ್ತವೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿ, ಅವುಗಳ ಉಪಶಮನಕ್ಕೆ ಬೇಕುಬೇಕಾದ ಗಿಡಮೂಲಿಕೆಗಳಿಂದ ಔಷಧಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದಾಣೆ ಖರ್ಚಿನಿಂದ ತಯಾರಾಗುವ ಅವರ ಔಷಧಿಯನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು ವೈದ್ಯರಿಗೆ 10 ರೂಪಾಯಿ, ಔಷಧಕ್ಕೆ 10 ರೂಪಾಯಿ ಯಂತೆ ವ್ಯಯಿಸಿ ಕೃತಕೃತ್ಯರಾಗುವವರು ಈಗಿನ ಸುಧಾರಿತರು. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಸ್ವಾರ್ಥ, ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಸುಲಿಗೆ. ಒಂದಿಷ್ಟು ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ವಿದ್ದರೆ ಅದು ಸ್ತ್ರೀಯರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಿದೆ.

ಸೇಟಿಜೇ:—ಸ್ತ್ರೀಯರಲ್ಲಿಯೂ ಸ್ವಾರ್ಥಪರರಾದವರು ತುಂಬಾ ಇದ್ದಾರೆ.

ಭಿಕ್ಷು:—‘ಸ್ವಾರ್ಥಪರರಾದ ಸ್ತ್ರೀಯರು! ನಿಜ! ನಾನು ಮರೆತೆ, ನೀನು ದೊಡ್ಡ ಪೇಟೆಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲಕಳೆದವನೆಂದು. ಅವರು ಸ್ತ್ರೀಯರಲ್ಲ, ಬಣ್ಣದ ಗೊಂಬೆಗಳು. ಮನೆಯ ವೈವಾಹಿಕ, ಮಕ್ಕಳ ಆರೈಕೆ ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ದುಡ್ಡಿನ ಆಸೆಗೆ ಕೆಲಸಮಾಡುವ ನವುಕರರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ, ನಾಲ್ಕೈಂಟು ಜನರು ಕೂಡಿದ್ದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದವರ ಮೇಲೆ ಮತ್ಸರದಿಂದ ಸುಳ್ಳು ಕಲ್ಪನೆಮಾಡಿ, ಲಾಂಛನದ ಕೊಳೆನೀರನ್ನು ಉಗುಳುವವರು. ಆ ಕೊಳೆನೀರಿನಿಂದ ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಬಾಯಿ ನಾರುವುದೆಂಬ ಅರಿವು ಕೂಡಾ ಅವರಲ್ಲಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮನುಷ್ಯಜನ್ಮವನ್ನು ಪಡೆದರೂ ಪಶುವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಇನ್ನೊಂದು ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಯಾತನೆಗೆ ಸಂಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿರುವವರು. ಅವರನ್ನು ಕುರಿತು ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿವಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ನಿದ್ರೆಯ ಸಮಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ನೆರೆಯವರ ಹಿತಚಿಂತನೆಯಿಂದ ವೇಚಾಡುವ ಸ್ತ್ರೀಮಣಿಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಹೇಳಿದೆ. ಈ ದಿನ ನಾವು ಸೇರುವ ಗಂಗೂಬಾಯಿಯ ಮನೆಯೆಂದರೆ ಅಂಥದ್ದು.

ಅವಳು ಬಡವೆ, ಬಾಲವಿಧವೆ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಧರ್ಮವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು, ಬಂದವರಿಗೆ ಅನ್ನವಿಕ್ಕಿ ಬಹಳ ಕಷ್ಟದಿಂದ ಜೀವನ ನಡೆಸುವ ಮುದುಕಿ. ನೀನೆ ಅವಳ ಉದಾರಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕಾಣಲಿರುವೆ.’ ಹೀಗೆ ಸಲ್ಲಾವೆ ಮಾಡುತ್ತ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಗಂಗೂಬಾಯಿಯ ಖಾನಾವಳಿಯ ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ಬಂದರು.

ಒನೆ ಅಧ್ಯಾಯ

ಗಂಗೂಬಾಯಿಯ ‘ಖಾನಾವಳಿ’

ಕತ್ತಲು ಕವಿದಿತ್ತು. ಭಿಕುವಂಡಿತನೂ ಸೇಟಜೀಯೂ ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಭಿಕುವಂಡಿತನು ಏರಿಸಿದ ಸ್ವರದಿಂದ ‘ಗಂಗೂಬಾಯಿ! ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಉಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಜಾಗ ಸಿಕ್ಕೀತೇ?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಗಂಗೂ:—ಜನ ನೋಡಿ ಹೇಳಿಯೇನು. ಖಾಲಿವೋಲಿ ದಾರಿ ಹೋಕರಿಗೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಡೆ ಸಿಗಲಾರದು, ಕಂಡಿಯಾ?

ಭಿಕು:—‘ಓಹೊ ಸರಿ ಸರಿ. ನನ್ನನ್ನಂತೂ ನೀನು ಬಲ್ಲೆ. ಈ ಮುದುಕನು ನನ್ನೊಬ್ಬ ಪರಿಚಿತನು. ಗಿರಣಿ ಮ್ಹಾಲಿಕರು ಹಾಕಿದ ಮಿತಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಆಯುಷ್ಯ ಪಡೆದು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದವನು. ಮುಂಬಯಿಯಿಂದ ನಾಸಿಕಕ್ಕೆ ಕಾಲಾನಡೆಯಾಗಿ ಹೋಗಲು ಉಪಕ್ರಮಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಆತನಿಗೆ ಅಲ್ಲೊಬ್ಬ ಪರಿಚಿತನು ಇದ್ದಾನಂತೆ! ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವ ಮೊದಲೆ ಅವನಿಗೆ ಯಮನ ಚೀಟು ಬರುತ್ತದೋ ಏನೊ!’ ಎಂದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಗಂಗೂಬಾಯಿ ಹೊಸ್ತಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೋಡಿ ‘ಈ ಹಣ್ಣುಮುದುಕನಿಗೆ ನಾಸಿಕದ ಪಯಣವೇ? ಆಗಲಿ. ಇಗೊ ಅಜ್ಜಾ! ಅಲ್ಲೆ ತಂಟೆಗೆಯಲ್ಲಿ ನೀರಿದೆ. ಕೈಕಾಲು ತೊಳೆದುಕೊ. ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದು ಒಂದಿಷ್ಟು ಊಟಮಾಡು.’

ಸೇಟಜೀ:—ನನಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಹಸಿವು ಅಷ್ಟು ಬಲವಾಗಿಲ್ಲ.

ಗಂಗೂ:—ಓಹೊ! ಅರೆಉಪವಾಸದಿಂದ ಜೀರ್ಣಶಕ್ತಿಯೆ ತಗ್ಗಿದೆ ಎಂತ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದವರು ಯಾರೂ ಉಪವಾಸ ಮಲಗಕೂಡದು.

ಭಿಕು:—ಅಮ್ಮಾ! ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳ ಊಟದ ಬಗ್ಗೆ ಹಣ ಕೊಡಲು ಆತನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಬೊಂಬೆ ರೂಪಾಯಿ ಇದೆಯಂತೆ.

ಗಂಗೂ:—ಅಯ್ಯೋ! ಹಾಗೆ ಎಲ್ಲರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಹಣ ಕಿತ್ತು ಯಾರಿಗೋಸ್ಕರ ನಾನು ಕಟ್ಟಿಡಲಿ! ಏನೂ ಈ ಜೀವ ಬಿದ್ದುಹೋಗುವ ವರೆಗೆ ಕಾಲಕಳೆದರಾಯಿತು; ಅಷ್ಟೆ. ಅವನು ದುಡ್ಡು ಕೊಡುವುದಿದ್ದರೆ ಕೊಡಲಿ, ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಬಿಡಲಿ.

ಭಿಕು:—ಸೇಟಜೀಯ ರಟ್ಟಿಯನ್ನು ಒತ್ತಿ ಆತನನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಎಳೆದು 'ನಾನು ಆಗಲೇ ಹೇಳಿಲ್ಲವೆ ಇವಳು ಎಷ್ಟು ಕನಿಕರವುಳ್ಳ ಮುದುಕಿ ಎಂದು? ಈಗ ನೀನು ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಊಟಮಾಡಿ ಬಾ. ನಾನು ರಾತ್ರಿ ಊಟಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಇಲ್ಲಿ ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿದವರೆಲ್ಲ ನನ್ನ ಪರಿಚಿತರು. ಅವರೊಡನೆ ಕೊಂಚ ಸಮಯದ ವರೆಗೆ ಸಲ್ಲಾಪ ನಡಿಸುತ್ತ ಕಾಲಕಳೆಯುವೆನು' ಎಂದು ಪಂಡಿತನು ಜಗಲಿ ಹತ್ತಿದನು. ಮುದುಕನು ಕೈಕಾಲು ತೊಳೆದು ಊಟಕ್ಕೆಂದು ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ಅಲ್ಲಿ ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆ ನಾಲ್ವರು ಹುಕ್ಕೆಯನ್ನು ಸೇದುತ್ತಲೂ ಇಸ್ಪೀಟು ಆಡುತ್ತಲೂ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಭಿಕುಪಂಡಿತನು ಒಹಳ ಕಾಲದ ಪರಿಚಿತನು. 'ಏನು, ಭಿಕುಭಾಯಿ! ನಿನೊಂದಿಗೆ ಬಂದವನು ನಿನ್ನ ಮುದಿ ಅಪ್ಪನೆ?' ಎಂದು ಒಬ್ಬನು ನಸುನಗುತ್ತ ಕೇಳಿದನು.

ಭಿಕು:—'ಎಂದೂ ಚಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದವನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸುವ ಔಷಧವು ನನ್ನ ಚೀಲದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ನನ್ನೊಬ್ಬ ಗೆಳೆಯನು; ಮುಂಬಯಿ ಯವನು. ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ಗಿರಣಿಯಲ್ಲಿ ಗಮಾಸ್ತನಾಗಿದ್ದನಂತೆ. ಈಗ ಮುದಿ ಗೊಡ್ಡಾಕಳಾಗಿದ್ದಾನೆ; ಹುಲಿ ತಿನ್ನಲಿ ಎಂದು ಕಾಡಿಗೆ ಅಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಒಂಟಿಯಾಗಿಯೇ ಈ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ನಾಸಿಕ ದಲ್ಲಿ ತನ್ನೊಬ್ಬ ಗೆಳೆಯನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹೋಗುತ್ತಾನಂತೆ. ಹುಲಿಗೆ ಅವನ ಮುದಿ ಮಾಂಸ-ಮೂಳೆಗಳು ರುಚಿಸಲಾರವು ಎಂದು ನೆನಸಿ ಬದುಕುವಷ್ಟು ಕಾಲ ಬದುಕಲಿ ಪಾಪ, ಎಂದು ಇಲ್ಲಿ ಕರೆದು ತಂದೆ.' ಎಂದನು. ಆಗ

ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತವರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮುದುಕನ ಕಡೆಗೆ ದಯೆ ಹುಟ್ಟಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು 'ಈಗ ನನ್ನ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಿದೆ. ನನ್ನ ಕೈಕಾಲುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮೊದಲಿನಷ್ಟು ಬಲವಿಲ್ಲ. ತಿಂಡಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಊರ ಗೌಡರೂ ನನ್ನನ್ನು ಅವರ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಕದಿಯುತ್ತೇನೆಂದು ಅವರ ಆರೋಪ. ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟೇ ಹೊತ್ತು ನನಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಖರ್ಚಿಗೆ ಅವರು ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ನಾನೇನು ಮಾಡಲಿ? ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸಭ್ಯನಾಗಿ ಜೀವನ ಕಳೆಯುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ, ನೋಡು, ಭಿಕುಭಾಯಿ!'

ಭಿಕು:— ಎಲೊ ಸಾವಳ್ಯಾ! ನೀನು ಸಭ್ಯನಾಗುವುದು ಚಟ್ಟದ ಮೇಲೇರಿದಾಗಲೇ! ನಿನ್ನ ಹೆಸರನ್ನೂ ಆ ಮುದುಕನ ಹೆಸರನ್ನೂ ಒಂದೇ ಉಸುರಿನಿಂದ ಉಚ್ಚರಿಸಲಾಗದು. ಆ ಮುದುಕನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸಭ್ಯನು; ಸುಶಿಕ್ಷಿತನು; ವಿದ್ಯಾವಂತನು ಎಂದು ಕಾಣಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಸಾವಳ್ಯಾ:— 'ವಿದ್ಯಾವಂತನೆಂದೆಯಾ! ಕೊನೆಗೆ ಅಂಥವರ ಗತಿಯೂ ತಿರುಪೆ ಎತ್ತುವುದೇ ಅಲ್ಲವೇ? ಆ ವಿದ್ಯೆಯೂ ಬೇಡ, ಈ ತಿರುಪೆಯೂ ಬೇಡ.' ಆಗ ಅಲ್ಲಿದ್ದವರಲ್ಲೊಬ್ಬನಾದ ದಾದೂಭಾಯಿ-ಒಬ್ಬ ಕೃಷಿಕನು-

'ನಾನು ಹಾಗೆಯೇ ಅನ್ನತ್ತೇನೆ. ನನ್ನೊಬ್ಬ ಮಗಳು ಈಗ ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯ ಹಳ್ಳಿಸಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುತ್ತಾಳೆ. ಪೇಟೆಸಾಲೆ ನೋಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅವಳ ಪೋಷಾಕು, 'ಫೆಶನ್' ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಮಾಡಿದ ಖರ್ಚನ್ನು ಉಳಿಸಿದ್ದರೆ ಚಲೊ ಒಂದು ಜೋಡಿ ಎತ್ತನ್ನಾದರೂ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದಿತ್ತು. ಈ ಹಾಳು ಬಡದ ವಿದ್ಯೆ! ವಿದ್ಯೆ! ಈ ವಿದ್ಯೆಯಿಂದ ಮಕ್ಕಳು ಮಂಗಳಗಳಾಗುತ್ತವೆ; ಉಪಾಧ್ಯಾಯರು ಜಂಬವ ರಾಗುತ್ತಾರೆ.'

ಇಷ್ಟು ಮಾತುಗಳು-ನಡನಡುವೆ ಹುಕ್ಕೆಯ ಸೇವನೆ-ನಡೆಯುವಷ್ಟ ರಲ್ಲಿ ಸೇಟಿಜಿಯು ಊಟ ಮುಗಿಸಿ ಕೈತೊಳೆದು ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಗೋಡೆಗೆ ಒರಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ದಾದೂಭಾಯಿ 'ಅಜ್ಜಯ್ಯ! ನೀನು ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ಗಿರಣಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆಯಾ?'

ಸಾವಳ್ಯಾ:—ಅಲ್ಲೇನು ಕಾಯೊಂದು ದುಡ್ಡೊಂದು ಎಂದು ಬರಿಯುವ ಕೆಲಸವೇ?

ದಾದೂ:—ಹೋಗೊ ಸಾವಳ್ಯಾ! ಅದೇನು ಅಂಗಡಿ ಲೆಕ್ಕ ಎಂದು ತಿಳುಕೊಂಡೆಯಾ?

ಸಾವಳ್ಯಾ:—ಅಜ್ಜಾ ಅಲ್ಲಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಹೋಗು ಎಂದರೇ? ಈಗ ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಯವೆಷ್ಟು?

ಸೇಟಿಜೀ:—ಈಗ 60 ದಾಟಿತು.

ಸಾವಳ್ಯಾ:—‘ಪಾಪ! ನಿನಗೆ ಈಗ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲವೇ? ನಾಸಿಕದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದಿಯಾ?’ ಎನ್ನುವಾಗ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ ಇತರರ ಅತಿಕ್ರೀತ ಹೃದಯವೂ ಕರಗಹತ್ತಿತ್ತೆಂದು ಕಂಡಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ದೊಡ್ಡ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ಇಡುತ್ತ ‘ಹುಕ್ಕಿಗೆ ಒಂದು ಕೈ, ಇಸ್ಪೀಟಿಗೆ ಒಂದು ಕೈ’ ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತ ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಬಂದನು. ಅವನ ಸ್ವರವನ್ನು ಕೇಳಿದವರೆಲ್ಲರೂ ‘ಏನು ತಾಂತಿಯಾ ಭಾಯಿ! ಅಪರೂಪ ದರ್ಶನ! ಎಲ್ಲಿಂದ ಮೂಡಿದೆ? ಈಚೆಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಣದೆ ಬಹಳ ಸಮಯವಾಯಿತು’ ಎಂದು ಆತನನ್ನು ಸ್ವಾಗತಮಾಡಿದನು. ಆತನು ಜಗಲಿಯನ್ನು ಹತ್ತಿ ಬಂದನು. ಸೇಟಿಜಿಯು ಆತನನ್ನು ಎವೆ ಇಕ್ಕದೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಬಂದವನು ದೀರ್ಘಕಾಯನು. ಬಲಿತ ರಟ್ಟೆ ತೊಡೆಗಳು, ಅಗಲವಾದ ಎದೆ, ಅಗಲವಾದ ಹಣೆ, ಉದ್ದವಾದ ತಿರುವಿದ ಮೊಸೆ; ವೀರಕಚ್ಚೆ ಹಾಕಿ ಉಟ್ಟ ಸಣ್ಣ ಪಂಚೆ; ಹೆಗಲ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕಂಬಳಿ; ಎದೆಗೆ ಒತ್ತಾಗಿ ತೊಟ್ಟ ತುಂಡಂಗಿ, ಕಿವಿವರೆಗೆ ಚಾಚಿರುವ ಟೊಪ್ಪಿಯೊಂದು ತಲೆಗೆ. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 6 ಫೀಟು ಉದ್ದದ ಒಂದು ಬಲವಾದ ಕೋಲು, ಸೊಂಟದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಸಿದ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಒರೆಯಲ್ಲಿರುವ ಚೂರಿ. ಅವನನ್ನು ಅಪರಿಚಿತರು ನೋಡಿದರೆ ಅಂಜುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನು ದರೋಡೆ ಕಳ್ಳರ ಗೊತ್ತುಗಾರನು. ಹಳ್ಳಿವಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ಶ್ರೀಮಂತರ ಮನೆಗಳನ್ನು ನುಗ್ಗಿ ಸುಲಿದು ಜೀವನ ಮಾಡುವವನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಬಡಜನರಿಗೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿ, ವಿಶ್ವಾಸ. ಅವನು ಕೊಳ್ಳೆ ಹೊಡೆದು

ದನ್ನೆಲ್ಲ ಬಡವರ ಬಗ್ಗೆ ವೆಚ್ಚಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು; ನಿರಾಶ್ರಿತರ ಭಾಗದ ದೇವತೆ ಯಾಗಿದ್ದನು. ಹೀಗಾಗಿ ಪೋಲಿಸಿನವರು ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಲಿದ್ದರೂ ಯಾರೂ ಅವನ ಪತ್ತೆ ಸಿಗದಂತೆ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನು ರಾತ್ರಿ ಬೆಳಗಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತು ನಾಲ್ಕತ್ತು ಮೈಲು ಕಾಡುದಾರಿಯನ್ನು ಗಾಢಾಂಧಕಾರದಲ್ಲಿ ಯೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಗಂಗೂಬಾಯಿಯ ಹೊಟಲಿನಲ್ಲಿ ಅವನು ಆಗಾಗ ಬಂದು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬ ಊಟ ಮಾಡಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಅನೇಕ ಸಲ ಅವನು ಬರಿಗೈಯಲ್ಲಿ ಬಂದರೂ ಗಂಗೂಬಾಯಿ ಊಟ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವನ ಸಾಹಸದ ಕಥೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಿವಿಯಾರೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೆ 'ಊಟಕ್ಕಿಲ್ಲದ ಉಪ್ಪಿನಕಾಯಿ'ಯಂತಿರುವ ಧನವ್ಯಾಕೆ? ಬಡವರು ದಿನಕ್ಕೆ 1ರಿ ತಾಸು ದುಡಿದರೂ ಒಪ್ಪುತ್ತಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಾ ಊಟಕ್ಕೂ ಕೂಡ ದೊರಕುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ತಾಂತಿಯನು ಶ್ರೀಮಂತ ರನ್ನು ಸುಲಿದರೆ ತಪ್ಪಲ್ಲವೆಂದು ಗಂಗೂಬಾಯಿಯ ತರ್ಕ. ಸುಲಿದದ್ದ ನ್ನೆಲ್ಲ ಬಡವರಿಗೆ ಹಂಚುತ್ತಾನೆ ಎಂಬದೇ ಅವಳ ಸಮಾಧಾನ. ಹೀಗಾಗಿ ಹೊಟಲಿನ ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿದವರೆಲ್ಲರೂ ತಾಂತಿಯನಿಗೆ ಸ್ವಾಗತ ಮಾಡಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಿಲ್ಲ. 'ಏನು, ಸಮಾಚಾರವೇನಾದರೂ ಇದೆಯೇ?' ಎಂದು ಭಿಕುಪಂಡಿತನು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ತಾಂತಿಯನು ಹೊಸದೊಂದು ಅಪರಿಚಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ 'ಇಲ್ಲಿರುವ ಹೊಸಬನು ಯಾರು? ಅವನು ನಮ್ಮವನಲ್ಲ! ಅವನು ಗುಪ್ತಚಾರನೋ, ನಮ್ಮ ಹಿತ ವಾದಿಯೋ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಭಿಕುಪಂಡಿತನು ಅವನ ಪೂರ್ವ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಹೇಳಿ 'ಇಗೊ! ನೀನು ಅವನ ಮೇಲೆ ಕೈಮಾಡ ಬೇಡ!' ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ತಾಂತಿಯನು ಮುದುಕನನ್ನು ಎವೆ ಇಕ್ಕದೆ ನೋಡುತ್ತ 'ಮುದುಕ! ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಬಡವನಂತೆ! ಅಜ್ಜಾ! ನಿನಗೆ ಜೀವವೇ ಭಾರ ವಾಗಲ್ಲವೇ?' ಎಂದು ವಿಸೇ ತಿರುವುತ್ತ ಹುಬ್ಬು ಹಾರಿಸಿ ಗಂಭೀರ ಸ್ವರದಿಂದ ಕೇಳಿದನು. ಸೇಟಜಿಯು ಅವಾಕ್ಕಾಗಿ ಅವನನ್ನೆ ನೋಡು ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಭಿಕುಪಂಡಿತನು 'ಇದು ಸ್ಕಾಲಕೋಜ ಮೊಕದ್ದಮೆಯಲ್ಲ. ಕ್ರಮನಂಬ್ರವೆಂಬಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ತನಖೆ ನೋಟಿಸು ಯಮರಾಜನ ಕೋರ್ಟಿನಿಂದ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಹ! ಹ! ಹ!' ಎಂದನು.

ತಾಂತಿಯಾ:—‘ಆದರೂ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡು ಇಲ್ಲದೆ ಸಾಗಿಸುವ ಜೀವನವು ಸತ್ತು ಸಾಯದ ಜೀವನವಲ್ಲವೇ? ನನಗೆ ಅಂಥ ದಶೆಯು ಬಂದರೆ ನಾನು ಹೊಳೆಗೆ ದುಮುಕಿ ಜೀವ ಬಿಟ್ಟೇನು’ ಎಂದು ಹುಕ್ಕೆಯನ್ನು ಸೇದತೊಡಗಿದನು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗಂಗೂಬಾಯಿ ಅಡಿಗೆಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ, ಹೊರಗೆ ಹೊಸ್ತಿಲ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ‘ತಾಂತಿಯಾ! ನಿನ್ನ ಕೂಸು ಚೆನ್ನಾಗಿರೆಯೇ?’ ಎಂದಳು.

ತಾಂತಿಯಾ: —‘ಹೌದು! ಹೌದು. ಆ ಪೋರನಿಗೆ ಈಗ ಬರೆ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷ! ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲಿತು ಪುಂಡನಾಗಿದ್ದಾನೆ.’ ಇಷ್ಟು ಮಾತುಗಳು ನಡೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಕೆಂಪಗಾದ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೆರಳಿಸಿಕೊಂಡು ‘ಇದೇನು? ಇಲ್ಲಿ ಜುಗಾರಾಡುತ್ತೀರಾ?’ ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸುತ್ತ ಅಂಗಳಕ್ಕೆ ಬಂದನು.

‘ಓಹೋ! ನೀವೂ ಒಂದು ಕೈ ನೋಡುತ್ತೀರಾ? ಬನ್ನಿ, ಬನ್ನಿ! ಹ! ಹ! ಹ!’ ಎಂದು ಸಾವಳ್ಯಾನು ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟನು. ‘ಓಹೋ! ಗೋಸಾಯಿ ಮಹಾರಾಜರು ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟರು. ‘ಇಸ್ಪೀಟುಗಳನ್ನು ಅಡಗಿಸಿ’ ಎಂದು ದಾದೂಭಾಯಿ ಹೇಳಿ ಗೋಡೆಗೆ ಒರಗಿ ಕುಳಿತನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸೇಟಿಜಿಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ ಭಿಕುವಂಡಿತನು ‘ಸುಮ್ಮನಿರು, ಈಗಿನ ತಮಾಷೆ ನೋಡೋಣ’ ಎಂದು ಕಣ್ಣೊತ್ತಿದನು. ಆಗ ತಾಂತಿಯನು ‘ಬನ್ನಿ, ಮಹಾರಾಜರೇ! ಹುಕ್ಕೆಯ ಒಂದು ದಮ್ಮು, ಇಕೊಳ್ಳಿ!’ ಎಂದು ಏರಿದ ಸ್ವರದಿಂದ ಹೇಳಿದನು.

ಗೋಸಾಯಿ ತುಂಬಾ ರೇಗಿದನು. ತನ್ನನ್ನು ಗೇಲಿಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ಕಣ್ಣು ಕೆರಳಿಸಿದನು. ಮೊದಲು ಸಾವಳ್ಯಾನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ ‘ನೀನು ಇನ್ನೂ ಜೈಲುಮನೆ ಸೇರಲ್ಲವೇ?’ ಎಂದನು. ಸಾವಳ್ಯಾನು ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿಸದವನಂತೆ ಚಿಲುಮೆಯ ಬೆಂಕಿ ಸರಿ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದನು. ಅನಂತರ ಗೋಸಾಯಿ ದಾದೂಭಾಯಿಯನ್ನು ಕಂಡು ‘ಎನು ದಾದು! ನಿನಗನ್ನು ಮನೆ ಸೇರುವ ಹೊತ್ತಾಗಿಲ್ಲವೇ? ನಿನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಅಲ್ಲಿ ಕಾಯುತ್ತಾಳಲ್ಲ!’ ಎಂದನು.

‘ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ನನಗೆ ಕಾದಿದ್ದರೆ ನಿಮಗೆ ಸಂಕಷ್ಟವೇನು? ನೀವು ಹಾಯಾಗಿ ಯಮನಾ ಸದನದ ದಾರಿ ಹಿಡಿಯಬಾರದೇ?’ ಎಂದು ದಾದು ಭಾಯಿ ಒಂದು ಕಣ್ಣನ್ನು ಅರೆಮುಚ್ಚುತ್ತ ಹೇಳಿದನು.

‘ಏನು! ಯಮನ ಸದನವೇ? ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ದಾರಿ ತೋರಿಸುವವರು ಯಾರು? ಅದರ ಬೀಗದ ಕೈ ಮಹಾರಾಜರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಇದೆಯೇನು? ಹ! ಹ! ಹ!’ ಎಂದನು ತಾಂತಿಯನು.

‘ಓಹೊ! ತಾಂತಿಯನೆ! ನಿನ್ನನ್ನು ಪೋಲಿಸುವವರು ಹುಡುಕುತ್ತ ಲಿದ್ದಾರೆ! ಅವರ ಕೈಯಿಂದ ಹೇಗೆ ತಪ್ಪಿಸಿದೆ?’ ಎಂದು ಗೋಸಾಯಿಯ ಮಹಾರಾಜರ ಗಂಭೀರವಾಣಿ. ‘ಅಂತೆಯೇ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಯಮದೂತರು ಹುಡುಕುತ್ತ ಲಿದ್ದಾರೆ!’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ತಾಂತಿಯನ ದೊಡ್ಡ ನಗು.

ಇವರೆಲ್ಲ ಶುದ್ಧ ಪೋಕರಿಗಳು. ಇವರೊಡನೆ ಮಾತಾಡಿದರೆ ತನ್ನ ಗೌರವ ಉಳಿಯುವ ಹಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಗೋಸಾಯಿಯು ಎಲ್ಲರ ಮೋರೆ ನೋಡುತ್ತ ಕೊನೆಗೆ ಸೇಟಜೀಯನ್ನು ಕಂಡು ‘ಈ ಮುದಿಯನು ಯಾರು! ನಿಮ್ಮ ಅಕ್ರಮಕೂಟದ ಹೊಸ ಉಮೇದುವಾರನೇ? ಯಾರೊ ನೀನು?’ ಎಂದು ಗದರಿಸಿದನು.

ಆಗ ಭಿಕುಪಂಡಿತನು ನಡುವೆ ಬಾಯಿಹಾಕುವುದರಲ್ಲಿದ್ದನು. ಸೇಟಜೀಯು ಅವನ ಭುಜವನ್ನು ಒತ್ತಿ ತಡಿಸಿ ‘ನಾನೊಬ್ಬ ಬಡ ಪರದೇಶಿ, ಮುಂಬಾಯಿಯಿಂದ ಬಂದೆ, ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ!’ ಅಂದನು. ‘ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವೆ?’ ಎಂದು ಗೋಸಾಯಿಯು ಹುಬ್ಬು ಹಾರಿಸಿ ಮಾಡಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ‘ನಾನು ಊರೂರು ಅಲೆದು ಹೊಟ್ಟೆ ಹೊರಕೊಳ್ಳುವವನು’ ಎಂದು ಸೇಟಜೀಯು ಉತ್ತರ.

‘ಹೀಗೆ ತಿರುಪೆ ಎತ್ತವುದಕ್ಕಿಂತ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಕೂಲಿನಾಲಿ ಮಾಡಿ ಜೀವಿಸಬಾರದೇ? ಮೈಬಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಸೋಮಾರಿ! ನಾಳೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಈ ಊರು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದರೆ ಸರಿ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಕಳ್ಳನೆಂದು ಗಸ್ತಿನ ಪೋಲೀಸಿನವರ ಕೈಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಿನ್ನಂಥ ಸೋಮಾರಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ’ ಎಂದು ಎಲ್ಲರ ಕಡೆಗೆ ತನ್ನ ವಕ್ರದೃಷ್ಟಿ.

ಯನ್ನು ಬೀರಿದನು. ಭಿಕುವಂಡಿತನು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ 'ಅಜ್ಜಯ್ಯ, ಮಹಾ ರಾಜರ ಅವುಣಿ ವಾರಬೇಡ. ಕಂಡಾ! ಸ್ವರ್ಗದ ಬೀಗದ ಕೈ ಅವರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಸ್ವಾಮಿ! ರಾತ್ರೆಯಾಯಿತು. ತಾವನ್ನು ಯಮುನ ಮನೆ ದಾರಿ ಹಿಡಿಯಿರಿ!' ಎಂದು ಕೈಜೋಡಿಸಿದನು. ಇಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಬೇಳೆ ಬೇಯದೆಂದು ಮೋರೆ ಕಪ್ಪಿಕ್ಕಿ ಗೋಸಾಯಿಯು ಅಂಗಳದಿಂದ ಬೀದಿಗೆ ಇಳಿದುಹೋದನು.

ಗೋಸಾಯಿಯು ಪ್ರಾಚೀನಕಾಲದಿಂದ ಈ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಹೆಸರು ಗೊಂಡ ದೊಡ್ಡ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಆಡಳಿತದಾರನು. ಸರಕಾರದ ತಸ್ತೀಕು, ತುಂಬಾ ಆಸ್ತಿಪಾಸ್ತಿ ಎಲ್ಲಾ ಈ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಈ ಆಡಳಿತ ದಾರನಿಗೆ ದುಂದುವೆಚ್ಚಕ್ಕೆ ಏನೂ ಕಡಿಮೆಯಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಸನಾತನ ಧರ್ಮದ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸ್ಥಂಬವೆಂದು ಇವನನ್ನು ಲಾಂಕಿಕರು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಮಲುಪದಾರ್ಥಗಳ ಸೇವನೆ, ಮುಂತಾದ ಐಹಿಕ ಸುಖಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ಇವನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಆಶ್ರಿತರು ಅನೇಕರು ಇದ್ದುದರಿಂದ ಇವನು ತನ್ನ ಬಾಹ್ಯವರ್ಚಸ್ಸಿಗೆ ಲೋಪ ಬರಲಿಲ್ಲ ವೆಂದು ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರನ್ನು ಹೆದರಿಸಿ ಗದರಿಸಿ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ತಾಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಅವನ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಯ ಪರಿಚಯವಿದ್ದವರು ಅವನನ್ನು ಗೇಲಿಮಾಡದೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಇಷ್ಟು ಮಾತುಗಳು ನಡೆಯುವಾಗ ರಾತ್ರಿ ಸುಮಾರು ಹತ್ತು ಗಂಟೆ ಕಳೆಯಿತು. ಮುದುಕನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಆಯಾಸದಿಂದಲೂ ನಿದ್ರೆ ಯಿಂದಲೂ ಭಾರವಾಗಿದ್ದವು. ಆಗ ಗಂಗೂ ಬಾಯಿಯು ಒಂದು ಚಾಪೆ ಯನ್ನೂ ಒಂದು ಮಣೆಯನ್ನೂ ಜಗಲಿಯ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು 'ಅಜ್ಜಯ್ಯಾ! ನೀನು ನಿದ್ರೆ ಮಾಡು' ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಮುದುಕನು ಚಾಪೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಅರೆಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಗೊರಿಕೆಹೊಡೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ದಾದುವು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯ ಇಸ್ರೇಟು ಆಡುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ತಾಂತ್ರಿಯನೂ ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದವರನ್ನು ಕಂಡು 'ಇಗೊ ಈ ಮುದುಕನು ನಾಸಿಕದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗು

ವನನಂತೆ. ಈ ಕಿರುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಆತನಿಗೆ ಎರಡು ದಿನಗಳ ಖರ್ಚಿಗಾದರೂ ನಾವು ವಂತಿಗೆಯಿಂದ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ವಂತಿಗೆ ಹಾಕಿ' ಎಂದು ತನ್ನ ಅಂಗವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಹರಡಿದನು. ಮುದುಕಿಯೂ ಯಥಾನುಶಕ್ತಿ ವಂತಿಗೆ ಕೊಡದೆ ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಒಟ್ಟಿಗೆ 1½ ರೂ. ಜಮೆಯಾಯಿತು. 'ಈಗ ಮುದುಕನಿಗೆ ಅದನ್ನು ಕೊಡುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ? ಅವನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸುವುದು ಪಾಪಕರ. ಹಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡಾನೆಂದು ವಿಶ್ವಾಸವೇನು? ಅದನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದರೆ—' ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ತಾಂತಿಯನು "ಅದು ನನ್ನ ಕೆಲಸ; ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ, ಪಂಡಿತರೇ, ಒಂದು ಕಾಗದ ಬರೆಯಿರಿ. 'ನಿನ್ನ ಪ್ರೇಮದ ಗೆಳೆಯರ ಯಥಾನುಶಕ್ತಿ ವಂತಿಗೆ—ನಿನ್ನ ಪ್ರಯಾಣದ ಖರ್ಚಿನ ಬಗ್ಗೆ" ಎಂದು.' ಪಂಡಿತನು ಹಾಗೆಯೇ ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿಿದ್ದ ಕಾಗದಚೂರಿನ ಮೇಲೆ ಬರೆದನು. ಅದನ್ನೂ ಈ ಹಣವನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ತಾಂತಿಯನು ಸದ್ದಿಲ್ಲದಂತೆ ಮುದುಕನು ಮಲಗಿದ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟನು. ಮುದುಕನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಿದೆಯೋ ಎಂದು ಆತನ ಬಾಯಿಯ ಹತ್ತರ ಕೈಯನ್ನು ಆದಿಸಿದನು. ಆಗ ಮುದುಕನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಿತ್ತು. ಅರೆಮುಚ್ಚಿದ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಿದಾಗ ಈ ವಿಕಾರಾಕಾರದ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನನ್ನು ಸವಾಪಿಸುವುದು ಆತನಿಗೆ ಕಂಡಿತು. ತನ್ನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಸಂಚಕಾರವಾಯಿತೆಂದು ಆತನು ತಿಳಿದನು. ಆದರೆ ಮಾತನಾಡಿದರೆ ಈ ಭಯಂಕರ ದರೋಡೆಕಳ್ಳನು ಕೊರಳು ಹಿಸುಕಿಬಿಡುವನೆಂದು ದಮ್ಮುಕಟ್ಟಿ ಮುದುಕನು ಅವನ ಕಡೆಗೆನೆ ಅರೆಮುಚ್ಚಿದ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ತಾಂತಿಯನು ಕಾಲುಬೆರಳುಗಳ ಮೇಲೆಯೇ ನಡೆದು ಆ ಹಣವನ್ನೂ ಚೀಟನ್ನೂ ಅವನ ತಲೆದಿಂಬಿನ ಕೆಳಗಿಟ್ಟು ತುಂಡಂಗಿಯಲ್ಲಿರುವ ಚಿಕ್ಕ ಅಂಗವಸ್ತ್ರದ ಕೊನೆಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಗೆಯೇ ಹೊರಗೆ ಬಂದನು. ಮುದುಕನು ಈಗ ಒಮ್ಮೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಉಸುರುಗರೆದನು; ಮತ್ತು ತನ್ನ ಜೀವಕ್ಕೆ ಅಪಾಯವಿಲ್ಲೆಂದು ಸ್ವಸ್ಥಚಿತ್ತದಿಂದ ನಿದ್ರೆಮಾಡಿದನು.

ಬೆಳಗಾದೊಡನೆ ಭಿಕ್ಷುಪಂಡಿತನು ಎದ್ದು ಗಂಗೂಬಾಯಿಯನ್ನು ಕರೆದು 'ಇಗೊ, ಆ ಮುದುಕನನ್ನು ಹೋಗಗೊಡಬೇಡ. ಅವನಿಗೆ ಸರಿ

ಯಾಗಿ ನಡೆಯುವಷ್ಟು ತ್ರಾಣ ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲ. ಈಗ ಹೊರಟರೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತಾನು' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವನಿಗೆ ಕುಡಿಯುವುದಕ್ಕೆಂದು ತನ್ನ ಚೀಲದಲ್ಲಿರುವ ಮದ್ದು ತುಂಬಿದ ಸೀಸೆಯೊಂದನ್ನು ಮುಂದುಕಿಯ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ತಾಂತಿಯನೂ ಸಾವಳ್ಯಾನೂ ಕೋಳಿ ಕೂಗುವ ಮೊದಲೇ ಹೊರಟು ಹೋಗಿದ್ದರು. ಮುಂದುಕನು ಸುಮಾರು ಏಳು ಗಂಟೆಗೆ ಎದ್ದು ಪ್ರಾತರ್ವಿಧಿಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಪ್ರಯಾಣ ಹೊರಡುವುದಕ್ಕೆ ಅಣಿಮಾಡಿ ತನ್ನ ಅಂಗವಸ್ತ್ರದ ಕೊನೆಗೆ ಕಟ್ಟಿದ ಗಂಟನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಕಾಗದವನ್ನು ಓದಿದನು. ಎಂದೂ ಕಣ್ಣೀರುವಿಡದ ಸೇಟಜೀಗೆ ಈ ಅಲ್ಪ ಜನರ, ಕೀಳು ತರಗತಿಯವರ ಉದಾರಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಒಸರಿತು. ಕೊನೆಗೆ ಅವನು 'ಈ ಹಣವನ್ನು ತಾಂತಿಯನಿಗೆ ಹೇಗೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡಲಿ!' ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿ, 'ಛೇ! ಛೇ! ಈ ಸ್ಮಾರಕವನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವುದು ಉಚಿತವಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಆತನಿಗೆ ಏನೊಂದಾದರೂ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು' ಎಂದು ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿದನು. ಮತ್ತು ಗಂಗೂಬಾಯಿಯನ್ನು ಕರೆದು 'ಅಮ್ಮಾ! ನಾನು ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ' ಎಂದು ಕೂಗಿದನು. ಮುಂದುಕಿಯು 'ಅಜ್ಜಾ! ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲಾ ತ್ರಾಣ ವಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನನ್ನು ಎರಡು ದಿನ ಇಲ್ಲಿರಿಸಬೇಕೆಂದು ಭಿಕೂಪಂಡಿತನು ಹೇಳಿ ಹೋದನು, ಅದಲ್ಲದೆ ನಿನಗೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ದಣುವಾದರೆ ಕುಡಿಯಲಿಕ್ಕೆಂದು ಈ ಸೀಸೆಯಲ್ಲಿ ಔಷಧವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗಿರುವನು. ನೀನೂ ಇದೇ ಊರಿನಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲುವುದಾದರೆ ನಿನಗೆ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಕೊಟ್ಟೇನು ಎಂದು ದಾದುವು ಹೇಳಿಹೋಗಿರುವನು' ಎಂದಳು. 'ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಉಪಕಾರ ದೊಡ್ಡದು. ಆದರೆ ನಾನು ನಾಸಿಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ಭಂಗ ತರಲಾರೆನು. ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಹಿತಚಿಂತನೆಯೇ ನನ್ನ ಆಸೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಿತು ಎಂದು ನನ್ನ ಭರವಸೆ,' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ ಸೀಸೆಯನ್ನು ಹೆಗಲಿಗೆ ತೂಗ ಹಾಕಿ ಕೋಲೂರುತ್ತ ಬೀದಿಗೆ ಇಳಿದು ದಾರಿಯನ್ನು ಮುಂದರಿಸಿದನು.

೭ನೆ ಅಧ್ಯಾಯ

ಹಳ್ಳಿಗಳ ಪರೈಟನ

ಸೇಟಜಿಯು ಪರದೇಶಿಯಂತೆ ಗಂಗೂಬಾಯಿಯು ಖಾನಾವಳಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಿದ್ದು ಮುಂದೆ ನಡಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ತುಂಬಾ ವಿಚಾರಪರನಾಗಿ ದ್ದನು. ಪರದೇಶಿಯ ವೇಷವನ್ನು ಆತ್ಮಸಂತೋಷದಿಂದಲೇ—ಯಾರ ಒತ್ತಾಯದಿಂದಲ್ಲ—ಸೇಟಜಿಯು ಕೈಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಭಿಕೂಪಂಡಿತನನ್ನು ಕಂಡ ಮೇಲೆ ಗಂಗೂಬಾಯಿಯು ಖಾನಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿದವರೆಲ್ಲರ ವರ್ತನವನ್ನು ಅವನು ಟೀಕಿಸತೊಡಗಿದನು. ಅದೆಲ್ಲಾ ಅವನಿಗೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಂಡಿತು. ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿರುವಾಗ ಎಷ್ಟೊ ದಾನಧರ್ಮಗಳಿಗೆ ಅವನು ಮುಕ್ತಹಸ್ತದಿಂದ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಸಹಾಯಪಡೆದವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಲ್ಲಿಯೂ ಉಪಕಾರಸ್ಮರಣೆಯ ಕುರುಹುಗಳೇ ಕಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ‘ಅವನಿಗೇನು ಮಾರಿ! ಇನ್ನಷ್ಟು ಸಹಾಯಕೊಡಬಹುದಿತ್ತು’ ಎಂಬ ರೀತಿಯೇ ಸಹಾಯಪಡೆದವರ ಮುಖಚಹರೆಯಿಂದ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅನಾಮಿಕವಾಗಿ ದ್ರವ್ಯಸಹಾಯಮಾಡಿದರೆ ಅದು ಯುಕ್ತಿಯಿಂದ ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸ, ಗುಪ್ತದಾನವು ಹೇಗೂ ಹೊರಬೀಳದೆ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಭರವಸೆ ಇದ್ದದರಿಂದಲೇ ಗುಪ್ತದಾನಗಳಾದುವು’ ಎಂದು ಹಲವರು ಸೇಟಜಿಯ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆ ಟೀಕಿಸುತ್ತಿದ್ದುದು ಸೇಟಜಿಯ ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗ ಕಂಡ ಚಿತ್ರವೇ ತೀರಾ ಬೇರೆ. ‘ಭಿಕೂಪಂಡಿತನಾಗಲಿ ಸಾವಳ್ಯಾ ದಾದೂ ತಾಂತಿಯಾ ಇವರಂಥ ಅತಿಕ್ಕಿತ ತೀರಾ ಹೀನಕುಲದವರಾಗಲಿ, ಅವರಿಗೆ ತಾನು ಯಾರೆಂದು ತಿಳಿಸಿ ದ್ರವ್ಯಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರೇ? ಸರ್ವಥಾ ಇಲ್ಲ. ಅವರವರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ತೃಪ್ತಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಕ್ರೂರನಾದ ತಾಂತಿಯನೂ ಒಬ್ಬರ ಮನೆ ನುಗ್ಗಿ, ದರೋಡೆ ಮಾಡಿ, ಅಗತ್ಯಬಿದ್ದರೆ ಜೀವಹಿಂಸೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೂ ಹಿಂಜರಿಯುವವನಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇತರರು ಕೈಎತ್ತಿ ಕೊಡುವ ಹಣಕ್ಕೆ ಕೈಚಾಚುವವನಲ್ಲವೆಂದು ಕಂಡಿತು. ಬಡ ಮುದುಕಿ ಗಂಗೂಬಾಯಿಗಾದರೂ ಪರದೇಶಿ ಮುದುಕನ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಕನಿಕರ! ಇವರೆಲ್ಲ

ನನ್ನ ಪ್ರಯಾಣದ ಖರ್ಚಿಗೆಂದು ಕಿಂಚಿತ್ತು ಸಹಾಯಮಾಡುವಾಗ ಏನು ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರವನ್ನು ಬಯಸಿದರು? ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ಅವನ ಗೆಳೆಯರ ಮೋರೆಯ ಮೇಲೆ ಶಾಂತಿಯನ ಎಳೆಕೂಸಿನ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ದಯಾ ಭಾವವು ಹರಡಿತ್ತು? ಇಂಥ ವಿಲಕ್ಷಣ ಪ್ರೇಮವು ಪೇಟೆಪಟ್ಟಣಗಳ ಕೃತಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದೀತೇ? ಈ ಮಗುವನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದರೆ ಒಮ್ಮೆ ಕಾಣಬೇಕು. ಅವನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವ ಕಾಡು ಗುಲಾಬಿಯಂತೆ ಸಮಾಜನಿರ್ಬಂಧಗಳಿಲ್ಲದೆ ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಬೆಳೆದು ಪೇಟೆ ಪಟ್ಟಣಗಳ ಮಕ್ಕಳಿಗಿಂತ ಎಷ್ಟೊ ಒಳ್ಳೆ ಆರೋಗ್ಯದ ಗನಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ನನಗಂತು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಸಾಕುವ ಪುಣ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇತರರ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕಾಣುವ ಪುಣ್ಯೋದಯವು ಬಂದೀತೇ?

ಆದರೆ ಹಳ್ಳಿಗಳ ಈ ಬಗೆಯ ಶಾಂತಿಯ ಚಿತ್ರವು ಇದೂ ಮಾಯೆ ಯಿಲ್ಲವೇ? ಲೋಕದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಜೀವನಸೌಕರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಒಬ್ಬರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಸುಲಿಯಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ನಾಲಗೆಯಿಂದ ಮಾತ್ರ 'ಶಾಂತಿ! ಶಾಂತಿ!' ಎಂದು ಒದರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಜೀವನದ ಹೋರಾಟವು ಕ್ರಿಮಿಕೀಟಗಳಿಗೂ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇಕೆ, ಪಂಚಭೂತಗಳಿಗೂ ಕಲ್ಲು ಬಂಡೆ ಮಣ್ಣು ಮಳೆಲು ಇವುಗಳಿಗೂ ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ. ಒಂದು ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ತನ್ನ ವರ್ಚಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಣಗಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಯತ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ದೀರ್ಘಕಾಲ ದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಪರಿಣಾಮವಾದ್ದರಿಂದ ಅದರ ಮಿತಿಯು ಅಲ್ಪಾಯುಷಿ ಯಾದ ಮನುಷ್ಯನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಗೋಚರಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಅಷ್ಟೆ. ಇಂಥ ಹೋರಾ ಟದ ಕೊನೆಯ ಪರಿಣಾಮವೇನು? ಲಯ, ಪ್ರಲಯ, ಅಷ್ಟೆ! ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಸೂತ್ರಧಾರಿಯೊಬ್ಬನು ಇದ್ದಾನೆಂದು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆತನು ಇದ್ದರೆ ಆತನಿಗೆ ಇದು ಸಮ್ಮತವೇ? ಈ ಸರ್ವನಾಶದಿಂದ ಆತನಿ ಗಾದರೂ ಸಿಗುವ ಶಾಂತಿಯೇನು, ಸುಖವೇನು? ಇದು ತೀರಾ ವಿಚಿತ್ರ ನಟನೆ!

ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಬಡ ಮುದುಕಿಯ ಕೊನೆಯ ಮಾತು ಗಳು ಅವನ ಕಿವಿಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಸುಳಿಯುತ್ತಿದ್ದುವು. 'ನಾನು ಏನೂ

ಅರಿಯದ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನವಳು. ಆದರೆ ಇಷ್ಟನ್ನು ಹೇಳಬಲ್ಲೆ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಬಡವರಿಗೆ ಆರೈಕೆ ಬೇಕು, ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೆ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಕಡೆವೆಯಿಲ್ಲ, ಎಲ್ಲರೂ ತಂತಮ್ಮ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಒದ್ದಾಡುತ್ತಾರೆ, ಬಡವರ ಗೋಳು ಕೇಳುವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ' ಎಂದಿದ್ದಳು. 'ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೆ ತೃಪ್ತಿಯೆಂಬುದೇ ಇಲ್ಲ. ಹೇಗೆ ಹೇಗೆ ಅವರ ಸುಖಸಂಪತ್ತಿನ ಪರಿಮಿತಿಯು ಹೆಚ್ಚಿತೋ ಹಾಗೆ ಹಾಗೆ ಅವರ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಗೆ ಗೊಬ್ಬರವಿಟ್ಟಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೂ ಒಂದು ಮೇರೆಯಿಲ್ಲವೇ?' ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಆಲೋಚನಾತರಂಗಗಳು ಅವನ ತಲೆಯೊಳಗೆ ವ್ಯಾಪಿಸಿದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಹೊತ್ತು ನೆತ್ತಿಗೆ ಏರಿದುದೇ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ರಸ್ತೆ ಬದಿಯ ಪೊದೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ನಾಯಿ ಮರಿಯು ಆರ್ತಸ್ವರದಿಂದ ಬೊಗಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ಸೇಟಜೀಯು ಪೊದೆಯ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ನಾಯಿಯು ಮರಿಯಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಜಾತಿಯಲ್ಲೆ ಸಣ್ಣದು. ಶ್ರೀಮಂತರು ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿನೋದಕ್ಕಾಗಿ ಸಾಕುವ ಚಿಕ್ಕ ಜಾತಿ. ಒಂದು ಕಾಲನ್ನು ಎತ್ತಲಾರದೆ ಅದನ್ನು ನೆಕ್ಕುತ್ತ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಸೇಟಜೀಯು ನಾಯಿಯನ್ನು ಪೊದೆಯಿಂದ ಎತ್ತಿದನು. ಕಾಲಿಗೆ ಗಾಯವಾಗಿದ್ದಂತೆ ಕಂಡಿತು. ನಾಯಿಯು ಸೇಟಜೀಯನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ಅವನ ಕೈಯನ್ನು ನೆಕ್ಕತೊಡಗಿತು. ಸೇಟಜೀಯು ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಸಮೀಪದ ಹಳ್ಳದ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಗಾಯವನ್ನು ತೊಳೆದು ಅದಕ್ಕೆ ಬಟ್ಟೆ ಚಿಂದಿಯನ್ನು ಸುತ್ತಿದನು. ನಾಯಿಯು ಯಾವುದೋ ಯಜಮಾನನ ಬಂಡಿ ಅಥವಾ ಮೋಟರಿನಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಜಾರಿ ಬಿದ್ದುದು ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಯಜಮಾನನು ಮುಂದರಿಸಿರಬೇಕು ಎಂದು ಕಂಡಿತು. ನಾಯಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಎದೆಗೆ ಅವುಚಿಕೊಂಡು ಹಿಡಿದು ಮುಂದೆ ನಡೆಯ ತೊಡಗಿದನು. ನಾಯಿಯು ತನಗೆ ಸುಖವಾದಂತಾಗಿ ಆತನ ಕೈಯೊಳಗೆ ಹಾಯಾಗಿ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡತೊಡಗಿತು.

ಸೇಟಜೀಯು ತನ್ನ ವಿಚಾರಸರಣಿಯನ್ನು ಪುನಃ ಮುಂದರಿಸಿದನು. 'ನಾನು ಶ್ರೀಮಂತನಲ್ಲದೆ ಬಡವನಾಗಿದ್ದರೆ ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ಜತೆಗಾರರಿಲ್ಲದೆ ಊರೂರು ಅಲೆಯಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ಅಂಥ ಬಡವನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ನನಗೆ ಏಕೆ ಸಲ್ಲದು? ಕೊನೆಗೆ ಇಬ್ಬರ ಗತಿಯೂ ಒಂದೇ, ಲಯ.

ಹೀಗಿದ್ದರೆ ಇಂಥ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಾದರೂ ಏನು? ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಲೋಕಗಳಿವೆಯಂತೆ! ಅವುಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಒಮ್ಮೆ ಹುಟ್ಟುತ್ತವೆ, ಒಮ್ಮೆ ಸಾಯುತ್ತವಂತೆ, ಲಕ್ಷೋಪಲಕ್ಷ ಜೀವಿಗಳು, ಅಣುಗಳು! ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಎಡೆಬಿಡದ ಹುಟ್ಟುಸಾವುಗಳ ಅಂತ್ಯವೆಲ್ಲಿ? ಈ ಸಾವಿನಲ್ಲಿಯೆ ಎಲ್ಲವೂ ಅಂತ್ಯವಾಯಿತೆ? ಅದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಸಾವಿನ ಅನಂತರವೂ ಒಂದು ಜನ್ಮವಿರಲೇ ಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಈ ಕ್ಷಣಿಕಸೃಷ್ಟಿ ಎಂಬುದು ಬರೆ ಒಂದು ತಮಾಷೆಯಾಗುವುದು, ಅಷ್ಟೇಕೆ, ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಅಪರಾಧವೂ ಆಗಬಹುದು. ಅವುಗಳ ಒಪ್ಪಿಗೆ ಇಲ್ಲದೆ ಲಕ್ಷೋಪಲಕ್ಷ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ, ಕೆಲವು ಕಾಲ ಇರಗೊಡಿಸಿ, ಅವುಗಳೊಡನೆ ಕೇಳದೆ ನಾಶಮಾಡುವುದೆಂದರೆ ನಿರುದ್ದೇಶದ ಕಾರ್ಯವಾದೀತು, ಹುಚ್ಚರ ಕಾರ್ಯವಾದೀತು. ಜನ್ಮಕೊಟ್ಟು ಯಾತನೆ ಅನುಭವಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಕೊನೆಗೆ ಲಯಮಾಡುವುದೆಂದರೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಹುಚ್ಚರ ಆಟವೆಂದಾದೀತು.’ ಹೀಗೆಂದು ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗೆ ತರ್ಕಿಸುತ್ತ, ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲಗೆ ನಡೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ‘ತಾತಾ! ಸ್ವಲ್ಪ ತಾಳು!’ ಎಂದು ಯಾರೊ ಕೂಗಿ ಕರೆದಂತಾಯಿತು. ಅವನ ವಿಚಾರಸರಣಿ ಕಡಿದಂತಾಯಿತು. ಸೇಟಿಜಿಯು ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡಿದಾಗ ಒಂಟಿತ್ತಿನ ಬಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೇರು ತಂಬಿ ಸಂತೆಗೆ ಹೋಗುವವನೊಬ್ಬನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದನು. ಮುದುಕನು ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಸಹಿಸಲಾರದೆ ಅವನನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಸೇಟಿಜಿಯು ಅಲ್ಲಿಯೆ ತಡೆದನು. ಬಂಡಿಯವನು ಅವನ ಸಮ್ಮುಖಕ್ಕೆ ಬಂದು ‘ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವೆ, ಈ ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ!’ ಎಂದನು. ‘ನಾಸಿಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುವವನು ನಾನು, ಈ ದಿನ ಎಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲಾಗುತ್ತದೋ ಅಲ್ಲಿ ತಂಗುವೆನು’ ಎಂದು ಸೇಟಿಜಿಯು ಉತ್ತರವಿತ್ತನು.

‘ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೆರಡು ಮೂರು ಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಸಂತೆ ನಡೆಯುವ ಊರಿದೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೇರನ್ನು ನಾನು ವೈಯ್ಯತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲಿ ವರೆಗೆ ನೀನು ಈ ಬಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು; ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಇಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳವಿದೆ’ ಎಂದು ಬಂಡಿಯವನು ಅಂದನು. ‘ಏನು

ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು? ಎಂದು ಸೇಟಜಿಯು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ
‘ಹಾಗೆಲ್ಲ ದುಡ್ಡು ಗಳಿಸಿ ಗಂಟು ಕಟ್ಟಿದರೆ ಇಡುವುದೆಲ್ಲಿ! ಪಾಪದ ಮುಂದುಕೆ
ನೊಬ್ಬನು ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲಾರದೆ ಮುಗ್ಗರಿಸುತ್ತಾನೆಂದು ತಿಳಿದು ನಿನ್ನನ್ನು
ಕರೆದೆ. ನೀನೇನೂ ದುಡ್ಡು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಇಷ್ಟವಿದ್ದರೆ ಬಂಡಿಯ
ನ್ನೇರು’ ಎಂದನು.

ಸೇಟಜಿಗೆ ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿದರೆ ಸಾಕೆನ್ನಿಸಿತ್ತು. ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ನಡೆದು
ಕಾಲಡಿಗಳು ಸುಡಲಾರಂಭಿಸಿದ್ದವು. ತನ್ನ ನಾಯಿಮರಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿ
ಕೊಂಡು ಬಂಡಿಯಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಚೀಲಕ್ಕೆ ಒರಗಿ ಸುಖವಾಗಿ ಕುಳಿತನು.
ಬಂಡಿಯವನು ‘ಹುಂ! ಹುಂ! ನಡಿ, ಬಿಮ್ಮನೆ ಕಾಲು ಹಾಕು’ ಎಂದು
ಎತ್ತನ್ನು ಚಪ್ಪರಿಸಿದನು. ಅದು ಆದೀತೆಂಬಂತೆ ತಲೆಯನ್ನು ಆಡಿಸುತ್ತಾ
ವೇಗವಾಗಿ ಕಾಲು ಹಾಕುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಬಂಡಿಯಾಳು ಸೇಟಜಿಯೊಡನೆ
‘ನಾಸಿಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಪುಣ್ಯಗಳಿಸಬೇಕೆಂದಿರುವೆಯಾ? ಅಲ್ಲಿ ವರೆಗೆ ನಡೆದು
ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ನಿನಗೆ ತ್ರಾಣವುಂಟೆ? ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವು
ದೊಂದು ಭ್ರಮೆ ಜನರಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿವೆ. ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟರೆ
ನೇರಾಗಿ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕವನ್ನು ಸೇರುವರಂತೆ. ಹಾಗೆ ಸತ್ತವರಿಗೆಲ್ಲ ಸ್ವರ್ಗ
ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳ ಸಿಗುವುದೆಂದಾದರೆ ಇಷ್ಟರೊಳಗೆ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕವು ಸೂಜಿ
ಮೊನೆಯೂರಲಿಕ್ಕೆ ಜಾಗವಿಲ್ಲದಂತೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ದಿನಕ್ಕೊಂದು
ಸತ್ಯ ನುಡಿಯದೆ ಸಾವಿರಾರು ಲೊಟ್ಟಿ ಹೊಡೆದು, ಮರೆಮೋಸ ಮಾಡಿದ
ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟೊ ಜನರು ಈ ಪಾಪ ತೊಳೆಯುವುದಕ್ಕೊಂದು ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ
ತೀರ್ಥಸ್ನಾನಮಾಡುವರು. ಅವರು ದಿನವೂ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಪಾಪ
ವೆಂಬುದು ಮೈಗೆ ಅಂಟಿದ ಕೊಳೆಯೇ ನೀರಿನಿಂದ ತೊಳೆಯಲಿಕ್ಕೆ! ನಾನು
ಹುಟ್ಟಿದಂದಿನಿಂದ ಒಂದೂ ಯಾತ್ರೆ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ, ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ವಿರಾಮವೂ
ಇಲ್ಲ. ಸಂತೆಯಿಂದ ಸಂತೆಗೆ ಸರಕನ್ನು ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಮಾರಿ ನನ್ನ
ಕುಟುಂಬದ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಹಣವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಯಾರಿಗೂ ವಂಚನೆ
ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ, ತೂಕ ಅಳತೆಯಲ್ಲಿ ಮೋಸ
ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ಇಂದು ದುಡಿಯದಿದ್ದರೆ ನಾಳೆಗೆ ನನಗೆ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಗತಿ

ಯಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ವಿಚಾರವಾಗಿ ನನಗೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. 'ಉಂಟುಮಾಡಿದ ದೇವರು ಊಟ ಕೊಡಲಾರನೆ?' ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಿರ್ಧಾರಮಾಡಿ ದೇವರನ್ನು ನಂಬಿ ದಿನ ಕಳೆಯುವ ನನಗೆ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗೆ ಅವಕಾಶವೆಲ್ಲಿ? ಶ್ರೀಮಂತರಿಗೆ ಪಾಪ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ವಿರಾಮವು ಧಾರಾಳವಾಗಿ ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಅವರು ಯಾತ್ರೆಯ ಮೂಲಕ ತೊಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂದು ತಿಳಿದವರು ಅವರಿಗೆ ಬೋಧನೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ, ಅಂದರೆ ಅದರಿಂದ ಲಾಭರೂ ಅವರ ದುಡ್ಡಿನಿಂದ ನಾಲ್ಕು ಜನರ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಲಿ ಎಂದು. ನಾನು ಹೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿದ್ದರೆ ಹೇಳು!

ಸೇಟಿಜೀ:—ಇಲ್ಲ! ಇಲ್ಲ! ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಾಂಶವಿದೆ. ನಾನು ನಾಸಿಕದ ದಾರಿ ಹಿಡಿದುದು ಯಾತ್ರಾರ್ಥವಾಗಿ ಅಲ್ಲ. ಅಲ್ಲೊಬ್ಬ ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯಪರಿಚಿತನು ಇದ್ದಾನೆ. ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗು ತಿದ್ದೇನೆ.

ಬಂಡಿಯವ:—ಹಾಗಿದ್ದರೂ ನಾಸಿಕವು ಬಹಳ ದೂರ ಉಳಿಯಿತು. ಅಂತು ನಿನ್ನಿಷ್ಟವಿದ್ದಂತಾಗಲಿ. ನಿನ್ನನ್ನು ಸಂತೆಕಟ್ಟೆಯ ಸಮೀಪ ಇಳಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿ ಗುಡ್ಡದಾರಿಯನ್ನು ಇಳಿದು ಬಂಡಿಯವನು ಸಂತೆಯ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದು ಬಂಡಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಮುಂದುವರಿದು ಕೆಳಗಿಳಿಯಲು ಹೇಳಿದನು. ಮುಂದುವರಿದು ನಾಯಿಮರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೆಳಗಿಳಿದು 'ಅಪ್ಪಾ! ನಿನಗೇನಾದರೂ ಬಾಡಿಗೆ ಕೊಡಬೇಡವೇ? ನೀನು ನನಗೆ ದೊಡ್ಡ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದೆ.' ಎಂದನು. ಆಗ ಬಂಡಿಯವನು 'ಛೇ! ಛೇ! ಉಪಕಾರದ ಮಾತು ಹಾಗಿರಲಿ. ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಏನು ಹಣಕಾಸು ಇದೆ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಸೇಟಿಜೀಯು 'ಬರೆ ಒಂದೆರಡು ರೂಪಾಯಿ ಇರಬಹುದು.' ಎಂದನು. 'ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಅದು ನಿನ್ನ ಪ್ರಯಾಣದ ಖರ್ಚಿಗೇ ಇರಲಿ. ಆದರೆ ತಡಮಾಡಬೇಡ. ಕತ್ತಲಾಗುವ ಮೊದಲೇ ನಿನಗೊಂದು ಹಳ್ಳಿ ಕಾಣಿಸಿರುವುದು. ಅಲ್ಲಿ ಖಾನಾವಳಿಗಳು ಇವೆ. ನಿನಗೆ ರಾತ್ರಿಯ ಊಟ ಸಿಗುವುದು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ತಂಗಬೇಡ. ತಾಂತಿಯನ ದರೋಡೆಗಳ್ಳರ

ಗುಂಪು ನಿನಗೆ ಅಡ್ಡಕಟ್ಟೀತು, ಜೋಕೆ!’ ಎಂದು ಬಂದಿಯವನು ಎಚ್ಚರಿ
ಸಿದನು. ‘ಓಹೊ! ತಾಂತಿಯನೇ? ಅವನು ನನ್ನ ಪರಿಚಿತನು.
ಅವನಿಂದ ನನಗೆ ಭಯವಿಲ್ಲ’ ಎಂದು ಸೇಟೆಜೀಯು ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟನು.
ಅದಕ್ಕೆ ಬಂದಿಯವನು ‘ಹಾಗೊ! ತಾಂತಿಯನ ಪರಿಚಿತಿ ನಿನಗೆ ಇದೆ
ಎಂದರೆ ನಾನು ನಿನಗೆ ಬಂದಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳ ಕೊಡುತ್ತಲೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.
ಅವನ ಭಯ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇದೆ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಅವನ ಅಂಜಿಕೆಯಿಲ್ಲ.
ಅವನ ಚಿಕ್ಕ ಮಗು ನನಗೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕಾಡುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಾನೆ.
ಅವನಿಗಾಗಿ ಸಕ್ಕರೆಕಡ್ಡಿ ಹುರಿಗಡಲೆ ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ತರುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.
ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡರೆ ‘ಅಣ್ಣಾ! ಅಣ್ಣಾ!’ ಎಂದು ಕರೆದು ಆತನು ತಿಂಡಿ ಕೊಡೆಂದು
ಪೀಡಿಸುತ್ತಾನೆ.’ ಎಂದನು.

ಸೇಟೆಜೀ:—ಅದಿರಲಿ! ನೀನು ತಾಂತಿಯನ ಮಗುವನ್ನು ಕಂಡಿರು
ವೆಯಲ್ಲ, ಅದು ಹೇಗಿದೆ? ದಷ್ಟು ಪುಷ್ಟವಾಗಿದೆಯೇ? ತುಂಬಾ ಚಟುವಟಿಕೆ
ಆತನಲ್ಲಿ ಉಂಟೇ?

ಬಂದಿಯವ:—‘ಆ ಮಗುವನ್ನು ಕಂಡರೆ ಯಾರೂ ಅವನನ್ನು ತಬ್ಬಿ
ಕೊಳ್ಳದೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸನ್ನು ಎಳೆಯುವ ಶಕ್ತಿ ಆ ಮಗು
ವಿನಲ್ಲಿದೆ. ಅದು ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆದುಹೋಗುವಾಗ
ಯಾರೂ ಅದನ್ನು ಕರೆದು ತಿಂಡಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ಮಗುವಿನ ತಾಯಿ
ಯನ್ನು ತಾಂತಿಯನು ಎಲ್ಲಿಂದಲೂ ಹಾರಿಸಿ ತಂದಿದ್ದನು. ಅವರಿಗೆ ಕ್ರಮ
ವಾದ ವಿನಾಹವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವನು ಅವಳನ್ನು ತನ್ನ ಕೈಹಿಡಿದ
ಹೆಂಡತಿಯಷ್ಟೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸಾಕುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವಳು ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ
ಹಿಂದೆ ಫಕ್ಕನೆ ರೋಗದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಮಡಿದಳು. ಆಗ ತಾಂತಿಯನಿಗೆ
ಕೆಲವು ತಿಂಗಳ ವರೆಗೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಭಯಂಕರ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿತ್ತು.
ಆ ಮಗುವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಊರೂರು ಅಲೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ
ಆಗಿನ ಭಯಂಕರ ವರ್ತನವನ್ನು ದೂರದಿಂದ ಕಂಡವರೆಲ್ಲರು ಅವನ
ಎದುರು ಬೀಳಲಿಕ್ಕೆ ಅಂಜಿ ಅಡ್ಡದಾರಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ಆ
ಹುಚ್ಚು ಶಾಂತವಾಗಿದೆ. ಆ ಮಗುವನ್ನು ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಮನೆಯಲ್ಲಿ

ಸಾಕುತಿದ್ದು ಆಗಾಗ ಬಂದು ನೋಡಿ ಆಟದ ಸಾಮಾನುಗಳನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟು ಅದರ ಆಟಗಳಿಂದ ತೃಪ್ತಿಹೊಂದುತಿದ್ದಾನೆ. ಈಗ ಸಂತೆಗೆ ಹೋಗಲು ನನಗೆ ಹೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ' ಎಂದು ಸಂತೆಯ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿದನು. ಸೇಟಜೀಯು ಅವನನ್ನು ಹರಸಿ ಮುಂದಿನ ದಾರಿ ಹಿಡಿದನು.

ಈಗ ಹೊಸತೊಂದು ವಿಚಾರವು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂತು. 'ಶ್ರೀಮಂತ ನೊಬ್ಬನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಂಡಿಯಿದ್ದರೆ ಈ ರೀತಿ ದಾರಿ ನಡೆದು ದಣಿದವನಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತೇ? ನಾನೆ ಒಂದು ದಿನ ನನ್ನ ಗಿರಣಿಯಲ್ಲಿ ಪೆಟ್ಟು ತಗಲಿ ಬಿದ್ದವನಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಸಾಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಬಂಡಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಾಗ ನನ್ನ ಆಫೀಸಿನ ಮೆನೆಜರನು 'ಇಂಥ ಔದಾರ್ಯವು ಸಲ್ಲದು. ಕಾಲಿನ ಮೆಟ್ಟು ಕಾಲಿಗೆನೆ ಚಂದ; ಈಗ ಒಬ್ಬನಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಬಂಡಿಯನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಲು ಕೊಟ್ಟರೆ ನಾಳೆ ಗಿರಣಿಯ ನವುಕರರೆಲ್ಲರೂ ಅದು ತಮ್ಮ ಹಕ್ಕೆಂದು ತಿಳಿದಾರು' ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿದನು. ಆದರೆ ಈ ಬಂಡಿಯವನಿಗೆ ಅಂಥ ಉಪಕಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಿರ್ಬಂಧವೂ ಇಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ತನಗೆ ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರ ಸಿಗಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಹಾರೈಸುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಇವನು ಬರೆ ಹಳ್ಳಿಗನು. ಪೇಟೆವಟ್ಟಣಗಳ ಸುಧಾರಣೆಯ ಕವಚವನ್ನು ತೊಟ್ಟವನಲ್ಲ. ಇವನ ಶುದ್ಧಾಂತಃಕರಣದಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಸಂಶಯಕ್ಕೆ ಎಡೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಇತರರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದೊಂದು ಮಹತ್ವದ ಕೆಲಸವೆಂದು ಅವನ ತಲೆ ಊದಿಬಿಡುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಮೊದಮೊದಲು ನನ್ನ ಕೈಗಳಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರ ಮೇಲೆ ಇದೇ ರೀತಿಯ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ನನ್ನೊಡನೆ ಹಲವು ಜನರು ಗೆಳೆತನವನ್ನು—ಪ್ರತಿಫಲ ಹಾರೈಸದೆ—ಬಯಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ನನ್ನ ಆಗಿನ ಮೆನೆಜರನು ತನ್ನ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವು ಕಡಿಮೆಯಾದೀತು ಎಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನನ್ನು ನಾನು ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಿ ಪರೀಕ್ಷೆಮಾಡುವ ಬದಲಾಗಿ ಆತನ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡಿ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗಾಗಿ ನಿಜವಾದ ಗೆಳೆಯರು ನನ್ನಿಂದ ದೂರವಾದರು, ನನ್ನ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲು ಹೊಗಳುಭಟ್ಟರು ನನ್ನ ಸಂವತ್ಸನ್ನು ಹೀರಲಿಚ್ಛಿಸುವ ಜಿಗಳೆಗಳು ತುಂಬಿದರು. ಈಗ

ಅಸಂಖ್ಯಾತ ದ್ರವ್ಯದ ಒಡೆಯನಾಗಿದ್ದರೂ ನನಗೆ ಒಬ್ಬನೆ ಒಬ್ಬ ಗೆಳೆಯ ನಿಲ್ಲ; ಒಬ್ಬನೆ ಒಬ್ಬ ಹಿತೇಚ್ಛುವಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ನನ್ನ ನಸುನಗುವಿನ ತಿಂಗಳ ಬೆಳಕಿಗೆ ಆಸೆಪಡುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅದು ತಿಂಗಳ ಬೆಳಕು, ಯಾವಾಗ ಅಡ್ಡವಾದೀತೋ ಎಂಬ ಸಂಶಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಾದರೂ ಹಾಗಲ್ಲ, ನನ್ನ ಬಡತನವನ್ನು ನಂಬಿ ನನಗೆ ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಮೇಲಾಟ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾದರೆ ಧನಿಕನಿಗೆ ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ಯಾವುದು ಸರ್ವಥಾ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅದಕ್ಕೆ—ಅಂಥಾ ನಿಷ್ಕಾಮ ಪ್ರೇಮವಿಶ್ವಾಸಗಳಿಗೆ ಬಡವನು—ದರಿದ್ರನು ಸಹಭಾಗಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅನ್ನುವಾಗ ಧನಿಕನು ಪುಣ್ಯವಂತನೋ ದರಿದ್ರನು ಪುಣ್ಯವಂತನೋ? ಸಂಪತ್ತು ಎಂಬ ಶಬ್ದದಲ್ಲಿ ಬರೆ ಧನ ಮಾತ್ರ ಸೇರುತ್ತದೋ ಅಥವಾ ತನ್ನ ಕುಟುಂಬ, ಜಾತಿ, ಗೆಳೆಯರು ಇತ್ಯಾದಿವುಗಳ ಸಹಾನುಭೂತಿಯೂ ಸೇರುತ್ತದೋ ಎಂಬದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಶ್ನೆ.

ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತ ನಿಧಾನವಾಗಿ ನಡೆದು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕೊಂಚ ವಿಶ್ರಮಿಸಿ, ಕತ್ತಲಾಗುವಾಗ ಸೇಟಜೀಯು ಆ ಬಂಡಿಯವನು ಹೇಳಿದ ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ತಲಪಿದನು. ಅಲ್ಲಿ 'ವಿಂಚೂರಕರ ಹೋಟೆಲ್' ಎಂದು 'ಪಾಟೆ' ಹಚ್ಚಿದ ಒಂದು ಉಪ್ಪರಿಗೆಯ ಕಟ್ಟಡ ಕಂಡಿತು. ಸೇಟಜೀಯು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಸೇರಿ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಚಾ ಸೇವನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲ ಮುಂದಿರುವ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಮೂರು ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಕುಳಿತು ತಿಂಡಿ ತರಿಸಿ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರೊಳಗೆ ಹೀಗೆ ಸಂಭಾಷಣೆ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಬ್ಬ:—ಹಾಗೇ ಆಗಬೇಕು. ಆ ಕಾರು ತೀರಾ ಮುರಿದು ಬಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟೊ ಸುಖವಾಗುತ್ತಿತ್ತು! ಎಂಥ ವೇಗ!

ಎರಡನೆ:—ಛೇ! ಹಾಗೆನ್ನಬೇಡ! ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಕೆಟ್ಟದ್ದನ್ನು ಬಯಸಿದರೆ ನಿನಗೆ ಸಿಕ್ಕುವುದೇನು? ಆ ಮೋಟರಿಗೆ ಸಾವಿರಗಟ್ಟಿ ಹಣ ತೆತ್ತಿರಬೇಕು, ಅವರು!

ಮೊದಲನೇ:—ಅದಕ್ಕೇ ಅಂದೆ ಅದು ಮುರಿದುಹೋಗಲಿ ಎಂತ! ಅವರ ಬಳಿಯಿದ್ದ ಹಣ ಹೊಸ ಹೊಸ ಕಾರುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆನೆ ಖರ್ಚಾಗಲಿ. ಈ ಮುಟ್ಟಾಳರಿಗೆ ದಾರಿಹೋಕರೆಲ್ಲ ಹುಲ್ಲುಕಡ್ಡಿಗೆ ಸಮಾನರು! ಇವರ ದೆಸೆಯಿಂದ ಈಗ ಬೀದಿಗೆ ಇಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ವಿಮೆ ಉತ್ತರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ವಿಮೆ ಏಜಂಟರಿಗೆ ಒಳ್ಳೆ ದುಡ್ಡು!

ಮೂರನೇ:—ಮುಟ್ಟಾಳರೆಂದು ಅವರನ್ನು ಬೈಯುವುದು ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ.

ಮೊದಲನೇ:—ಅವರನ್ನು ಲೋಕೋಪಕಾರಿಗಳನ್ನೇಕೇ? ಹೌದು! ಅನ್ನ-ನೀರು ಸಿಗದೆ ಬೇಡುವ ಮುದುಕರನ್ನು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಇವರು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಖರ್ಚಿಲ್ಲದೆ ಯಮವಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಅಟ್ಟುತ್ತಾರಲ್ಲ! ಅಲ್ಲಿ ಆ ಬಡವರಿಗೆ ತಿಂಡಿ ಗೇನೂ ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲ. ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮೋಟರುಗಳ ಅಡಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಎಷ್ಟೆಂದು ಗೊತ್ತುಂಟೆ? ಪೊಲಿಸಿನವರೂ ಡಾಕ್ಟರರೂ ಬಂದು ನೋಡಿ 'ಬಿದ್ದವರಿಗೆ ಎದೆರೋಗ, ಸೋಂಕು' ಎಂದು ತೀರ್ಮಾನ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ನಷ್ಟವೆಂದರೆ—ಸತ್ತವರ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟೆ. ಇಂಥ ಅನಾಚಾರದ ಕಡೆಗೆ ಸರಕಾರದ ದೃಷ್ಟಿಯೇ ಪಸರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅಪರಾಧಿಗಳು ದೊಡ್ಡ ಸರಕಾರಿ ನವುಕರರೂ ಶ್ರೀಮಂತರೂ. ಆಗ ತನಖೆಗೆ ಅವಕಾಶವೆಲ್ಲಿ?

ಹೊಟೆಲಿನ ಯಜಮಾನ:—ಓಹೊ! ಹಾಗೆ ಸರಕಾರದವರ ಮೇಲೆ ದೂರು ಹೊರಿಸುವುದು ತಪ್ಪು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬದಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೋಗುವ ಬದಲಾಗಿ ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೆ 'ಹೊರ್ನಿ'ನ ಶಂಕನಾದಕ್ಕೆ ಬೆದರಿ ಅತ್ತಿತ್ತ ಓಡಾಡಿದರೆ ಕಾರಿನವರು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? 'ಬನ್ನಿ! ಬನ್ನಿ! ನಮ್ಮ ಮೋಟರಿನ ಅಡಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಸಾಯಿರಿ' ಎಂದು ಅಂಗಲಾಚಿ ಯಾರೂ ಬೇಡುವುದಿಲ್ಲ. ಜಗನ್ನಾಥದಲ್ಲಿ ರಥದ ಅಡಿಗೆ ತಾವಾಗಿಯೇ ಬಿದ್ದು ಮೋಕ್ಷ ಹೊಂದುವವರು ಇಲ್ಲವೇ?

ಮೊದಲನೇ:—ಸರಿ, ಸರಿ! ರಥವನ್ನು ಊರವರು ಮಾಡಿದಳು. ಕಾರುಗಳನ್ನು ನಮಗೆ ದೇವತಾಸ್ವರೂಪಿಗಳಾದ ಬಿಳೇ ಜನರು ತಯಾರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳ ಅಡಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತರೆ ಮೋಕ್ಷ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೇ ಸಿಗಬೇಕು!

ಹೊಟಲಿನವನು:—ಇಗೊ, ನಿನ್ನ ನಾಲಿಗೆ ಬಹಳ ಉದ್ದವಾಡಬೇಡ. ಈಗ ಹಾಳಾದ ಮೋಟರಿನ ಯಜಮಾನರು ಮುಂಬಯಿಯ ದೊಡ್ಡ ಶ್ರೀಮಂತರು. ದೇಸಾಯಿ ಕುಲದವರು. ಅವರು ಉಪರಿಗೆಯಲ್ಲಿ ದ್ವಾರಿ. ಕೈತುಂಬಾ ಹಣ ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಮೋಟರು ಚಕ್ರ ಹಾಳಾಗದಿದ್ದರೆ ಅಂಥ ಗಿರಾಕಿಗಳು ನಮ್ಮಂಥವರ ಬಡ ಖಾನಾವಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೇ?

ಮೊದಲನೇ:—‘ಓಹೊ, ದೇಸಾಯಿ ಕುಲದವರೊ! ಸರಿ ಸರಿ!’ ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸೇಟಿಜಿಗೆ ಎದೆ ದಡದಡೆನ್ನಿಸಿತು. ದೇಸಾಯಿಯವರಿಂದರೆ ಸೇಟಿಜಿಯ ಪರಿಚಿತರು. ಅವರ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದವರು ಪೆಂಡೆಕರರಿರಬೇಕು. ಆಹಾ ಒಳ್ಳೆ ಜತೆ! ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ದುಂದುವೆಚ್ಚ, ಕುಡಿಕತನ, ಕುದುರೆ ಓಟದ ಜುಗಾರು, ಇತ್ಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ತೀರಾ ಹೆಸರು ಕೆಡಿಸಿಕೊಂಡವರು. ಇವರೆಲ್ಲಾದರೂ ಕೆಳಗೆ ಬಂದು ತನ್ನನ್ನು ಗುರುತಿಸುವರೇ? ಇಷ್ಟರ ವರೆಗೆ ಕಾದುಕೊಂಡ ಗುತ್ತವೇಷವು ಈಗ ಒಯಲಿಗೆ ಬರುವುದೇ? ಎಂದು ಸೇಟಿಜಿಯು ಗಾಬರಿಯಾದನು. ಮತ್ತು ತಲೆಗೆ ಸುತ್ತಿದ ರುಮಾಲನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಬಿಡಿಸಿ ಅದನ್ನು ಕಿವಿಯ ವರೆಗೆ ಎಳೆದು ಗೋಡೆಯ ಕಡೆಗೆ ಮೋರೆಯನ್ನು ತುಸು ತಿರುಗಿಸಿ ಆದಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಕತ್ತಲೆಯ ಮೂಲೆಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಈ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಕುಳಿತನು.

ಮೂರನೇ:—ಈಗ ರೈಲುಬಂಡಿಗಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗವಿರುವಂತೆ ಈ ಮೋಟರು ಬಂಡಿಗಳಿಗೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಸರಕಾರದವರು ಕಡಿಸಬಾರದಿತ್ತೇ? ಆಗ ಅಂಥ ಅವಘಡಗಳು ಕಾಲುನಡೆಯಿಂದ ಹೋಗುವವರಿಗೆ ಸಂಭವಿಸಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲವಲ್ಲ!

ಮೊದಲನೇ:—ಸರಿ ಸರಿ ಚೆನ್ನಾಯಿತು! ಈಗ ಇದ್ದ ಕಾಡುಗುಡ್ಡಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಡಿದು ಸಮತಟ್ಟು ಮಾಡಿ, ಲಕ್ಶೋಪಲಕ್ಷ ಪಕ್ಷಿಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯವಾಗಿರುವ ಗಿಡಮರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಡಿದು ಭೂಮಾತೆಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನೆ ಬದಲಾಯಿಸುವುದು ಎಂಥ ಅನ್ಯಾಯ! ಹಳ್ಳಿತಿಟ್ಟುಗಳ ಅಂದವನ್ನು ಕೆಡಿಸಿ

ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮೈದಾನಾಗಿ ಮಾಡುವುದು ಏನು ತಿಳಿಗೇಡಿತನ! ದೇವರ ಸೃಷ್ಟಿ ಯನ್ನು ರೂಪುಗಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕೈಹಾಕುವುದು ಉದ್ಭಟತನವಲ್ಲವೇ?

ಈ ಮಾತುಗಳು ನಡೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಉಪ್ಪರಿಗೆ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಯಾರೋ ತೆರೆದಂತಾಯಿತು. ಆಗ ಹೊಟಿಲಿನ ಯಜಮಾನರು ‘ಶೂ! ಸುಮ್ಮನಿರು! ಅವರು ಕೆಳಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನ ಹರಟೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ರಜಾ ಕೊಡು’ ಎಂದನು.

ದೇಸಾಯಿಯೂ ಪೆಂಡೆಕಾರನೂ ಮೆಲ್ಲಗೆ ಮೆಟ್ಟಿಲನ್ನು ಇಳಿದು ಕೆಳಗೆ ಬಂದರು. ಹೊಟಿಲಿನ ಹೋಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಹೊಟಿಲಿನ ಯಜಮಾನನೊಡನೆ ‘ಹಳ್ಳಿ ಊರುಗಳೆಂದರೆ ಎಷ್ಟು ಅಂದವಾದ ನೋಟ! ನಮ್ಮ ಕಾರು ಹಾಳಾಗದಿದ್ದರೆ ಇಂಥ ನೋಟಗಳನ್ನು ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ಅವಕಾಶವೇ ಸಿಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತುಬಿಡೋಣವೇ ಎಂದು ಒಮ್ಮೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಏನು, ಪೆಂಡೆಕಾರ! ನಿನ್ನ ಅಭಿಮತವೇನು?’ ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೊರಗಿನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಹೊಟಿಲಿನವನ ಹೆಂಡತಿ ಹೊಸ್ತಿಲ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಕಡೆಗೆ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಓರೆನೋಟದಿಂದ ಬೀರಿ ‘ನನಗೂ ಹಾಗೆಯೇ ಅನಿಸುತ್ತದೆ. ಪೇಟೆವಟ್ಟಣಗಳ ಗುಲ್ಲುಗಲಭೆಯ ಗಿಂತಲೂ ಇಂಥ ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಶಾಂತವಾದ ಜೀವನವು ಎಷ್ಟೋ ಮೇಲು!’ ಎಂದು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಓರೆಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಅವಳ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದನು. ದೇಸಾಯಿಗೆ ಅದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನು ‘ಇವರು ಯಾರು? ನಿಮ್ಮ ಮಗಳೇ? ಅವಳು ನಮ್ಮ ಕಾರು ನಾಳೆ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಸರಿಯಾದೊಡನೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಊರಿನ ಒಂದು ಸುತ್ತು ಬರುವಿರಾ! ಏನೂ ಭಯವಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ಮೋಟರು ಬಂದಿ ನಡಿಸುವ ಅನುಭವ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಇದೆ!’ ಎಂದು ನಸುನಗುತ್ತ ಅಂದನು.

ಇಲ್ಲಿ ಇವರಿಬ್ಬರ ಇನ್ನಷ್ಟು ಪರಿಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಬ್ಬರೂ ಸಮವಯಸ್ಕರು. 25, 26 ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯ ಮಿಕ್ಕಿ ದವರಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ಮೋಟರ್ ಪೋಷಾಕನ್ನು ತೆಗೆದಿಟ್ಟು ಬರೆ ಪೈಜಾಮ ಮತ್ತು ಬಿಳಿ ಶರ್ಟ್, ಶರ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ವೆಸ್ಟ್‌ಕ್ರಾಫ್ಟನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದರು. ತಲೆಯ ಚಿಕ್ಕ ಕೂದಲನ್ನು ಬಾಚಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಮುಖದಲ್ಲಿ

ವಾಸೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ದುಂದುಗಾರಿಕೆಯ ಚಿಹ್ನೆಯು ಮೋರೆಯ ಮೇಲೆ ಆವರಿಸಿ ಈ ಎಳೆಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿಯೂ ಕೆನ್ನೆಗಳು ಆಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದುವು. ಒಂದೇ ಕಡೆ ನೆಲೆನಿಲ್ಲದ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಲೋಲದ ಆಸೆಯು ಹೊರಹೊಮ್ಮುತ್ತಿತ್ತು. ಸೇಟಜಿಯು ಅವರನ್ನು ಗುರುತಿಸಿದನು. ಇನ್ನೂ ಮೋರೆ ತಿರುಗಿಸಿ ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಅವರ ದೃಷ್ಟಿ ಪಸರಿಸದಂತೆ ಕಿವಿಗಳನ್ನು ನಿಗುರಿಸಿ ಅವರ ಅಲ್ಪತನದ ಕೀಳುಬುದ್ಧಿಯ ಅಸಭ್ಯನುಡಿ ಕೇಳುತ್ತ ಆತನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸಿಟ್ಟು ಉಕ್ಕಿಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಇವರಿಬ್ಬರ ಕೊನೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಹೊಟೆಲಿನ ಯಜಮಾನನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಡೆಗೆ ಕ್ರೂರದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಬೀರಿದನು. ಅವಳು ಅದನ್ನು ತಿಳಿದು ಒಳಕೋಣೆಗೆ ಹೋದಳು. ದೇಸಾಯಿ ಮತ್ತು ಪೆಂಡೆಕರರು ಅದನ್ನು ತಿಳಿದೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಒಬ್ಬರ ಮುಖವನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ನೋಡಿ ನಸುನಗೆಯನ್ನು ಬೀರುತ್ತ, ಕಣ್ಣುರೆಪ್ಪೆಗಳಿಂದ ಹೊಸ್ತಿಲ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ ಸನ್ನೆ ಮಾಡುತ್ತ ನಿಂತಿದ್ದರು.

೮ನೆ ಅಧ್ಯಾಯ

ತಾಂತಿಯನ ವಿಚಿತ್ರ ಮರಣ

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದೀರ್ಘಕಾಯನಾದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಉದ್ಭವಾದೊಂದು ಮೂಟೆಯನ್ನು ಎದೆಗೂ ಹೆಗಲಿಗೂ ಅಮುಕಿ ಹಿಡಿದು ಒಳಗೆ ಬಂದನು. ಅವನ ಮುಖವು ತೀರಾ ಬಾಡಿತು. ಕೈಮೋರೆಗಳ ಮೇಲೆ ಬೆವರಿನೊಂದಿಗೆ ಧೂಳು ಹಿಡಿದಿತ್ತು. ಅವನನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ಚಾ ತಿಂಡಿ ಕುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದವರು ತಟಸ್ಥರಾಗಿ ಅವನ ಕಡೆಗೆನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. 'ತಾಂತಿ ಯಾಜಿ! ದೂರದಿಂದ ನಡೆದು ಬಂದಿರುವೆ ಎಂತ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಚಾ ತಿಂಡಿ ಕೊಡಲೆ? ತಿಂಡಿ ಏನು ಬೇಕು?' ಎಂದು ಹೊಟೆಲಿನವನು ಕೇಳಿದನು. 'ತಿಂಡಿ ಬೇಡ, ಬಿಸಿ ಎರಡು ಕಪ್ಪಾ ಚಾ ತನ್ನಿ' ಎಂದು ತಾಂತಿಯನು ನಡುಗುವ ಸ್ವರದಿಂದ ಹೇಳಿದನು. ಅವನ ಸ್ವರವನ್ನು ಕೇಳಿದೊಡನೆ ಸೇಟಜಿಯು ಅದನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಹೆಗಲ ಮೇಲಿನ ಅಂಗವಸ್ತ್ರದಿಂದ ಮೋರೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತನು. ಆದರೆ ಕಡೆಗಣ್ಣು ನೋಟದಿಂದ ಅವನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ತಾಂತಿಯನು ತನ್ನ ಮೂಟೆಯನ್ನು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಇರಿಸಿ, ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಗೋಡೆಗೆ ಒರಗಿ 'ಉಸ್ಸ್' ಎಂದು ಶ್ವಾಸ ಬಿಟ್ಟು, ಫಕ್ಕನೆ ಕರಾಳವಾದ ವಿಲಕ್ಷಣವಾದ ನಗುವನ್ನು ನಕ್ಕನು. ಅಗ ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತವರು 'ಈತನು ಕುಡಿದು ಬಂದಿದ್ದಾನೆ' ಎಂದು ನೆನಸಿ ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ಆತನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪೆಂಡೆಕರನು ಹೊಟೆಲಿನ ಯಜಮಾನನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ 'ನಿಮ್ಮ ಹೊಟೆಲಿನ ಮತ್ಸು ಮನೆಯವರ ಒಂದು ಫೋಟೊ ನಾಳೆ ತೆಗೆದುಬಿಡಲೇ? ನನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯಗಳೆಲ್ಲ ಇವೆ.' ಎಂದನು. ಆಗ ದೇಸಾಯಿಯು 'ಹಾಗಲ್ಲ, ಹೊಟೆಲಿನವರನ್ನು ನನ್ನ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಫೋಟೊ ತೆಗೆಯಬಾರದೆ?' ಎಂದು ವಿನೋದವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಫಕ್ಕನೆ ತಾಂತಿಯನು ಜಾ ಕುಡಿದು, ತುಟಿಗಳಿಗೆ ಪಸೆ ಬಂದಂತಾಗಿ ಅವರ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ, 'ಈ ದಿನ ಮೋಟರಿನಲ್ಲಿ ಬಂದವರು ನೀವೆಯೇ? ರಸ್ತೆ ಹ್ಯಾಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತೇ?' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ದೇಸಾಯಿಯು ತಾಂತಿಯನ ಪೋಷಾಕನ್ನು ತುಚ್ಛೀಕರಿಸಿ ತುಟಿಯನ್ನು ಉಬ್ಬಿಸಿ ದರೂ ಅವನ ದೀರ್ಘಕಾರವನ್ನು ನೋಡಿ ಚಕಿತನಾಗಿ ಆತನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ 'ಹೌದು ಚಲೋ ರಸ್ತೆ! ಪೂನೆಯಿಂದ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದೆವು. ನಮ್ಮ ಮೋಟರಿನ ಟಾಯರಿಗೆ ತೂತು ಬೀಳದಿದ್ದರೆ ನಾವು ಇಂದು.....' ಗೆ ಮುಟ್ಟಬೇಕಾಗಿತ್ತು.' ಎಂದನು.

ಪೆಂಡೆಕರ:—ನಮಗೆ ಮಾರ್ಗ ಕವಲೊಡೆಯುವಲ್ಲಿ ದಾರಿತಪ್ಪಿ, ಕಲ್ಲುಮುಳ್ಳುಗಳ ದಾರಿ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಹೀಗಾಗಿ ಟಾಯರಿಗೆ ತೂತು ಬಿತ್ತು.

ತಾಂತಿಯಾ:—ಓಹೋ, ದಾರಿ ತಪ್ಪಿತೇ?

ಪೆಂಡೆ:—ಹೌದು, ಹೀಗಾಗಿ ಒಂದು ಓಣಿ ಬಂದಾಗ ಫಕ್ಕನೆ ಮೋಟರ್ ತಿರುಗಿಸಬೇಕಾಯಿತು; ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಇಳುಕಲುದಾರಿ. ನಮ್ಮ ಮೋಟರ್ ಓಣಿಯ ಗೋಡೆಗೆ ತಗಲಿ ಪುಡಿಯಾಗದ್ದು ನಮ್ಮ ಪುಣ್ಯ.

ತಾಂತಿಯಾ:—ಓಹೋ ನಿಮ್ಮ ಡ್ರೈವರನು ಜಾಣ್ಮೆಗಿರಬೇಕು!

ವೆಂಡೆಕರ:—ಡೈವರನಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಯಾವ ಡೈವರನಿಗೂ ನಮ್ಮ ದೇಸಾಯಿಗಳಷ್ಟು ಕೈಚಮತ್ಕಾರವಿಲ್ಲ, ಧೈರ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಸಾಕ್ಷಾತ್ ನಳಮಹಾರಾಯ, ಮೋಟರ ಬಂಡಿಯ ಮಟ್ಟಿಗೆ!

ಎನ್ನವಾಗ ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದವರೆಲ್ಲರೂ ಚಕಿತರಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅಪರಿಚಿತರೊಡನೆ ಬಾಯಿ ತೆರೆಯಲಾರದ ತಾಂತಿಯನು ಇಂದು ನಾಲಗೆಯ ಕಡಿವಾಣವನ್ನು ಕಿತ್ತುಬಿಟ್ಟಂತೆ ಮಾತನಾಡುವುದು ಅವರಿಗೆ ಬಲು ಸೋಜಿಗವಾಗಿ ಕಂಡಿತು. ತಾಂತಿಯನು ಮೇಲಿನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ತುಸು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು 'ಓಹೊ ದೇಸಾಯಿಯವರು ಸ್ವತಃ ಕಾರನ್ನು ನಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರೇ? ದೇಸಾಯಿಯವರಿಂದರೆ ನೀವೆಯೇ (ಅವನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ)? ನಿಮ್ಮ ಕೈ ಮತ್ತು ಕಣ್ಣುಗಳ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವು ವಿಶೇಷತರದ್ದಿರಬೇಕು?

ದೇಸಾ:—(ಸಂತೋಷದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಉಬ್ಬಿ)ಹುಂ! ಹಾಗೆನ್ನಬಹುದು! ಆದರೆ ನನ್ನನ್ನು ನಾನೇ ಹೊಗಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ!

ತಾಂತಿಯ:—ತಾಸಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಮೈಲು ದೂರ ನಡಿಸುತ್ತೀರಿ?

ದೇಸಾಯಿ:—ತಾಸಿಗೆ 40ರಿಂದ 50ರ ವರೆಗೆ. ಆದರೆ ಸಮ ತಟ್ಟಾದ ಮಾರ್ಗವಿದ್ದರೆ—

ತಾಂತಿಯ:—ವಾಯುವೇಗವೇ!

ದೇಸಾಯಿ:—ಆದರೆ ಕಾರು ಬೇಗನೆ ಹಾಳಾಗುತ್ತದೆ.

ತಾಂತಿಯ:—ಆದರೂ ಇನ್ನೊಂದನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಬಹುದಲ್ಲ! ದುಡ್ಡಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟೋ ಹೊಸಕಾರುಗಳು ಸಿಗುತ್ತೆ. ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ತಂದಿಟ್ಟ ಇನ್ನೊಂದು ಕವ್ವ ಚಾ ಕುಡಿದುಬಿಟ್ಟು 'ಹೀಗೆ ರಭಸದಿಂದ ಓಡಿಸುವಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಂತರಗಳು ಅಡ್ಡಕಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಅವಘಡಗಳು ಸಂಭವಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ದೇಸಾಯಿ:—ಅವಘಡಗಳು, ಅಭ್ಯಂತರಗಳು—ಅಂದರೆ—

ತಾಂತಿಯು:—(ಭಯಂಕರ ರೀತಿಯಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ಸ್ವರದಿಂದ ನಕ್ಕು—
ಅಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲರು ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಂಪಿಸಿದರು) —ಅವಘಡಗಳೆಂದರೆ
ಎಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೇ; ನಿಮ್ಮ ಕಾರು ರಭಸದಿಂದ ಓಡುವಾಗ ಯಾರಾದರೂ
ಅಡ್ಡ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದುಬಿಡುವುದು, ನೀವೇ ಕಾರು ಕಲ್ಲುಮರಗಳಿಗೆ ತಗಲಿ ಕಾರಿ
ನಿಂದ ಬಿದ್ದು ಕೈಕಾಲು ಮುರಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು—ಇವೆಲ್ಲ ಅವಘಡಗಳು.

ದೇಸಾಯಿ:—ನಮ್ಮ ಕೈಕಾಲು ಮುರಿದುಹೋಗದಷ್ಟು ಮುಂಜಾ
ಗ್ರತೆ ನಾವು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೇ? ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅಂಥ ವೆಟ್ಟು ತಗಲಿದ
ಕುರುಹುಗಳೇನಾದರೂ ಕಾಣುತ್ತವೆಯೇ? ನನುಗೇನು ಜೀವದಾಶೆ
ಇಲ್ಲವೇ?

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಬರುವಾಗ ತಾಂತಿಯನು ಕೂತಲ್ಲಿಂದ ಎದ್ದು
‘ಹಾಗಲ್ಲ, ಜಟಕಾಭೂತ ಹಿಡಿದಂತೆ ಹೀಗೆ ಕಾರು ಓಡಿಸುವಾಗ ಯಾರಾ
ದರೂ ಮುದುಕರು, ಅಸಂಗುಗಳು, ನಾಯಿಬೆಕ್ಕುಗಳು ನಿಮ್ಮ ಕಾರಿನ
ಅಡಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಜಜ್ಜಿಹೋಗಲಿಲ್ಲವೇ?’ ಎಂದು ಹುಬ್ಬುಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಪುನಃ
ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

ದೇಸಾಯಿ:—(ತನ್ನ ಗೆಳೆಯನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ) ಹಾಗೊ! ಅದೆಲ್ಲಿ
ನನುಗೆ ತಪ್ಪಿದೆ? ಅದರ ಎಣಿಕೆ ಇಟ್ಟವರಾರು?

ಪೆಂಡೆಕಾರ:—ನಗುತ್ತ —ಅದು ನಿಜ; ಕಾರು ಜೋರಿನಿಂದ ಓಡು
ವಾಗ ಅದೇ ಒಂದು ತಮಾಷೆ!

ದೇಸಾಯಿ:—‘ಹೌದ್ದೊದು, ಹಾಗೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ನನುಗೆ ಅಷ್ಟ
ಬಂದಾಗ ಅವು ಎಡಕ್ಕಾಗಲಿ ಬಲಕ್ಕಾಗಲಿ ಹೋಗುವಂತೆ ನನುಗೆ ವಿರಾ
ಮವಿಲ್ಲಿದೆ? ಆ ಮುದಿ ಕೋಳಿ ಒಂದು ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲವೆ, ಮಿಸ್ಟರ್ ಪೆಂಡೆಕಾರ್,
‘ಅದು ಎಷ್ಟು ರಭಸದಿಂದ ಅಡ್ಡ ಹಾದು ತನ್ನ ಮರಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗು
ತ್ತಿತ್ತು! ಆದರೆ ಅದೆಲ್ಲಿ, ನಮ್ಮ ಓಟವಿಲ್ಲ? ಅದು ಅಡಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಜಜ್ಜಿ
ಹೋಯಿತು.’ ಎಂದು ಕಿರುನಗೆ ನಕ್ಕನು. ಆದರೆ ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ
ದವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ನಗು ಬರಲಿಲ್ಲ. ದೇಸಾಯಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಸಮ
ರ್ಥಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಪೆಂಡೆಕರನು ಬಾಯಿ ಎತ್ತಿ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಅಂಥ ದೃಷ್ಟಾಂತ

ಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ, ಕೊನೆಗೆ 'ಮಿ! ದೇಸಾಯಿ! ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಗತಿ, ಇಂದಿ ನದೇ! ನಮ್ಮ ಕಾರ್ ಬರುವಾಗ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದ ಕಾಡುಹೂಗಳನ್ನು ನಮಗೆ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೊಂದು ಕೈಚಾಚಿ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡ ನಿಂತ ಆ ಪಿಳ್ಳೆಯ ವಿಚಾರ ನೋಡಿ! ಅವನು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ದೆವ್ವ ಬಡಿದವನಂತೆ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆಂದು ಕಾರನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಿಕ್ಕಾಗುತ್ತದೆಯೇ?'

ಹೊಟೆಲಿನವ:—'ಆ ಮಗುವಿಗೇನಾಯಿತು!' ಎಂದು ಕಾತರನಾಗಿ ಕೇಳಿದನು.

ದೇಸಾಯಿ:—ಆಗೋದೇನು? ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಪಲ್ಟಿ ಹೊಡೆಯಿತು; ಅಷ್ಟೇ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಬದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಹಳ್ಳಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಿರ ಬೇಕು.

ತಾಂತಿ:—ಆಗ ನೀವು ಕಾರ್ ನಿಲ್ಲಿಸಿ, ಆ ಮಗುವಿನ ಗತಿಯೇನಾಯಿತು ಎಂದು ನೋಡಿದಿರಾ!

ದೇಸಾಯಿ:—ಕಾರ್ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದು! ಇದು ಒಳ್ಳೆ ಕೆಲಸ! ಆ ಮಗುವಿಗೆ ಏನೂ ಅಪಾಯ ಬಂದಿರಲಾರದು.

ತಾಂತಿ:—ಆದರೂ ನೀವು ಹೋಗಿ ವಿಚಾರಿಸಲಿಲ್ಲ!

ದೇಸಾಯಿ:—ಆ ಬಡ ತಿರುಕುಳಿ ಕುನ್ನಿಯ ವಿಚಾರವೇ? ಅಂಥ ಎಷ್ಟು ಮಕ್ಕಳು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಅಡ್ಡ ಬರುವುದಿಲ್ಲ! ಅವರ ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಾ ನಿಂತರೆ ನಮ್ಮ ಆಯುಷ್ಯ ತೀರೀತು.

ತಾಂತಿಯ:—'ಅದು ನಿಜ' ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ತಾಂತಿಯನು ಅವನ ತೀರಾ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೆಜ್ಜೆಯಿಟ್ಟು ತನ್ನ ಸೊಂಟದ ಒರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿರಿದನು. 'ದೂರ ಸರಿ' ಎಂದು ಭಯಗೊಂಡ ದೇಸಾಯಿಯು ಒದರು ವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಲವಾಗಿ ಅವನ ಕುತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಕೋಳಿಯ ಕೊರಳು ಕಡಿದಂತೆ ಕೊಯ್ದುಬಿಟ್ಟನು. ದೇಸಾಯಿಯು ಗಾಯಪಡೆದು 'ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ!' ಎಂದು ನೆಲಕ್ಕೆ ಉರುಳಿದನು. ಹೊಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ಗಲಭೆ ಎದ್ದಿತು. ಪೆಂಡೆಕರನು 'ಕೊಲೆ, ಕೊಲೆ! ಭಯಂಕರ ಕೊಲೆ!' ಎಂದು

ಬೊಬ್ಬರಿಯುತ್ತ ಬೀದಿಗೆ ಓಡಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಪೋಲೀಸಿನವರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿಬಂದರು. ಒಬ್ಬನು ತಾಂತಿಯನ ಕೈಗೆ ಕೋಳವನ್ನು ಬಿಗಿದನು.

ಆ ಮೇಲೆ ಹೊಟೆಲಿನ ಯಜಮಾನನನ್ನು ಕರೆದು ಪೋಲಿಸಿನವನು 'ಇದು ಹೇಗಾಯಿತು?' ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದನು. ಕೊಲೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನೂ ಅವರಾಧಿಯಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಏನೋ ಎಂದು ಗಾಬರಿಯಿಂದ ಹೊಟೆಲಿನವನು ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಿಂದೆ ತಾಂತಿಯನಿಂದ ಅನೇಕ ಉಪಕಾರ ಪಡೆದವನಾದ್ದರಿಂದ ಅವನ ಮೇಲೆ ದೂರು ಹೊರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಆತನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಸಮಾಚಾರ ಊರೂರು ಹಬ್ಬಿದರೆ ತನ್ನ ಹೊಟೆಲನ್ನೇ ಮುಚ್ಚಬೇಕಾದೀತೆಂಬ ಭಯದಿಂದ ಅವನು ನಡೆದುದನ್ನೆಲ್ಲ ವಿವರಿಸಿದನು. ಅದರಲ್ಲಿ, ಒಂದು ಮಗುವಿನ ಮೇಲೆ ಅವರ ಮೋಟರಕಾರು ಹೋಯಿತು ಎನ್ನುವ ವರೆಗೆ ತಾಂತಿಯನಲ್ಲಿ ಕೊಲೆಯ ಉದ್ದೇಶವಿತ್ತೆಂದು ಯಾರಿಗೂ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದೊಡನೆ ಆತನು ಎಚ್ಚರ ತಪ್ಪಿದಂತಾಗಿ ಈ ಭಯಂಕರ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದನು ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಆಗ ಪೋಲಿಸ ಜಮಾದಾರನು ತಾಂತಿಯನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ 'ನಾವು ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲಿಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಬರುವೆಯಾ! ಇಲ್ಲವೆ ನಿನ್ನ ಕಾಲುಗಳಿಗೂ ಬೇಡಿಯನ್ನು ಸಿಕ್ಕಿಸಬೇಕೋ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

'ನೀವು ಹೇಳಿದ್ದಲ್ಲಿ ಬರಲು ಸಿದ್ಧನೆ. ಆದರೆ ಒಂದೆರಡು ಮಾತು ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಬಿಡಿರಿ! ಆ ಮೂಟೆಯನ್ನು ಮೊದಲು ಬಿಡಿಸಿ ನೋಡಿರಿ. ಆ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಕೃತ್ಯದಲ್ಲಿ ಏನು ಅನ್ಯಾಯವೆಂದು ಹೇಳಿರಿ!' ಎಂದು ಮೂಟೆಯ ಕಡೆಗೆ ಬೆರಳು ತೋರಿಸಿದನು. ಪೋಲಿಸಿನವನು ಗಂಟನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಗುವಿನ ಮೃತದೇಹ! ಒಳಗಿಂದ ಹೊಸ್ತಿಲು ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಹೊಟೆಲಿನವನ ಹೆಂಡತಿ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ 'ಅಯ್ಯೋ! ತಾಂತಿಯನ ಕೂಸು!' ಎಂದು ಒದರಿ ಸ್ಫೂತಿ ತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದಳು.

ಮಗುವಿನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹೂವಿನ ಚೆಂಡೊಂದು. ಮೋರೆಯ ಮೇಲೆ ನಸುನಗು! ತಲೆಯ ಮುಂಗುರುಳುಗಳು ಬಾಚಿದಂತೆ ಇದ್ದುವು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದವರೆಲ್ಲರ ಕಣ್ಣುಗಳು ಒದ್ದೆಯಾದವು.

‘ಈಗ ನೋಡಿ! ಈ ನನ್ನ ಮುದ್ದು ಕಂದನು ಕಾರು ಬರುವ ದಾರಿ ಯಲ್ಲಿ ಹೂವಿನ ಚೆಂಡನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೈಚಾಚಿ ಕಾರಿನವರಿಗೆ ಅದನ್ನು ಕೊಡ ಲಿಕ್ಕೆ ಉತ್ಸಾಹ ತೋರಿಸಿದನು. ನಾನು ಕೆಲವೇ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದೆ. ಕಾರು ಡಿಕ್ಕಿ ಹೊಡೆದು ನನ್ನ ಮುದ್ದು ಕಂದನು ಮಡಿದನು! ಇನ್ನು ನನಗೆ ಇಹದಲ್ಲಿ ಯಾರಿದ್ದಾರೆ? ಆತನ ದೇಹವಿದು. ಅದನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಮುತ್ತು ಕೊಡಲೇ?’ ಎಂದು ಪೋಲಿಸ ಜವಾದಾರನನ್ನು ಕೇಳಿ ದನು. ಜವಾದಾರನು ಕೂಡಲೆ ಅವನ ಬೇಡಿಗಳನ್ನು ಕಳಚಿದನು. ಅನಂತರ ತಾಂತ್ರಿಯನು ತನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ಎತ್ತಿ ತನ್ನ ಎದೆಗೆ ಅವುಚಿ ಕೊಂಡು ‘ನನ್ನ ಕಂದಾ! ಹೆದರಬೇಡ! ನಿನ್ನ ಹಿಂದೆಯೇ ನಾನು ಇದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲಾರೆ! ಸರ್ವಥಾ ಹೋಗಲಾರೆ!’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮುತ್ತು ಕೊಟ್ಟವನೇ ‘ಹರಿ, ಹರಿ!’ ಎಂದು ನೆಲಕ್ಕೆ ಒರಗಿದನು. ಅವನ ಎದೆಯೊಡೆದು ಪ್ರಾಣವು ಹಾರಿಹೋಗಿತ್ತು. ‘ಪ್ರೇಮದ ಮಹಾತ್ಮೆ ಇದು’ ಸೇಟಿಜಿಯು ಕೂತಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಗೋಡೆಗೆ ಒರಗಿದನು.

೯ನೆ ಅಧ್ಯಾಯ

ಸೇಟಿಜಿಯ ಗಹನ ವಿಚಾರಗಳು

ಈ ನೋಟವನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿ ಮರಕಟ್ಟಿದವನಂತೆ ತಟಸ್ಥನಾಗಿದ್ದ ಸೇಟಿಜಿಯು ಜನರೆಲ್ಲರೂ ಗುಂಪು ಕೂಡಿ ಹೊಟಿಲಿನ ಸುತ್ತಲೂ ನೆರೆದಾಗ ಮೈಲಿಗೆ ಹೊರಗೆ ಇಳಿದು ಬೀದಿಗೆ ಬಂದನು. ಈ ಭಯಂಕರ ಸ್ಥಿತಿಯು ಅವನಲ್ಲಿ ಶಿರೋಭ್ರಮಣ ಉಂಟುಮಾಡಿತ್ತು. ಹೇಗೂ ಬೆಳಗಾಗುವ ವರೆಗೆ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂದರಿಸುವುದೇ ಅವನ ಉದ್ದೇಶ. ಹಿಟ್ಟು ಚೆಲ್ಲಿ ದಂತಿರುವ ಬೆಳದಿಂಗಳು, ತಂಪಾದ ಗಾಳಿ ಇವುಗಳಿಂದ ಅವನ ಬಿಸಿಯಾದ ತಲೆಯು ತಂಪಾಯಿತು. ದಣುವಿಲ್ಲದೆ ನಡೆಯಬಹುದೆಂಬ ಕಾಂಕ್ಷೆ ಯಿಂದಲೂ ಈ ನೋಟವನ್ನು ಮರೆಯಬೇಕೆಂಬ ಉತ್ಸುಕತೆಯಿಂದಲೂ ಅವನು ಕಾಲು ಹಾಕುತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಮರೆಯಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವು

ಕೈಸಾಗಲಿಲ್ಲ. 'ನಿನ್ನೆ ಕಂಡ ತಾಂತಿಯನು, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲಿತ ಪುಷ್ಪನಾದ ತಾಂತಿಯನು, ಯಾವೊಂದು ಕೈವಟು ಇಲ್ಲದೆ ಜೀವನವನ್ನು ತೊರೆದನು! ಏನಾಶ್ಚರ್ಯ! ತಾಂತಿಯನ ಉದಾರಬುದ್ಧಿ, ದೀನರಕ್ಷಣೆಯ ಉತ್ಸಾಹ ಇವೆಲ್ಲ ನಾನು ಆತನನ್ನು ಕಂಡ ಬರೆ 24 ತಾಸುಗಳೊಳಗೆ ಮಣ್ಣು ಮುಕ್ಕಿದವೆಂದರೆ ಇದೇನು ವಿಚಿತ್ರ ದೈವಲೀಲೆ! ಮಗುವನ್ನು ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ದಿಂದ ಕೊಲೆಮಾಡಿದ ದೇಸಾಯಿಗೂ ಆತನಿಗೆ ಪ್ರತೀಕಾರ ಮಾಡಿದ ತಾಂತಿಯನಿಗೂ ವಿಚಿತ್ರ ತರದ ಮರಣಶಿಕ್ಷೆಯಾಯಿತಲ್ಲ! ಇದು ನ್ಯಾಯವೇ? ಊರವರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ, ಮಹಾಜನರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ತಾಂತಿಯನು ಕೊಲೆ ಗಾರನು! ದೇಸಾಯಿಯ ಗುಣಕಥನವನ್ನು ಎಷ್ಟೊ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಅತಿಶಯ ರೀತಿಯಿಂದ ಮಾಡುವವು! ತಾಂತಿಯನು ಸಾಯದಿದ್ದರೆ ಅವನಿಗೆ ಘಾತೀ ಫಿತ್ತೆಯ ಪರಿಣಾಮವಿತ್ತು! ಆದರೆ ಇವರಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಯಾರ ಆತ್ಮವು ದೊಡ್ಡದು ಎಂದು ವಿಚಾರಮಾಡುವವರೇ ಇಲ್ಲ. ತಾಂತಿಯನಿಗೆ ಅಳುವವರೂ ಇಲ್ಲ! ಆದರೆ ಯಃಕಷ್ಟಿತ್ ದರೋಡೆಕಳ್ಳ ತಾಂತಿಯನು ತನ್ನ ಕಂದನ ಮೇಲಣ ಪ್ರೇಮದಿಂದ, ಅದನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುವ ತನಕದಿಂದ ಫಕ್ಕನೆ ಜೀವ ತೊರೆದ ನೆಂದರೆ ಆ ಪ್ರೇಮದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೆಂಥದ್ದು! ಆ ಮನೋದಾರ್ಥ್ಯವೆಂಥದ್ದು! 'ದೈವೀ ವಿಚಿತ್ರಾ ಗತೀ!'

ಹೀಗೆ ವಿಚಾರಮಾಡುತ್ತ ತಿಂಗಳ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಜಗ್ಗುತ್ತ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಸೇಟಜಿಯ ದಾರಿಯು ಸಮುದ್ರಕರಾವಳಿಯ ಒತ್ತಾಗಿ ಬಂತು. ಸಮುದ್ರದ ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕಿರುಗರ್ಜನೆಯು ಸೃಷ್ಟಿಯ ಮೊರೆಯೆಂಬಂತೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಅನಾಚಾರ, ಅವಿಚಾರಗಳಿಂದ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಬೆಂದು ಬಸವಳಿದು ಭಗವಂತನಿಗೆ ಈ ಶಾಂತವಾದ ರಾತ್ರಿ ಯಲ್ಲಿ ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಬೇಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಕೂಗುವಂತೆ ಕೇಳಿಸಿತು. ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತೇನೆಂಬ ವಿಚಾರವಿಲ್ಲದೆ ಸೇಟಜಿಯು ವ್ಯಾಕುಲಚಿತ್ತನಾಗಿ ಎಚ್ಚರ ದಪ್ಪಿದಂತಾಗಿ ಕಾಲುಹಾಕುತ್ತಿದ್ದನು. ಈಗ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸೇಟ ಜಿಯು ಏಕಾಕಿಯಾಗಿ ತೀರಾ ಪರದೇಶಿಯಾಗಿದ್ದು ತನಗಾಗಿ ಅಳುವ ನೆಂಟರಿಷ್ಟರಿಲ್ಲದೆ ಮೃತ್ಯುದೇವತೆಯ ಆಗಮನವನ್ನು ಹಾರೈಸಿ ಹಾತೊರೆಯು

ತಿದ್ದಂತೆ ಕಂಡಿತು. ಹೀಗೆ ನಡಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ದೂರದಿಂದ ಮಿಣುಗುವ ಬೀದಿದೀಪಗಳು ಆತನಿಗೆ ಕಾಣಿಸಿದುವು. ಚಿಕ್ಕದೊಂದು ಪೇಟೆಯನ್ನು ತಾನು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ಬೋಧೆಯಾಯಿತು. ರಾತ್ರಿ ಬಹಳವಾದ್ದರಿಂದ ಮನೆ-ಅಂಗಡಿಗಳ ಬಾಗಿಲುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹಾಕಿದ್ದರು. ಗಸ್ತಿನ ಪೋಲೀಸಿನವನು ಸೇಟಿಂಗಿಗೆ ಎದುರಾದನು. 'ಎಲ್ಲಿಂದ ಈ ಅಪರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವೆ?' ಎಂದು ಆತನು ಸೇಟಿಂಗಿಗೆ ಕೇಳಿದನು. ಸೇಟಿಂಗಿಯು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು. 'ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಯಂಕರ ಕೊಲೆಯಾಯಿತಂತೆ! ದೇಸಾಯಿಯವರನ್ನು ಯಾರೊ ಕೊಂದರಂತೆ! ಹೌದೇ?' ಎಂದು ಪೋಲೀಸಿನವನು ಪ್ರಶ್ನೆ. 'ಹೌದು!' ಎಂದು ಸೇಟಿಂಗಿಯು ಉತ್ತರ. 'ಕೊಲೆಪಾತಕಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದರೇ?'

'ಹೌದು!'

'ಯಾರು?'

'ಯಮನು!'

ಪೋಲೀಸಿನವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. 'ಮುದುಕಾ! ನನ್ನನ್ನು ಗೇಲಿಮಾಡುತ್ತೀಯಾ?' ಎಂದು ಪೋಲಿಸಿನವನು ಅಂದನು. 'ಖೂನಿ ಮಾಡಿದ ತಾಂತಿಯನು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಹೊಟಲಿನಲ್ಲಿಯೇ ಸತ್ತು ಬಿದ್ದನು' ಎಂದು ಸೇಟಿಂಗಿಯು ನಡೆದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನೆಲ್ಲ ವಿವರಿಸಿದನು. ಹಳ್ಳಿಯ ಪೋಲಿಸಿನವರಲ್ಲಿ ತಾಂತಿಯನ ಉದಾರತ್ವಕ್ಕೆ ನಾಲಿಗೆ ಚಾಚಿದ ಪೋಲಿಸಿನವರು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಅವನು ಸರಕಾರದವರ ಕೈಯಿಂದ ಇದುವರೆಗೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಮಿಂಚಿನಂತೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಪೋಲಿಸಿನವನು ತಾಂತಿಯನ ವಿಚಿತ್ರಮರಣವನ್ನು ಕುರಿತು ಕೇಳಿ ತಲೆಬಾಗಿಸಿ ಮುಂದೆ ಸರಿದನು. ಮುದುಕನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಡೆದನು. ಮತ್ತು ಹರಕು ಗುಡಿಸಲಿನ ಹೊರಜಗಲಿಯನ್ನು ಸೇರಿ ಅಲ್ಲಿ ದಣುವಾರಿಸಲು ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಹೊಸ ವಿಚಾರಗಳು ತಲೆದೋರಿದುವು. 'ಈ ನಾಯಿಮರಿಯ ಜೀವರಕ್ಷಣೆ ವಿಚಿತ್ರರೀತಿಯಿಂದ ಆಯಿತು. ನಿರವರಾಧಿಯಾದ ಬಾಲಕನು—ತಾಂತಿಯನ ಮಗನು—ಕಾರಿನ ಅಡಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತನು. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಇಂಥ ಕೃಣಿಕ ಜೀವನದ ಉಪಯೋಗವೇನು?'

ಅಥವಾ ಮನುಷ್ಯವರ್ಗವು ಪಾರಂಪರ್ಯವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುವುದರ ಉದ್ದೇಶ
ನೇನು? ಈಗ ನಾನೇ ತೀರಾ ಬಡವನಾಗಿ ಜೀವನವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದೆ. ಆ
ಮೇಲೆ ವಿಪುಲ ಧನದ ರಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಓಲಾಡಿದೆ. ಈ ಧನದಿಂದ ಸಿಕ್ಕಿದ
ಸುಖವೇನು? ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳ ಅಕಾಲಮರಣ, ನಾನು ಬಡತನದ
ಕುಟುಂಬದಿಂದ ಆಯ್ದು ಸಂರಕ್ಷಿಸಿ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಕನ್ನಿಗೆ ಆ
ದುಡ್ಡಿನ ಮೇಲೆ ಕಣ್ಣಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲ, ಉಪಕಾರಸ್ತರಣೆ
ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲ. ಈ ತಾಂತಿಯನು ನನ್ನ ಕಡೆಗೆ ತೋರಿಸಿದ ಉದಾರ
ಭುದ್ಧಿಯ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ಆತನಿಗೆ ನಾನು ಹಣ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದನ್ನು ಬೀದಿಗೆ
ಎಸೆದುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನೊ ಏನೊ! ಅವನಿಗೆ ಕಸುಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ,
ಆತನು ಇತರರ ಸಹಾಯಧನಕ್ಕೆ ಕೈಯೊಡ್ಡುವವನಲ್ಲ. ಆತನ ಮಗುವಿ
ಗಾದರೂ ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಸಹಾಯಮಾಡಿ ಒಳ್ಳೆ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ತಂದು
ಸಭ್ಯನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಆಸೆಯಿತ್ತು. ಆದು ಮೊಳಕೆಯಲ್ಲಿಯೇ
ಮುರಿದುಹೋಯಿತಲ್ಲ! ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಹಣವಿದ್ದರೆ ಅದರಿಂದ ತಾನು ಸುಖ
ಪಡೆಯಬಹುದು, ಇತರರಿಗೆ ಸುಖ ಕೊಡಬಹುದು ಎಂಬ ಮಾತು ತೀರಾ
ಸುಳ್ಳು. ಭಿಕ್ಷು ಪಂಡಿತನಿಂದ ಮೊದಲೊಂದು ನಾನು ಕಂಡವರಿಗೆಲ್ಲ
ತಮ್ಮ ಬಡತನದಲ್ಲಿಯೇ ಹೀನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ತೃಪ್ತಿಯಿದೆಯಲ್ಲ! ಹೇರಳ
ಹಣವನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡಿ ಜನೋಪಕಾರಕ್ಕೆ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದ ಹಲವು ಸಂಸ್ಥೆಗಳು
ಇವೆ. ಅವುಗಳಿಂದ ನಿಜವಾಗಿ ಪ್ರಯೋಜನವನ್ನು ಹೊಂದುವವರು
ಯಾರು? ಕೆಲವರಿಗೆ ಅವರ ಚಾಲಕತ್ವಕ್ಕಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಬಿರುದು
ಬಹುಮಾನಗಳು ಸಿಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಯಾರ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ
ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಹಣವನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡುತ್ತವೋ ಅವರಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ಈ
ವ್ಯಯದ ಪ್ರಯೋಜನ ಸಿಗುತ್ತದೆಯೇ? ಆ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಹೆಸರೇ ಕೇಳಿದ
ಅಪಂಗುಗಳು, ಅಂಗವಿಹೀನರು, ದಾರಿದ್ರ್ಯಪೀಡಿತರು ಲಕ್ಷೋಪಲಕ್ಷ
ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಉನಗಳನ್ನು ಬಹಳ ತಾಳ್ಮೆಯಿಂದ
ಸಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ಯಾರಿಗೆ ಸಹಾಯವು ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲವೋ ಅಂಥವರು ಈ
ಪ್ರವೃತ್ತ ಸಹಾಯವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಲಂಚ ರುಷುವತ್ತು
ಎಷ್ಟು ಜನರ ಕೆಸೆಗಳನ್ನು ತುಂಬಿ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗುತ್ತದೆ? ದೇವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ

ಎಷ್ಟು ದೇವಾಲಯಗಳಿಗೆ ಕಾಣಿಕೆ ವಂತಿಗೆ, ಹರಕೆಗಳು ಬರುವುದಿಲ್ಲ! ಅವು ಯಾರ ಜೇಬಿಗೆ ಸೇರುತ್ತವೆ? ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುವ ನಿರ್ಗತಿಕರಿಗೆ, ಅಂಗಹೀನರಿಗೆ, ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದಿಂದ ಬಳಲುವವರಿಗೆ ಈ ದೇವರ ಕಾಣಿಕೆ ದುಡ್ಡು ಸಹಾಯದ ಕೈಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆಯೇ? ಇಲ್ಲ. ದೇವರ ಹೆಸರಿತ್ತಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ದುಡ್ಡು ಯಾರ್ಯಾರ ಜೇಬಿಗೆ ಸೇರುತ್ತದೆ! ಅವರೇ ಸಮಾಜ ಸ್ಥಂಬರಾಗುತ್ತಾರೆ; ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಎದುರಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಕೋರ್ಟು-ಕಚೇರಿಗಳು ಕೂಡಾ ಹೆದರುತ್ತವೆ. ದೇವರ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಇಂಥ ಅನ್ಯಾಯಗಳು ನಿರ್ಭೀತಿಯಿಂದ ನಡೆಯುವುದಾದರೆ ಆ ದೇವರು ಏತಕ್ಕೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಾನೆ! ಅದೂ ದೇವರಿಗೆ ಒಂದು ಆಟವೇ! ಅಥವಾ ದೇವರೊಬ್ಬನು ಉಂಟೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಏನೂ ಅರಿಯದ ಜನಗಳಿಗೆ ಗುಮ್ಮನೆಂದು ಬೆದರಿಸುವ ಬಗೆಯ ಒಂದು ಮೈಚಿತ್ರವೇ?

‘ಹಾಗೆನ್ನಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಲವೊಂದು ವೇಳೆ ಮಾಡಿದ ಅಪರಾಧಕ್ಕೆ ಏಚಿತ್ರರೀತಿಯಿಂದ, ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ರೀತಿಯಿಂದ ಶಿಕ್ಷೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ಅಪರಾಧಿಯು ಶಿಕ್ಷೆಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿ, ಆದರೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಕಾಲದೊಳಗೆ ಯಾವುದೊಂದು ರೂಪದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ದೊರಕುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಶಿಕ್ಷೆರಕ್ಷೆಯ ಕರ್ತನು ಯಾರು? ವನ್ಯಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನು ನೀತಿ ಅನೀತಿಗಳ ತುಲನೆಯಲ್ಲಿ ವಿಚಕ್ಷಣನಲ್ಲದಿರಬಹುದು, ಆ ವಿಚಾರವು ಅವನಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣಬಲದಿಂದಲೇ ಒದಗುತ್ತದೆ. ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ—ಅವನ ವಿಚಾರಾತ್ಮಕ ಬುದ್ಧಿಯು—ಅವನಿಗೆ ನ್ಯಾಯವಾದ ತೀರ್ಮಾನಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಬರೆ ಉಡಣ ಭರಣಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ಉತ್ತಮ ಧೈಯವಿದೆ ಎಂದು ಹೊಳೆಯುತ್ತದೆ. ಪಶುತ್ವಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟ ಹಕ್ಕು-ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳು ಇವೆ ಎಂದು ಮನಗಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಜಾಗೃತವಾಗದ ಮನುಷ್ಯರು ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ, ಅವರು ಹುಟ್ಟುತ್ತಾರೆ, ಜೀವಿಸುತ್ತಾರೆ, ಸಾಯುತ್ತಾರೆ. ಆದರೂ ಪ್ರಕೃತಿಯ ನಿಯಮವನ್ನು ಅವರು ಅಜ್ಞಾನಿಗಳು ಎಂಬದರಿಂದ ಉಲ್ಲಂಘಿಸಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬಂತೆ ಕಾಣು

ತ್ತದೆ. - ಹೀಗನ್ನುವಾಗ ಈ 'ಕರ್ಮಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಫಲ'ವನ್ನು ಕೊಡುವ ನಿಯಾಮಕನೊಬ್ಬನು ಇದ್ದಾನೆ ಎಂಬ ಮಾತಿಗೆ ಪುಷ್ಟಿ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿಯ ನ್ಯಾಯಾನ್ಯಾಯಗಳ ಫಲವನ್ನು ಹೊಂದುವುದಕ್ಕೆ ಇಹದಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಜೀವನಿಗೆ ಅದರ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರ ತೀರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇನ್ನೊಂದು ಜನ್ಮವು ಬೇಕೇ ಬೇಕು. ಇದರ ನಿಜತ್ವವೇನು ಎಂದು ತಿಳಿಯುವ ದಿವ್ಯಾಂಜನವನ್ನು ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹಚ್ಚದಿರುವ ನಿಮಿತ್ತ—ನಮ್ಮ ಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮಿತಿಯು ಇರುವ ನಿಮಿತ್ತ—ಮುಂದಿನದೊಂದು ಜನ್ಮವಿದೆ ಎಂಬ ಅನುಭವವು ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.' ಹೀಗನ್ನುತ್ತ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮಠಿಸುತ್ತಾ ಇರುವಾಗ ಸೇಟಜೀಗೆ ಅಲ್ಲಿಯೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂತು. ಅವನು ಪರವಶನಾಗಿ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿದನು. ಸೂರ್ಯನು ದಿಗಂತ ದಿಂದ ಎರಡು ತಾಸಿನ ಅಂತರಕ್ಕೆ ಬಂದಾಗ ಸೇಟಜೀಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು.

ಸೇಟಜೀಯು ಪ್ರಾತರ್ವಿಧಿಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಸಮೀಪವಿರುವ ಹೊಟೆಲಿಗೆ ಹೋದನು. 'ಇಲ್ಲಿ ತಿಂಡಿ ಮತ್ತು ಚಾ ಸಿಗಬಹುದೇ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. 'ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಿಗಬಹುದು' ಎಂದು ಹೊಟೆಲಿನ ನವುಕರ ಹುಡುಗನು ಅಂದನು. 'ಸರಿ! ಎರಡು ರೊಟ್ಟಿ ಒಂದು ಕಪ್ಪಾ ಚಾ ನನಗೆ, ಒಂದು ರೊಟ್ಟಿ ಮತ್ತು ಅರ್ಧ ಕುಡ್ಡೆ ಹಾಲು ಈ ನಾಯಿಗೆ, ಒಟ್ಟಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಹಣ ತೆರಬೇಕು?' ಎಂದು ಪುನಃ ಸೇಟಜೀಯು ಕೇಳಿದನು. 'ಎರಡಾಣೆ!' ಎಂದು ಹುಡುಗನ ಉತ್ತರ. 'ಬರೇ ಎರಡಾಣೆ! ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದೇ ದರ! ಇಲ್ಲಿ ಬಡವರು ಧನಿಕರು ಎಂಬ ಭೇದವಿಲ್ಲ!' ಎಂದನು ಹುಡುಗನು. ಸೇಟಜೀಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. 'ಈ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಡವರು ಧನಿಕರು ಎಂಬ ಭೇದವಿಲ್ಲವಂತೆ!' ಎಂದು ತನ್ನೊಳಗೆ ಅಂದುಕೊಂಡನು. ಅನಂತರ ಉಪಾಹಾರ ಮಾಡಿ ದುಡ್ಡು ತೆತ್ತನು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿ ಹಲವರು ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರ ಬಾಯಲ್ಲಿಲ್ಲ ದೇಸಾಯಿಯ ಕೊಲೆಯ ಸಮಾಚಾರವೇ! ಆದರೆ ಒಬ್ಬರಾದರೂ ದೇಸಾಯಿಯ ಮರಣಕ್ಕಾಗಿ ಅಳುವವರಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವರ ಅನುತಾಪವು ತಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ. ಅವರಲ್ಲೊಬ್ಬನ ಕಂಕುಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರಾಠಿ ವಾರಪತ್ರಿಕೆಯಿತ್ತು.

ಅದನ್ನು ಅವನು ಬಿಡಿಸಿ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಅಲ್ಲಿ ನೆರೆದವರ ಎದುರಿಗೆ ಓದತೊಡಗಿದನು. 'ದೇಸಾಯಿಯ ಅಕಾಲಿಕ ಮರಣದ ವಾರ್ತೆಯಿಂದ ಮುಂಬಯಿ ಮತ್ತು ಪೂನೆಯ ಅವರ ಅನೇಕಾನೇಕ ಇಷ್ಟಮಿತ್ರರ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಡಿಲು ಬಡಿದಂತಾಗಿದೆ. ಅವರು ಜನಪ್ರೀತರಾಗಿ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಒಂದು ಧ್ವಜಸ್ಥಂಭ ದಂತಿದ್ದರು. ಅವರ ಆತ್ಮನಿಗೆ ದೇವರು ಶಾಂತಿಯನ್ನೀಯಲಿ!' ಎಂದು ಓದಿ ದೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡಿದವರೆಲ್ಲ 'ಹ! ಹ! ಹ! ಸಮಾಜಧ್ವಜಸ್ಥಂಭವೋ, ಬಲಿಹರಣದ ಸ್ಥಂಭವೋ! ಆತ್ಮನಿಗೆ ಶಾಂತಿ! ಇಂಥ ಆತ್ಮನಿಗೆ ಯಮನ ಕಿಂಕರರೇ ಶಾಂತಿ ಸುಖ ಕೊಡಬೇಕು!' ಎಂದು ಹೊಟ್ಟೆ ಹುಣ್ಣಾಗುವಂತೆ ನಕ್ಕರು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸೇಟಜೀಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. 'ವತ್ರಿಕಗಳೂ ಈ ರೀತಿಯ ಕೃತಕ ಅಭಿಮಾನದ ತೌರುಮನೆಗಳೇ! ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಸುಳ್ಳಿನ ಎಳೆಯನ್ನು ಹಾಸುಹೊಕ್ಕಾಗಿ ಹೆಣೆದಿದೆ ಯಲ್ಲ! ಇಂಥ ಸಮಾಜದ ಜೀವನವು ಹೇಗೆ ಸುಖಜೀವನವಾದೀತು? ಆದರೂ ಈಗ ನಾನು ಕೈಕೊಂಡ ಯಾತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದಾದರೂ ನಿಶ್ಚಲಮನಸ್ಸಿನ ನಿಷ್ಕಾಮ ಪ್ರೇಮದ ಧೃಷ್ಟಾಂತವು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದೀತೇ? ಆ ಪ್ರೇಮವೆಂದರೆ ಗಂಡಹೆಂಡರೊಳಗಿನ ಪ್ರೇಮಕ್ಕಿಂತಲೂ ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ, ಒಂದಾದರೂ ಕಲೆಯಿಲ್ಲದ ಅಚ್ಚು ವಸ್ತುವಾಗಿ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಇರ ಬಹುದೇ? ಅದನ್ನು ಹುಡುಕುವುದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಸರ್ವ ಸಂಪತ್ತನ್ನಾದರೂ ವ್ಯಯಿಸಲು ಸಿದ್ಧವಿದ್ದೇನೆ.' ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳುವಾಗಲೇ ಬಿರುಗಾಳಿಯು ಬೀಸಲಾರಂಭಿಸಿತು. ಒಡನೆ ಕಡಲುಕಡೆಯಿಂದ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಮೋಡಗಳು ಹಬ್ಬಿ ಸೂರ್ಯನ ಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡತೊಡಗಿದವು. ಆದರೂ ಪರದೇಶಿಯಂತೆ ತಿರುಗುವ ಭ್ರಮೆಯು ಅವನನ್ನು ಆವರಿಸತೊಡಗಿದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಆ ಊರಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೆ ಕಡಲಿಗೆ ಒತ್ತಾದ ಒಳದಾರಿಯಿಂದ ಮುಂದರಿಸತೊಡಗಿದನು. ದಾರಿಯು ಕಡಲಿನಿಂದ ಒಂದೆರಡು ಸಾವಿರ ಅಡಿ ಎತ್ತರವಾದ ನಿರ್ಜನಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಹೆದರದೆ ಕೋಲನ್ನು ಊರುತ್ತ ನಾಯಿಯನ್ನು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಹಿಂದೆಯೇ ಓಡಿಬರುವಂತೆ ಬಿಟ್ಟು ಹಿಂದು ಮುಂದೆ ನೋಡದೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು

ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಗಾಳಿಯ ರಭಸವು ಹೆಚ್ಚಿ ಮಳೆಯು ಹನಿಯತೊಡಗಿತು. ಅವನಿಗಾಗಲಿ ಅವನ ನಾಯಿಗಾಗಲಿ ಮರೆಯು ಸಿಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ದಾರಿಯಿಂದ ಕಡಲು ದೂರವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಕಡಲಿನ ತೆರೆಗಳು ಬೆಟ್ಟದೋಪಾದಿ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ದಡಕ್ಕೆ ಬಡಿಯುವುದು ಅವನ ಕಿವಿಗೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತಲಿತ್ತು. ತಾನು ದಾರಿತಪ್ಪಿರಬಹುದೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಸಂಶಯವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಕೆಳಕ್ಕಿಳಿದು ಹಿಂದಿರುಗಲಿಕ್ಕೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪುವ ಹಾಗಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಆ ಗುಡ್ಡದ ಶಿಖರದಿಂದ ಒಂದು ಅಡ್ಡದಾರಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ಯಾವುದಾದರೂ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಕಡಲ ದಡಕ್ಕೆ ಬರುವ ದಾರಿಯಿರಬೇಕೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದನು. ಆಗಲೇ ಸಿಡಿಲು ಮಿಂಚು ಮಳೆಯ ಪ್ರಭಾವವು ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಬಂತು. 'ಈ ಮಿಂಚು ಮಳೆಗಾಳಿಗಳ ಹೊಡೆತದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸಾವು ಬರುವುದೇ? ನಾನು ಸತ್ತುಬಿದ್ದು ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲಾದರೂ ಇಲ್ಲಿ ಅತ್ತಿತ್ತ ಸುಳಿದಾಡುವವರು ನನ್ನ ಅಂಗಿಯಲ್ಲಿರುವ ಕಾಗದಪತ್ರಗಳನ್ನು ಜಹಾಂಗೀರ ಭಾಯಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವರೆ? ಅಥವಾ 500 ರೂಪಾಯಿಯ ನೋಟುಗಳನ್ನು ಅವಹರಿಸಿ ನನ್ನ ದೇಹವನ್ನು ಯಾವುದಾದರೂ ಕುಣಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಸುಡುವರೆ? ಒಂದು ವೇಳೆ ಜಹಾಂಗೀರನಿಗೆ ನನ್ನ ಸಮಾಚಾರ ತಿಳಿದರೆ ನನಗೆ ಮುದಿಭ್ರಾಂತಿ ಹಿಡಿದಿತ್ತು ಎಂದು ನಗುವನೇ? ನಾನು ಏತಕ್ಕೆ ಊರು ಬಿಟ್ಟೆನೆಂದು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ನಾನೊಂದು ಮರೀಚಿಕೆಯ ಜಲವನ್ನು ಹುಡುಕುವ ಹವ್ಯಾಸದಿಂದ ಪ್ರಾಣ ಕಳಕೊಂಡೆನೆಂದು ಯಾರಿಗಾದರೂ ತಿಳಿಯುವುದೇ?' ನಾಯಿ ಮರಿಯು ತನ್ನ ಹುಟ್ಟುಗುಣದಿಂದಲೇ ಗಾಳಿಮಳೆಯ ಅಪಾಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆಂಬಂತೆ ಸಣ್ಣ ಸ್ವರದಿಂದ ಬೊಗ್ಗುತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿ 'ಓಹೋ! ನಿನಗೆ ಜೀವದಾಸೆಯಿಲ್ಲವೆಂದು ನನ್ನನ್ನು ಈ ಗಾಳಿಮಳೆಗೆ ಆಹುತಿಮಾಡುವುದು ನ್ಯಾಯವೇ ಅನ್ನುವೆಯಾ? ಸರಿ ಸರಿ! ಅಂಥ ಅನ್ಯಾಯಕ್ಕೆ ನಾನು ಕೈಹಾಕಲಾರೆ. ಎಲ್ಲಿ ಮರೆ ಸಿಗುತ್ತದೋ ಅದನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹೋಗೋಣ. ಆ ವರೆಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಕಥೆಯು ಮರೆಯಲ್ಲಿರಿಸುವೆನು' ಎಂದು ನಾಯಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ನಡೆಯತೊಡಗಿ

ದನು. ಗುಡುಗು ಮಿಂಚು ಒಂದರ ಹಿಂದೆ ಒಂದಾಗಿ ಕಿವಿಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕುಕ್ಕುವಂತಿತ್ತು. ಗಾಳಿಯ ರಭಸಕ್ಕೆ ಮರಗಿಡಗಳು ಮುರಿದು ಬೀಳು ತಿದ್ದುವು. ಮಳೆಯು ಮುಸಲಧಾರೆಯಿಂದ ಬೀಳತೊಡಗಿತು. ಮುದುಕನು ಮುಂದೆ ನಡೆಯಲಾರದೆ ಮಾರ್ಗದ ಬದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಬಂಡೆಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟನು. 'ಇಲ್ಲಿಗೆ ನನ್ನ ಈ ಭ್ರಮೆ ಸಾಕು, ನಾನು ಈ ಮಳೆಗಾಳಿ ನಿಂತೊಡನೆ ಒಂದು ಬಂಡಿ ಬಾಡಿಗೆಗೆ ಮಾಡಿ ರೈಲ್ವೆಗೆ ಸಮೀಪ ವಿರುವ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಸೇರಿ ಮುಂಬಯಿಗೆ ತೆರಳುವೆನು. ಇನ್ನೂ ಹುಚ್ಚಾಟ ದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲ' ಎಂದು ಕೈಯ ಕೋಲನ್ನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಊರಿ ಅದಕ್ಕೆ ಮುಖವನ್ನು ಅನಿಸಿ ಕುಳಿತನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಹುದೂರದ ವರೆಗೆ ಆಕಾಶವೂ ಕಡಲೂ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಕೂಡಿ ಕೈಕೈಹಿಡಿದು ತಾಂಡವ ಮಾಡುವಂತೆ ಭಯಂಕರವಾದ ನೋಟವು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ನೋಡುತ್ತ ಸೇಟಜೀಯು ಕಣ್ಣುಕತ್ತಲೆ ಬಂದಂತಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೆ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟನು.

೧೦ನೆ ಅಧ್ಯಾಯ

ಸೇಟಜೀಯ ಕಠಿಣ ದೇಹಾಲಸ್ಯ

ತುಘಾನು ಸಾಯಂಕಾಲದ ವರೆಗೆ ಜೋರಿನಿಂದ ಬೀಸುತ್ತ ಇತ್ತು. ಕೊನೆಗೆ ಪ್ರಕೃತಿಯ ರೌದ್ರಾವತಾರವು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿಯೆ ತಣ್ಣಗಾಯಿತು ಎಂಬಂತೆ ಕಾರ್ ಮೋಡಗಳು ಆಕಾಶದಿಂದ ಮಾಯವಾಗಿ ಗಾಳಿಯು ತನ್ನ ರಭಸ ವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿತು. ಪಶ್ಚಿಮದಿಗಂತದ ಮೇಲೆ ಬಗೆಬಗೆಯ ಹಾಸುಮೋಡ ಗಳು ಹಬ್ಬಿ ದೂರದಿಂದ ಭಯಂಕರವಾದ ಕಾಡಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಕಾಳ್ಗಿಚ್ಚಿನಂತೆ ಕೆಂಪು ಕಿತ್ತಳೆ ಬಣ್ಣವು ವ್ಯಾಪಿಸಿತ್ತು. ಶುಕ್ರನೂ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಮಿನುಗತೊಡಗಿದ್ದನು. ಆಗ ಕಣ್ಣುಕತ್ತಲೆಯಿಂದ ಕಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟು ಬಿರಬಿರನೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಸೇಟಜೀಯ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಒಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀಯು ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಅವನ ಭ್ರಮೆಗೊಂಡ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಯಾವಳೊ ದೇವಕನೈಯು ಕಡಲಿನಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು ತನ್ನನ್ನು ತಾಯಿಯಂತೆ ಆರೈಕೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ಎಂಬಂತೆ ಕಾಣಿಸಿತ್ತು. ಅವನ ಬಾಯಿಂದ ಮಾತು

ಹೊರಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಬರೆ ಉಪಕಾರಸ್ತರಣೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು.

‘ತಾತಾ! ಈಗ ತುಸು ಸೌಖ್ಯವಾಯಿತೆ? ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲುವ ಹವ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಡ. ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ಶಕ್ತಿ ಇನ್ನೂ ಬಂದಿಲ್ಲ.’ ಎಂದು ಆ ಸ್ತ್ರೀಯು ಹೇಳಿದಳು.

ಸೇಟೆಜೀ:—ನೀನು ಯಾರು? ತಾಯಿ, ನಿನ್ನ ಉಪಕಾರ ದೊಡ್ಡದು, ನೋಡು! ನನ್ನ ಆಯುಸ್ಸು ಇಂದಿಗೇ ತೀರಿತು ಎಂದು ಎಣಿಸಿದ್ದೆ. ಇಂದು ಬೆಳಗ್ಗಿನಿಂದ ಬಹಳ ದೂರ ನಡೆದು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಳಲಿದ್ದೆ. ಕೈಕಾಲುಗಳು ಸೋತು ಹೋಗಿ ಸ್ಕೃತಿ ತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ನೀನೆ ನನ್ನ ತಾಯಿ!

ಸ್ತ್ರೀ:—ನೀನು ಈಗ ಮಾತನಾಡಿ ಆಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಡ. ಈ ಬಿಸಿ ಹಾಲನ್ನು ಒಂದಿಷ್ಟು ಕುಡಿ. ನಿನಗೆ ಕೊಂಚ ತ್ರಾಣವಾಗುವುದು.

ಸೇಟೆಜೀ:—(ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಿ) ನನ್ನ ನಾಯಿ ಮರಿ ಎಲ್ಲಿ?

ಸ್ತ್ರೀ:—ಕಳವಳವಡಬೇಡ. ನಿನ್ನ ನಾಯಿ ಸುಖವಾಗಿದೆ. ಅದು ಬೊಗಳಿ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿ ಬಾರದೆ ಇದ್ದರೆ ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದ ಸಮಾಚಾರ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅದು ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ನೆನೆದು ಒದ್ದೆ ಮುದ್ದೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೂ ತನ್ನ ಶಕ್ತಿ ವೀರಿ ಬೊಗಳುತ್ತಿತ್ತು.

ಸೇಟೆಜೀ:—(ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತ) ನಾನು ಸತ್ತು ಹೋದರೆ ಆ ನಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವೆಯಾ?

ಸ್ತ್ರೀ:—ಛೇ! ಛೇ! ಅಂಥ ಅವಾಚ್ಯ ಶಬ್ದಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸ ಬೇಡ. ಈ ಗುಡ್ಡದ ತಪ್ಪಲಲ್ಲಿ ಸಾಯಲಿಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟೇನೋ? ಅದರ ಯೋಚನೆ ಬೇಡ. ನಿನಗೆ ಎಳಲಿಕ್ಕೆ ತ್ರಾಣವಾದೊಡನೆ ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವೆ!

ಸೇಟೆಜೀ:—ನಿನ್ನ ಮನೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆಯೇನು?

ಸ್ತ್ರೀ:—ಹೌದು! ಈ ಗುಡ್ಡದ ಬುಡದಲ್ಲಿಯೇ! ಈಗ ನಿನ್ನ ಭುಜಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎತ್ತುವೆನು. ನನ್ನ ಮೈಗೆ ಆನಿಸಿಕೊಂಡು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೆಜ್ಜೆ

ಹಾಕು! ಹಾಗೆ! ಹಾಗೆ! ಹೆದರ ಬೇಡ!' ಎಂದು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲಗೆ ಆತನನ್ನು ನಡೆಯಿಸಿ ನಾಯಿ ಮರಿಯನ್ನೂ ಒಂದು ಕೈಯಿಂದ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಆ ಗುಡ್ಡದ ಇಳಿಜಾರು ದಾರಿಯನ್ನು ಇಳಿದು ಅವಳು ಮನೆಗೆ ಸಮೀಪಿಸಿದಳು. ಸೇಟಜೀಯು 'ಮನೆ ಸಮೀಪಿಸಿತು' ಎಂಬ ಮಾತು ಕಿವಿಗೆ ಬಿದ್ದೊಡನೆ ಮೈ ಎಲ್ಲಾ ನೋಯುತ್ತಿರುವಾಗಲೂ ತುಸು ಬೇಗನೆ ಕಾಲು ಹಾಕಿದನು. ಅವಳು ನಿಜವಾಗಿ ದೇವತೆಯಲ್ಲ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಸ್ತ್ರೀ ಎಂದಾಗ ಅವಳು ಯಾರು, ಅವಳ ಮನೆ ಹೇಗಿದೆ ಎಂದು ತಿಳಿಯುವ ಕುತೂಹಲವು ಅವನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿತು. ಅವಳು ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ಮನೆಯ ಸುತ್ತಲಿನ ಪ್ರಾಕಾರದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತಳ್ಳಿ, ಮನೆಯ ಮೊಗಸಾಲೆಯ ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ಸೇಟಜೀಯನ್ನು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ, ಒಳಗಿ ನಿಂದ ಬಿಸಿನೀರನ್ನು ತಂದು ಆತನ ಕೈಮೋರೆಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತೊಳೆದು. ಆತನ ಒದ್ದೆಯಾದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯಿಸಿ, ಆತನನ್ನು ಒಳಕೋಣೆಯ ಒಂದು ಚಾಪೆಯ ಮೇಲೆ ಹಾಸಿದ ಗೊಂಗಡಿಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿದಳು. ಅವಳೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೆ ಶಕ್ತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಿರ್ಮಲ ವಾದ ಕೋಣೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಲವಾದ ಕಾಲುದೀಪ, ಅದರ ಮೇಲ್ಗಡೆ ಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಿಟಕಿಯಂತಿರುವ ಗೂಡಿನಲ್ಲಿ ಹೂಮುಡಿಸಿ ಇಟ್ಟ ದೇವರ ಪ್ರತಿಮೆ, ಅದರ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಹೂ ಹಚ್ಚಿ ತೂಗಿಸಿದ ಒಬ್ಬ ಮುಡುಕನ ತಸು ಬೀರು, ಇವನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿದಾಗ ಅವಳು ಯಾರೊ ಸುಶಿಕ್ಷಿತ ಸ್ತ್ರೀ ಎಂದು ಬೋಧೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಆ ಚಿತ್ರದ ಕಡೆಗೆ ಸೇಟಜೀಯ ದೃಷ್ಟಿ ಹೋದುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವಳು 'ಅದು ನನ್ನ ತಂದೆಯ ತಸುಬೀರು. ಆತನು ಬಿದ್ದು ಹೋಗಿ ಈಗ ಸುಮಾರು ಒಂದು ವರ್ಷವಾಯಿತು. ಈಗ ನಾನೊಬ್ಬಳೇ ಇಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳ ಶಾಲೆಯ ಉಪಾಧ್ಯಾಯಿನಿ!' ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ಆಗ ಸೇಟಜೀಯು 'ನೀನು ಈಗ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕೆಲಸದ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಆಲೋಚಿಸಿದೆಯಾ? ಇಲ್ಲಿ ನೀನೊಬ್ಬಳೇ ಇರುವೆಯಂತೆ! ಅಪರಿಚಿತ ನಾದ ಒಬ್ಬ ವರದೇಶಿಗೆ ನಿನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯ ಕೊಡುವೆ! ನಾನು ಕಳ್ಳ

ನಾಗಿರಬಹುದು, ಖೂನಿಮಾಡಿ ಓಡಿ ಹೋದವನಾಗಿರಬಹುದು, ಜೈಲಿನಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿದವನಾಗಿರಬಹುದು. ಅಪರಿಚಿತನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಆಶ್ರಯ ಕೊಡುವುದೆಂದರೆ ಯಾರೇನು ಅಂದಾರು?’

ಸ್ತ್ರೀ:—ಓಹೊ! ಅದೇನೋ! ಆ ವಿಚಾರ ನನಗಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಮುದುಕನು—ನನ್ನ ತಂದೆಯು ಇಂದಿಗೆ ಜೀವಂತನಾಗಿದ್ದರೆ ಅವನಿಗಿಂತಲೂ ವೃದ್ಧನು—ನಿನ್ನಹಾಯನಾಗಿ ಮಳೆಗಾಳಿಗೆ ಸಿಲುಕಿ ಜೀವವನ್ನು ತೊರೆಯುವ ಸಂಕಷ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದನು. ಆತನನ್ನು ಉಳಿಸಿ ನನ್ನ ಬಡ ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯ ಕೊಟ್ಟಿರುವೆನು. ಅವನು ಆರೋಗ್ಯ ಹೊಂದುವ ವರೆಗೆ ನನ್ನ ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿರುವನು. ಅಷ್ಟರ ವರೆಗೆ ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಅವನು ಕೇಳಬೇಕಾಗುವುದು, ಅಷ್ಟೆ!

ಸೇಟಿಜೀ:—ಇಗೊ! ನಾನು ತೀರಾ ಅಪರಿಚಿತನು. ನಿನ್ನ ಉಪಕಾರಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರ ಮಾಡುವಷ್ಟು ಯೋಗ್ಯತೆ ಕೂಡ ನನ್ನಲ್ಲಿಲ್ಲ!—

ಸ್ತ್ರೀ:—ಇಗೊ ತಾತಾ! ಬರಿದೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ವೇದನೆ ಉಂಟು ಮಾಡಬೇಡ. ನಿನೊಡನೆ ಪ್ರತಿಫಲಕ್ಕೆ ಕೈಜಾಚಿದನೇ? ಕುಚೇಲನಿಗೆ ವರದ ಹಸ್ತವನ್ನು ತೋರಿಸುವಾಗ ಕೃಷ್ಣನು ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಹಾರೈಸಿದನೇ? ನಮ್ಮ ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಥ ಎಷ್ಟು ಕಥೆಗಳು ಇಲ್ಲ! ನಾವು ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದನ್ನು ಪ್ರತಿಫಲಾಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಂದ ಮಾಡಬಾರದೆಂದು ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣಭಗವಾನನು ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೇ?

ಸೇಟಿಜೀ:—ಅದೊಂದೇ ಕಾರಣದಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಆರೈಕೆ ಮಾಡಲೆಳಸುವೆಯಾ?

ಸ್ತ್ರೀ:—ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ಸ್ವಾರ್ಥವೂ ಇದೆ. ನನ್ನ ತಂದೆಯು ತೀರಿ ಹೋದ ಮೇಲೆ ನಾನೊಬ್ಬಳೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ಬೇಸತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಈಗ ನನ್ನ ತಂದೆಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಯ ದಾಟಿದವನೊಬ್ಬನು ನಿರಾಶ್ರಯನಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಮರಿಹೊಕ್ಕಿದ್ದಾನೆ. ಆಗ ಮನೆಯಲ್ಲಿರುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಜನವೂ ಸಿಕ್ಕಿತು. ನನಗೆ ಒಂಟಿಯಾಗಿದ್ದುದರ ಬೇಸರವೂ ಅವನ ಆರೈಕೆ ನೋಡುವುದರಲ್ಲಿ ಹೋದಂತಾಯಿತು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿದೊಡನೆ ಸೇಟಜೀಯ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಉಕ್ಕಿ ಬಂತು. ‘ನೀನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಇರುವೆನು. ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಶುದ್ಧವಾಗಿದೆ. ನಿನ್ನ ದಯಾಭಾವವು ವಿಶೇಷವಾಗಿದೆ. ಈಗ ನಿನ್ನ ಹೆಸರೇನು ಹೇಳು.’

ಸ್ತ್ರೀ:—ನನ್ನ ಹೆಸರು ರಾಧೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ತಾತಾ ಎಂದು ಸಂಬೋಧಿಸಲೇ?

ಸೇಟಜೀ:—ನನ್ನ ಹೆಸರು ಜೀವನದಾಸ. ನಾನು ನಾಸಿಕಕ್ಕೆ ನನ್ನೊಬ್ಬ ಬಾಲ್ಯವರಿಚಿತನನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆ.

ರಾಧೆ:—‘ಸರಿ ಸರಿ! ಅವನು ನಿನಗೆ ಸಿಗಬಹುದು. ಆದರೆ ನಿನಗೆ ನಡೆಯುವಷ್ಟು ತ್ರಾಣವಾಗುವ ವರೆಗೆ ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾಗುವುದು.’ ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿ ಒಂದು ದಪ್ಪ ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ಹೊದಿಸಿ ಅವಳು ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಅಡ್ಡಮಾಡಿ ಹೊರಗೆ ಹೋದಳು. ಅವನ ಒದ್ದೆಯಾದ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಅಡಿಗೆ ಕೋಣೆಯ ಬೆಂಕಿಯ ಬಳಿ ಹಿಡಿದು ಒಣಗಿಸಿ ‘ಇಗೊ! ನಿನ್ನ ಬಟ್ಟೆಗಳೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇವೆ,’ ಎಂದು ಅವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ತಂದಿಟ್ಟಳು. ಆಗ ಸೇಟಜೀಯು ‘ಈ ತುಂಡಂಗಿಯ ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅಮೌಲ್ಯವಾದ ಕೆಲವು ಕಾಗದಪತ್ರಗಳಿವೆ. ಅವನ್ನು ಭದ್ರವಾಗಿರಿಸುವೆಯಾ? ಅವನ್ನು ಯಾರಿಗೂ ತೋರಿಸಕೂಡದು’ ಎಂದನು. ಆಗ ಅವಳು ‘ಇಗೊ, ಈ ಗೋಡೆಯ ಕಪಾಟಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿರುವೆನು. ಇದರ ಬೀಗದ ಕೈ ನಿನ್ನ ತಲೆ ದಿಂಬಿನ ಅಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರಿಸು’ ಎಂದು ಅವನ ದಿಂಬಿನ ಅಡಿಗಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಹೋದಳು.

ಸೇಟಜೀಯು ರಾಧೆಯನ್ನು ಪುನಃ ಕರೆದು ‘ಅಮ್ಮಾ ರಾಧಾಬಾಯಿ, ನಾನು ಗುಡ್ಡದ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಫೂತಿ ತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದುದು ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು?’ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ರಾಧೆ:—ಜೋರಾದ ಬಿರುಗಾಳಿ ಬೀಸಿ ಮಳೆ ಬೀಳತೊಡಗಿತು. ಆಗ ಅಲೆಗಳ ಶಬ್ದವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ನಾನು ಹೊಸ್ತಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದೆನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ನಾಯಿ ನಮ್ಮ ಮನೆ ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಕಂಡು ಬೊಗಳುತ್ತಾ ಗುಡ್ಡದ ಕಡೆಗೆ ತುಸು ದೂರ ಓಡುತ್ತಾ ಪುನಃ ಬಂದು ಬೊಗಳುತ್ತ ಇತ್ತು. ಅದರ ಈ ಚರ್ಚೆಯು ನನಗೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಂಡಿತು.

ನಾನು ಅದನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದೆನು. ನಾನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಅದು ಮುಂದೆ ಓಡುತ್ತಲೂ ಪುನಃ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಲೂ ಇದ್ದುದರಿಂದ ನಾನು ಅದರ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆ ನಡೆದು ಗುಡ್ಡದ ತುದಿಗೆ ಬಂದೆನು. ಆಗ ನೀನು ಅಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣುಕತ್ತಲೆ ಬಂದು ಬಿದ್ದಿದ್ದೆ. ಇಲ್ಲಿಂದ ನಾನು ಅಂಜನಮಾತ್ರೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹಚ್ಚಿದೆನು. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ನಿನಗೆ ಸ್ಮೃತಿ ಬಂತು. ಆಗ ಒಂದೆರಡು ಗುಟುಕು ಬಿಸಿ ಹಾಲನ್ನು ಕುಡಿಸಿದೆನು. ಅಪ್ಪೆ!

ಸೇಟಿಜೀ:—ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಮೊದಲಾಗಿ ಈ ನಾಯಿಯಿಂದಲೇ ನನ್ನ ಸ್ಥಿತಿ ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅದರಿಂದಲೇ ನನ್ನ ಜೀವ ಉಳಿಯಿತು.

ರಾಘ:—‘ಹೌದು ಹೌದು! ಒಳ್ಳೆ ಚುರುಕುಬುದ್ಧಿಯ ನಾಯಿ!’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ ನಾಯಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರೀತಿ ತೋರಿಸಿ ಬೆನ್ನು ಸವರಿದಳು. ಅದು ‘ನಿನ್ನ ಮಾತು ಸರಿ!’ ಎನ್ನುವಂತೆ ಬಾಲವನ್ನು ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿ ಅವಳ ತೊಡೆಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿತು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಇಲ್ಲಿ ನೀನೊಬ್ಬನೆ ಇರುವೆಯೆಂದೆ. ನಿನಗೆ—

ರಾಘ:—ಅದರಲ್ಲಿ ಅಳುಕು ಬೇಡ. ನಾನೇ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಅವಿವಾಹಿತೆ. ನನ್ನ ತಂದೆಯು ವೈದ್ಯನೂ ಜೋಯಿಸನೂ ಆಗಿದ್ದನು. ನನಗೆ 20 ವರ್ಷ ದಾಟುವ ಮೊದಲು ವಿವಾಹವಾದರೆ ನಾನು ವಿಧವೆ ಯಾಗಬಹುದು ಎಂದು ನನ್ನ ಜಾತಕದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂತಂತೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಕುಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರೂ ನನ್ನ ತಂದೆಯು ನನಗೆ ವಿವಾಹಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಜಾತಿಯವರು ನಮ್ಮನ್ನು ಬಹಿಷ್ಕರಿಸಿದರು. ಅದರನಂತರ ನಮ್ಮ ರತ್ನಾಗಿರಿ ಊರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಈ ಕಾಡುಗುಡ್ಡಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗುಡಿಸಲನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ವಾಸಮಾಡಿದೆವು. ಅವನು ಸ್ವತಃ ಓದುಬರಹ ಬಲ್ಲವನಾದುದರಿಂದ ನನಗೆ ವೈದ್ಯವನ್ನೂ ಓದುಬರಹವನ್ನೂ ಕಲಿಸಿದನು. ನಾನು ಅವನ ಸಹಾಯಕಳಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಂದೂ ಚಿಕ್ಕ ಪಾಠಶಾಲೆಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿದೆವು. ಅವನು ಸ್ವರ್ಗವಾಸಿಯಾದನಂತರ ಅದನ್ನು ನಾನೊಬ್ಬಳೇ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ವೈದ್ಯ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾದಾನದ ಬಲದಿಂದ ನಮ್ಮ ಜೀವನವು ಸಾಗು

ತ್ರಿದೆ. ಉಳಿದ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೊಲಿಗೆ ಯಂತ್ರದಿಂದ ಹೊಲಿಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಹೀಗಾಗಿ ನನಗೆ ದಾರಿದ್ರ್ಯದ ವೇದನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅವಿವಾಹಿತೆಯೆಂದು ಯಾರೂ ನನ್ನನ್ನು ತ್ರಿಸ್ಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಮತ್ತು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಇಲ್ಲಿಯ ಜನರಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಗೌರವ ಇದೆ. ಈಗ ನೀನು ಸುವ್ಯವಸ್ಥೆ ನಿರ್ದೇಶನಗಾರನೇ' ಎಂದು ಪುನಃ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲು ಅಡ್ಡ ಮಾಡಿ, ಅವಳು ಹೊರಗೆ ಹೋದಳು. 'ದೇವರು ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಮಾಡಲಿ!' ಎಂದು ಸೇತುಜೀಯು ಅವಳನ್ನು ಹರಸಿದನು.

ಈಗ ಅವನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊಸ ವಿಚಾರ ಬಂತು. 'ನನ್ನ ತುಂಡಂಗಿ ಯಲ್ಲಿರುವ ನೋಟುಗಳು ಕಾಗದಪತ್ರಗಳು ಇವನ್ನು ಈ ರಾಧೆಯು ನೋಡಿ ಅವಹರಿಸುವಳೇ? ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ, ಸರ್ವಥಾ ಇಲ್ಲ; ಆದರೆ ನನ್ನ ಮತ್ತು ಅವಳ ಪರಿಚಯ ಬರೇ ಒಂದೆರಡು ತಾಸಿನದು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ನಿರ್ಧಾರವಾಗಿ ಹೇಳಲು ನಾನು ಮುಂದರಿಸಿದೆನೇ? ಅದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ಸಂದೇಹ ಬೇಡ. ಅವಳು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಿಷ್ಕಳಂಕಬುದ್ಧಿಯ ಒಂದು ಸ್ತ್ರೀಯೇ!' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಆ ಗೊಂದಲದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದನು. ರಾತ್ರಿ ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆಯೇ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕಠಿಣ ಜ್ವರ ಬಂದು ಏನೂ ಏನೂ ಯದ್ವಾತದ್ವಾ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಜ್ವರವು ತಗ್ಗಲಿಲ್ಲ. ಈ ಜ್ವರದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬ ವೈದ್ಯನು ಅವನ ನಾಡಿವರೀಕ್ಷೆ ಆಗಾಗ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೂ ಒಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀಯು ಅವನಿಗೆ ಪತ್ಯ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೂ ಅವನಿಗೆ ಕಂಡಿತು. ಅವನ ದೇಹವು ಬಹಳ ಕೃಶವಾಗಿ ಬಂದು ಅವನಿಗೆ ಸ್ವುತಿಯೂ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ಹೀಗೆ ಅರೆಮರವಿನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಯಾರೊ ಅಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಅವನಿಗೆ ಕೇಳಿಸಿತು. 'ಯಾರದು?' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ಆಗ ರಾಧೆಯು ಸಮೀಪಿಸಿ 'ನಾನು ರಾಧೆ! ನನ್ನ ಪರಿಚಯವಿಲ್ಲವೇ? ನೀನು ಗುಡ್ಡದ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣುಕತ್ತಲೆ ಬಂದು ಬಿದ್ದಾಗ ನಾನೇ ಅಲ್ಲವೆ ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದು ತಂದೆ! ನನ್ನ ಗುರುತು ಸಿಗಲಿಲ್ಲವೇ?' ಎಂದು ಕಣ್ಣೀರಿಸಿ ರಾಧೆ ಹೇಳಿದಳು.

ಸೇಟಜೀಯು ಅವಳ ಕಡೆಗೆನೆ ತುಸು ಹೊತ್ತು ನೋಡಿ ಏನೊ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದಂತಾಗಿ 'ಹೌದು ಹೌದು! ನಾನು ಕಠಿಣ ಕಾಯಿಲೆಯಾಗಿದ್ದೆಯಲ್ಲವೇ? ನನ್ನ ಅನುಪಾನ ನೋಡಿದವಳು ನೀನೆ! ಹೌದು ಈಗ ತಿಳಿಯಿತು. ನೀನು ರಾಧೆ! ಯಾರೊ ದೇವಲೋಕದ ಕನ್ಯೆ, ನಾನು ದೇವಲೋಕದಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ ಎಂದೆ ನನ್ನ ಭ್ರಾಂತಿ. ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ, ನಾನು ನಿನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದೇನೆ, ನೀನೇ ನನ್ನ ಎರಡನೆ ತಾಯಿ. ನಾನೇ ನಿನ್ನ ಯುಣಪುತ್ರನು' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಅವಳನ್ನೆ ನೋಡಿ ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿದ್ರೆಮಾಡ ಹತ್ತಿದನು.

ಅವನಿಗೆ ಜ್ವರ ಬರತೊಡಗಿದಂದಿನಿಂದ ಇಂದೇ ಅವನು ಗಾಢನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿದುದು! ಈಗ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿಂದ ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಅನಾಹಾರಗಳ ಮೇಲೆಯೂ ಆಸೆಯಿಲ್ಲದೆ ಅವಳು ಅವನ ಆರೈಕೆ ನೋಡಿದ್ದಳು. ಸರಿಯಾಗಿ ಯಮನ ದಾಡೆಯಿಂದಲೇ ಅವನನ್ನು ಕಿತ್ತುತಂದಿದ್ದಳು. ಗುಂಡು ಬುವಾಸ ಚಿಕಿತ್ಸೆ, ರಾಧೆಯ ಅವಿರತವಾದ ಆರೈಕೆಯಲ್ಲದೆ ಇದ್ದರೆ ಸೇಟ ಜಿಯು ಎಂದೊ ಯಮನಪಟ್ಟಣವಾಸಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಗಾಢನಿದ್ರೆ ಬಿದ್ದುದು ಜ್ವರ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ಚಿಹ್ನೆ ಎಂದು ಅವಳು ತಿಳಿದು ಉಸುರುಗರೆದಳು. ನೋಡಬಂದವರಿಗೆಲ್ಲ ಅವನು ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಪೂರ್ವಪರಿಚಿತನೆಂದೂ ತಂದೆಯ ಮರಣದ ಸಮಾಚಾರವರಿಯದೆ ಆತನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಬಂದನ ನೆಂದೂ ಅವಳು ಸುಳ್ಳುಹಾರಿಸಿದ್ದಳು. ಅವನು ಸತ್ತುಹೋಗಿದ್ದರೆ ಅವನ ಉತ್ತರಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಸಾಂಗವಾಗಿ ಅವಳೇ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು, ಅವನ ಜೀವವೊಂದು ಉಳಿದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಗೆಳೆಯನೆಂಬಂತೆ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಅವಳು ಸಿದ್ಧಳಾಗಿದ್ದಳು.

ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಮುದುಕನಿಗೆ ವೈತರಣ್ಯವನ್ನು ದಾಟುವ ಯೋಗ ಬಂದದ್ದಿಲ್ಲ. ದಿನ ಹೋಗುತ್ತ ಅವನ ಸ್ಮರಣಾಶಕ್ತಿಯು ಸರಿಯಾಯಿತು. ರಾಧೆಯು ಎಡೆಬಿಡದೆ ತನ್ನ ಆರೈಕೆ ನೋಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಪಿತೃವಾತ್ಸಲ್ಯವೂ ಅವಳ ಉಪಕಾರದ ಸ್ಮರಣೆಯೂ ಬಲಗೊಂಡವು. ಆದರೆ ಅವನು ಬಹಳ ಕಾಲದ ವರೆಗೆ ತನ್ನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಾರ್ಯವನ್ನೂ ದುಡ್ಡಿನ ಮಾನದಿಂದ ಅಳಿಯತೊಡಗಿದ್ದನು. ಆ ಅಭ್ಯಾಸಬಲದಿಂದ ಈ

ನಿಷ್ಕಲಂಕಬುದ್ಧಿಯ ಸ್ತ್ರೀಯು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಆರೈಕೆಯ ಉದ್ದೇಶವೇನು, ತನ್ನ ಜ್ವರದ ವಿಭ್ರಮಣೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತಾನು ಯಾರೆಂದು ಹರಟಿರಬಹುದೇ, ಅದರಿಂದ ದ್ರವ್ಯಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದೆಂಬ ಆಸೆಯಿಂದ ಈ ಸ್ತ್ರೀಯು ತನ್ನ ಆರೈಕೆ ನೋಡುತ್ತಾಳೆನು ಎಂಬ ಸಂದೇಹವು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ ಇಣಕಿನೋಡುತ್ತಲಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ ಆತನು 'ನಾನು ಕಾಯಿಲೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಒಂದು ವಾರವಾಯಿತೇ?' ಎಂದು ರಾಧೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

ರಾಧೆ:—ಅದಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು!

ಸೇಟಿಜೀ:—ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಒಂದು ವಕ್ಸವೇ, ಒಂದು ತಿಂಗಳೇ? ಎಷ್ಟು?

ರಾಧೆ:—ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು!

ಸೇಟಿಜೀ:—ಈ ದಿನ ತಾರೀಕು ಎಷ್ಟು?

ರಾಧೆ:—(ನಸುನಗುತ್ತ) —ಜುಲೈ ತಿಂಗಳ ೧ನೆ ತಾರೀಕು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಸುಮಾರು ೫ ತಿಂಗಳು ಕಾಯಿಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದೆನೇ? ಅದಷ್ಟು ದಿನವೂ ನೀನೊಬ್ಬಳೇ ನನ್ನ ಆರೈಕೆ ನೋಡಿದೆಯೇ? ಚೋದ್ಯ! ಚೋದ್ಯ! ಅದಷ್ಟು ದಿನವೂ ನಿನ್ನ ಆದರ ಆತಿಥ್ಯದ ದುರುಪಯೋಗ ಮಾಡಿದೆನೇ?

ರಾಧೆ:—ದುರುಪಯೋಗ, ಎಂಬ ಮಾತನ್ನು, ತಾತಾ! ದಯಮಾಡಿ ಹೇಳಬೇಡ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ನನಗೆ ಅಷ್ಟು ದಿನವೂ ಆರೈಕೆ ನೋಡುವ ಕಷ್ಟವನ್ನು ನೀನು ಆತ್ಮಸಂತೋಷದಿಂದ ವಹಿಸಿದೆಯೇ?

ರಾಧೆ:—ಹೇಗೂ ಇರಲಿ. ನೀನು ದೇಹದಲ್ಲಿ ತ್ರಾಣ ತುಂಬ ಒಮ್ಮೆ ಅತ್ತಿತ್ತ ನಡೆಯಲು ಶಕ್ತನಾದರೆ ಅದೇ ನನಗೆ ಪರಮ ಸಂತೋಷ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಹೌದು. ನಾನು ಅದೇ ದಿನ ಯಾವಾಗ ಬಂದೀತೆಂದು ಕಾಯುತ್ತೇನೆ. ಕಬ್ಬು ಸಿಹಿ ಎಂದು ಅದರ ಜಲ್ಲೆ ವರೆಗೆ ಜಗಿಯುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆ ನನಗೆ ನಡೆಯುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಬಂದರೆ ನಾನು ನಾಸಿಕದ

ಕಡೆಗೆ ಹೊರಡಬೇಕು' ಎಂದು ಅವಳ ಕಡೆಗೆನೆ ನೋಡಿದನು. ಅವಳ ಮೋರೆಯ ಮೇಲಣ ನಗುವು ಅಡಗಿ ಹುಬ್ಬು ಗಂಟೆಕ್ಕಿತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸೇಟಿಜಿಯು 'ಜ್ವರದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸ್ತೂತಿಯಿಲ್ಲದೆ ನಾನು ಯದ್ವಾತದ್ವಾ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರಬಹುದು ಅಲ್ಲವೆ?'

ರಾಧೆ:— ಹೌದು, ಜ್ವರವು ತಲೆಗೆರಿದಾಗ ನಿನ್ನ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಅರ್ಥ ವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಸೇಟಿಜೀ:— ನಾನೇನು ಹರಟುತ್ತಿದ್ದೆ!

ರಾಧೆ:— ತಾಂತಿಯಾ, ಅವನ ಮಗು, ದೇಸಾಯಿಯ ಮೋಟರಿನಿಂದ ಆ ಮಗುವಿಗೆ ಆದ ಅಕಾಲಮರಣ, ತಾಂತಿಯಾ ತೀರಿಸಿದ ಸೇಡಿನ ಕ್ರಮ ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಆಗಾಗ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಸೇಟಿಜೀ:— ಅದು ನಾನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡ ವಿಷಯ! ಈಗಲೂ ನನ್ನ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ನಲಿಯುವಂತಿದೆ! ಆ ತಾಂತಿಯನ ವಿಚಿತ್ರ ಮರಣದ ಕಥೆಯು ವಿಸ್ಮಯಕರವಾಗಿದೆ.

ರಾಧೆ:— ತಾಂತಿಯನ ಮಹಿಮೆಯೂ ವಿಚಿತ್ರವೇ! ಅವನ ಕೂಸನ್ನು ಕಂಡವರು ಅದನ್ನು ಮುದ್ದಿಸದೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ಮುದ್ದಾದ ಮಗು! ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಕುರಿತು ಈಗ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರಬೇಡ. ಪುನಃ ಕಾಯಿಲೆ ಬಂದೀತು, ನೋಡಿಕೊ! ನಿನಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಶಕ್ತಿ ಬರುವ ವರೆಗೆ ನೀನು ಸ್ವಸ್ಥ ಚಿತ್ತನಾಗಿರಬೇಕು.

ಸೇಟಿಜೀ:— ಬೇರೆ ಏನನ್ನೂ ನಾನು ಹರಟಲಿಲ್ಲವೇ?

ರಾಧೆ:— 'ಹಣ, ಸಂಪತ್ತು, ಜೀವನ ವ್ಯರ್ಥ' ಎಂದು ದಡಬಡಿ ಸುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಹಣದ ಅಭಾವವು ನಿನಗೆ ಅನೇಕ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ತಂದೊಡ್ಡಿರಬೇಕೆಂದು ಊಹಿಸಿದೆ. ಅಷ್ಟೆ!

ಸೇಟಿಜೀ:— ನನ್ನ ತುಂಡಂಗಿ, ಕಾಗದಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿ!

ರಾಘವೇ:—‘ಅಂದೇ ನಿನ್ನೆದುರಿಗೆ ಕಪಾಟಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಬೀಗ ಹಾಕಿ ಬೀಗದ ಕೈಯನ್ನು ನಿನ್ನ ದಿಂಬಿನ ಅಡಿಗೆ ಇಟ್ಟೆ. ಅನಂತರ ನಾನು ಅದನ್ನು ಮುಟ್ಟಲೇ ಇಲ್ಲ’ ಎಂದು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ತೋರಿಸಿದಳು. ಸೇಟಜಿಯು ಒಮ್ಮೆ ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿ ‘ಮಗೂ! ನಿನಗೆ ದೇವರು ಒಳ್ಳೇದು ಮಾಡಲಿ’ ಎಂದು ಪುನಃ ನಿದ್ರೆಹೋದನು.

೧೧ನೆ ಅಧ್ಯಾಯ

ಸೇಟಜಿಯ ಆರೈಕೆ

ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಕಳೆದುವು. ಒಂದು ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಸೇಟಜಿಯು ಊಟ ತೀರಿಸಿದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿ ನಿದ್ರೆವಾಡಿದ್ದನು. ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚೆತ್ತರೂ ಆಲಸ್ಯದಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಹೊದ್ದು ಕೊಂಡು ಬಿದ್ದಿದ್ದನು. ಆಗ ಅಡಿಗೆಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿದ್ದರಿಂದ ಒಳಗೆ ರಾಘವೇ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಹೆಂಗಸಿಗೂ ನಡೆದ ಸಂಭಾಷಣೆ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ವಿಷಯವೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ತಾನು ನಿದ್ರೆ ಹೋಗುವಂತೆ ನಟಿಸಿ ಸೇಟಜಿಯು ಕಿವಿಗಳನ್ನು ನಿಗುರಿಸಿ ಸಂಭಾಷಣೆಗೆ ಕಿವಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ಸಂಭಾಷಣೆ ಈ ಪರಿಯಾಗಿತ್ತು:—

ರಾಘವೇ:—ಬನ್ನಿ ಸಂಕಮ್ಮ! ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟ ಆಯಿತೆ?

ಸಂಕಮ್ಮ:—ಹೇಗೂ ತೀರಿಸಿದೆ. ಹುಟ್ಟಿದಂದಿನಿಂದ ಸಾಯುವ ವರೆಗೆ ಹೇಗೂ ಜೀವಿಸಬೇಕಲ್ಲ! ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಾಸು ಇಲ್ಲವೆಂದು ಸಾಯ ಲಿಕ್ಕಾಗುತ್ತಿದೆಯೆ?

ರಾಘವೇ:—ಅವೇನು ಹಾಗೆನ್ನುತ್ತೀರಿ? ಅಂಥ ವೈರಾಗ್ಯವೇನು?

ಸಂಕಮ್ಮ:—ಅಲ್ಲ! ನಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಾಸಿಲ್ಲವೆಂದು ಯಾರಾದರೂ ಸಾಯಬೇಕೆಂದು ಹಾರೈಸುವುದೇ? ಆಯುಸ್ಸು ಮುಗಿದಾಗ ಸಾಯುತ್ತಾರೆ! ಈಗ ಎಂಟು ದಿನಗಳಿಂದ ಯಾರೂ ಸತ್ತಿಲ್ಲ.

ಇಲ್ಲಿ ಇವರ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಂಕಮ್ಮನ ಗಂಡನ ಹೆಸರು ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟರು. ಇವರ ತಂದೆ ಪುಲೋಹಿತರಾಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಇವರಿಗೆ ಪಾರೋಹಿತೃದ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಮೊದಲೇ ತಂದೆ ತೀರಿಹೋದ್ದರಿಂದ ಮಂತ್ರೋಪದೇಶವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು. ಜೀವನಕ್ಕಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಗೆ ವ್ಯಾಪಾರ ನಡೆಸತೊಡಗಿದರು. ಜನೋಪಕಾರಬುದ್ಧಿ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಊರ ಶೃಶಾನದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಟ್ಟು ಶವದಹನ ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ಸಾಂಗವಾಗಿ ಆದಷ್ಟು ಕಡಿಮೆ ಖರ್ಚಿನಿಂದ ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಕುತ್ತಿತಬುದ್ಧಿಯವರು ಅವರಿಗೆ ಸುಡು ಗಾಡು ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟರೆಂದು ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿದರು. ಈ ಹೆಸರು ಕಾಯಂ ನಿಂತಿತು. ಅವರ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಶಕುನದ ಸಂಕಮ್ಮ ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವಳು ಮಾತುಮಾತಿಗೆ ಶಕುನಗಳ ಫಲವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ ಆ ಹೆಸರು ಉಪನಾಮವಾಯಿತು. ಸಂಕಮ್ಮನ ಕೊನೆಯ ಮಾತುಗಳ ಅರ್ಥವು ಇದರಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗಬಹುದು.

ರಾಘೆ:—ಉಂಟುಮಾಡಿದ ದೇವರು ಹೇಗೂ ಜೀವನದ ದಾರಿ ತೋರಿಸುತ್ತಾನೆ!

ಸಂಕಮ್ಮ:—ಅದಿರಲಿ! ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಆಗಿಹೋದ ತಂದೆಯ ಗೆಳೆಯರೊಬ್ಬರು ಬಂದು ಅಸ್ವಸ್ಥರಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದರು ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಎಷ್ಟೊ ದಿನಗಳಿಂದ ಆ ಸಮಾಚಾರವೇನೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದಿದ್ದೆ. ಬರಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅವರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಇದೆ?

ರಾಘೆ:—ಈಗ ಜ್ವರ ಬಿಟ್ಟು ಹತ್ತು ದಿನಗಳಾದವು. ಆದರೆ ಎದ್ದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಇನ್ನೂ ತ್ರಾಣ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಸಂಕಮ್ಮ:—ಆ ದಿನವೇ ನನಗೆ ಒಂದು ಶಕುನ ಕಂಡಿತು. ನಮ್ಮ ಮನೆ ಮಾಡಿನ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕಾಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತು ಪದೇ ಪದೇ 'ಕರ್ರ ಕಾ' ಎನ್ನುತ್ತಿತ್ತು. ಯಾಲೊ ನೆಂಟರು ಬರುತ್ತಾರೆಂದು ಖಂಡಿತ ಮಾಡಿದೆ. ಅದೇ ದಿನ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಆ ಮುದುಕ ಗೆಳೆಯ ಬಂದುದು. ಆ ಕಾಗೆ ಎಡದಿಕ್ಕಿನ ಮಾಡಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುದರಿಂದ ಆ ಮುದುಕನು ರೋಗಪೀಡಿತನಾಗುತ್ತಾನೆಂದು ನನಗೆ ಖಂಡಿತವಿತ್ತು.

ರಾಧೆ:—(ನಸುನಕ್ಕು) ನೀನು ಬಹು ಚಾಣೆ, ಕಾಣೆ!

ಸಂಕಮ್ನಾ:—ನಿಮ್ಮಂತಹ ಎಳೇ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನಮ್ಮಂತಹವರ ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲ. ಆಚೆ ಮನೆ ಆಚಾರ್ಯರಿಗೆ ಕಠಿಣ ಕಾಯಿಲೆ ಇದ್ದಾಗ ರಾತ್ರಿ ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಒಂದು ನಾಯಿ ಬಂದು ಮನುಷ್ಯರು ಗೊಳೊ ಎನ್ನುವಂತೆ ಬೊಗಳತೊಡಗಿತು. ಎರಡೇ ತಾಸುಗಳಲ್ಲಿ ಆಚಾರ್ಯರು ಪರಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೊರಟೇ ಹೋದರು. ಅದಿರಲಿ. ಈಗ ಈ ಮುದುಕನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಗೆಳೆಯನೆಂಬದು ನಿಜವೇ? ಜನರು ಎಷ್ಟೊ ವೇಷಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಬಲಗೊಳಿಸಿದ ಮೇಲೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದುಬಿದ್ದದನ್ನೆಲ್ಲ ದೋಚಿಕೊಂಡು ನಡುರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಪಲಾಯನಸೂತ್ರ ಪಠಣಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಎಚ್ಚರವಿದ್ದರೆ ಅಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯದು.

ರಾಧೆ:—‘ಸಂಕಮ್ನಾ! ನೀನು ನನ್ನ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿ ಎಂಬದನ್ನು ನಾನು ಬಲ್ಲೆ. ಆದರೆ ಅವನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಗೆಳೆಯ ಹೌದು. ಓಹೊ ಮರೆತೆ. ಅಡಿಗೆಕೋಣೆಯಿಂದ ಅವನಿರುವ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗುವ ಬಾಗಿಲನ್ನು ನಾನು ಮುಚ್ಚಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನೇನಾದರೂ ಆತನು ಕೇಳಿದನೆ? ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ನೋಡಿ ಬರುತ್ತೇನೆ’ ಎಂದು ಮುದುಕ ನಿರುವ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಹೋದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನು ಕಣ್ಣುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಗಾಢ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿರುವಂತೆ ನಟಿಸಿದನು. ‘ನಾನು ಅವಳ ತಂದೆಯ ಸ್ನೇಹಿತನು ಎಂದು ಯುಕ್ತಿಯಿಂದ ಜನರ ಬಾಯಿ ಮುಚ್ಚಿದ್ದಾಳೆ. ನಾನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಯಾರೆಂಬ ಸಂಗತಿ ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಖರೆ. ಎಷ್ಟೊ ಕರುಣಾಸಭರಿತಳು! ಎಷ್ಟೊ ದಯಾಪೂರಿತಳು! ಆದರೆ ನನ್ನಂಥ ಹಳೇ ಗೊಡ್ಡಿನ ಮೇಲೆ ಇಷ್ಟು ಮಮತೆಯೆಂಬದು ನಿಜವೇ? ವಿಚಿತ್ರ! ವಿಚಿತ್ರ!’ ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಇದ್ದನು. ಆದರೆ ಈ ಮಾತುಗಳು ಅವನ ಬತ್ತಿ ಹೋದ ಹೃದಯಕ್ಕೆ ಹೊಸ ನೀರಿನ ಒರತೆ ಹುಟ್ಟಿದಂತೆ ಮಾಡಿದವು.

ಸಾಯಾತ್ಮ ರಿ ಗಂಟೆಗೆ ಅವನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದೆದ್ದು ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದೆಡೆ ಹೆಣ್ಣು ರಾಧೆಯ ಕೈಹಿಡಿದು ನಡೆಯತೊಡಗಿದನು.

ಹೆಚ್ಚೆ ಇಡುತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಅವನಿಗೆ ಹೊಸ ಚೇತನ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಅನಂತರ 'ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ನಿನ್ನ ತಂದೆಯ ಗೆಳೆಯನೇ?' ಎಂದು ನಸು ನಗುತ್ತ ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವಳ ಮೋರೆಯು ಕೆಂಪಿಟ್ಟಿತು. ತಾನು ಸಂಕಮ್ಮನೊಡನೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಮುದುಕನು ಕೇಳಿದ್ದಾನೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. 'ಹೌದು, ನಾನು ಹಾಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾಯಿತು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ತೀರಾ ಅಪರಿಚಿತನಾದೊಬ್ಬನಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿ ಆರೈಕೆ ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತೇನು ಕಾರಣ ಹೇಳಲಿ?'

ಸೇಟಿಜೀ:—ಓಹೊ! ನಾನೂ ನಿನ್ನ ತಂದೆಯ ಹಳೆಗೆಳೆಯನಂತೆ ನಟಿಸಬೇಕಲ್ಲ! ಅವನ ಪರಿಚಯವನ್ನಾದರೂ ನನಗೆ ಮಾಡಿಸು!

ರಾಧೆ:—(ಗೋಡೆಗೆ ತೂಗಿಸಿದ ಫೊಟೊವನ್ನು ತೋರಿಸಿ)-ಇದೇ ನನ್ನ ತಂದೆ. ಅವನು ನಮ್ಮ ಹಳೇ ಊರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವಾಗ್ಗೆ ಅವನ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯಿಂದ ಗುಣಹೊಂದಿದ ಗೆಳೆಯನೊಬ್ಬನು ತೆಗೆಸಿದ ಫೊಟೊ ಇದು. ನಮ್ಮವನು ಜೀವಂತವಾಗಿರುವ ವರೆಗೆ ಅದನ್ನು ನಾನು ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಯಲ್ಲಿ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟಿದ್ದೆನು. ಅನಂತರ ನನ್ನ ಪೂಜೆಯ ವಿಗ್ರಹದ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ತೂಗಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅವನು ಇನ್ನೂ ಜೀವಂತನಾಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಅವನೇ ನಿನ್ನ ಆರೈಕೆ ನೋಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಿದ್ದನು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಯಿಂದಲೇ ನಾನು ನಿನ್ನ ಆರೈಕೆಗೆ ಕೈಹಾಕಿದೆ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಸರಿ ಸರಿ! ಮಾವಿನ ಗೊರಟಿನಿಂದ ಬೇವಿನ ಗಿಡ ಹುಟ್ಟಲಾರದು.

ರಾಧೆ:—ನನ್ನ ತಾಯಿಯು ನನ್ನ 6ನೆ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಹೋದಳು. ಅನಂತರ ಆತನೇ ತಂದೆಯೂ ತಾಯಿಯೂ ಆಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಸಾಕಿದನು. ಬಹಳ ಮಮತೆಯಿಂದ ಸಾಕಿದನು. ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಸೌಜನ್ಯವಿದ್ದರೂ ಅವನು ವಿದ್ಯಾವಂತನಾದುದರಿಂದ ಸಮಾಜದ ದುಷ್ಟ ನಿರ್ಬಂಧಗಳಿಗೆ ಸೊಪ್ಪು ಹಾಕುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಒರುವ ಕಷ್ಟನಷ್ಟ ಗಳನ್ನೂ ತಲೆಬಾಗಿಸದೆ ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ನನಗೂ ಅವನದೇ ಒರಟು

ತನ ಬಂದಿದೆ. ಅಷ್ಟೆ. ನಿನಗೆ ದಣುವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ತಿಟ್ಟಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ, ನಿನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಷ್ಟಕ್ಕೆ ನನಗೆ ನಿನ್ನ ಮೇಲಣ ಅಭಿಮಾನವು ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ನನಗೆ ಇದೇ ಬಲು ಕಷ್ಟದ ಸಮಸ್ಯೆ. ನೀನು ಇಷ್ಟು ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ನನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ಉಳಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ನನ್ನಿಂದ ಏನೊಂದು ಬಗೆಯ ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರವನ್ನು ಮಾಡಲಾಗದೆ ಹೋಯಿತಲ್ಲ! ಇದೇ ನನ್ನ ವ್ಯಸನ. ನನ್ನ ಹರೆಯದಲ್ಲಿ ಬರೇ ಬರಹ-ಲೆಕ್ಕಗಳ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೇನನ್ನೂ ನಾನು ಕಲಿಯಲಿಲ್ಲ. ಈ ವೃದ್ಧಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಈಗ ಹೊಸತೊಂದು ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಚೈತನ್ಯವಿಲ್ಲ.

ರಾಧೆ:—ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಚರ್ಕದಲ್ಲಿ ನೂಲು ತೆಗೆಯುವೆಯಾ? ಇಲ್ಲ ವಾದರೆ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸುಲಭವಾಗಿ ತಕ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ನೂಲು ತೆಗೆಯುವೆಯಾ? ದಿನಕ್ಕೆ ನಾಲ್ಕೈದು ಆಣೆ ಸಂಪಾದಿಸಬಹುದು. ಅಂದರೆ ನಿನ್ನ ಊಟದ ಖರ್ಚು ಅದರಿಂದ ಹೋದೀತು. ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದುಬಿಡು. ನೀನು ಮಾಡಿದ ನೂಲನ್ನು ನಾನು ಪೇಟೆಗೆ ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಮಾರಿ ದುಡ್ಡು ತರುವೆನು. ಅದನ್ನು ಮೊದಲು ನಿನ್ನದಾಗಿ ಪೋಸ್ಟಾಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಇಡುವೆನು. ಆ ಮೇಲೆ ಅದನ್ನು ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ವೆಚ್ಚಮಾಡು.

ಸೇಟಿಜೀ:—‘ಅಮ್ಮಾ ರಾದಮ್ಮ! ನನ್ನ ಊಟದ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ನಿನಗೆ ಕೊಡುವೆನೆನ್ನೋಣ. ಆದರೆ ನಿನ್ನ ದಯಾಭಾವದ ಆರೈಕೆಯ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ನಿನಗೆ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು ತೀರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವುಂಟೇ?’ ಎನ್ನುವಾಗ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಒದ್ದೆಯಾಗಿದ್ದವು. ಕೋಮಲೆಯಾದ ರಾಧೆಯ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನೀರು ಉಕ್ಕಿ ಬಂದಿತ್ತು. ತನ್ನ ನಡುಗುವ ಕೈಯನ್ನು ಸೇಟಿಜಿಯು ಅವಳ ತಲೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟು ‘ಅಮ್ಮಾ! ಇಹಪರಗಳಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ದೇವರು ಸುಖಶಾಂತಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಿ! ಮತ್ತೇನು ಬೇಡಲಿ ನಾನು!’ ಇಬ್ಬರೂ ತಟಸ್ಥರಾಗಿ ಕೆಲ ನಿಮಿಷಗಳ ವರೆಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಕಡೆಗೆ ರಾಧೆಯು ಫಕ್ಕನೆ ನಸುನಕ್ಕು ‘ತಾತಾ! ಈ ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ

ನನಗೂ ಸಂಕಷ್ಟವಿಗೂ ಮಾತುಕಥೆ ನಡೆಯುವಾಗ ನಿನಗೆ ನಿದ್ದೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲವೇ? ನನ್ನೊಡನೆ ನಟನೆ ಮಾಡಿದಿಯಾ? ಸಂಕಷ್ಟವು ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ರೀತಿಯ ಹೆಂಗಸು. ಅವಳ ಹೃದಯ ಒಳ್ಳೆಯದು. ನಾಲಗೆ ಮಾತ್ರ ಸ್ವಲ್ಪ ಹರಿತವಾಗಿದೆ. ಅಷ್ಟೆ. ಶಕುನಗಳ ಹುಚ್ಚು ಅವಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು. ಅವಳ ಗಂಡ ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟನು ಪಾರೋಹಿತ್ಯದ ಕೆಲಸ ಬಿಟ್ಟು ಈಗ ಕಟ್ಟಿಗೆ ವ್ಯಾಪಾರಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಶವದಹನಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಅವನೇ ನಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗಾಗಿ ಅವನ ಸಂಸರ್ಗದಿಂದ ಅವಳ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಬಿರುಸು ಹೆಚ್ಚು. ಅದಿರಲಿ. ನೀನು ನನಗೆ ವಂಚಿಸಲು ನೋಡಿದೆಯಾ ನಿದ್ದೆ ಬಿದ್ದಂತೆ ನಟಿಸಿ!

ಸೇಟಿಜೀ:—‘ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು. ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ನಿಜವಾಗಿ ವಿಶ್ವಾಸಹುಟ್ಟಿದ್ದರೂ ನಿಮ್ಮ ಸಂಭಾಷಣೆಯು ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಬಿತ್ತು. ಸಂಪೂರ್ಣ ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ದುಷ್ಟ ಕುತೂಹಲವು ನನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿತು. ಅದರಿಂದ ನಿನ್ನ ತಂದೆಯ ಗೆಲೆಯನೆಂದು ವರ್ತಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಎಚ್ಚರಕೊಟ್ಟಂತಾಯಿತು. ಅಷ್ಟೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ನನಗೆ ಅದು ತಿಳಿಯದೆ ನಿನ್ನ ಮಾತು ಸುಳ್ಳಾಗುವ ಸಂಭವವಿತ್ತು, ಅಲ್ಲವೇ?’ ಎಂದು ನಾಯಿಯು ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದನು. ಅದು ಹೌದೆಂದು ಹೇಳುವಂತೆ ಒಮ್ಮೆ ಮುದುಕನ ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ರಾಧೆಯ ಕೈ ನೆಕ್ಕಿತು.

‘ಓಹೊ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಸರಿಯೆಂದು ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಕಚ್ಚಾಟ ಬರಬಾರದೆಂದು ನಿನ್ನ ಅಂಬೋಣವೇ? ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ’ ಎಂದು ಅವಳು ಅದನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ತಲೆ ಸವರಿದಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಅವಳು ‘ಇಗೊ ತಾತಾ! ನೀನಿನ್ನು ಏನೆಲ್ಲಾ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ತ್ರಾಣಕುಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಡ. ವೈದ್ಯನು ಆ ಕುರಿತು ನನ್ನೊಡನೆ ತುಂಬಾ ಎಚ್ಚರಿಸಿದ್ದಾನೆ.’ ಎಂದಳು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ವೈದ್ಯನಿಗೆ ಅದರಲ್ಲೇನಿದೆ?

ರಾಧೆ:—ವೈದ್ಯನಿಗೆ ಏನಿದೆಯೋ? ಆತನು ವಿಲಾಸಿತಿಯ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯನ್ನೂ ರೀತಿಯನ್ನೂ ಅನುಸರಿಸುವವನಲ್ಲ. ಬಡವರ ಮೇಲೆ ತುಂಬಾ ಕನಿಕರವಿದೆ. ಆತನು ದುಡ್ಡಿನ ಗುಲಾಮನಲ್ಲ. ನಿನ್ನಿಂದ ಏನೂ ಪ್ರತಿಫಲ ಸಿಗುವ ಆಸೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಪೇಚಾಡಿದ್ದಾನೆ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ನಾನು ಅವನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಆಭಾರಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಉಪಕಾರದ ಮುಂದೆ ಅವನ ಉಪಕಾರವೇ?

ರಾಥೆ:—ಉಪಕಾರ ನನ್ನದೂ ಅಲ್ಲ, ವೈದ್ಯನದೂ ಅಲ್ಲ, ಆ ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿಯಾದ ದೇವರದೇ!

ಸೇಟಿಜೀ:—ಇಂಥ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ನೀನೆಲ್ಲಿ ಕಲಿತೆ, ಶಾಲೆಯಿಂದಲೇ?

ರಾಥೆ:—ಶಾಲೆ! ಪ್ರಪಂಚವೇ ನಮ್ಮ ಶಾಲೆ! ನಾನು ಯಾವ ಶಾಲೆಗೂ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮಪ್ಪನ ತೊಡೆಗಳ ಮೇಲೆಯೇ ಅಕ್ಷರಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದೆನು. ಮಠ್ಯಾಹ್ನ ಮತ್ತು ರಾತ್ರಿ ಅವನಿಗೆ ವಿರಾಮವಿದ್ದಾಗ ಅವನು ಕೆಲವು ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದಿ ನನಗೂ ಅಷ್ಟಷ್ಟು ವಿವರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನಿಗೆ ಗ್ರಂಥವಾಚನದಲ್ಲಿ ಅಭಿರುಚಿ ಹೆಚ್ಚು.

ಇಷ್ಟು ಮಾತುಗಳು ನಡೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗುಂಡುಬುವಾನು ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟನು. 'ಈ ದಿನ ಹ್ಯಾಗೆ ಇದೆ ಪ್ರಕೃತಿ?' ಎಂದು ನಾಡಿಪರೀಕ್ಷೆ ನೋಡಿ 'ಈಗ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ' ಎಂದನು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ನಾನು ಹೇಗೂ ಈಚೆ ದಡವನ್ನೆ ಸೇರಿದೆ.

ಗುಂಡುಬುವಾ:—ಅದಿರಲಿ. ಈಗ ಬಹಳ ಎಚ್ಚರವಿರಬೇಕು. ಇನ್ನೂ ತ್ರಾಣ ಬರಲಿಲ್ಲ ನಿಮಗೆ! ಸ್ವಲ್ಪ ಅಜಾಗ್ರತೆ ಮಾಡಿದರೆ ತಿರಿಗಿ ಜ್ವರ ಬಂದೀತು! ಈಗ ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಒಂದೆರಡು ಸಲ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಒಂದೆರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ನಡೆದು ಮಠ್ಯಾಹ್ನ ಹೊರಗಿನ ವೋಗಸಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಎವೆಗುಂಡಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಬಲವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಯಾವುದಕ್ಕೂ ದುಡುಕಬಾರದು.

ಸೇಟಿಜಿಗೆ ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿದಾಗ ತಾನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಯಾರೊಂದು ಹೇಳಲಿ ಅನ್ನಿಸಿತು. ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದೊಡನೆ ಈ ನಿಷ್ಠಾ ಮಪ್ರೇಮಿಗಳು ತಾನು ವೋಸಮಾಡಿದನೆಂದು ತನ್ನನ್ನು ಓಡಿಸಬಿಡುವರೆಂಬ ಸಂದೇಹ ಬಂದಿತು. 'ವೈದ್ಯರೇ! ನಿಮಗೆ ದೇವರು ಒಳ್ಳೇದನ್ನು ಮಾಡಲಿ!' ಎಂದಷ್ಟೆ ಹೇಳಿ ಸುಮ್ಮನಾದನು. ಗುಂಡುಬುವಾನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದನು.

೧೦ನೆ ಅಧ್ಯಾಯ ಗೋಪಾಲನ ಪರಿಚಯ

ಸೇಟಿಜಿಗೆ ದಿನ ಹೋಗುತ್ತ ಮೈಯಲ್ಲಿ ತ್ರಾಣ ತುಂಬಿತು. ಅವನು ದಿನಕ್ಕೆ ಒಂದೆರಡು ತಾಸು ತಕ್ಲಿಯಲ್ಲಿ ನೂತು ದಿನಕ್ಕೆ 3 ಆಣೆಯಂತೆ ದುಡಿಯಲು ಕಲಿತನು. ಮೊದಲನೆ ಸಲ 3 ಆಣೆ ತಂದಾಗ ಅವನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. 'ಈ ಹಣವನ್ನು ನೀನೆ ಇಟ್ಟುಕೊ!' ಎಂದು ಉಲ್ಲಾಸದಿಂದ ಹೇಳಿದನು. ಅವಳು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಪೋಸ್ಟಾಫೀಸ ಸೇವಿಂಗ್ಸ್ ಬೇಂಕಿನಲ್ಲಿ ಅವನ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕಟ್ಟಿದಳು. ಅವನು ಈಗ ಸಾಯಂಕಾಲ ಒಂದು ಕೋಲನ್ನೂರಿ ಕಡಲ ದಡದ ವರೆಗೆ ನಡೆದು ಅಲ್ಲಿ ತೆರೆಗಳ ಹೊಡೆತವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತು, ಕತ್ತಲಾಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮನೆ ಸೇರುವನು. ಅವನು ಒಟಿಯಾಗಿಯೇ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಬರಬರುತ್ತ ಊರಿನ ಜನರೆಲ್ಲ ಅವನಿಗೆ ಪರಿಚಿತರಾದರು. ಸಣ್ಣ ಮಕ್ಕಳಂತೂ 'ತಾತಾ! ತಾತಾ!' ಎಂದು ಅವನ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತ 'ಒಂದು ಕಥೆ ಹೇಳು' ಎಂದು ಹಿಂಬಾಲಿಸುವರು. ಅವನು ಅವರ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಕೈ ಇಟ್ಟು, ಬೆನ್ನು ತಟ್ಟಿ, ಅವರನ್ನು ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೀಗಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಅವನು ತಮ್ಮ ಊರಿನವನು ಎಂಬಂತೆ ಪರಿಭಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನ ಪೂರ್ವಕಥೆ ಏನೆಂದು ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಕೇಳಿದ್ದಿಲ್ಲ; ರಾಧೆ ಕೂಡಾ ಕೇಳಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವನು ತಾತನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನನ್ನು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡಿಸದವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಅವನ ಪರಿಚಿತರಲ್ಲಿ ಸುಡುಗಾಡು ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟನು ಒಬ್ಬನು. ಅವನ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ ಚಪ್ಪರವನ್ನು ದಾಟಿಯೇ ಕಡಲ ದಡಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿ. ಹೋಗುವಾಗ ಅಥವಾ ಬರುವಾಗ ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟನು ಆತನನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸದೆ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಆ ಹಳ್ಳಿಯ ಗಜೇಟು. ಅವನಲ್ಲಿಲ್ಲದ ವರ್ತಮಾನವೇ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಸೇಟಿಜಿಯ ಕಾಲವು ಸುಖವಾಗಿ ಕಳೆಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ನಾಸಿಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ವಿಚಾರವೇ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಕಳಚಿಹೋಯಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಸೇಟಿಜಿಯು ಎಂದಿನಂತೆ ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟನ ಚಪ್ಪರಕ್ಕೆ ಸಮಾಪಿಸಿದನು. ಆಗ ಅವನು ಅಂದೇ ಬಂದ ಹೊಸ ಕಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಒಟ್ಟಿ ರಾಶಿಯಾಗಿ ಇಡುತ್ತಿದ್ದನು. 'ಎನು ಭಟ್ಟರೇ! ತುಂಬಾ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ದ್ದೀರಿ. ಒಹೊ, ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಟ್ಟುತ್ತೀರೇನು? ನನಗೋಸ್ಕರ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಟ್ಟುವ ದಿನ ಬಹಳ ದೂರವಾಗಿಲ್ಲ' ಎಂದು ನಸುನಗುತ್ತ ಹೇಳಿದನು.

ಸುಬ್ಬಾ:—ನಿಮಗೋಸ್ಕರವೇ! ನೀವೇನೂ ಸಂದೇಹಪಡಬೇಡಿ. ನಿಮ್ಮ ದೇಹವನ್ನು ಉಳಿಯದಂತೆ ಸುಟ್ಟು ಬೂದಿಮಾಡುವುದು ನನಗೆ ಒಪ್ಪಿತು. ದೇಹವನ್ನು ಸುಡಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಜರು ಎಂಥ ಒಳ್ಳೆ ಕ್ರಮವನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ!

ಸೇಟಿಜೀ:—ಅದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕ್ರಮವೇ! ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೇತರರಲ್ಲಿಯೂ ಹೂಳುವ ಕ್ರಮವಿದೆಯಲ್ಲ!

ಸುಬ್ಬಾ:—ಹಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯರಲ್ಲಿ ಬಾವಿ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ, ಎಲ್ಲಾ ನಳಿಗೆ ನೀರೇ! ಬಾವಿ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಸತ್ತ ದೇಹಗಳೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿದ ಮಣ್ಣಿನಿಂದ ನೀರು ಹರಿಯುವುದರಿಂದ ಅದು ನಿರ್ಮಲ ವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲವಂತೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಹರಿದುಹೋಗುವ ನದಿಯ ನೀರನ್ನು ಅಥವಾ ಬಾವಿಯ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯುವುದರಿಂದ ಊರಿಗೆ ಹತ್ತಿರವಾಗಿ ಅಂಥ ಹೂಳುವ ಶೃಶಾನಗಳಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ಗುಟ್ಟು ಇದೆ. ಸತ್ತ ಮೇಲೆ ದೇಹವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದ ಜೀವನು ಆ ದೇಹದ ಮೇಲಣ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಪುನಃ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಾನೆ. ಆಗ್ಗೆ ಆ ದೇಹವನ್ನು ಸುಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟರೆ ಅವನು ಸತ್ತ ತಿಥಿಯ ದಿನವಲ್ಲದೆ ಇತರ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಬೇರೊಂದು ದೇಹವನ್ನು ಸೇರಿ ಹೊಸ ಜನ್ಮ ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗೆ ಅವನು ಪುನಃ ಬಾರದಂತೆ ಮಾಡುವುದು ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶ. ಹೂಳುವ ಜಾತಿಗಳ ಆತ್ಮನು ಆ ಶೃಶಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇತ ವಾಗಿ ಸುಳಿಯುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ನಮ್ಮ ಅವು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲಸಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಈ ದೇಹ ಸುಡುವ ಕೆಲಸವು ಮಹತ್ವದ್ದು. ಅದಕ್ಕೋಸ್ಕರ ನಾನು ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕೈಹಚ್ಚಿದ್ದೇನೆ, ಬರೇ ಜೀವನ ಸಾಗಿ

ಸುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದಲ್ಲ. ಜನರು ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಆಡಿಕೊಳ್ಳಲಿ. ನಾನು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವು ಬಹಳ ಪುಣ್ಯಕರವಾದದ್ದು. ಈಗ ನೋಡಿ, ಆ ತಾಂತ್ರಿಕ ಎಂಬವನೊಬ್ಬನು ಇದ್ದ!—

ಸೇಟಿಜೀ:—ಯಾರು? ಹೆಸರುಗೊಂಡ ದರೋಡೆ ಕಳ್ಳನೇ?

ಸುಬ್ಬಾ:—ಹೌದು ಹೌದು, ನೀವು ಅವನ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೀರಾ!

ಸೇಟಿಜೀ:—ಕೇಳಿದ್ದಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲ. ಅವನ ಮರಣಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾನು ಆ ಹೊಟೆಲಿನಲ್ಲಿದ್ದೆ.

ಸುಬ್ಬಾ:—ಇಗೊ ನೋಡಿ! ಅವನ ಮಗುವಿಗೆ ದೇಸಾಯಿಯ ಕಾರಿನಿಂದ ಅಕಾಲಮರಣ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತಲ್ಲ! ಎಂಥ ಚೆಲೊ ಹುಡುಗ, ಅದು! ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗುವವರಿಗೆ ಹೂಗೊಂಚಲು ಸಮರ್ಪಣೆಯೇ? ಭೂತಪಿಶಾಚಿಗಳಿಗಾದರೂ ಸಮರ್ಪಣೆ ಮಾಡಬಹುದಿತ್ತು. ಭೂತ ಪಿಶಾಚಿಗಳು ಕೂಡಾ ಆ ಮಗುವನ್ನು ನೋಯಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಮಗುವದು! ಈ ಹಾಳು ಮೋಟರುಗಳು ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಅದೊಂದು ಕ್ಲೇಮ ನಮಗೆ! ಅಂತು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಮಾತು ಎಲ್ಲಿಗೊ ಹೋಯಿತು! ಆ ತಾಂತ್ರಿಕನಿಗೆ ಅವನ ಜಾತಿಯ ದರೋಡೆ ಕಳ್ಳರು ಜಲ ಸಮಾಧಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರಂತೆ. ಅವನನ್ನೂ ಮಗುವನ್ನೂ ಒಂದು ದೋಣಿ ಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿ ಕಡಲಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೈಲು ದೂರದ ವರೆಗೆ ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಬಂಡೆಕಲ್ಲಿನ ಆವರಣವಿರುವ ಒಂದು ಹಳ್ಳದಲ್ಲಿ ಇಳಿ ಬಿಟ್ಟಿರಂತೆ! ಈಗ ತುಘಾನಿನ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವನು ತೆರಿಗಳ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ಕುಣಿದಾಡಿ ಬೊಬ್ಬಿರಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೇವೆಂದು ಬೆಸ್ತರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಅವನನ್ನು ಸುಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಹಾಗಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುವಾಗ ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟನಲ್ಲಿರುವ ಅಂಧವಿಶ್ವಾಸ ವನ್ನು ನೋಡಿ ಸೇಟಿಜಿಗೆ ತುಸು ಸಿಗೆ ಬಂತು. ಆದರೆ ಮೂಗನ್ನು ಸುರಿಯುವವನಂತೆ ನಟಿಸಿ ಅದನ್ನು ಮರೆವಡಿಸಿದನು. * ಅದರಿಂದಾಗಿ ತಾಂತ್ರಿಕನ ಮರಣದ ಪ್ರಸ್ತಾವದಿಂದ 'ನಾನು ಯಾರಿಗೂ ಲಕ್ಷಿಸುವವ

ನಲ್ಲ, ಇಡೋದು ಕೊಲ್ಲೋದು ನನ್ನಿಚ್ಛೆ' ಎಂದು ಗಂಗೂಬಾಯಿಯ ಹೊಟಿಲಿನಲ್ಲಿ ಆತನು ಆಡಿದ ಮಾತು ಜ್ಞಾನಕಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಅದನ್ನು ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಅವನು ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟನೊಡನೆ ಮಾತು ಮುಗಿಸಿ ಕಡಲ ದಡಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಆ ದೊಡ್ಡದಾದ ತೆರೆಗಳು ಒಂದರ ಹಿಂದೆ ಒಂದಾಗಿ ಹೊರಟು ದಡಕ್ಕೆ ಅಪ್ಪಳಿಸಿ ಹಿಂತಿರುಗುವುದನ್ನೂ ಅವನ ಕಾಲ ಬುಡದಲ್ಲಿರುವ ಹೊಯಿಗೆಯನ್ನು ಸೆಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತನು. ಆಗ ಅವನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಹೊಸ ವಿಚಾರವು ಹೊಳೆಯಿತು.

‘ಆತ್ಮಹತ್ಯವೆಂದರೆ ಎಂಥ ಅವಿಚಾರದ ಕೆಲಸ! ಮೆದುಳಿನ ದ್ರವವು ಬತ್ತಿಹೋಗಿ ಮೆದುಳಿನ ಶಕ್ತಿ ಶೂನ್ಯವಾದುದರಿಂದ ಸಂಭವಿಸುವ ಆಪತ್ತು ಅದು! ಈ ಶುದ್ಧವಾಯು, ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ತಪ್ಪದೆ ಹೊಳೆಯುವ ಈ ನಕ್ಷತ್ರಗಳು, ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಹುಲುಸಾಗಿ ಬೆಳೆದು ನೆರಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಈ ತರುಗಿಡಗಳು, ಈ ಗಂಭೀರವಾದ ಸಮುದ್ರ ಇವುಗಳ ಅಂದವಾದ ರಚನೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸುಖವಡೆಯುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಆತ್ಮಹತ್ಯಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದೆಂದರೆ ಎಂಥ ಭ್ರಮೆ! ಆದರೂ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಉತ್ತಮವಾದ ಇನ್ನೊಂದು ಲೋಕವಿದೆ ಎಂದು ನಮ್ಮ ಜೀವಾತ್ಮನಿಗೆ ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಏನೊ ಒಂದು ತಿಳಿವಳಿಕೆಯು ಇದೆ. ಅದು ರೂಪುಗೊಂಡಿಲ್ಲ. ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಈಗೀಗಲೆ ನಾನು ಹೊಸತೊಂದು ಸುಖಜೀವನದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಿ ಇಟ್ಟಾಗ ಇದನ್ನು ತೊಲಗಿ ಏನೊಂದು ಹೊಲಬು ಅರಿಯದ ಇನ್ನೊಂದು ಲೋಕದ ಆಸೆಯನ್ನು ಮಾಡುವುದು ನ್ಯಾಯವೇ? ಈ ರಾಧೆ ಇದು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಕಮಲ, ಕೆರೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ನಿರ್ಲೇಪಿಯಾದ ಹೂ, ಶುದ್ಧಾಂತಃಕರಣ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಕೋಮಲೆ! ಬರೆ ಬಡ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಮಗಳಾದರೆ ಏನಾಯಿತು? ಜಾತಿಬಹಿಷ್ಕಾರದ ಪೀಡೆಗೆ ಒಳಗಾದರೆ ಏನಾಯಿತು? ಅವಳ ನಿಷ್ಕಲಂಕವಾದ ದೇವಭಕ್ತಿ, ಶುದ್ಧಾಚರಣೆ, ಭೂತದಯೆ ಇವುಗಳಿಗೇನಾದರೂ ಕಡಿಮೆಯೇ? ಒಂದೇ ಒಂದು ಗಳಿಗೆಯಾದರೂ ಒಣ ಹರಟೆಗೆ ಅವಳ ನಾಲಗೆ ಅವಕಾಶಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕೈತುಂಬಾ ಕೆಲಸವಿದೆ. ಅವಳು ದಣುವಿನಿಂದ ಬೇಸರವಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಇಂಥವಳಿಗೆ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ವಿವಾಹವಾಗ

ಬೇಕಿತ್ತು. ಇವಳಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವ ಮಕ್ಕಳು ದೇವಾಂಶದಿಂದ ತುಂಬಿಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಭಡತನದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಮಹಾಪುರುಷರಾಗುತ್ತಿದ್ದರೊ ಏನೋ? ಇವಳ ದಿನಚರ್ಯೆಯೆಂಬದು ಯಂತ್ರರೂಪದಿಂದ ಎಡೆಬಿಡದೆ ನಡೆಯುವ— ಕ್ರಮವಾಗಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಂದ ನಡೆಯುವ ಕಾರ್ಯಸರಣಿ. ಇಂಥ ಸ್ತ್ರೀರತ್ನವು ಸ್ನಾಯುವಾದ ಕುಂದಣದಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಸಂಸಾರಸುಖವನ್ನು ಹೇಗೆ ಅನುಭವಿಸುವಳೋ ಎಂದು ನಾನು ಸತ್ತ ಮೇಲೂ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯವುಂಟೇ? ದಿನ ಹೋಗುತ್ತ ಅವಳನ್ನು ಕಂಡ ಹಾಗೆ ಇಂಥದೊಂದು ಮಗು ನನ್ನಲ್ಲಿದ್ದಿದ್ದರೆ—ಎಂದು ನನ್ನ ಹೃದಯವು ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಸಡುತ್ತಿದೆ. ಇದು ಉಪಶಮನವಾಗಲು ದಾರಿ ಇಲ್ಲ, ದಿಕ್ಕು ಇಲ್ಲ. ಹೇಗೂ ಇರಲಿ. ಕಾಲ ಬಂದಾಗ ಅವನನ್ನು ಧಿಕ್ಕರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವನ ದಾರಿ ನೋಡುವುದೇ ಉತ್ತಮ' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಅವನು ದಡದ ಮೇಲೆ ಹತ್ತಿ ಬರುವಾಗ ಒಂದು ಕಾಗದದ ಚೂರು ಗಾಳಿಗೆ ಹಾರಿ ಅವನ ಊರುಕೋಲಿನ ಅಡಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡಿತು. ಅದರ ಹಿಂದೆಯೇ ಒಬ್ಬ ತರುಣನು ಒಂದು ಬಂಡೆಯಿಂದ ಹಾರಿ ಅವನ ಎದುರಿಗೆ ಬಂದು ನಿಂತು 'ಆ ಕಾಗದ ನನ್ನದು. ಗಾಳಿಗೆ ಹಾರಿ ಹೋಗಿ ಕಡಲ ಪಾಲಾಗುತ್ತಿತ್ತು ನೀವು ಕೋಲಿನಿಂದ ತಡಿಸದಿದ್ದರೆ' ಎಂದು ಕಾಗದಕ್ಕೆ ಕೈಚಾಚಿದನು. ಸೇಟಜಿಯು ಆ ಕಾಗದದ ಚೂರನ್ನು ಆ ತರುಣನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು. ಆ ಯುವಕನು ಸುಮಾರು 25 ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯದವನು; ಸುರೂಪಿಯೂ, ಸುಲಕ್ಷಣಗಳುಳ್ಳವನೂ ಅಂಗಸೌಷ್ಟವುಳ್ಳವನೂ ಎಂದು ಸೇಟಜಿಗೆ ಕಂಡಿತು. ಆತನನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಲಾಷೆಯೂ ಆತನನ್ನು ಆವರಿಸಿತು.

ಸೇಟಜೀ:—ನೀವು ಸಮುದ್ರತೀರವನ್ನು ನೋಡಿ ಅದರ ಅಂದವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ತರುಣ:—ಹಾಗೆನ್ನಬಹುದು. ನಾನು ಇಲ್ಲಿಯ ಒಂದು ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಎಂಟು ದಿನಗಳಾದುವು. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಶುದ್ಧವಾಯುಸೇವನೆಗೆ ಬಂದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಜತೆಗೆ ಬಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನು ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಮನೆ ವರೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಲೇ? ನೀವು ಜೀವನದಾಸರಲ್ಲವೇ?

ಸೇಟಿಜೀ:—ನೀವು ಬಂದ ಎಂಟು ದಿನಗಳೊಳಗೆ ನನ್ನ ಹೆಸರು, ನಾನಿರುವ ಮನೆಯ ಹೆಸರು ಇಷ್ಟನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದಿರಾ?

ತರುಣ:—ನಿಮ್ಮ ಪರಿಚಿತಿಯಿಲ್ಲದವರು ಈ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಮಾತು. ಆದ್ದರಿಂದ ನನಗೆ ಅದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಕಷ್ಟವಾಗಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹೆಸರು ಗೋಪಾಲ. ನಾನು ಚಿಕ್ಕುಣ ಕರ ಮನೆತನದ ಚಿತ್ತಾವನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು. ಬನ್ನಿ, ನನ್ನ ಹೆಗಲನ್ನು ಆಧರಿಸಿರಿ. ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಕೈಹಿಡಿದು ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಮೆಲ್ಲಗೆ ನಡೆಯುವೆನು.

ಯುವಕನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸೇಟಿಜಿಯ ಮನಸ್ಸು ಅವನ ಕಡೆಗೆ ಆಕರ್ಷಿತವಾಯಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಸಲ್ಲಾಸಮಾಡುತ್ತ ರಸ್ತೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದರು.

‘ನಾನು ಮುಂಬಯಿಗೆ ಸಮೀಪದ ಹಳ್ಳಿಯವನು. ಪೂನೆಯ ಡೆಕ್ಕನ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಯಮ್. ಎ. ಪಾಸು ಮಾಡಿದವನು. ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೈನಿಕ ವರ್ತಮಾನಪತ್ರಿಕೆಯ ಉಪಸಂಪಾದಕರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ನಾಗಿದ್ದೆನು. ಅಲ್ಲಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ನನಗೆ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ಖರ್ಚಿಗೆ ಪೂರೈಸಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಖಾನಾವಳಿಯ ಊಟ, ಇರಾನಿಯನರ ಅಂಗಡಿಯ ತಿಂಡಿ ಚಾ ಇವುಗಳಿಗೆನೇ ಹೆಚ್ಚು ವೆಚ್ಚವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ಚಾ ಮತ್ತು ತಿಂಡಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ದಿನಕ್ಕೆ ಎರಡೆ ಊಟ, ಕೈಅಡಿಗೆ, ಅನ್ನುವಾಗ ಒಂದು ಹಪ್ಪೆಗೆ 2 ರೂಪಾಯಿ ಇಲ್ಲಿ ಖರ್ಚು ಬೀಳುತ್ತದೆ. ನಾನು ಉಳಿಸಿದ ಹಣದಿಂದ ಒಂದು ವರ್ಷ ಕಾಲ ಇಲ್ಲಿ ನೂಕಬಹುದು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಚಾ ಮತ್ತು ತಿಂಡಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ಆಯಾಸವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಗೋಪಾಲ:—ಛೇ! ಛೇ! ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ‘ಚುಯಿಂ’ ಅಂದಿತು. ನಾನು ಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮನಾದೆಲ್ಲ. ಈಗ ನನಗೆ ಊಟ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸೇರುತ್ತಿದೆ. ನಿಡ್ಲೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಬೀಳುತ್ತದೆ; ಮತ್ತೆ ಆಯಾಸ ಆಗುವುದು ಹೇಗೆ?

ಸೇಟಿಜೀ:—ನೀವು ಪತ್ರಿಕೆಯ ಉಪಸಂಪಾದಕರಾಗಿದ್ದರಿ ಅನ್ನು ತೀರಿ. ಈಗ ಅಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ?

ಗೋಪಾಲ:—ಈಗ ಇಲ್ಲ! 'ನನಗೂ ಚಾಕರಿ ಬೇಡ, ನಾಯ ಕರೂ ಥೂ ಅಂದರು' ಎಂಬಂತಾಯಿತು. ನನ್ನ ಉಪಸಂಪಾದಕೀಯ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಮುಂಬಯಿಯ ಒಬ್ಬ ಗೃಹಸ್ಥನ ಕೃತ್ರಿಮೋಪಾಯದ ಟೀಕೆ ಯನ್ನು ಬರೆದೆನು. ಆತನು ಪತ್ರಿಕೆಯ ಮ್ಹಾಲಿಕರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೆಂದು ನಾನು ತಿಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಹೊಗಳಿಕೆಯನ್ನು ಬರೆಯುವ ಬದಲಾಗಿ ತೆಗಳಿಕೆ ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಗಲಭೆಯುಂಟಾಯಿತು. ಮುಖ್ಯ ಸಂಪಾದಕರು ನನ್ನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ 'ನೀನು ತಿಳಿಗೇಡಿ! ನಿನ್ನಿಂದ ನನಗೆ ಕಷ್ಟ ಬಂತು!' ಎಂದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಅವರಿಂದ ಕಾಯಂ ರಜೆ ಪಡೆದೆ. ಹ! ಹ! ಹ! ಕಾಯಂ ರಜೆ. ಈಗ ನಾನು ಸ್ವತಂತ್ರನು. ಹೇಗೆ ಕೈಬೀಸಿ ದರೂ ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳುವವರಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಾಕ್ಷಿಯನ್ನು ವಿಕ್ರಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ನಾನು ಒಡಂಬಡಲಿಲ್ಲ! ಅಷ್ಟೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಕೆಲಸ ಹುಡುಕಿದೆ. ಪತ್ರಿ ಕೆಯ ಆಫೀಸಿನಿಂದ ಹೊರಪಟ್ಟವನೆಂದು ತಿಳಿದು ಯಾರೂ ನನ್ನನ್ನು ನೇಮಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹಳ್ಳಿಯ ದಾರಿ ಹಿಡಿದೆ. 'ಕಟ್ಟರೆ ಪಟ್ಟ ಸೇರಬೇಕು' ಎನ್ನುವ ಬದಲಾಗಿ 'ಹಳ್ಳಿ ಸೇರಬೇಕು' ಎಂದೆ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಈಗ ಜೀವನಕ್ಕೆ ದಾರಿ?

ಗೋಪಾಲ:—ಬಹಳ ಮಿತವ್ಯಯದಿಂದ ಒಂದು ವರ್ಷದ ವರೆಗೆ ಖರ್ಚಿಗೆ ನನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಹಣವಿದೆ ಎಂದೆನಲ್ಲ! ನಾನೊಂದು ಕಾದಂಬರಿ ಯನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಶಾಂತಚಿತ್ತನಾಗಿ ಅದನ್ನು ಪೂರೈಸಲಿಕ್ಕೆ ಹಳ್ಳಿಯೇ ಅನುಕೂಲ! ಕಾದಂಬರಿಯೆಂದರೆ ಬರೇ ಈಗಿನವರು ಬರೆಯುವ ಕೃತಕ ಚಿತ್ರವಲ್ಲ. ನಿಜವಾದ ಜೀವನದ ಚಿತ್ರ. ಅದನ್ನು ಬರೆಯಬೇಕಾದರೆ ಇಂಥ ನಿರ್ಜನ ಸ್ಥಳವೇ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗಿದೆ. ಈಗಿನ ಜನರ ಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿದೆ, ಒಲ್ಲಿರಾ! ಕಣ್ಣಿದ್ದು ಕುರುಡರಾಗಿ, ಕಿವಿಯಿದ್ದು ಕಿವುಡರಾಗಿ, ನಾಲಗೆಯಿದ್ದು ಮೂಕರಾಗಿ ಅವರು ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಗೊತ್ತು ಗುರಿಯಿಲ್ಲದೆ ಓಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ; ಮುಂದೆ ಕಠಿಣವಾಢ ಪ್ರಪಾತವಿದ್ದರೂ ಅವ ರಿಗೆ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಓಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಕುರಿಯು ಹಳ್ಳದ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿ

ದಂತೆ. ಆ ಮೇಲೆ ಸರ್ವನಾಶ, ಮಹಾಪ್ರಲಯ. ನಾವು ಜನ್ಮವೆತ್ತಿದ ಉದ್ದೇಶವೇನು, ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವೇನು ಎಂಬ ಕಡೆಗೆ ಅವರ ದೃಷ್ಟಿ ಪಸರಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಸೇಟೆಜೀ:—ನನ್ನ, ನಿಮ್ಮ ಗತಿಯೂ ಅದೇ ಅಲ್ಲವೇ, ಕೊನೆಗೆ ಮರಣ, ಅಲ್ಲಿ ಪರಿಸಮಾಪ್ತಿ!

ಗೋಪಾಲ:—ನಾನು ಹಾಗೆನ್ನಲಾರೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಜನ್ಮವಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ನಂಬುತ್ತೇನೆ. ಅತಿ ಅಲ್ಪ ಅಣುವಿನಿಂದ ಮನುಷ್ಯನ ವರಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಮುಂದೆಯೂ ಉತ್ಕಾಂತಿಯ ಪಥವಿದೆ. ನಮಗೆ ಮಾತ್ರ ಅದು ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಚರ್ಮದೃಷ್ಟಿಯು ಸಂಕೋಚವಾಗಿದೆ. ಮಹಾ ಪುರುಷರು ತಮ್ಮ ಜ್ಞಾನದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದಿದ್ದಾರೆ, ನಮಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ, ನಾವು ಮಾತ್ರ ಅದನ್ನು ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಕಂಡದ್ದೆ ಪ್ರಮಾಣ. ಇದನ್ನೇ ನನ್ನ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಿಸಬೇಕೆಂದಿರುವೆನು. ಓಹೋ! ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಸಮಾಪಿಸಿದೆವು. ಈಗ ನಾನು ಹೋಗಿ ಬರಲಿ?

ಸೇಟೆಜೀ:—ಛೇ! ಛೇ! ನಮ್ಮ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬನ್ನಿ. ನಮ್ಮ ರಾಧಾ ಬಾಯಿಯು ನಿಮಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಬಿಸಿ ಹಾಲನ್ನು ಕೊಡುವಳು. ಅವಳು ಆಮಂತ್ರಿಸುವಳೇ ಎಂಬ ಸಂದೇಹ ಬೇಡ. ನನ್ನ ಗೆಳೆಯರೆಂದರೆ ಅವಳಿಗೂ ಮಿತ್ರರು.

ಗೋಪಾಲ:—ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿ. ನಾನು ರಾಧಾಬಾಯಿಯನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ದೂರದಿಂದ ಕಂಡಿದ್ದೆ. ಅವಳೆಂದರೆ ಈ ಹಳ್ಳಿಯವರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಅಭಿಮಾನವಿದೆ.

ಸೇಟೆಜೀ:—‘ಆ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಲು ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷವಿದೆ. ಅವಳಲ್ಲಿ ಗುಣದಂಥೆ ಛಾವಲಾವಣ್ಯಗಳೂ ಇವೆ. ಆದರೆ ಅದು ಅವಳ ಸ್ವಗೌರವಕ್ಕೆ ಹಾನಿ ತರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಪರಿಚಯ ನಿಮಗೈ ಮಾಡಿಸುವೆನು.’

ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಇಬ್ಬರೂ ಹತ್ತಿರ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತಳ್ಳಿ ಮೊಗಸಾಲ್ಲೆ ಮೆಟ್ಟಿಲನ್ನು ಹತ್ತಿ ಬಂದರು.

೧೩ನೆ ಅಧ್ಯಾಯ

ಗೋಪಾಲನ ಮನೋಗತ

ಸೇಟಜೀಯು ಬರಲು ತಡವಾದ್ದರಿಂದ ಮೊಗಸಾಲೆಗೂ ಒಳಗೂ ಹೋಗುತ್ತ ಹಿತ್ತಿಲ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದ ಶಬ್ದವನ್ನು ಕೇಳಿ 'ತಾತಾ! ಬಂದು ಬಿಟ್ಟೆಯಾ! ಈ ಶೀತಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ವಾಯುಸೇವನೆಯು ಬಾಧಕವಾದೀತು ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದೆನಲ್ಲ!' ಎಂದು ಹೇಳುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾಧೆಯು ಮುದುಕ ನೊಂದಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಅಪರಿಚಿತ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಬರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಮಾತು ಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟು ಚಕಿತೆಯಾಗಿ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತಳು.

ಗೋಪಾಲನೂ ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಚಕಿತನಾಗಿ ದ್ದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸೇಟಜೀಯು 'ಇವಳೇ ನಮ್ಮ ರಾಧಾಬಾಯಿ! ಮಗು, ರಾಧಾ! ಈತನೊಬ್ಬ ಹೊಸ ಪರಿಚಿತನು. ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿದ್ದವನು. ಇವನ ಹೆಸರು ಗೋಪಾಲ. ಮುದುಕನಾದ ನನಗೆ ಕೈಗೊಲಿನಂತೆ ಆಧರಿಸಿ ಇಲ್ಲಿ ವರೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿದನು. ಇವನಿಗೆ ಒಳಕ್ಕೆ ಬರಲು ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಒಂದಿಷ್ಟು ಕಾಸಿದ ಹಾಲನ್ನು ಒಂದು ಲೋಟಾದಲ್ಲಿ ತಂದುಕೊಡು' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ಅವಳ ಮತ್ತು ಅವನ ಕಡೆಗೆ ಓರಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ಅವನ ಕೈಹಿಡಿದು ಒಳಕ್ಕೆ ಕರಕೊಂಡು ಬಂದನು.

ರಾಧೆಯು ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಜಮಖಾನೆಯನ್ನು ಮೊಗ ಸಾಲೆಯ ತಿಟ್ಟಿಯ ಮೇಲೆ ಹಾಸಿದಳು. ಮುದುಕನಿಗೆ ಒರಗಲಿಕ್ಕೆ ಒಂದು ಲೋಡನ್ನು ಇಟ್ಟಳು. ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಎರಡು ಲೋಟಾಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಸಿದ ಹಾಲನ್ನು ತಂದಿಟ್ಟು ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಮೈ ಒರಗಿಸಿ ನಿಂತಳು. ಅಷ್ಟ ರಲ್ಲಿ ನಾಯಿಯು ಅವಳ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿ ಬಂದು ಹಾರುತ್ತಾ ಚಿಕ್ಕ ಸ್ವರದಿಂದ ಬೊಗಗಳುತ್ತ ತಿಂಡಿಕೊಡೆನ್ನುವಂತೆ ಅಭಿನಯಿಸಿತು. 'ಸುಮ್ಮನಿರು! ರಾಜಣ್ಣ! ಸುಮ್ಮನಿರು! ಅತಿಥಿಗಳು ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ನಾಚಿಕೆಗೇಡಿಯಾಗ ಬೇಡ' ಎಂದು ಅದರ ತಲೆಯನ್ನು ಸವರುತ್ತ ನಿಂತಳು. ಅದು ಅಲ್ಲಿಂದ ಗೋಪಾ ಲನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು ಆತನ ಕಾಲುಕೈಗಳನ್ನು ಮೂಸಿ ಅವನ ಪರಿಚಯ

ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಯತ್ನಿಸಿತು. ಗೋಪಾಲನೂ ಅದನ್ನು ತಬ್ಬಿ ಅದಕ್ಕೆ ಮಮತೆ ತೋರಿಸಿದನು. ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಹಾರಿ ಜಮಖಾನೆಯ ಬಳಿ ಅದು ಕುಳಿತು ಕೊಂಡಿತು. ಅನಂತರ ರಾಧೆಯು 'ನಮ್ಮ ತಾತನು ನಿಮಗೆ ಕಡಲು ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ? ಅವರು ಸಾಯಂಕಾಲದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ವಾಯು ಸೇವನೆಗೆಂದು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಿ ಕಡಲತೆರೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಪ್ಪರಿಗೆ ತೇಲಿ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಅವರು ಕಾಯುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನೂ, ಅಲ್ಲವೇ ತಾತಾ!' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವನ ಕೈಗಳನ್ನು ಸವರುತ್ತ ಹೇಳಿದಳು.

ಗೋಪಾಲ:—'ಕಡಲು ದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಪ್ಪರಿಗೆ ತೇಲಿ ಬರುವುದುಂಟೇ, ತಾತಾ! ಎಂದಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಹಾಳುಕಥೆ! ಅದು ಶುದ್ಧ ಭ್ರಮೆ!

ಸೇಟೆಜೀ:—(ನಸುನಗುತ್ತ) - ಕೋಟ್ಯಾಧಿಪತಿ ದ್ರವ್ಯ ಸಂಗ್ರಹಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಕಾಲ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕೋಟ್ಯಾಧಿಪತಿ ಹಾಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ತಂಡತುಡವಾಗಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾದರೂ ಅವರೂಪವಾಗಿ ಸಿಗುತ್ತಾರೆ.

ಗೋಪಾಲ:—ಕೋಟ್ಯಾಧಿಪತಿ ಮಾತೆತ್ತ ಬೇಡಿ, ತಾತಾ! ಅವರ ಮಾತು ಬಂದರೆ ನನಗೆ ಮೈ ಉರಿಯುತ್ತೆ.

ಸೇಟೆಜೀ:—ಯಾರ ಮೇಲೆಯೂ ಉರಿದು ಬೀಳಬಾರದು. ಕೋಟ್ಯಾಧಿಪತಿ ಕೊಪ್ಪರಿಗೆ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತ ಸರ್ವದಂತೆ ಅದನ್ನು ಕಾಯುವುದು, ಉಸಿರು ಎಂದು ಶ್ವಾಸಬಿಡುವುದು, ಅಷ್ಟೆ ಅವರ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ. ಆ ದ್ರವ್ಯದಿಂದ ಅವರಿಗೇನೂ ಸುಖವಿಲ್ಲ. ಬಲ್ಲಿರಾ! ಅವರ ಮನೋವೃಥೆ ಅವರೇ ಬಲ್ಲರು.

ಗೋಪಾಲ:—ಅವರಿಗೆ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಸುಖವಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಅವರ ದುಷ್ಟರ್ಮದ ಫಲವೆನ್ನಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕೈದು ಮಂದಿ ಮಾತ್ರ ಕುಭೇರಪುತ್ರರಾಗಿ ಅನಾಚಾರದಿಂದ ಸರ್ವಸಂಪತ್ತಿನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಕಿತ್ತು ತಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು, ಲೋಕದ ಮೇಲೆ ತಮ್ಮ ಸತ್ತೈಯನ್ನು ಬಲಪಡಿಸುವುದು ಯಾವ ನ್ಯಾಯ? ಇತರರನ್ನು ಸುಲಿಯು

ವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಮುಟ್ಟಾಳರು ಯುಕ್ತನಡಿಸುವುದು ನನಗೆ ಒಗ್ಗುವುದಿಲ್ಲ. ನನಗೆ ದ್ರವ್ಯದಾಶೆ ಇಲ್ಲವೆಂದಿಲ್ಲ. ತಕ್ಕಮಟ್ಟಿಗೆ ತನ್ನ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಹಣ ಬೇಕು. ಆದರೆ ಅಮಿತ ಧನವಿದ್ದರೇನು? ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೇನು?

ಸೇಟಿಜೀ:—ತಕ್ಕಮುಟ್ಟಿನ ಸೌಕರ್ಯವೆಂಬುದು ಅವ್ಯಕ್ತ. ಕೆಲವರಿಗೆ ಎಷ್ಟಿದ್ದರೂ ಸಾಕೆನ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. 'ಇನ್ನು ಕೊಡೊ' ಎಂದು ಬೇಡುತ್ತಾರೆ.

ಗೋಪಾಲ:—ಹಾಗಲ್ಲ. ಇಗೊಳ್ಳಿ, ಇದೇ ಮನೆ! ಎಷ್ಟು ಚೊಕ್ಕಟವಾಗಿ ಆಯಕಟ್ಟಾಗಿ ಇದೆ! ಇಂಥ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಹಣ ಬೇಕಾದೀತು ಎನ್ನುತ್ತೀರಿ?

ರಾಘ:—ಈ ಬಡ ಗುಡಿಸಲನ್ನು ಬರೆದೆ ಕೊಂಡಾಡುವಿರಿ. ನಾವು ಬಡವರು, ತೀರಾ ಬಡವರು, ಸ್ವಾಮಿ!

ಗೋಪಾಲ:—ನನ್ನನ್ನು 'ಸ್ವಾಮಿ' ಎಂದು ಸಂಬೋಧಿಸಬೇಡಿರಿ. ನಾನೂ ಬಡವನೇ! ಬಡಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದೆನು. ವಾರಾನ್ನದಿಂದ ಪರೀಕ್ಷೆ ಪಾಸುಮಾಡಿದವನು.

ರಾಘ:—ಆದರೆ ನೀವು ಸಭ್ಯರು, ಸುಶಿಕ್ಷಿತರು ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತೀರಿ.

ಗೋಪಾಲ:—ಹೌದು ನಮ್ಮ ತಾತನಂತೆಯೇ! ಆದರೆ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶರಾಗಬೇಕೆಂದು ಕಳವಳಗೊಳ್ಳುವವರೂ ಅಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಪೇಚಾಡುವವರೂ ಅಲ್ಲ. ದೇವರು ಕೊಟ್ಟದರಲ್ಲಿಯೆ ತೃಪ್ತಿಹೊಂದುವರು. ಅಲ್ಲವೇ ತಾತಾ!

ಸೇಟಿಜೀ:—ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿಜ ನಿಮ್ಮ ಮಾತು! ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಸಂಪೂರ್ಣ ಪರಿಚಯವನ್ನು ನಮ್ಮ ರಾಧಾಬಾಯಿಗೆ ಮಾಡಿಸಿಕೊಡಿರಿ.

ಗೋಪಾಲ:—'ಅದೇನೂ ವಿಚಿತ್ರವಲ್ಲ, ಎರಡೇ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಗಿಯುತ್ತದೆ' ಎಂದು ತನ್ನ ಸಮಾಜಾರ ಹೇಳಿಕೊಡಗಿ 'ನನ್ನಲ್ಲಿ ಮುಚ್ಚುವುದಿಲ್ಲ. ಗುಟ್ಟು ಅಡಗಿಸಿ ಉಪಯೋಗವೇನು, ಅಲ್ಲವೇ ತಾತಾ!' ಎಂದನು.

ಸೇಟಿಜಿಯು ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ತನ್ನ ಮೋರೆಯ ಬೆವರನ್ನು ಉಜ್ಜುವವನಂತೆ ನಟಿಸಿ 'ಹೌದು ಹೌದು! ಮುಚ್ಚುಮರೆ ಯಾರಿಗೂ ಸಲ್ಲದು' ಎಂದನು.

ಗೋಪಾಲ:—'ತನ್ನ ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮರೆ ಮಾಡುವುದು ಅಥವಾ ಕೆಲಸ. ಒಬ್ಬನು ಲಕ್ಷಾಧಿಪತಿಯಾಗಲಿ, ಭಿಕ್ಷಾಧಿಪತಿಯಾಗಲಿ, ಆಸ್ತಿಕನಾಗಲಿ, ನಾಸ್ತಿಕನಾಗಲಿ, ಸಜ್ಜನನಾಗಲಿ, ದುರ್ಜನನಾಗಲಿ, ಅವನ ಸ್ವಭಾವ-ನಡತೆಗಳನ್ನು ಮರೆಪಡಿಸುವುದು ಅನ್ಯಾಯ. ಲಕ್ಷಾಧಿಪತಿಯು ಭಿಕ್ಷುವಂತೆ ವರ್ತಿಸಿದರೆ ಅದು ಮರೆಮೋಸವಲ್ಲವೇ?' ಈ ಮಾತುಗಳು ಅವನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೊರಡುವಾಗ ಸೇಟಿಜಿಯು ಅವನನ್ನು ಎವೆಇಕ್ಕದೆ ಕಣ್ಣುರಳಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಮೇಲೆ 'ಲಕ್ಷಾಧಿಪತಿಯು ದರಿದ್ರ ನಾರಾಯಣನ ಸೋಗನ್ನು ಹಾಕಿದ್ದು ಎಲ್ಲಾದರೂ ನೋಡಿದ್ದೀರಾ?' ಎಂದು ಸೇಟಿಜಿಯು ಕೇಳಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಗೋಪಾಲನು 'ಇಲ್ಲ, ನಾನೆಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಗುಪ್ತವೇಶ ಧರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವೇ ಇಲ್ಲ. ವರ್ತಮಾನಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವರ ಶ್ಲಾಘನೆ, ಅವರ ಚಿತ್ರಗಳು ಬಿಡದೆ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಅವರನ್ನು ಯಾರೂ ಫಕ್ಕನೆ ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಎಂಥ ಭಯಂಕರ ಚಿತ್ರಗಳು! ಪ್ರಕೃತಿಯು ಕೂಡಾ ಅವರಿಗೆ 'ನಿಮಗೆ ರೂಪಿಲ್ಲದಿದ್ದರೇನು ಧನವೇ ನಿಮಗೆ ರೂಪು' ಎಂದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನಾನೊಬ್ಬ ಕೋಟ್ಯಾಧಿಪತಿಯನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದೆ. ಎಳೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಗುಮ್ಮನೆಂದು ಅವನನ್ನು ತೋರಿಸಬಹುದು.'

ಸೇಟಿಜೀ:—ಯಾರದು? ಅವರ ಹೆಸರೇನು?

ರಾಧೆ:—ಅವನು ಈಗ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ. ವಿಲಾಯತಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಹೆಸರನ್ನು ಈಗ ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸಲಾರೆ.

ಅಪ್ಪರಲ್ಲಿ ನಾಯಿಯು ತನಗೂ ಹಾಲಿನ ಸೇವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ರಾಧೆಯನ್ನು ಕಾಡಿತು. 'ಓಹೊ! ನಮ್ಮ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಮರೆತೆ' ಎಂದು ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಹಾಲನ್ನು ತಂದಿಟ್ಟು ಹೊಸ್ತಿಲ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ರಾಧೆಯು ತಕ್ಷಣ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡಳು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಎಂತಹ ಶುಭ್ರವಾದ ಬೆಳದಿಂಗಳು! ಈ ಶರತ್ಕಾಲದ ಬೆಳದಿಂಗಳಲ್ಲಿ ತಂಪು ಇದೆ. ಸುಖಗೋಷ್ಠಿಗೆ ಅನುಕೂಲ!

ಗೋಪಾಲ:—ಹೌದು! ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಇರುವಾಗ ಇಂಥ ಬೆಳದಿಂಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ತನ್ನ ತೊಡೆಗಳ ಮೇಲೆ ಏರಿಸಿ ಪುರಾಣಕಥೆಗಳನ್ನು ಅಂದವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ್ನು ಚಿಕ್ಕಮಕ್ಕಳಿಗೋಸ್ಕರ ಬರೆಯಬೇಕೆಂದು ತುಂಬಾ ಆಸೆಯಿದೆ.

ರಾಧೆ:—ಈಗ ಅದನ್ನೆ ಬರೆಯುತ್ತೀರಾ?

ಗೋಪಾಲ:—ಈಗ ಜೀವನದ ಚಿತ್ರವನ್ನೆ ಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಅದರಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆ ಪುರಾಣಕಥೆ ಬೇರೆಯೊಂದಿಲ್ಲ.

ರಾಧೆ:—ಅದನ್ನೆ ಹೇಳಬಹುದಲ್ಲ! ನಾನೂ ತಾತನೂ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಂತೆ ಕಿವಿಗಳನ್ನು ನಿಗುರಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಅಲ್ಲವೇ ತಾತಾ!

ಗೋಪಾಲ:—ನಿಮಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ವಿಳಂಬವಾಗುತ್ತದೇನೋ ನನ್ನ ಒಣಹರಟೆಗಳಿಂದ.

ರಾಧೆ:—ಛಿ! ಛಿ! ಹಾಗೆನ್ನಬೇಡಿರಿ. ನಾವು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಊಟ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಬರೆ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಹಾಲು ಕುಡಿದು ನಿದ್ರೆ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ನಿಮ್ಮ ಕಥೆಯು ವಿಚಿತ್ರದ್ದಿರಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಕುತೂಹಲವಿದೆ, ಅಲ್ಲವೇ ತಾತಾ!

ಸೇಟಿಜಿಯು ಅವಳ ಕಾತರಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ನಸುನಗುತ್ತ ತಲೆದೂಗಿದನು. ಗೋಪಾಲನು 'ನನಗೂ ಈಗ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿಂದ ಒಂಟಿಯಾಗಿದ್ದು ತುಸು ಬೇಸರ ಹಿಡಿದಿದೆ. ಮನುಷ್ಯನು—ಅಷ್ಟೇಕೆ—ಪಶು ಪ್ರಾಣಿಗಳು, ಹಕ್ಕಿಗಳು ಕೂಡಾ ತಮ್ಮ ಗುಂಪಿನಿಂದ ಬೇರೆಯಾದೊಡನೆ ಕೂಗಿ ಕರೆಯುತ್ತವೆ. ಹಗಲಲ್ಲಿ ಕಾಣಸಿಗದ ಗೂಬೆ ಕೂಡಾ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಘೂಂಕರಿಸಿ ತನ್ನ ಗೆಲೆಯರನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತದೆ.

ರಾಧೆ:—ಗೂಬೆ ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಹಾಗೆ ಕೂಗುತ್ತದಲ್ಲವೆ?

ಗೋಪಾಲ:—ನಾನೂ ಹಾಗೆಯೇ ಹಸಿವೆಯಿಂದ ಕೂಗಿದ ಕಾಲ ಒಂದಿತ್ತು. ಆದರೆ ನನ್ನ ಅಭ್ಯಾಸಬಲದಿಂದ ಅದರ ತೀಕ್ಷ್ಣತೆಯನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿದೆನು. ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾದುದು ನನ್ನ ಪೂರ್ವಪುಣ್ಯದ ಬಲದಿಂದ.

ಸೇಟೆಜೀ:—ಅದು ಪೂರ್ವಪುಣ್ಯದ ಬಲವೆನ್ನುತ್ತೀರಾ?

ಗೋಪಾಲ:—ಹೌದು! ನಾನು ಇಷ್ಟರವರೆಗೂ ಹೊಟ್ಟೆ ಉಬ್ಬರಿಸುವಂತೆ ತಿನ್ನುವ ರೋಗಕ್ಕೆ ಆಹುತಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದರಿಂದ ಡಾಕ್ಟರರ ಅಂಕೆಯಲ್ಲಿ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಜಠರಾग्ನಿಗೆ ತಿಂದದ್ದನ್ನು ಅರಗಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಏನೂ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆಹಾರ ಬೇಕು ಎನಿಸುತ್ತದಲ್ಲದೆ ಬೇಡವೆಂದು ಓಕರಿಸುವ ಅಡಚಣೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ರೋಗರುಜಿನಗಳಿಲ್ಲದೆ ಉಕ್ಕಿನ ಗಟ್ಟಿಯಂತೆ ಇದ್ದೇನೆ. ವ್ಯಾಯಾಮಬಲದಿಂದ ಮಾಂಸಖಂಡಗಳು ಮಾತ್ರ ಬಲಿತುಕೊಂಡಿವೆ.

ಸೇಟೆಜೀ:—ನೀವು ನಿಚಿತ್ರಮೂರ್ತಿಯೆನ್ನಬೇಕು!

ಗೋಪಾಲ:—ನಮ್ಮ ಜಾತಿಯವರೆಲ್ಲ ಹೀಗೆಯೇ. ಗುರ್ಜರ ಮತ್ತು ಮಾರವಾಡಿಗಳಂತೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬೊಜ್ಜು ಬೆಳೆಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ನಾವು ಮಿತಾಹಾರಿಗಳು, ಕಾಯಕಷ್ಟ ಮಾಡುವವರು. 'ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋ ಭೋಜನಪ್ರಿಯಃ' ಎಂಬ ಮಾತು ನಮ್ಮವರಿಗೋಸ್ಕರ ಮಾಡಿದ್ದಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ನಾವು ದೀರ್ಘಕಾಲ ಬಾಳುತ್ತೇವೆ. ನನ್ನ ಬರೆ ಹತ್ತು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯದಿಂದಲೆ ನಾನು ಕಾಯಕಷ್ಟ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೆ—ಆ ಮಹಾಸಾಧ್ವಿಮಣಿಯಾದ ನಮ್ಮ ತಾಯಿಯು ಸ್ವರ್ಗವಾಸಿಯಾದೊಡನೆ—ನನ್ನ ಹಳ್ಳಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದೊಂದಿಗೆ ನಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ಅಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದು, ಕಟ್ಟಿಗೆ ಒಡೆಯುವುದು ಇತ್ಯಾದಿ ಕೆಲಸಗಳು ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದುವು. ಅದಲ್ಲದೆ ಪೌರೋಹಿತದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಅಕ್ಕಿ, ತೆಂಗಿನಕಾಯಿ, ದಾನದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಾನೇ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ತರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಕಷ್ಟದಿಂದ ನನ್ನ ಜೀವನವನ್ನು ಸಾಗಿಸುವಾಗ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯೂ ಬಿದ್ದುಹೋದರು. ಆ ಮೇಲೆ ನಾನು ಪೂನೆಗೆ ಬಂದು ವಾರಾನ್ಸಿನಿಂದಲೇ ಎಮ್. ಎ. ವರೆಗೆ ಕಲಿತೆನು. ಬೀದಿ ದೀಪಗಳ ಬೆಳ

ಕೆಗೆ ವಾರ ಓದುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಸೂರ್ಯನ ಬೆಳಕನ್ನು ಒಂದಿಷ್ಟಾದರೂ ನಷ್ಟ ಮಾಡದೆ ಪಾಠವ್ಯವಚನಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ವಿವಿಧ ಆಟಗಳಲ್ಲಿ — ಹಣ ಖರ್ಚಿಲ್ಲದ ಆಟಗಳಲ್ಲಿ — ನಾನು ಜಾಣನಾಗಿದ್ದೆ. ನನ್ನ 'ಪ್ರೊಫೆ ಸರರಿಗೆ' ನನ್ನ ಮೇಲೆ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿ. ಆಗಿನಿಂದಲೂ ನನ್ನಲ್ಲಿ ದೇವರು ವಿಚಿತ್ರವಾದೊಂದು ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ, 'ನಾನು ಬರೇ ಗಂಟೆ ಕಾಯುವ ಹುಡುಗನಾಗಲಾರೆ' ಎಂದು ನನಗೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಇದು ನನ್ನ ಹೆಮ್ಮೆಯ ಮಾತಿರಬಹುದು. ಆಗಿನಿಂದಲೂ ಒಬ್ಬನು ನನಗೆ ಒಂದು ದವಡೆ ಮೇಲೆ ಹೊಡೆದರೆ ಆತನ ಎರಡು ದವಡೆಗಳನ್ನು ಮುರಿದು ಬಡ್ಡಿ ಸಮೇತ ಸಾಲ ಸಲ್ಲಿಸುವೆನು ಎಂಬಂತೆ ನನ್ನ ಮತ. ವೋಸ, ವಂಚನೆ, ಇಬ್ಬಾಯಿ, ಪಿಸುಣ ಇವುಗಳಿಗೆಲ್ಲ ನನ್ನ ತಿರಸ್ಕಾರವಿತ್ತು. ಇದೇ ನನ್ನ ದುರದೃಷ್ಟ!—

ಸೇಟೆಜೀ:— ಏಕೆ ದುರದೃಷ್ಟವೆನ್ನುತ್ತೀರಿ?

ಗೋಸಾಲ:— ದುರದೃಷ್ಟವಲ್ಲವೆ ಮತ್ತೆ! ನಿಮಗೆ ಲೋಕಾನು ಭವವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ನಾವು ಸುಖವಾಗಿ ಉಂಡುತೆಂದು ಬಾಳಬೇಕಾದರೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ದುರುಳರಾದವರೂ ದುರ್ವರ್ತನೆಯವರೂ ಆದ ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶರ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕು ಅವರ ಗುಟ್ಟನ್ನೆಲ್ಲ ಅರಿದು ಅವರು ಸಂಪೂರ್ಣ ನಮ್ಮ ಅಧೀನರಾಗುವ ವರೆಗೆ— ನಮ್ಮ ಕೈವರ್ತಿಗಳಾಗುವ ವರೆಗೆ ಅವರು ಅಂದದಕ್ಕೆ ತಲೆ ಅಲ್ಲಾಡಿಸಬೇಕು, ಅವರ ತಾಳಕ್ಕೆ ಕುಣಿಯಬೇಕು. ಆ ಮೇಲೆ ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿದ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಮಂಗಳಗಳನ್ನು ಕುಣಿಸಿದಂತೆ ಅವರನ್ನು ಕುಣಿಸಬಹುದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವರ ಗುಟ್ಟನ್ನೆಲ್ಲ ಬಯಲಿಗೆ ತರುವೆವೆಂದು ಅವರು ಹೆದರುತ್ತಾರೆ.

ರಾಘ:— ಅವರು ಅಂಥ ಅಧಮರೆಂದು ನಾನು ಒಪ್ಪಲಾರೆ.

ಗೋಸಾಲ:— ನೀವು ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೂ ಬಾಧಕವಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವರು ನಿಮ್ಮ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ಬೀಳರು. ಈಗ ನನ್ನ ಮುಂದೆಯೂ ಸುಳಿಯಲಾರರು. ನಾನು ಅವರ ನಿವಾಸಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದೂರವಿದ್ದೇನೆ.

ಕಳೆದ ವರ್ಷ ನಾನು ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರು ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶರನ್ನು ನನ್ನ ಅಂಗೈಯೊಳಗೆ ತಂದಿದ್ದೆ. ಕಡೆಗೆ ಅವರ ಗುಲಾಮತನದಿಂದ ನನ್ನ ಸುಖಾಕಾಂಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸಲು ಉದ್ಯುಕ್ತನಾದುದಕ್ಕೆ ನನಗೇ ವ್ಯಸನವಾಯಿತು. ಅವರ ಸಂಸರ್ಗವನ್ನು ಕಡಿದು ಬಿಟ್ಟು ನನ್ನ ನೌಕೆಯನ್ನು ಹಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಲಂಗರು ಎತ್ತಿ ದೂರಕ್ಕೆ ನಡೆಸಿದೆ.

ರಾಥೆ:—ಎಲ್ಲಿ! ದಡದಿಂದ ದೂಡಿಬಿಟ್ಟು ಅಗಾಧವಾದ ಕಡಲಿಗೋ?

ಗೋಪಾಲ:—ಹೌದು, ಅಗಾಧವಾದ ಕಡಲಿಗೆ! ಮೊದಮೊದಲು ಕಡಲಿನ ತುಘಾನು ನನ್ನ ಶಕ್ತಿಗೆ ಮೀರಿದ್ದಾಗಿ ಕಂಡಿತು. ನನ್ನ ನೌಕೆಯು ತುಮುರುತುಮುರಾಗಿ ಒಡದುದೋಗುವುದೋ ಎಂದು ಸಂದೇಹವುಂಟಾಯಿತು. ಆದರೆ ಈ ಅಲೆಗಳ ಮೇಲೆ ತೇಲುವಾಗ ಆಗುವ ಅಂದೋಲನವು ಅಭ್ಯಾಸಬಲದಿಂದ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಸಂತೋಷವನ್ನೇ ಉಂಟುಮಾಡಿತು. ಈ ನನ್ನ ಜೀವನದ ಒಣಹರಟೆಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಬೇಸರಬರುವುದಾದರೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ನಿಲ್ಲಿಸುವೆನು.

ರಾಥೆ:—ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ! ನಿಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕ ನೌಕೆಯು ಈ ಸಂಸಾರಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟ ಕಷ್ಟಸಂಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಕೇಳಲು ನಮಗೆ ತುಂಬಾ ಕಾಂಕ್ಷೆಯಿದೆ. ನೀವು ಬಲು ಧೀರರಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಗೋಪಾಲ:—ಹಾಗೆಂದೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಮಾಡಬೇಡಿ. ಒಂದೊಂದು ಸಲ ನಾನು ಬಲು ಭೀರುವಾಗಿದ್ದೇನೆ.

ರಾಥೆ:—ಅಂಥ ಸಂದರ್ಭಗಳಾವುವು?

ಗೋಪಾಲ:—ನಗಬೇಡಿರಿ. ಸ್ತ್ರೀಯರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಭೀರು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಚೋದ್ಯವೆಂದರೆ ಅದೀಗ! ಬಲು ಚೋದ್ಯ.

ಗೋಪಾಲ:—ಹೆಂಗಸರ ಎದುರಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಲಜ್ಜಾಸ್ಥಿತನೆಂದಲ್ಲ! ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಕುರಿತು 'ಹೀಗೆ ಹೀಗೆ ಇರಬೇಕು' ಎಂದು ಒಂದು ಚಿತ್ರವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಆ ಧೈಯಕ್ಕೆ ನಾನು ಕಾಣುವ

ಸ್ತ್ರೀಯರು ಸವಿಾಪಿಸುವರೊ ಇಲ್ಲವೊ, ಅಂಥ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಧೈಯಕ್ಕೆ ನಾನು ಸವಿಾಪಿಸುವೆನೊ ಇಲ್ಲವೊ ಎಂಬದು ನನ್ನ ಸಂದೇಹ. ಇಲ್ಲಿ ಇದು ಆತ್ಮಶ್ಲಾಘನೆಯ ಮಾತಾಗುತ್ತದೆ. ಸ್ವಾಭಿಮಾನವೇ ಇತರರ ಮೇಲಣ ಭಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವು. ನಾನೊಮ್ಮೆ ದೊಡ್ಡ ಧೈಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಕಾಲು ಜಾರಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದೇನೆ.

ರಾಘವ: — ಧೈಯವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿ ಕಾಲು ಜಾರಿದಿರಾ!

ಗೋಪಾಲ:—ಅದು ಹೇಗೆಂದು ಮತ್ತೆ ಹೇಳುವೆ. ನಾನು ಎಮ್. ಎ. ಪಾಸು ಮಾಡಿದೊಡನೆ ನನ್ನ ಪ್ರೊಫೆಸರರ ಶಿಫಾರಸು ಪತ್ರದ ಆಧಾರ ದಿಂದ ಮುಂಬಯಿಯ ಒಂದು ಪತ್ರಿಕೆಯ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ಉಪಸಂಪಾದಕನ ಕೆಲಸವು ದೊರೆಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಸಮಾಜಸ್ಥಂಬಗಳಾಗಿರುವ ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರ ಚಲನವಲನಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿ ಬರೆಯುವುದು ನನ್ನ ಉದ್ಯೋಗವಾಗಿತ್ತು. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾನು ಆಗಾಗ ಪೂನಾವಟ್ಟಣಕ್ಕೂ ಹೋಗುವ ಸಂದರ್ಭ ವಿತ್ತು. ಆಗ ಡೆಕ್ಕನ್ ಕೊಲೆಜಿನಲ್ಲಿ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ತರುಣಿಯ ಪರಿಚಯ ನನಗಾಯಿತು. ಈ ಪರಿಚಯವು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಪ್ರಣಯದ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಬಿತ್ತಿತು. ಅವಳಿಗೂ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಣಯವು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ನಾನು ನಂಬಿದೆನು. 'ಪಾರ್ಕಿ'ನಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ ನಾವು ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಭೇಟಿ ಯಾಗುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಒಂದು ದಿನ ಅವಳನ್ನು ನಾನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತೇನೆಂದು ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟು ಹೇಳಿದೆನು. ಅವಳು ನಕ್ಕಳು. 'ನನಗೆ ಪ್ರಣಯದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸವೇ ಇಲ್ಲ' ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. 'ಹಾಗಾದರೆ ನಿನ್ನ ವಿಶ್ವಾಸವು ಯಾವುದರಲ್ಲಿ?' ಎಂದೆ. 'ಧನಿಕನೊಬ್ಬನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಿ ಕೈಬೀಸಿ ಹಣ ವೆಚ್ಚಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ' ಎಂದಳು. 'ಹಾಗಾದರೆ ವಿಮಲೆ, ನಾನು ಈಗ ಬಡವನು. ಮುಂದೆ ಶ್ರೀಮಂತನಾಗಲೂ ಬಹುದು. ಪ್ರಖ್ಯಾತನಾಗಲೂ ಬಹುದು. ಆ ವರೆಗೆ ಕಾಯಲು ನೀನು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲವೇ?' 'ಛ! ಅಂಥ ಕನಸಿನ ಗಂಟನ್ನು ಕಾಯುವುದೆಂದರೆ 'ಒೂರುಗದ ಮರ ಗಿಣಿ ಕಾದ ಹಾಗೆ.' ಅಷ್ಟು ತಾಳ್ಮೆ ನನ್ನಲ್ಲಿಲ್ಲ. ರಜಾದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮುಂಬಯಿಗೆ ಬರಬೇಕು, ನನಗೊಬ್ಬ ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶನನ್ನು ವರನಾಗಿ ಆಯ್ಕೆದ್ದಾರೆಂದು ನನ್ನ ತಾಯಿಯ ಕಾಗದ ಬಂದಿದೆ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ನಿನ್ನ ಪ್ರಣಯಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರಳಾದವಳು ವಿಮಲೆ ಎಂದೆಯಾ? ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವ ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶನು ಯಾರು?

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಸೇಟಿಜಿಯು ಕೇಳುವಾಗ ಚಂದ್ರಪ್ರಕಾಶವು ಮೂನರ ಮೋರೆಗಳ ಮೇಲೆಯೂ ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗ ಚಕಿತಳಾಗಿ ಕಣ್ಣರಳಿಸಿ ಕಥೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಮೋರೆ ರಾಧೆಯದು, ತನ್ನ ಹಳೆ ನಿರಾಲೆಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವ ತನಕದಲ್ಲಿ ರಕ್ತಭಾಯೆಯು ಆವರಿಸಿ ಕೆಂಪಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ಮೋರೆಯು ಗೋಪಾಲನದು, ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಲಿ ದುಃಖವಾಗಲಿ ತೋರಿಸದೆ ಶಾಂತ ಮತ್ತು ಗಂಭೀರ ಭಾವದಿಂದ ಇರುವ ಮೋರೆ ಸೇಟಿಜಿಯದು. ಅವನಿಗೆ ಆ ಕನ್ನಿಕೆ ಯಾರೆಂದು ಸಂದೇಹ ಬಂದಿದ್ದರೂ ಈ ನೂತನ ಸಮಾಚಾರದಲ್ಲಿ ವಿಮಲೆಯ ಗುಣಕಥನವನ್ನು ಕೇಳುವಾಗ ಅವನ ಅಂತರ್ಯದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಹೊರಗೆ ತೋರ್ಪಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಗೋಪಾಲನು ಮುಂದೆ ರಿಸಿದನು:—

‘ಆಗ ಆ ವಿಮಲೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದಳು:—‘ನನ್ನ ತಂದೆಯು ನನ್ನ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿಯೆ ತನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವವನ್ನು ದುಂದುವೆಚ್ಚದಿಂದ ಕಳೆಕೊಂಡು ಮಡಿದು ಹೋದನು. ನನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನೂ ನನ್ನನ್ನೂ ಒಬ್ಬ ಸೇಟಿಜಿಯು ತಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಂದಿರಿಸಿ ಸಾಕುತ್ತಾನೆ. ಆತನೇ ನನ್ನ ವಿದ್ಯೆಯ ಖರ್ಚು ಸ್ವಲ್ಪ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಈ ರಜೆಯಲ್ಲಿ ಆತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ನನಗೆ ವಿವಾಹವಂತೆ. ಅವನು ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶನು, ಗಿರಣಿಯ ಮ್ಮಾಲಿಕನು. ಆತನಿಗೇ ನಾನು ಬಲೆ ಬೀಸಿದ್ದೆ. ಆತನೇ ನನ್ನ ಕೈಸೇರುವಾಗ, ನಿನಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಪ್ರಖ್ಯಾತಿ ಬಂದೀತು ಎಂದು ಕಾಯುವುದು ಮೂರ್ಖತನ ವಲ್ಲವೇ! ಪ್ರಖ್ಯಾತಿ ಬಂದರೆ ಹಣಬರುತ್ತದೆಯೇ? ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಪುರುಷರು ಯಾವಾಗಲೂ ಬಡವರಲ್ಲವೇ?’ ಎಂದಳು.

‘ಆಗ ‘ಅಂಥ ನರೆತ ಕೂದಲಿನ, ಕಡ್ಡಿಯಂತೆ ಒಣಗಿದ ಜಬ್ಬನನ್ನು ಕೈಹಿಡಿಯುವುದು ನ್ಯಾಯವೇ! ಆತನಿಗೆ ನಿನ್ನ ಅಜ್ಜನ ಪ್ರಾಯವಾದೀತಲ್ಲ!’ ಎಂದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಅವಳು ‘ಹಣ ಕಂಡರೆ ಹಣ ಬಾಯಿ ಬಿಡುತ್ತದಂತೆ! ಅವನ ಬೊಕ್ಕಸದ ಬೀಗದ ಕೈ ನನ್ನ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಜಾರಿಬೀಳುವಾಗ ಅದನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳದೆ ಪಿಕ್ಕಿಮಿಕ್ಕಿ ನೋಡಬೇಕೆ?’ ಎಂದಳು.’

ಸೇಟೆಜೀ:—ಆ ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶನು ನರೆತ ಕೂದಲಿನ, ಕಡ್ಡಿಯಂತೆ
ಒಣಗಿದ ಜಬ್ಬನು ಎಂದು ಹೇಗೆ ತಿಳಿದಿರಿ?

ಗೋಪಾಲ:—ಅವನು ಹಾಗೇ ಇದ್ದಿರಬೇಕು ಅಲ್ಲವೇ?

ಸೇಟೆಜೀ:—ಉಪಾಯದಿಂದ ಬೀಸಿದ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಬಿದ್ದನು
ಎನ್ನುವಾಗ ನಿಮಗೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಕನಿಕರಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲವೇ?

ಗೋಪಾಲ:—ಸರ್ವಥಾ ಇಲ್ಲ. ಅಷ್ಟು ದ್ರವ್ಯಸಂಗ್ರಹ ಮಾಡುವ
ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದ್ದವನಿಗೆ ಆ ಬಲೆಯನ್ನು ಕಡಿದು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಿ
ಲ್ಲವೇ? ಚಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಮಲಗಲಿಕ್ಕೆ ತಯಾರಾದವನಿಗೆ ವಿವಾಹವಾದರೆ
ಅವಳು ಬೇಗನೆ ಮುಂಡೆಯಾಗುವಳಲ್ಲವೇ?

ಸೇಟೆಜೀ:—ಹೌದು. ಆದರೆ ಆ ಕನ್ನಿಕೆ ಲಗ್ನಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು
ಅವನನ್ನಲ್ಲ, ಅವನ ಧನವನ್ನು. ಹಾಗೆ ಧನ ಅವಳ ಕೈಸೇರುವಾಗ ಅವಳ
ಮೇಲೆ ಕನಿಕರವೇಕೆ?

ಗೋಪಾಲ:—ನೀವೇನೂ ಹೇಳಿ. ಆ ಮುದುಕನ ಅತ್ಯಾಶೆಗೆ
ಹದವಿಲ್ಲವಾದರೆ ಅವನು ಧೂರ್ತನೇ ಸರಿ.

ಸೇಟೆಜೀ:—‘ಕೊನೆಗೆ ಆ ಮುದುವೆಯಾಯಿತೆ?’ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯಿಂದ
ಗೋಪಾಲನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಅಕಲವಿಕಲವುಂಟಾಯಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ
ಸಮಯ ಯೋಚಿಸಿ:—

ಗೋಪಾಲ:—ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ. ಆ ವಿವಾಹ ಜರಗಿದ್ದರೆ ಒಂದು
ವಾರದ ವರೆಗೆ ದೈನಿಕ ಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅದರ ವಿಶಿಷ್ಟ ವರ್ಣನೆಯೇ ಬರು
ತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಆತನು ವಿಲಾಸಾತ್ಮಿಗೊ ಎಲ್ಲಿಗೊ ಗುಪ್ತ
ವಾಗಿ ಹೋಗಿರುವಂತೆ, ತನ್ನ ಜರ್ಝರವಾದ ದೇಹವನ್ನು ಬಲವಡಿಸಿ
ಬರುವುದಕ್ಕೊ ಏನೋ?

ಸೇಟೆಜೀ:—ಹಾಗಾದರೆ ನಿಮಗೆ ಅವನ ಹೆಸರು ಗೊತ್ತಿರಬೇಕು.

ಗೋಪಾಲ:—ಹೌದು ಹೌದು! ಅವನ ಹೆಸರು ಕೇಳದವರು
ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಜಗಜೀವನದಾಸ ಸೇಟ್. ಅವನಿಗೆ ಗಿರಣಿಗಳ ರಾಜ
ನೆಂದೂ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು ಜೀವನದಾಸ; ಅವನು ಜಗ

ಜೀವನದಾಸ; ನಿಮ್ಮೊಳಗೆ ಅಷ್ಟೆ ಭೇದ. ಆ ಜಗಜೀವನದಾಸನಿಗಿಂತ ನಮಗೆ ಈ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜೀವನದಾಸನ ಪರಿಚಯವೇ ಸಾಕು.

ಸೇಟಿಜೀ:—(ನಸುನಗುತ್ತ) ಹಾಗಾದರೆ ಆ ಮುದಿ ಜಬ್ಬನನ್ನು ನೀವು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡಿಲ್ಲ!

ಗೋಪಾಲ:—ಈಗ ಕಾಣುವ ತವಕವೂ ಇಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆ ನನ್ನ ಕೀರ್ತಿ ಬೆಳಕಿಗೆ ಬರಲಿ—ಬೆಳಕಿಗೆ ಬರುವುದು ಖಂಡಿತ—ಆ ಮೇಲೆ ಆ ದಂಪತಿಗಳ ಭೇಟಿ ಮಾಡಲಿರುವೆನು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಅದರಿಂದ ಆ ವಿಮಲೆಯ ಮನಸ್ಸು—ನೀವು ಅವಳ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದಾದರೆ—ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕದಡಲಾರದು. ಅವಳಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಗೌರವ ಹುಟ್ಟಬೇಕಾದರೆ ಅವಳ ಗಂಡನ ಇಮ್ಮಡಿ ಅಥವಾ ಮುಮ್ಮಡಿ ಐಶ್ವರ್ಯ ನಿಮ್ಮ ಕೈಸೇರಬೇಕು. ಈ ಸಮಾಜಸ್ಥಂಬ ಗಳಾದವರ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಯನ್ನು ನಮ್ಮಂಥ ಬಡವರು ಬರೇ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಓದಿಯೇ ಗೊತ್ತುಹಚ್ಚಬೇಕಲ್ಲವೇ?

ಗೋಪಾಲ:—ಹೌದು ಹೌದು! ಹೀಗಾಗಿ ಅನೇಕ ಸಲ ಈ ಬಡ ಜನರು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿಯ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ನಂಬಿ ಮೋಸಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವರ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಕನಿಕರ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ವಿಚಾರಶೀಲರು ಬಡವರಾದರೂ ಹಾಗೆ ಮೋಸ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿಯ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ತೀರಾ ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ನೀವೆ ಹೇಳಿದ ಕನ್ನಿಕೆಯ—

ಗೋಪಾಲ:—ಹೌದು ಹೌದು! ಅವಳು ಡಂಭಾಚಾರದ ಸಂತೆ ಯಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟ ಗೊಂಬೆಯೆಂದು ನನಗೆ ಮೊದಲು ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಅಂಥವಳನ್ನು ಕೈಹಿಡಿಯದೇ ಇದ್ದುದು ನಿಮ್ಮ ಪೂರ್ವ ಪುಣ್ಯವೆನ್ನಿ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ನೀವು ಜನ್ಮಾಂತ್ಯದ ವರೆಗೆ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಬೇಕಿತ್ತಲ್ಲ!

ಗೋಪಾಲ:—ಅದು ಸರಿ! ದೊಡ್ಡ ಧೈಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವ ನನಗೆ ಕೊರಳಿಗೆ ಅವಳು ಒಂದು ದಿಡ್ಡಗುವ ಬದಲಾಗಿ ಈಗ ನನ್ನ ಅಬಾಧಿತ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವೇ ನನಗೆ ದೊಡ್ಡದು, ಅದು ಪ್ರೇಮಕ್ಕಿಂತಲೂ ದೊಡ್ಡದು.

ಸೇಟೆಜೀ:—‘ಛೇ! ಛೇ! ಹಾಗೆನ್ನಬೇಡಿ. ಪ್ರೇಮಕ್ಕಿಂತಲೂ ದೊಡ್ಡದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ.’ ಎಂದು ರಾಧೆಯ ಕಡೆಗೆ ಆರ್ತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದನು. ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನ ವ್ಯಥೆಯು ಅವಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನ ಲೋಡನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವ ನೆವದಿಂದ ಅವನ ಸವಿಾಪಕ್ಕೆ ಬಂದು ಬೆನ್ನು ಭುಜಗಳನ್ನು ಸವರುತ್ತ ‘ತಾತಾ! ನೀನು ಪ್ರೇಮಾಕಾಂಕ್ಷಿಯಾಗಿದ್ದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಚಿಕ್ಕ ಮಗುವನ್ನು ಮುದ್ದಾಡಿಸಿದಂತೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಮುದ್ದಾಡಿಸುವವರಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೊರಗುತ್ತಿ!’

ಗೋಪಾಲ:—ನನ್ನ ಆರೈಕೆ ಯಾರೂ ನೋಡಿದ್ದೂ ಇಲ್ಲ, ನನ್ನನ್ನು ತಾಯಿ ಮಡಿದನಂತರ ಮುದ್ದಾಡಿಸಿದವರೂ ಇಲ್ಲ.

ಸೇಟೆಜೀ:—ನಿಮಗೊಂದು ಅನುಕೂಲವಾದ ಹೆಂಡತಿ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ—

ಗೋಪಾಲ:—ಹೆಂಡತಿ ಇದ್ದವರ ವೈಭವವನ್ನು ನಾನು ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಪೂನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಅದನ್ನು ಸ್ಮರಣೆಮಾಡಿದಾಗ ನನಗೆ ವಿವಾಹದ ಕೋಟಲೆಯೇ ಬೇಡ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ರಾಧೆ:—ನನ್ನ ಮತವೂ ಅದೇ. ನನಗೆ ನನ್ನ 12 ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ವಿವಾಹದ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಹುಡುಗನು ಮದುವೆ ನಿಶ್ಚಯದ ಒಂದೇ ತಿಂಗಳೊಳಗೆ ಕಾಲವಾದನು. ನನ್ನ ಜಾತಕದ ಗ್ರಹಗಳು ಅತಿ ಕಠಿಣವೆಂದು ಆ ಮೇಲೆ ಯಾರೂ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಅಂದಿನಿಂದ ನಮ್ಮ ತಂದೆಯು ನನ್ನ ವಿವಾಹದ ಆಸೆಯನ್ನೇ ತೊರೆದುಬಿಟ್ಟನು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಹುಟ್ಟಿದ ಊರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ವಾಸಮಾಡತೊಡಗಿದೆವು. ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಜೀವನದ ಕಥೆ ಮುಗಿಯಿತೇ?

ಗೋಪಾಲ:—ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಸಾವುಕಾರನ ಸ್ವಾರ್ಥವರ್ತನವನ್ನು ನಾನು ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಟೀಕಿಸಿದೆನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ‘ಖೋಗು’ ಎಂದರು. ಆ ಸಾವುಕಾರನು ಪತ್ರಿಕೆಯ ಪಾಲುದಾರ

ರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಿದ್ದನಂತೆ. ಅವನ ಟೀಕೆ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ನನಗೆ ಕೆಲಸ ತಪ್ಪಿದ ಸಜಾ. ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಈ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಬಂದು ಇಂದಿಗೆ ಎಂಟು ದಿನ ಗಳಾದವು. ಇಲ್ಲಿಗೆ ನನ್ನ ಕಥೆ ಮುಗಿಯಿತು. ಇನ್ನು ನಾನು ಬಿಡಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕು. ತಾತಾಜಿಯವರಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂತೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ.

ಸೇಟೆಜೀ:—ಇಲ್ಲ ಇಲ್ಲ, ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಮುಢಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಕೇಳುತ್ತ ಕೇಳುತ್ತ ನಿಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಅಭಿಮಾನ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ನೀವು ವಿರಾಮವಿದ್ದಾಗ ಇಲ್ಲಿ ಬರುವಿರಾ!

ಗೋಪಾಲ:—(ರಾಧೆಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ)—ನಾನು ಬರಬಹುದೇ?

ರಾಧೆ:—ನೀವು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಬರಬಹುದು ನಿಮಗೆ ಬೇಸರಿಕೆ ಬಂದಾಗ.

ಗೋಪಾಲ:—ನಿಮ್ಮ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನನಗೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿದೆ.

ರಾಧೆ:—ವಿಶ್ವಾಸ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಮಾಡಬಹುದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ನನ್ನ ಮನೆ ವರ್ತಮಾನಪತ್ರಿಕೆಯ ಸಂಪಾದಕರ ಗೂಡಲ್ಲ.

ಗೋಪಾಲನು ಸೇಟೆಜಿಗೂ, ರಾಧೆಗೂ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ರಾಧೆ:—ತಾತಾ! ಕರೆಗಾಳಿ ಬೀಸತೊಡಗಿದೆ. ನಿನ್ನ ಜ್ವರ ಬಿಟ್ಟು ದೇಹಕ್ಕೆ ಅದರ ಶೀತವು ತಗಲುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಸೇರು. ಸೇಟೆಜಿಯು ತುಸು ಹೊತ್ತು ಮಾತನಾಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆ ಮೇಲೆ 'ಮಗೂ! ಈ ಗೋಪಾಲನೊಬ್ಬ ವಿಚಿತ್ರ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲವೇ?'

ರಾಧೆ:—ನನಗೂ ಹಾಗೆ ಕಂಡಿತು. ಅವನ ಭಾವನೆಗಳೆಲ್ಲ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿವೆ. ಆದರೂ ಈ ಚಳಿಗಾಲದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಹೊರಗೆ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಹೋಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಾಗ ಆತನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರೆ ನಿನಗೆ ಅವನ ಮಾತು ಕಥೆಗಳಿಂದ ಹೊತ್ತುಹೋಗಬಹುದಲ್ಲ!

ಸೇಟೆಜೀ:—ಆ ಯುವಕನು ತನ್ನ ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮರೆಮಾಚಿದೆ ಹೇಳಿದನು. ನಾನು ಯಾರು, ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದೆ ಎಂದು ನೀನೂ ಇದುವರೆಗೆ ಕೇಳಲೂ ಇಲ್ಲ, ನಾನು ಹೇಳಲೂ ಇಲ್ಲವಲ್ಲ!

ರಾಧೆ:—ಅನಗತ್ಯವಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುವ ಅಭ್ಯಾಸ ನನ್ನಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಮಗೂ! ನಾನು ನಿನ್ನ ತಂದೆಯ ಗೆಲೆಯನ್ನಲ್ಲವೆಂದು ನಿನಗೇ ಗೊತ್ತು. ನಿನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ನಾನು ಎಂದೂ ಕಂಡವನಲ್ಲವಲ್ಲ!

ರಾಧೆ:—ಅದು ಹೇಗೂ ಇರಲಿ. ನನ್ನ ತಂದೆ ಸತ್ತು ಹೋದ ಮೇಲೆ ನಾನೊಬ್ಬಳೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದೆ. ಒಂಟಿಯಾಗಿದ್ದು ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಸರು ಹಿಡಿದಿತ್ತು. ಆ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನೀನು ಬಂದೆ. ನಮ್ಮಪ್ಪನಷ್ಟೆ ಪ್ರಾಯ ನಿನಗಾಗಬಹುದು. ನಿನ್ನ ಅನುಪಾನ ನೋಡಿದ ಕಿಂಚಿತ್ತು ಸೇವೆಗಾಗಿ ನೀನು ತುಂಬಾ ಆಭಾರಿಯಾಗಿರುವೆ. ನನಗೂ ನನ್ನಪ್ಪನ ಮೇಲಿರುವಷ್ಟೆ ಪ್ರೇಮವು ನಿನ್ನ ಮೇಲಿದೆ. ಇದು ಋಣಾನುಬಂಧದ ಪ್ರಭಾವ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಅದಕ್ಕಾಗಿ ದೇವರೊಡನೆ ನಿನಗೆ ಸುಖಶಾಂತಿಗಳು ದೊರೆಯಲೆಂದು ಸಾರ್ವದಾ ಬೇಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಆಗಲಿ. ಹೇಗೂ ಆಗಾಗ ನೀನು ಗೋಪಾಲನನ್ನು ಉಪಹಾರಕ್ಕೂ ಕರೆಯಬಹುದಲ್ಲ!

ರಾಧೆ:—ನಾನು, ಅಲ್ಲ, ನಾವು ಎಂದು ಹೇಳು. ನೀನೂ ಈಗ ಚರ್ಕದಿಂದ ನೂತು ದುಡಿಯುತ್ತಿಯಲ್ಲ! ಮೊದಲು ಒಬ್ಬಳಿಂದಲೇ ನಡೆಯುವ ಗೃಹಕೃತ್ಯವು ಈಗ ಇಬ್ಬರ ದುಡಿತದಿಂದ ಸಾಗುತ್ತದಲ್ಲ!

ಸೇಟಿಜೀ:—ಅಯ್ಯೋ! ನಿನಗೆ ಸಲಬೇಕಾದುದರಲ್ಲಿ ಹತ್ತರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾಲು—ನೂರರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪಾಲು ನಾನಿನ್ನು ತೆರಲಿಲ್ಲ.

ರಾಧೆ:—‘ನೀನು ಆರೋಗ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ—ನಿನ್ನ ಆಯುಸ್ಸು ಹೆಚ್ಚಿದರೆ—ನೀನು ದುಡಿದದ್ದೆಲ್ಲ ನಾನೇ ನುಂಗುವೆ. ಅದರ ಯೋಚನೆ ಬೇಡ’ ಎಂದು ನಗುತ್ತ ಅವನನ್ನು ಕೈಹಿಡಿದು ಆತನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಳು. ಮುದುಕನು ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊರಳುತ್ತ ‘ನನ್ನ ದುಡಿತವನ್ನೆಲ್ಲ ನುಂಗುವೆಯಾ? ನಿನ್ನ ನಿಷ್ಕಾಮಪ್ರೇಮದ ಬಲದಿಂದ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನನ್ನ ಸರ್ವಸ್ವದ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗುವೆ. ದೇವರು ಮಾತ್ರ ನಿನ್ನ ನಿಷ್ಕಲಂಕಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಬಲಗೊಳಿಸಲಿ’ ಎಂದು ದೇವರನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುತ್ತ ನಿದ್ರೆಹೋದನು.

೧೪ನೆ ಅಧ್ಯಾಯ

ರಾಧೆ-ಗೋಪಾಲರ ಪ್ರಣಯಪೀಠಿಕೆ

ಸೇಟಿಜಿ, ರಾಧೆ ಮತ್ತು ಗೋಪಾಲ ಇವರೊಳಗಿನ ಸ್ನೇಹವು ದಿನೇದಿನೇ ವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತ ಬಂತು. ಗೋಪಾಲ ಒಂದು ದಿನ ಬಾರದಿದ್ದರೆ ಇಬ್ಬರೂ ಚಡಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನು ಬರಲಿಕ್ಕೆ ತಡವಾದರೂ ರಾಧೆಯು ತೋಟದ ಬಾಗಿಲಿನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಆತನ ಆಗಮನವನ್ನು ಕಾಯುತ್ತ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವರು ಮೂವರೂ ಒಟ್ಟು ಸೇರಿದಾಗ ಲೋಕದ ಸ್ಥಿತಿ, ಜನಗಳ ಗುಣ ಸ್ವಭಾವಗಳು ಇವುಗಳದೇ ಚರ್ಚೆ, ಟೀಕೆ. ಅನೇಕ ಸಲ ಅವಳು ತುಕಾರಾಮ, ಕಬೀರದಾಸರ ಅಭಂಗಗಳನ್ನು ಚೆಲೊ ಕಂಠದಿಂದ ಹಾಡಿ ವಿಚಿತ್ರ ರೀತಿಯಿಂದ ಈ ಶ್ರಾವಕರನ್ನು ಮುಗ್ಧಗೊಳಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಒಂದೊಂದು ಸಲ ನಾಯಿಯು ಮುದುಕನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡು ಅವನಿಗೆ ಪ್ರೀತಿ ತೋರಿಸುತ್ತ ಆಟವಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಗೋಪಾಲನು ತಾನು ಬರೆಯುವ ಗ್ರಂಥದ ಮುಖ್ಯ ಮುಖ್ಯ ಅಂಶಗಳನ್ನು ರಾಧೆಗೆ ಓದಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವಳು ತನ್ನ ಹೊಲಿಗೆಯ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಆ ಗ್ರಂಥಭಾಗಗಳನ್ನು ತಟ್ಟಿಸ್ಥಳಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಗೋಪಾಲ:—ರಾಧಮ್ಮ! ನೀವು ಕೇಳಿದ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಅಶ್ರಾವ್ಯ, ಅಶ್ಲೀಲ ಭಾಗಗಳಿದ್ದರೆ ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯದಿಂದ ಹೇಳಬೇಕು. ಎಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಬೇಸರಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ ಆ ಭಾಗಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಬೇಕು.

ರಾಧಮ್ಮ:—ಆ ಕಠಿಣ ಕೆಲಸವನ್ನು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಏಕೆ ವಹಿಸುತ್ತೀರಿ? ನಾನೇನೂ ವಿದ್ಯಾವಂತಳಲ್ಲ, ಸುಶಿಕ್ಷಿತಳಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ಓದಲೂ ಇಲ್ಲ.

ಗೋಪಾಲ:—ಹಾಗಾದರೆ ನಿಮ್ಮ ಟೀಕೆ ನನಗೆ ಅವಲೂವಾಗಿದೆ. ಒಂದನೆದಾಗಿ ನೀವು ನನ್ನ ಬಂಧುಬಾಂಧವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಲ್ಲ. ಪಕ್ಕಪಾತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನನ್ನ ಲೇಖನಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ತೂಕಮಾಡಲಾರಿರಿ. ಎರಡನೆದಾಗಿ ನೀವು ನನ್ನ ವಿರೋಧಿಯೂ ಅಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಷ್ಕಾರಣ ವಾಗಿ ಹೊಟ್ಟೆಕಿಚ್ಚಿನಿಂದ ಟೀಕೆಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ನಿಮಗಿಲ್ಲ.

ವಿದ್ವತ್ತೆ, ಪಾಂಡಿತ್ಯಗಳ ಆತ್ಮಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯೂ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಗ್ರಂಥದ ಟೀಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಮೂರು ವಿಧಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೂ ಕೂಡಾ ನಿಜವಾದ ಟೀಕೆಯಲ್ಲ. ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಾಕ್ಶಿಗೆ ಹಿತಕಂಡದ್ದನ್ನು ಹೊಗಳಿ ಅಹಿತವಾದುದನ್ನು ತೆಗಳಲಿಕ್ಕೆ ನಿಮಗೆ ಯಾವ ಬಗೆಯ ನಿರ್ಬಂಧವೂ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಟೀಕೆಯ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಭರವಸೆ ಹೆಚ್ಚು.

ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಕಳೆದವು. ದೀಪಾವಳಿಯು ಒಂತು. ದೀಪಾವಳಿಯ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಎಲ್ಲರೂ ಧನಲಕ್ಷ್ಮಿಯ ಪೂಜೆ ಮಾಡುವ ಸಂಪ್ರದಾಯ. ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ದೀಪಗಳನ್ನೂ ಗೂಡುದೀಪಗಳನ್ನೂ ಉರಿಸಿ ಅವುಗಳ ಮುಂದೆ ಪಟಾಕಿ ಚೇನುಂಡೆ ಗರ್ವಾಲುಗಳನ್ನು ಸುಡುವುದು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷ. ಸಮೀಪದ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸಾಯಂಕಾಲದ ಪೂಜೆ ನೋಡಲಿಕ್ಕೆಂದು ಒಂದು ಆರತಿಯನ್ನೂ ಫಲವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ಹಿಡಿದು ರಾಧೆಯು ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಸೇಟಜಿಯು ಒಬ್ಬನೆ ತಕ್ಷಿ ತಿರುಗಿಸುತ್ತ ಮೊಗಸಾಲೆಯ ತಿಟ್ಟಿಯ ಮೇಲೆ ಲೋಡಿಗೆ ಒರಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದನು.

ಗೋಪಾಲ:—ಜೀವನದಾಸರೇ! ಏನು ಒಬ್ಬರೇ ಕುಳಿತಿದ್ದೀರಿ? ರಾಧೆ ಇಲ್ಲವೇ?

ಸೇಟಜೀ:—ರಾಧೆ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಪೂಜೆ ನೋಡಲು ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ. ‘ಚಳಿಗಾಲ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದರಿಂದ ಹೊರಗೆ ಚಳಿಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಮಾಡಬೇಡ; ಇಬ್ಬನಿ ಬೀಳುತ್ತದೆ; ಶೀತವಾದೀತು’ ಎಂದು ನನಗೆ ಎಚ್ಚರಿಸಿ ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ. ನನ್ನ ತಾಯಿ ಎಂದೂ ಸತ್ತುಹೋಗಿರುವುದರಿಂದ ಈ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಇವಳೇ ತಾಯಿ. ಅವಳ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಮಾರಲಾರೆ.

ಗೋಪಾಲ:—ನಾವು ದೇವಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅವುಗಳಿಂದ ದೇವರು ಎಂದೂ ಓಡಿ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಅಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ದುಷ್ಟತನವನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಅಲ್ಲಿ ದೇವರ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವು ಎಂದೂ ಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ, ದೇವಸ್ಥಾನವೆಂಬದು ದಾನವರ ಬೀಡಾಗಿದೆ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಛೆ! ಛೆ! ಹಾಗೆ ಎಲ್ಲ ದೇವಸ್ಥಾನಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಲು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ಇಲ್ಲಿರುವ ಅರ್ಚಕನು ಸಂಭಾವಿತನಂತೆ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಓದಿದವನಂತೆ!

ಗೋಪಾಲ:—ಇರಬಹುದು, ಕಾಗೆಗಳ ಹಿಂಡಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಕೋಗಿಲೆ ಮರಿಯಂತೆ! ಉಳಿದವರೆಲ್ಲ ಕಾಗೆಗಳ ಹಿಂಡೇ! ಎಲ್ಲಿ ಯಾವುದರ ಹೆಣ ಬೀಳುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೊಂಚಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಅದನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ 'ಕ್ರಾ ಕಾ' ಎಂದು ಆ ಊರು ಈ ಊರಲ್ಲಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಪಂಗಡವನ್ನು ಕೂಗಿ ಕರೆದು ನಿರ್ವಾಕ್ಯಿಣ್ಯದಿಂದ ಎಲುಬಿನಲ್ಲಿ ಮಾಂಸದ ಚೂರಿಲ್ಲದಂತೆ ಕೀಳುವವುಗಳೇ! ಯಾವ ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಹೋದರೂ ಪುಂಡರು, ಲಂಡರು ಆ ನಿಮಿತ್ತ ಈ ನಿಮಿತ್ತವೆಂದು ಹಣ ಸುಲಿಮಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಸ್ವರ್ಗದ ಬೀಗದ ಕೈ ಅವರಲ್ಲಿಯೇ ಇದೆಯಂತೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಸ್ವರ್ಗ ಲೋಕವು ಮರುಭೂಮಿಯಾದೀತು, ಇಲ್ಲವೆ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳ ಸಾಕಾಗದೆ ಹೊಸತೊಂದು ಸ್ವರ್ಗಲೋಕದ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಬೇಕಾದೀತು. ಒಂದೊಂದು ಸಲ ವಿಚಾರಿಸುವಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲದೆ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿಯೇ ಇಚ್ಛಾನು ಸಾರ ಸುಖೋಪಭೋಗಮಾಡಿ ಮಣ್ಣುಪಾಲಾಗಿರಿ ಎಂದು ಏರ್ಪಾಡಾಗಿರಬೇಕು ಏನೋ?

ಸೇಟಿಜೀ:—ನೀವು ಸಮಾಜದ ಭಯಂಕರ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸುತ್ತೀರಲ್ಲ!

ಗೋಪಾಲ:—ಈ ಚಿತ್ರವು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಮರೆಮೋಸದ ಮರೀಚಿಕೆಯ ಚಿತ್ರ! ಅದನ್ನು ನಂಬದೆ ದೂರ ಹೋದರೆ ಪವಿತ್ರವಾದ ಗಂಗಾ ನದಿಯಂತಿರುವ ಪುಣ್ಯದಾಯಕ ನದಿಗಳು ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಅಂಥವುಗಳಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಈ ಲೋಕವು ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಅಂಥದೊಂದು ಪವಿತ್ರವಾದ ನದಿಯೊಂದರೆ ಈ ರಾಧಮ್ಮ! ನೀವೇನು ಹೇಳುತ್ತೀರಿ?

ಸೇಟಿಜಿಗೆ ಗೋಪಾಲನ ಈ ಉತ್ಸಾಹದ ಮಾತುಗಳಿಂದ ನಸುನಗು ಬಂತು. ಆದರೆ ಆತನು ಮಾತೆತ್ತಲಿಲ್ಲ.

ಗೋಪಾಲ:—ನಾನು ಯಾರನ್ನೂ ವೃಥಾ ಸ್ತುತಿ ಮಾಡುವವನಲ್ಲ! ರಾಧಮ್ಮನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಆಕರ್ಷಣಶಕ್ತಿ ಇದೆ. ಆ ಪರುಷಕಲ್ಪ ತಾಗಿದರೆ ಎಂಥ ಕೀಳು ಲೋಹವೂ ಪುತ್ಥಳಿ ಚಿನ್ನವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲವೇ?

ಸೇಟಜಿಯು ಇನ್ನೂ ನೀರವ.

ಗೋಪಾಲ:—ಅವಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸ್ತ್ರೀಯಲ್ಲಿರುವ ಶಕ್ತಿ ತೌಳಿಕ, ಜಂಭ, ಇವುಗಳಿಗೆ ಸ್ಥಾನವೇ ಇಲ್ಲ. ಅವಳಿರುವ ಮನೆಯೇ ಇಹದಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಗ. ನಾನು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ವಿಮಲೆಗೂ ಅವಳಿಗೂ ಅಜಗಜಾಂತರವಿದೆ. ಆ ವಿಮಲೆಯ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಗೆ ಪಾರವೇ ಇಲ್ಲ. ಅವಳು ಆ ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶನನ್ನು—

ಸೇಟಜೀ:—ಒಂದೇ ಕವಳವಾಗಿ ನುಂಗಿಬಿಡುವಳೆನ್ನುವಿರಾ?

ಗೋಪಾಲ:—ಅಂತೂ ಆ ಜಬ್ಬನಿಗೆ ಅಷ್ಟು ಹಣವಿದ್ದೂ ಅರೆಗಳಿಗೆ ಸುಖವಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಂದು ಅದು ಬೇಕು, ನಾಳೆ ಇದು ಬೇಕು, ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವನ ಸಂಪತ್ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅರೆದು ನೀರು ಮಾಡಿ ಕುಡಿದುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು, ಆ ತಾಟಕಿ.

ಸೇಟಜೀ:—(ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಉಜ್ಜಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ) —ಅವಳು ಅಷ್ಟು ಕಠಿಣ ಹೃದಯದವಳಾಗಿದ್ದರೆ ನೀವು ಅವಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಪ್ರೀತಿಸಿದಿರಿ?

ಗೋಪಾಲ:—‘ದೂರದಿಂದ ಬೆಟ್ಟ ನುಣ್ಣಗೆ’ಯೆಂದು ಕೇಳಿಲ್ಲವೇ? ಮರೀಚಿಕೆಯ ದೃಷ್ಟಾಂತವನ್ನು ಅವಳನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿಯೇ ಹೇಳಿದೆ. ಅವಳ ಮೋರೆ, ಅಂಗಾಂಗಗಳ ಅಂದಚಿಂದದಿಂದಲೇ ನಾನು ಮರುಳಾದೆ. ತನ್ನ ಬೆಡಗುಬಿನ್ನಾಣಗಳಿಂದ ಇತರರನ್ನು ಮೋಸಗೊಳಿಸುವವರ ಮೇಲೆ ಈಗ ನನಗೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಜುಗುಪ್ಸೆ, ತಾತ್ಸಾರ! ರಾಧಮ್ಮನು ಹಾಗಲ್ಲ! ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಚೆಲುವೆ. ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ಅಂದಚಿಂದವುಳ್ಳವಳು. ಆದರೂ ಆ ವಿಷಯವನ್ನೆ ಅರಿತವಳಲ್ಲ. ಅವಳ ಶಾಂತಗುಣ, ಅಪಾರವಾದ ಭಕ್ತಿ, ನಿಷ್ಕಲಂಕವಾದ ಮನಸ್ಸು ಇವುಗಳು ಯಾರನ್ನೂ ಆಕರ್ಷಿಸದೆ

ಇವಲಾರವು. ಈ ಕಮಲವು ಈ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅರಳಿದ್ದರಿಂದ ಅದರ ಸುವಾಸನೆಯೂ ಇಲ್ಲಿ ಇಂಗಿಹೋಗಿದೆ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ತನ್ನ ಅಂದಚಂದಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ತಲೆ ತಿರುಗುವ ಪ್ರಾಯವು ಅವಳಿಗೆ ದಾಟಿ ಹೋಗಿದೆ. ಅವಳನ್ನು ವಿನಾಹಕ್ಕೆ ಕೈಯೊಡ್ಡಲಾರಳು.

ಗೋಪಾಲ:—ಖಂಡಿತವೇ? ಅವಳು ವಿನಾಹದ ಪ್ರಾಯವನ್ನು ದಾಟಿಲ್ಲವೆಂದು ನನ್ನ ಮತ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಒಂದು ವೇಳೆ ನೀವೇ ಅವಳನ್ನು ವಿನಾಹಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವಿರಾ?

ಗೋಪಾಲ:—ನಾನು! ಎಂದಿಗೆ ಅವಳು ನನ್ನ ಕೈಹಿಡಿದಳೋ ಅಂದಿಗೆ ನಾನು ಧನ್ಯನೆಂದು ಭಾವಿಸುವೆ. ಆ ಪ್ರಸ್ತಾವದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ನಿಮ್ಮ ಆಶೀರ್ವಾದವೂ ಬೆಂಬಲವೂ ಬೇಕಾಗಿವೆ.

ಸೇಟಿಜಿಗೆ ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಹಿಡಿಯಲಾರದಷ್ಟು ಆನಂದವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಹೊರಪಡಿಸದೆ:—‘ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನಾನು ನಿಮಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಲು ಶಕ್ತನಲ್ಲ. ಅವಳು ಹಲವು ಸಲ ತಾನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳ ಹಂಗಿನಲ್ಲಿರುವ ನಾನು ಅವಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಲಿ?

ಗೋಪಾಲ:—ಛೇ! ಛೇ! ನಿಮ್ಮಿಂದ ಆ ರೀತಿಯ ಸಹಾಯ ಬೇಕಿಲ್ಲ! ಅವಳು ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಅಂತಿರಲಿ. ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿರಿ; ಮತ್ತು ನನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಅಭಿಮಾನವಿದೆಯೆ ಎಂದು ಮಾತ್ರ ತಿಳಿದು ನನಗೆ ಹೇಳಿರಿ. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರೊಳಗೆ ಇರಬೇಕಾದ ಪ್ರೇಮವು ದೇಹವೆರಡಿದ್ದರೂ ಜೀವವೊಂದೆ ಎಂಬಂತಿರಬೇಕು. ಆಗ ಮಾತ್ರವೇ ನನಗೆ ಹಿತ; ನನ್ನ ಸುಖದ ಪರಮಾವಧಿ. ಅವಳಿಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೇಮವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದರೆ ನಾನು ಈ ಊರನ್ನೆ ಬಿಟ್ಟು ತಲೆ ಮರಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುವುದು. ಆ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮದ ಒರತೆಯೇ ಬತ್ತಿ

ಹೋದಂತಾಗುವುದು. ಆಗ ಆ ಸುಡುವ ಹೃದಯವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಲಾರೆನು. ನನ್ನ ಗ್ರಂಥವೂ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತುಹೋಗುವುದು. ಆ ಗ್ರಂಥಲೇಖನಕ್ಕೆ ಅವಳ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ, ಅವಳ ನಿಷ್ಕಲಂಕಮನಸ್ಸಿನ ಟೀಕೆ ಅವಶ್ಯ. ಅದೇ ಇಲ್ಲದ ಮೇಲೆ ಆ ಗ್ರಂಥವು ಪೂರ್ಣವಾಗುವುದು ಹೇಗೆ?

ಸೇಟಿಜೀ:—ಅವಳ ಟೀಕೆಯ ಮೇಲೆ ಅಷ್ಟು ಅಭಿಮಾನವೇಕೆ? ಅವಳು ಅಂಥ ಸುಶಿಕ್ಷಿತಳಲ್ಲ. ಕುಲೀನ ಸ್ತ್ರೀಯರಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯ ಬಡ ಮನೆತನದವಳು.

ಗೋಪಾಲ:—ಅವಳು ಅಶಿಕ್ಷಿತಳೆ? ವಿಮಲೆಯು ಸುಶಿಕ್ಷಿತಳೇ? ರಾಧೆಯು ಕುಲೀನೆಯಲ್ಲ, ವಿಮಲೆಯು ಕುಲೀನೆ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತೀರಾ? ನಾನೂ ರಾಧೆಯಂತೆ ಬಡಕುಟುಂಬದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನಲ್ಲವೇ?

ಸೇಟಿಜೀ:—ನೀವು ಬಡತನದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದರೂ ಎಮ್. ಎ. ಪರೀಕ್ಷೆ ಪಾಸುಮಾಡಿರುತ್ತೀರಿ. ಅವಳು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಕಾಲಿಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ.

ಗೋಪಾಲ:—ಅಂಥ ಶಿಕ್ಷಣವು ಆ ವಿಮಲೆಯಂಥವರನ್ನು-ವೈಯ್ಯಾರದ ಗೋಡೆಗಳನ್ನು, ಠಕ್ಕಿನ ಮೂರ್ತಿಗಳನ್ನು—ತಯಾರಿಸುವಂತಿದ್ದರೆ ಆ ಶಿಕ್ಷಣವೂ ಬೇಡ. ಆ ವೈಯ್ಯಾರದ ಬೆಡಗೂ ಬೇಡ. ನನ್ನ ಧೈಯವಿಷ್ಟೆ. ನನ್ನ ಗ್ರಂಥವು ಅಜ್ಜಾದ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೆರಡು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ದೊರಕಿತು. ಅದರಿಂದ ನಾನೊಂದು ಮನೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನು. ಅಲ್ಲಿ ರಾಧೆಯು ನನ್ನ ಗೃಹಲಕ್ಷ್ಮಿಯಾದರೆ—

ಸೇಟಿಜೀ:—ಏನು? ಸುಖವಾಗಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯಬಹುದು, ಅನ್ನುವಿರಾ!

ಗೋಪಾಲ:—ಹೌದು. ಆದರೆ ಅದು ಅವಳಿಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಪ್ರೇಮವಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಅವಳನ್ನು ಮಾತನಾಡಿಸಿ ತಿಳಿಯುವೆನು. ಆದರೆ ನಾನೇ ಅವಳ ಹಂಗಿಗನಾದ್ದರಿಂದ—

ಗೋಪಾಲ:—ಛೇ! ಛೇ! ನೀವು ಅವಳಿಗೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡೆಂದು ಬೋಧಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಅನ್ನುವುದಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಇಂಗಿತವನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕು, ಅಷ್ಟೆ.

ಸೇಟಿಜೀ:—‘ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಆ ಕೆಲಸ ನನಗೆ ಒಪ್ಪಿತು. ಈಗ ಅವಳು ದೇವಸ್ಥಾನದಿಂದ ಬರುವ ಹೊತ್ತಾಯಿತು.’ ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವಳು ಆರತಿ ಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಮೊಗಸಾಲೆಯ ಮೆಟ್ಟಿಲನ್ನು ಹತ್ತಿದಳು.

ಮೆಟ್ಟಿಲು ಹತ್ತಿದ ರಾಧೆಯು ‘ತಾತಾ! ಇಂದೊಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಸಮಾಚಾರ ಬಂದಿದೆ,’ ಎಂದು ತನಕದಿಂದ ಆರಂಭಿಸಿದಳು. ದಿನ ಚರಿಯಲ್ಲಿ ಗೋಪಾಲನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ತುಸು ಹೊತ್ತು ಮಾತುಕಥೆ ನಡಿಸುವುದರಿಂದ ಅವಳಿಗೆ ಅವನ ವಿಷಯದ ಅಳುಕು ಎಂದೋ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ವಿಚಿತ್ರ ಸಮಾಚಾರವೇನು? ರಾಧಾಬಾಯಿ!

ರಾಧಾ:—ಇಲ್ಲಿಗೆ ಯದುರಾಜ ಗೋಸಾಯಿಗಳು ಬರುವರಂತೆ! ಅವರ ರಹದಾರಿ ಬಂದಿದೆ. ಈ ದೇವಸ್ಥಾನವು ಅವರ ಕೈಕೆಳಗಿನದು. ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಾರವಿದ್ದು ಪುರಾಣ ಭಜನೆ ಕೀರ್ತನೆ ಸವ್ತಾಹವಾಗುವುದಂತೆ! ಅರ್ಚಕರು ಹೇಳಿದರು. ಅವರು ಬಂದರೆ ಬರೆ ಕಂಬಗಳಿಗೆ ಪುರಾಣ ಹೇಳಬೇಕು.

ಗೋಪಾಲ:—ಅದೇನದೇನು?

ರಾಧೆ:—ಅವರು ಕಾಮುಕರು, ಪೋಕರಿ ಸ್ವಭಾವದವರು, ಕುಡಿಕರು, ಬಂಗಿ ಮುಂತಾದ ಮಾದಕ ವದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಸೇವಿಸುವವರು. ಅವರ ಊರಲ್ಲೇ ಅವರನ್ನು ಯಾರೂ ಮನ್ನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳ ಮಾನಭಂಗಕ್ಕೆ ಅವರು ಹೇಸುವವರಲ್ಲವಂತೆ!

ಗೋಪಾಲ:—ನಮ್ಮ ಧರ್ಮಸಂರಕ್ಷಕರೇ ಇಂಥವರು! ಆಗ ಧರ್ಮ ವೆಲ್ಲಿ ಉಳಿದೀತು? ಅದಕ್ಕೇನೇ ನಾನು ದೇವಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟೆ. ನಮ್ಮಪ್ಪನ ಕಾಲದ ಅರ್ಚಕರು ಈಗ ಇಲ್ಲ. ಈಗ ಇರುವ ಅಧಮರ ದೆಸೆಯಿಂದಲೇ ಅಲ್ಲಿ ದೇವರ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ.

ರಾಧೆ:—ಅದಿರಲಿ. ನಾನು ತಂದ ದೇವರ ಪ್ರಸಾದ ಕೊಂಚ ತಿಂದು ಒಂದಿಷ್ಟು ಬಿಸಿ ಹಾಲು ಕುಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಆಕ್ಷೇಪವುಂಟೇ?

ಗೋಪಾಲನು ಆಕ್ಷೇಪವಿಲ್ಲೆಂದು ಹೇಳಿ ಹಾಲು ಕುಡಿದು ತನ್ನ ಬಿಡಾರಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಸೇಟಜಿಯು ಅಂದು ರಾತ್ರಿ ಬೇಗನೆ ನಿದ್ರೆಹೋಗಿ ಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿದ್ದಾಗ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ 'ಈ ಗೋಪಾಲನು ಈ ರಾಧೆಯನ್ನು ವಿವಾಹವಾಗಿ, ನನ್ನ ಸರ್ವ ಸಂಪತ್ತಿಗೆ ಇವರನ್ನೇ ಅಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ ಮಾಡಬಹುದೇ? ಇವರು ಈ ಏರ್ಪಾಡಿಗೆ ಒಪ್ಪುವರೆ? ಅವರು ರಾಧೆಗೋಪಾಲರಾಗಿ ಸುಖದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ನೋಡ ಬೇಕೆಂಬ ನನ್ನ ಕನಸು ರೂಪಿಸುವುದೇ?' ಎಂಬಿತ್ಯಾದಿ ಚಿಂತಿಸುತ್ತ ನಡು ರಾತ್ರೆಯ ವರೆಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಿದ್ದನು.

೧೫ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ

ರಾಧೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹರಟೆ ಕಚೇರಿ

ಚಳಿಗಾಲವು ಆರಂಭವಾದುದರಿಂದ ಕಡಲದಂಡೆಗೆ ವಾಯುಸೇವನೆಗೆ ಹೋಗುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಸೇಟಜಿಯು ರಾಧೆಯ ಮನೆಯ ಮೊಗಸಾಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಯಂಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಲ್ಲಿ ರಾಧೆಯು ಒಳಗಿನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಹೊಲಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಳು. ಸುಡುಗಾಡು ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟರೂ ಗುಂಡುಬುವರೂ ಗೋಪಾಲನೂ ಅಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು, ಸುಖಸಲ್ಲಾಪವನಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಗೋಪಾಲನು ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ವರ್ತಮಾನ ಪತ್ರಿಕೆಯ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿದ್ದನು ಎಂದು ಕೇಳಿದೊಡನೆ ಅವರಿಗಿಲ್ಲ ಅವನ ಮೇಲಣ ಅಭಿಮಾನವು ಹೆಚ್ಚಿತು. ಒಂದು ದಿನ ಅವರಿಲ್ಲರೂ ಸೇರಿದ್ದಾಗ ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟರು

‘ಗೋಪಾಲರಾಯರೇ! ವರ್ತಮಾನಪತ್ರಿಕೆಯ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿದ್ದುದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ಲೋಕದ ವಿಶೇಷ ಅನುಭವವಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಅಲ್ಲವೇ?’

ಗುಂಡುಬುವಾ:—ಹೌದು, ಹೌದು! ಅದು ನಿಜ.

ಗೋಪಾಲ:—ಅದೇನೊ ನಾನರಿಯೆ. ಅಂತು ಪತ್ರಿಕೆಯ ಆಫೀಸಿನಲ್ಲಿ ದ್ವಂದ್ವದಿಂದ ಮನುಷ್ಯನ ಜೀವನದ ಕಿರುದಾರಿಗಳ ಪರಿಚಯವಾಗುತ್ತದೆನ್ನಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸೂರ್ಯನ ಬೆಳಕು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬೀಳುವ ರಾಜರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದೇ ಉತ್ತಮ.

ಗುಂಡುಬುವಾ:—ರಾಜರಸ್ತೆ ಎಂದು ನೀವು ಯಾವುದನ್ನು ಅನ್ನುತ್ತೀರಿ?

ಗೋಪಾಲ:—ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ, ದೇವರಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ, ಜನರಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಾಸ, ಅನುತಾಪ ಇವು ರಾಜರಸ್ತೆಗಳು. ಸಾರ್ವದಾ ಒಳಸಂಚೂ, ಇತರರ ಮೇಲೆ ಸಂಶಯ, ಪಿಸುಣ, ಹಿಂದಿನಿಂದ ದೂಷಣೆ, ಅಲ್ಪಬುದ್ಧಿ ಇವು ಕಿರುದಾರಿಗಳು. ವರ್ತಮಾನ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ತಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನು ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಿದರೆ ಅವು ಲೋಕೋಪಕಾರಕ್ಕೆ ಅನುಪಮಶಕ್ತಿಯ ಸಾಧನ. ಆದರೆ ಈಗಿನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವು ತಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಯ ವ್ಯಭಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತವೆ.

ಸುಬ್ಬಾ:—ಅದು ನಿಜ. ಈಗ ನಾನು ವರ್ತಮಾನ ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ತರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟನೆಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು. ಕಾಮವಾಸನೆಗೆ ಪುಷ್ಟಿ ಕೊಡುವ, ಮತ್ತು ಅದರಿಂದಂಟಾದ ರೋಗಗಳ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯ ಪ್ರಕಟನೆಗಳು; ಯಾರು ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದನು, ಯಾರು ಗಂಡನನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದಳು, ಯಾರು ಪಾಲಿನ ವ್ಯಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ನೋಟೀಸು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ, ಯಾರು ಯಾರ ಆಸ್ತಿಗೆ ವಾರೀಸುದಾರರಲ್ಲ ಇತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಕಟನೆಗಳು. ಇನ್ನು 'ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟಿಷ್ಟು', 'ಮಾತಿನ ಸೊಲ್ಲು', 'ಸೊಲ್ಲಿನ ಮಾತು' ಎಂದು ಇತ್ಯಾದಿ ಲೇಖನಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರ್ಯಾರ ಮೇಲೆ ಕೆಸರು ಎರಚಿ ಅನಾಮಿಕ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದು, ಇಂಥವರೇ ಬರೆದವರು ಎಂಬ ಊಹನೆ ಮೇಲೆ ವಿಷಯ ಬಿಟ್ಟು ಯಾರ್ಯಾರ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಉರಿದು ಬಿದ್ದು ಬೈಗಳ ಮಳೆ ಸುರಿಸುವುದು ಇವೇ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಇತರ ಸಮಾಚಾರಗಳು.

ಗೋಪಾಲ:—ಯಾವುದೊಂದು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಜನತೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಹೇಗೆ ರೂಪುಗೊಳಿಸಬೇಕು, ಜನತೆಗೆ ಹೇಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರಾಗಬೇಕು ಎಂಬ ಅರಿವೇ ಅವುಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ನಾನು ಮುಂಬಯಿಯ ವರ್ತಕರಲ್ಲಿ ಗುಮಾಸ್ತನಿದ್ದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವರ್ತಕರ ವೈವಾಟುಗಳ ಪರಿಚಯವು ನನಗಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವುಗಳ ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದರೆ ಜನತೆಯು ಏನನ್ನು ತಿತ್ತೋ?

ಗುಂಡುಬುವಾ:—ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯೇನು?

ಗೋಪಾಲ:—ಈ ವರ್ತಮಾನ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಸೂತ್ರಗಳನ್ನು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಆಡಿಸುವವರೂ ಈ ವರ್ತಕರೆ. ಅವರ ವೈವಾಟುಗಳನ್ನು ಈ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಉದ್ಘೋಷವಾಗಿ ಸಾರುತ್ತಿವೆ.

ರಾಘೆ:—(ಒಳಗಿಂದ) ನೀವಾದರೂ ಒಂದು ದಿನ ಜನತೆಗೆ ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೇಳಲು ಮುಂದೆ ಬರುವಿರಾ?

ಗೋಪಾಲ:—ಅದಕ್ಕೆ ಸಂದೇಹವಿದೆಯೇ? ಜನತೆಗೆ ಹೊಸ ದೃಷ್ಟಿ ಚಕ್ರಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ನಾನೇ ಸರಿ.

ಸೇಟಿಜೀ:—(ಲೋಡಿಗೆ ಒರಗಿದ್ದವನು ನೆಟ್ಟಗೆ ಕುಳಿತು) ಆದರೆ ಈ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಒಂದೆರಡು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಬಂಡವಾಳವಿಲ್ಲದೆ ಸಾಲದು. ಅಷ್ಟು ಹಣ ಒಮ್ಮೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಕೈ ಸೇರಿತು ಎನ್ನೋಣ. ಆಗ ನೀವೇನು ಮಾಡಲಿರುವಿರಿ?

ಗೋಪಾಲ:—ಹಾಗೆ ಹಣ ಕೈಸೇರಿತೆಂದರೆ ನನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕೆ, ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ಸುಖಕ್ಕೆ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡದೆ ಅದರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಇದ್ದುದನ್ನು ಇದ್ದಂತೆ ಚಿತ್ರಿಸುವ ಪ್ರಚಂಡ ಪತ್ರಿಕೆಯೊಂದನ್ನು ಹೊರಡಿಸಲಿರುವೆನು. ಈ ವರ್ತಕರ, ಈ ಲಕ್ಷಾಧೀಶರ ಕುಹಕಕುತಂತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಬಯಲಿಗೆ ಎಳೆಯುವೆನು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಅಂಥ ಪತ್ರಿಕೆಗೆ ಚಂದಾದಾರರೆ ಸಿಗಲಾರರು.

ಗೋಪಾಲ:—ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದರೆ—

ಗುಂಡುಬುವಾ:—ನಿಜಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿದರೆ, ಕಣ್ಣುಕುಕ್ಕು ಮಾತನಾಡಿದಂತಾಗುವುದು. ಆಗ ಮಾನನಷ್ಟದ ಮೊಕದ್ದಮೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸ

ಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಕೋರ್ಟುಕಚೇರಿಗಳ ಜಗಲಿಯನ್ನೂ, ಜೈಲನ್ನೂ ನಿಮ್ಮ ಕಾಯಂ ನಿವಾಸಗೃಹವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದು. ಅಲ್ಲವೇ ಜೀವನದಾಸರೇ?

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರೂ ನಕ್ಕರು. ಅನಂತರ ಹಲವು ವಿಚಾರಗಳು ಚರ್ಚೆಗೆ ಬಂದವು. ಆಗ ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಅಮಿತ ಧನಸಂಪತ್ತನ್ನು ಹೇಗೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸಬಹುದಿತ್ತು ಎಂಬ ವಿಚಾರವು ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಸೇಟಜಿಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಿಸಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ತನ್ನ ಹಣವನ್ನು ಹೇಗೆ ಸದ್ವ್ಯಯ ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಆತನು ಎಣಿಕೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕತ್ತಲಾದುದರಿಂದ ಅವರೆಲ್ಲರು ತಂತಮ್ಮ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೋದರು.

೧೬ನೆ ಅಧ್ಯಾಯ

ಯದುರಾಜ ಗೋಸಾಯಿಯ ಕೀರ್ತನೆ

ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಯದುರಾಜ ಗೋಸಾಯಿಯು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿಳಿದನು. ಮಠಾಲುಗಳನ್ನು ಉರಿಸುತ್ತ, ಕೊಂಬು ಕಹಳೆ ವಾದ್ಯಗಳ ಸಮಾರಂಭದಿಂದ ಅಡ್ಡಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಅವರ ಆಶ್ರಿತರೆಲ್ಲ ಅವರನ್ನು ಎದುರುಗೊಂಡು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ತಂದು ಮುಟ್ಟಿಸಿದರು. ಅಂದಿನಿಂದ ಪುರಾಣ, ಭಜನೆ, ಕೀರ್ತನೆಗಳ ಗದ್ದಲವೇ ಗದ್ದಲ. ಆದರೆ ಶ್ರೋತಾಜನಗಳ, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸ್ತ್ರೀವೃಂದದ ಸುಳಿ ದಾಟುವ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಇದರ ಗುಟ್ಟನ್ನು ತಿಳಿಯ ಬೇಕೆಂದು ಗೋಸಾಯಿಯು ಪಾದಚಾರಿಯಾಗಿ ಮನೆಮನೆಗೆ ಹೋಗಲು ತೊಡಗಿದನು.

ಒಂದು ದಿನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟನು ಗೋಸಾಯಿಗೆ ಗಂಟು ಬಿದ್ದು 'ಗೋಸಾಯಿ ಮಹಾರಾಜರೆ! ನಿಮ್ಮ ಭಜನೆ ಸಪ್ತಾಹಗಳ ಗಲಾಟೆ ಇಲ್ಲಿ ಬೇಡ. ನಮಗೆ ನಮ್ಮ ಹಳೇ ಅರ್ಚಕನ ಪುರಾಣವೇ ಸಾಕು!' ಎಂದನು.

ಗೋಸಾಯಿಯು ರೇಗಿ ಬಿದ್ದು ಕಣ್ಣನ್ನು ಕೆರಳಿಸುತ್ತ 'ಹಾಗೆಂದ ರೇನು?' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

ಸುಬ್ಬಾ:—ನಾನು ಈಗಲೇ ಹೇಳಿದೆನಲ್ಲ! ಹಳೆ ಪುರಾಣಿಕರ ಪುರಾಣ ಕೇಳಿ ಇಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊ ಜನರು ಈ ಲೋಕವನ್ನು ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿ ತ್ಯಜಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಶವದಹನ ನಾನೇ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಏನೇನೂ ಅವರಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಈ ಹೊಸ ರೀತಿ ಬೇಡ, ಅಂದೆ, ಅಷ್ಟೆ!

ಗೋಸಾಯಿ:—ಧರ್ಮಪ್ರಚಾರ, ದೇವರ ಮೇಲೆ ಭಕ್ತಿವಿಶ್ವಾಸಗಳನ್ನು ನೆಲೆಗೊಳಿಸುವುದು ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ. ಅದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮಂಥವರ ಅಡ್ಡಿ ಏನು?

ಸುಬ್ಬಾ:—ಗೋಸಾಯಿ ಮಹಾರಾಜರೇ! ನಿಮ್ಮ ಧರ್ಮಗಿರ್ಮನಮಗೆ ಬೇಡ. ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಭೂಮಿಕಾಣಿಯ ಗೇಣಿ, ವಂತಿಗೆ ವರಪ್ಪಾಡ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ತೆಪ್ಪಗೆ ತೆರಳುವುದೇ ಲೇಸಂದೆ. ನಿಮ್ಮ ಗೊಂದಲ ಇಲ್ಲಿ ಹಚ್ಚಿದರೆ 'ಗೋಸಾಯಿ' ಇರುವ ಬದಲಾಗಿ ನೀವು 'ಬೇಗಸಾಯಿ' ಆದೀರಿ. ಅಷ್ಟೆ!

ಈ ತುಂಟನೊಡನೆ ಹರಟೆ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲೆಂದು ಗೋಸಾಯಿಯು ಮುಂದರಿಸಿ ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಮನೆ ಮೆಟ್ಟಿಲನ್ನು ಹತ್ತಿದನು. ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟನೂ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದನು.

ಅಲ್ಲಿ ಮೊಗಸಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಸೇಟಿಜಿಯು ತಕ್ಲಿಯಿಂದ ನೂಲುತ್ತಿರುವಾಗ ಗೋಸಾಯಿಗೆ ಅವನ ಗುರುತು ಹತ್ತಿತು. ಅವನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ 'ಎಲೇ ಜಬ್ಬಾ! ನೀನು ಇಲ್ಲಿಗೇಕೆ ಬಂದೆ?' ಎಂದು ಹುಬ್ಬು ಹಾರಿಸಿ ಕೇಳಿದನು. ಸೇಟಿಜಿಯು ತಲೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿ, ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಡದೆ ತಕ್ಲಿಯನ್ನು ತಿರುಗಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತನು. ಆಗ ಗೋಸಾಯಿಯು 'ಇವನು ನಿನ್ನ ಬಂಧುಬಾಂಧವರೊಳಗಿನವನೇ?' ಎಂದು ರಾಧೆಯೊಡನೆ ಕೇಳಿದನು.

ಹೊಸ್ತಿಲ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಳಗಡೆ ಕುಳಿತ ರಾಧಾಬಾಯಿ ಎದ್ದು ಹೊರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಗೋಸಾಯಿಯ ಕಡೆಗೂ ಸೇಟಿಜಿಯ ಕಡೆಗೂ ನೋಡಿ 'ಇಲ್ಲ, ಅವನು ನನ್ನ ಬಂಧುವಲ್ಲ!' ಎಂದಳು.

ಗೋಸಾಯಿ:—ಹಾಗಾದರೆ ಅವನು ಇಲ್ಲೇನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ?

ರಾಧೆ:—ಅವನು ತಕ್ಲಿಯಿಂದ ನೂಲನ್ನು ತೆಗೆಯುತ್ತಾನಲ್ಲವೆ?

ಗೋಸಾಯಿ:—ಸರಿ! ಅದು ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನನ್ನದು ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯಲ್ಲ. ಆತನು ಈ ಊರಿಗೆ ಯಾತಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ. ಕೆಲವು ಸಮಯದ ಹಿಂದೆ ಆತನನ್ನು ಕೆಲವು ಪೋಕರಿಗಳ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡೆ. (ಆತನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ) ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಕಂಡಿಲ್ಲವೆ?

ಸೇಟಿಜೀ:—ಹೌದು.

ಗೋಸಾಯಿ:—ಆಗ ನೀನು ನಾಸಿಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುವವನೆಂದೆ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಆಗ ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶ ಅದಾಗಿತ್ತು.

ಗೋಸಾಯಿ:—ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಈಗ ಇಲ್ಲೇನು ಮಾಡುತ್ತಿ?

ಸೇಟಿಜೀ:—ಜೀವನಕ್ಕಾಗಿ ದುಡಿಯುತ್ತೇನೆ.

ಗೋಸಾಯಿ:—(ರಾಧೆಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ) ಅದು ನಿಜವೇ?

ರಾಧೆ:—ಅದು ನಿಜ. ಆತನು ಸುಳ್ಳು ಏತಕ್ಕೆ ಹೇಳುವನು?

ಗೋಸಾಯಿ:—ಅವನು ನಿನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾನೆಯೇ?

ರಾಧೆ:—ಹೌದು.

ಗೋಸಾಯಿ:—ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಆತನು ಸುಲಿಗೆ ಮಾಡಿಯಾನು. ಅವನ ಜತೆಯ ಪುಂಡರಿಗೆ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಹಣವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಟ್ಟಾನು. ಆ ದರೋಡೆಕಳ್ಳ ತಾಂತಿಯನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದವನು ಅವನು. ಆ ಅಧಮ ತಾಂತಿಯನು ಅಲ್ಲಿ ಭಯಂಕರ ಕೊಲೆ ಮಾಡಿದನು. ಅಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲ, ಸರಕಾರದವರಿಗೆ ಅವನನ್ನು ಗಲ್ಲಕ್ಕೇರಿಸುವ ಹಗ್ಗದ ಖರ್ಚು ಕಡಮೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಈ ಮೋಸಗಾರನನ್ನು ನಿನ್ನ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ದೊಬ್ಬು, ಕಂಡಾಳು!

ಸೇಟಿಜೀ:—(ಫಕ್ಕನೆ ತಲೆ ಎತ್ತಿ) ತಾಂತಿಯನನ್ನು ನಾನು ಕಂಡದ್ದು ಅದೇ ಮೊದಲು. ಆದರೆ ಅವನು ತುಂಬಾ ರೇಗುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಕಾರಣವಿತ್ತು. ಆ ಕೊಲೆ ನನ್ನ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೇ ನಡೆಯಿತು.

ಗೋಸಾಯಿ:—ಕೊಲೆ ನಿನ್ನ ಕಣ್ಣೆದುರಿಗೆ ಆಯಿತೇ? ಹಾಗಿದ್ದರೂ ನೀನು ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಈಗ ವಾಸಮಾಡುತ್ತೀಯಾ?

ಸೇಟಿಜೀ:—ಮತ್ತೆ ನಾನು ಅಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕೆಂದು ನಿಮ್ಮ ಆಸೆಯಿತ್ತೇ? ಅಲ್ಲಿ ಆದ ಕೊಲೆಯನ್ನು ನೋಡಿದವರಲ್ಲಿ ನಾನೊಬ್ಬನು. ಆ ಕೊಲೆಯು ನ್ಯಾಯವಾದ ಮುಯ್ಯಿಯೆಂದು ನನಗೆ ಕಂಡಿತು.

ಗೋಸಾಯಿ:—ಕೊಲೆಯು ನ್ಯಾಯವಾದದ್ದೆಂದು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತೀಯಾ? (ರಾಧೆಯ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿ) ಇಂಥವನಿಗೆ—ಇಂಥ ನೀಚನಿಗೆ ನಿನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಶ್ರಯ ಕೊಡುತ್ತೀಯಾ?

ರಾಧೆ:—ಇವನು ನೀಚನಲ್ಲ. ಆ ತಾಂತ್ರಿಯನೂ ನೀಚನೆಂದು ನನಗೆ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಎಷ್ಟೊ ಬಡ ಜನರಿಗೆ ದಾತಾರನಾಗಿದ್ದುದು ಕೇಳಿಬಿಟ್ಟೆ. ಆತನ ಕೂಸನ್ನು ಕೊಂದವನು ನಿಜವಾದ ಕೊಲೆಗಾರನೆನ್ನಬೇಕು.

ಗೋಸಾಯಿ:—‘ನಿನ್ನ ಅಂಬೋಣ ಹಾಗಿದೆಯೇ? ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ಒಳ್ಳೆಯ ನಿಷ್ಠಾವಂತಳು, ಸಭ್ಯಳು.’ ರಾಧೆಯು ಉತ್ತರ ಕೊಡದೆ ತನ್ನ ಹೊಲಿಗೆಯ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನಳಾಗಿದ್ದಳು.

ಉನ್ನತ್ತನಾದ ಗೋಸಾಯಿಯು ರಾಧೆಯ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಅಂದಚಿಂದ ವನ್ನು ನೋಡಿ ತೀರಾ ಮುಗ್ಧನಾಗಿದ್ದನು. ಮಂತ್ರೋಪದೇಶವಾಡುವ ನೆವದಿಂದ ಅವಳ ಮಾನಭಂಗವಾಡಲು ಹೇಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಈ ಮುದುಕನು ಅಲ್ಲಿ ಇರೋಣವು ಕಂಟಕವ್ರಾಯವಾಗಿತ್ತು! ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಕೊಲೆಯ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು—

ಗೋಸಾಯಿ:—‘ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ಅವಘಟಗಳು ಎಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸುವುದಿಲ್ಲ? ಜೋರಿನಿಂದ ಹೋಗುವ ಮೋಟರಿನ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಮಗು ಅಡ್ಡಯಿಸಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅಪಾಯಬರುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪೇನು? ದೇಸಾಯಿಯು ಮಹಾ ಶ್ರೀಮಂತನು. ತಾಂತ್ರಿಯನಿಗೆ ಆದ ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಕೈತುಂಬಾ ಹಣ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು.’ ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದೊಡನೆ ಸೇಟಿಜಿಯು ಎದ್ದು ನಿಂತು ನಡುಗುತ್ತ ಆರ್ತಸ್ವರದಿಂದ:—

ಸೇಟಿಜೀ:— ಏನು! ಜೀವಹಾನಿ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ ದುಡ್ಡಿನ ಪ್ರತಿಫಲವೇ? ಮಗುವಿನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ದುಡ್ಡಿನ ಬೆಲೆಯೇ? ಆ ಮಗುವಿನ ಪ್ರೀತಿಗೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ದುಡ್ಡೇ? ನೀವು ಸಾಧುಗಳು, ಇಹದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತ್ಯಜಿಸಿದವರು, ಪ್ರಾಚೀನ ಮಠದ ಅಧಿಪತಿಗಳು, ಸನಾತನಧರ್ಮದ ಸ್ಥಂಬಗಳು ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವವರು. ನೀವೇ ಒಂದು ಜೀವದ ಬೆಲೆಯನ್ನು ದುಡ್ಡಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟುತ್ತೀರಾ? ಚೆನ್ನಾಯಿತು. ನಾನೊಬ್ಬನು ನೀವು ಹೇಳಿದಂತೆ ಪರದೇಶಿ, ಕಳ್ಳಕಾಕರ ಕೂಟದಲ್ಲಿರುವವನು; ಇರಲಿ. ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ನಾನೊಬ್ಬ ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶನೆ ಆಗಿದ್ದರೆ, ಆ ಮಗುವಿನ ಪ್ರಾಣನಷ್ಟವನ್ನು ದುಡ್ಡಿನಿಂದ ಭರ್ತಿಮಾಡುವ ಬದಲಾಗಿ ನಾನೇ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ಇತರರನ್ನು ಬಲಿ ಹಾಕುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನೀವು ಧರ್ಮ ಬೋಧಕರಂತೆ; ನಿಮ್ಮ ಧರ್ಮಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಅಹಿಂಸೆಯೇ ಪರಮಧರ್ಮವೆಂದು ಸಾರುವುದಿಲ್ಲವೇ? ದೇವರ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಒಂದೇ ಒಂದು ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನಾದರೂ ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ನಾಶಪಡಿಸುವುದು ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳು ಹೇಳುತ್ತವಂತೆ!

ಗೋಸಾಯಿಯು ಈ ಮರ್ಮಭೇದಕ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ಕಿಡಿಕಡಿಯಾದನು. 'ನಮಗೆ ಧರ್ಮಬೋಧೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನೀನಾರು?' ಎಂದು ದೊಡ್ಡ ಸ್ವರದಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

ರಾಧೆಯು 'ಮಹಾರಾಜರೇ! ಈಗ ನೀವು ಬಿಡಾರಕ್ಕೆ ದಯಮಾಡಿಸಿ! ಈ ಮುದುಕನಿಗೆ ಎದೆರೋಗ ಉಂಟಂತೆ. ಅವನನ್ನು ಕಣಕಿದರೆ ಅವನ ಜೀವಕ್ಕೆ ಅಪಾಯ ಬಂದೀತು. ಅಂಥವನ ಹತ್ತಿರ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಿ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲ.'

ಗೋಸಾಯಿ:— ಹೇಗೂ ನಿನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಂಥ ತುಂಟರಿಗೆ ಆಶ್ರಯಕೊಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಊರೆಲ್ಲ ನಾನು ಸಾರುವೆನು. ತಿಳಿದಿರಲಿ!

ರಾಧೆ:— ನಿಮಗೆ ಇಷ್ಟವಿದ್ದಂತೆ ಮಾಡಬಹುದು.

ಗೋಸಾಯಿಯು ಉರಿಮೊಗದಿಂದ ಮನೆಯನ್ನು ಇಳಿದು ಹೋದನು. ಇನ್ನೂ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ನಡುಗುತ್ತಿರುವ ಸೇಟಜಿಯನ್ನು ಕೈಹಿಡಿದು ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ರಾಧೆ 'ತಾತಾ! ನಿನಗೆ ಎಂದೂ ಕಾಣದ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತಲ್ಲ! ಅಷ್ಟೇಕೆ ಕಳವಳಗೊಂಡೆ!'

ಸೇಟಜೀ:—ಅಷ್ಟು ಸಿಟ್ಟು ನನಗೆ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಬರಲಿಲ್ಲ, ಒಂದು ಮಗುವಿನ ಜೀವಹೋದುದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ಹಣಕೊಡುವುದೆಂದರೇನು? ಬಡವರ ಜೀವವೆಂದರೆ ಅಷ್ಟು ಅಲ್ಪವೇ, ಈ ದುಡ್ಡಿನ ಗುಲಾಮರಿಗೆ? ಕೂಸಿನ ಮೇಲಣ ಪ್ರೇಮವನ್ನು ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟು ಕೊಂದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ದುಡ್ಡಿದ್ದರೂ ಅದರಿಂದ ಸುಖಪಡುವ ಮಕ್ಕಳು ಮರಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ನೀನೆ ಹೇಳು!

ರಾಧೆ:—'ದುಡ್ಡಿದ್ದು ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲದವನಿಗಿಂತಲೂ ಬಡವನಾಗಿ ತನ್ನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಮುದ್ದಾಡಿಸುವ ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟೊ ಸುಖ! ನನಗೂ ಒಮ್ಮೆ ಆ ಸುಖ ಬಂದೀತೆ ಎಂಬ ಆಸೆಯಿತ್ತು. ಆದರೆ ಇನ್ನು ಅದು ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಂತು ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ತನ್ನ ನಿಷ್ಕಾಮಪ್ರೇಮಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರವಾದ ಒಂದು ವಸ್ತು ಇದ್ದೇ ತೀರಬೇಕು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಜೀವನ ವೆಂಬುದು ತೀರಾ ಮರಳುಕಾಡಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ನೋಡು! ನನ್ನ ತಂದೆಯಿರುವಾಗ ನನ್ನ ಪ್ರೇಮಪಾತ್ರವಾದ ವಸ್ತುವೊಂದು ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇತ್ತು. ಅವನು ಕಾಲವಾದನಂತರ ನನ್ನ ಜೀವನವೆಂಬುದು ಮರುಭೂಮಿಯಂತಾಯಿತು. ಆದರೆ ನೀನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ— ಏನು ಋಣಾನುಬಂಧವೋ, ಅಪರಿಚಿತನಾದ ನಿನ್ನ ಆರೈಕೆಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ತಂದೆ ಕಳೆದು ಹೋದುದನ್ನು ನಾನು ಮರೆಯತೊಡಗಿದ್ದೆ. ಈಗ ಎಲ್ಲಾದರೂ ನೀನು ನಾಸಿಕಕ್ಕೆ ಹೊರಟುಬಿಡುವಿಯೊ ಎಂದು ನನಗೆ ದಿಗ್ಗಿಲು.' ಇಷ್ಟು ಹೇಳುವಾಗ ರಾಧೆಯು ತನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಒರಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಸೇಟಜಿಯ ಎದೆಯೂ ದ್ರವಿಸಿತು. ಅವನು ಗದ್ದದ ಸ್ವರದಿಂದ 'ಹೆದರಬೇಡ, ಮಗು! ನೀನೆ ನನ್ನ ಭಾಗ್ಯದೇವತೆ. ಮಕ್ಕಳುಮರಿಯಿಲ್ಲದ,

ಅನಾಥನಾದ ನನಗೆ ನೀನೆ ನನ್ನ ಮಗಳು ಎಂದು ತಿಳಿ. ನಾನು ಪೂರ್ವ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಪುಣ್ಯಫಲದಿಂದ ನೀನು ಈ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದಲ್ಲಿ ನನಗೊಂದು ಊರುಗೋಲಾದೆ. ನಾನು ಮಹಾಸೌಭಾಗ್ಯಶಾಲಿಯೆಂದು ಗೋಪಾಲನೂ ಪದೇ ಪದೇ ಅನ್ನುತ್ತಾನೆ. ನೀನೊಂದು ಸಂಸಾರ ಮಾಡಿ ಸುಖವಾಗಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದೇ ನನ್ನ ಆಸೆ.

ರಾಧೆ:—‘ಛೇ! ಅದು ಬರೇ ಬಯಲಾಸೆ. ನನಗೆ ವಿವಾಹದ ಪ್ರಾಯ ದಾಟಿತು. ಇನ್ನು ಒಂಟಿಯಾಗಿಯೇ—’ ಎಂದು ಕಣ್ಣೀರಿಕ್ಕಿದಳು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಹಾಗೆನ್ನ ಬೇಡಮ್ಮ! ನೀನು ವಿವಾಹಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ ಅಂಥ ಭಾಗ್ಯಶಾಲಿಗಳು ಮುಂದೆ ಬಂದಾರು.

ರಾಧೆ:—ತಾತಾ! ನನ್ನನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಮರುಳುಗೊಳಿಸಬೇಡ, ಕಂಡ್ವಾ!

ಸೇಟಿಜೀ:—ಇದು ನನ್ನದೊಂದೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಗೋಪಾಲನದೂ ಹಾಗೆಯೇ.

ರಾಧೆ:—ಗೋಪಾಲ ಇನ್ನೂ ತರುಣ, ಅವನಿಗೆ ಲೋಕಾಚಾರದ ಅರಿವು ಇನ್ನೂ ಇಲ್ಲ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಆದರೆ ನೀನು ವಿವಾಹಿತಳಾಗುವೆಯೊ ಇಲ್ಲವೊ ಎಂದು ಅವನ ಸಂದೇಹ.

ರಾಧೆ:—‘ಅವನು’—ಎಂದು ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ಏನೊ ಹೊಲಿಯುವಂತೆ ಮೌನವಾದಳು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಹಾಗಲ್ಲ ಮಗು! ನೀನು ಅವನನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗುವೆಯಾದರೆ—

ರಾಧೆ:—(ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು) ಗೋಪಾಲನು ವಿವಾಹಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ ಅವನಿಗೆ ಎಷ್ಟೊ ಅನುರೂಪರಾದ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಸಿಗಬಹುದು. ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಅಲ್ಲ ಒಂದು ದಿನ ಪ್ರಖ್ಯಾತಿಬರುವುದು ಖಂಡಿತ. ಆಗ ಅವನನ್ನು ವಿವಾಹಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ—

ಸೇಟಿಜೀ:—ಆದರೆ ಅಂಥ ಅನುರೂಪಳಾದ ಸ್ತ್ರೀಯಲ್ಲಿ ನಿಜವಾದ ಪ್ರೇಮದ ಬೀಜವು ಮೊಳೆಯದಿದ್ದರೆ ಗೋಪಾಲನು ಸರ್ವಥಾ ಸುಖಿಯಾಗಲಾರನು.

ರಾಧೆ:—ಅವನ ಅಂತರ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿದವರು ಅವನ ಪ್ರೇಮಪಾಶದಲ್ಲಿ ಬೀಳದೆ ಇರರು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಆ ವಿಮಲೆಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಮರೆತೆಯಾ?

ರಾಧೆ:—ವಿಮಲೆಯು ಸ್ವಾರ್ಥದ ಪುಂಜ; ದುಷ್ಟ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಒಂದು ವೇಳೆ ಆತನಿಗೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಮರಿಸುವ ಆಸೆಯಿದ್ದರೆ—

ರಾಧೆ ನೀರವವಾಗಿ ಆ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳದಂತೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಬಿಟ್ಟಳು. ಅವಳ ತಗ್ಗಿಸಿದ ಮುಖವು ಮಾತ್ರ ಕೆಂಪಡರಿತ್ತು. ಸೇಟಿಜಿಯು ಮತ್ತೆ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕಮಲೆಗೆ ಆ ವಿಷಯವು ಅಸಮಾಧಾನವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿತು ಎಂದು ಸೇಟಿಜಿಗೆ ಕಂಡುಬರಲಿಲ್ಲ. ಇವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಿಗಾದರೂ ಧನಸಮೃದ್ಧಿ ಇದ್ದರೆ ಅಂಥ ವಿನಾಹವು ಸುಖಕರವಾಗುತ್ತಿತ್ತೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬದು ಅವನಿಗೆ ಸಂದೇಹಕರವಾಗಿತ್ತು. ‘ಇವರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಣಯದ ಬೀಜವು ಮೊಳೆತಿದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ಕೆಡಿಸದೆ ಉಪಾಯದಿಂದ ಗೊಬ್ಬರ ಹಾಕಿ ಬೆಳೆಯಿಸಬೇಕು, ಅಂಥ ನಿಷ್ಕಾಮಪ್ರೇಮದಲ್ಲಿ ದ್ರವ್ಯದ ಲಾಂಛನ ತಟ್ಟಿದರೆ ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ವಿಷದ ಬೊಟ್ಟು ಬಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಅವರ ಸಂಸಾರವೇ ವಿಷಮಯವಾಯಿತು, ದೇವರೆ! ಇವರು ಸರ್ವವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಅನುಕೂಲರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಇವರನ್ನು ಒಂದುಗೂಡಿಸಿ ಇವರ ಜೀವನವು ಲೋಕೋಪಕಾರಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡು’ ಎಂದು ದೇವರನ್ನು ಬೇಡುತ್ತ ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ತೆರಳಿದನು.

೧೭ನೆ ಅಧ್ಯಾಯ

ರಾಧೆಯ ಶಾಂತಚಿತ್ತ

ಗೋಸಾಯಿಯ ಪುರಾಣಪ್ರವಚನಗಳಿಗೆ ಬರುವ ಜನರ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಬರಬರುತ್ತ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು. ಕೊನೆಗೆ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಅರ್ಚಕನು, ಪಾಠಾಳಿ ಇವರು ಮಾತ್ರ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರೂ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಗರ್ಭ ಗೃಹದ ಬೀಗಮುದ್ರೆ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಹಿಂದುಳಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಗೋಸಾಯಿಗೆ ರಾಧೆಯ ಮೇಲೆ ಮನಸ್ಸು ನಾಟಿತ್ತು. ಅವಳ ವಿಷಯ ಅರ್ಚಕನೊಡನೆ ಹೀಗೆ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು:—

ಗೋಸಾಯಿ:—ಅರ್ಚಕರೇ! ಆ ರಾಧಮ್ಮನನ್ನು ನೀವು ಬಲ್ಲಿರಾ? ಅವಳ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಯಾರು! ಪಾಪ! ಒಟೆಯಾಗಿ ಅವಳು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲ!

ಅರ್ಚಕ:—ಅವಳ ತಾಯಿ ಮೊದಲೇ ತೀರಿಹೋಗಿದ್ದಳು. ಅವಳ ತಂದೆ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿ ಈಗ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳಾದುವು. ಬಾಲವೈಧವ್ಯದ ಯೋಗವಿದೆ ಎಂದು ತಂದೆಯು ಅವಳಿಗೆ ವಿವಾಹ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಜಾತಿಬಹಿಷ್ಕಾರವಾಯಿತು.

ಗೋಸಾಯಿ:—ಅಯ್ಯೋ ಪಾಪ! ಆದರೆ ಅವಳ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಮುದುಕನು ಯಾಕೆ ಇದ್ದಾನೆ! ಅವನು ಶುದ್ಧ ಪೋಕರಿ ಕೂಟದವ. ಅವನನ್ನು ತಾಂತಿಯನೊಂದಿಗೆ ಆ ಗಂಗಮ್ಮನ ಖಾನಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡೆ. ಅನಂತರ ತಾಂತಿಯನು ಕೊಲೆಮಾಡಿದಾಗ ಆ ಖಾನಾವಳಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಇವನು ಇದ್ದ.

ಅರ್ಚಕ:—ಅವನು ಸಮುದ್ರದ ಕಿನಾರೆಯ ಗುಡ್ಡದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ತೂತಿ ತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದನು. ಅವನು ಅನಾಥನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿ ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಈಗ 6 ತಿಂಗಳಿಂದಲೂ ಸಾಕುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ಅವನು ಅಂಥ ಪೋಕರಿ ಯಲ್ಲ, ಸಭ್ಯನೆಂದೆ ಎಲ್ಲರೂ ಅನ್ನುತ್ತಾರೆ.

ಗೋಸಾಯಿ:—‘ಛೇ! ಛೇ! ಇಂಥ ರಕ್ಕರು ಎಷ್ಟೊ ಮಂದಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವನ ವಿಷಯವಾಗಿ ನಾನೆ ಅವಳಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಸುವೆನು.’ ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿ ಮರುದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಮುದುಕನು ಇಲ್ಲದಿರುವ ಸಮಯ ನೋಡಿ ಅವನು ತೋಟದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತಳ್ಳಿ ರಾಧೆಯ ಮನೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟನು.

ಆಗ ಉಚ್ಚಸ್ವರದಿಂದ ಹಾಡುವ ಹೆಣ್ಣು ಸ್ವರವು ಕೇಳಿಸಿತು. ‘ಕಂಠವು ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ’ ಎಂದು ಗೋಸಾಯಿಯು ಶಬ್ದ ಮಾಡದೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕಾಲಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಾಡು ಪುರಂದರದಾಸರ ಕೀರ್ತನೆಯಿಂದ; ಹೀಗಿತ್ತು:—

ಉದರವೈರಾಗ್ಯವಿದು ನಮ್ಮ
ಪದುಮನಾಭನಲ್ಲಿ ಲೇಶಭಕುತಿಯಿಲ್ಲ ||
ಕರದಲಿ ಜಪಮಣಿ ಬಾಯಲಿ ಮಂತ್ರವು
ಅರಿವೆ ಮುಸುಕು ಮೋರೆಗೆ ಹಾಕಿ
ಪರಸತಿಯರ ಗುಣ ಮನದಲಿ ಸ್ಮರಿಸುತ್ತ
ಪರಮವೈರಾಗ್ಯಶಾಲಿಯೆಂದೆನಿಪುದು ||

ಗೋಸಾಯಿ:—(ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ) ‘ಛೇ! ಛೇ! ಪರಸತಿಯೆಂಬ ಭಾವನೆಯಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಈ ಮಾತು. ರಾಧೆ! ನೀನು ಪರಸತಿಯಲ್ಲ. ನೀನು ನನ್ನವಳೆ ಎಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ’ ಎಂದು ಮೊಗಸಾಲೆಯ ಮೆಟ್ಟಿಲನ್ನು ಹತ್ತಿ—

‘ರಾಧೆ! ಆ ಮುದುಕನನ್ನು ಓಡಿಸಿದೆಯಾ! ಚೆನ್ನಾಯಿತು. ನೀನು ಯಾಕೆ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಪುರಾಣಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ?’

ರಾಧೆ:—(ಎದ್ದು ನಿಂತು) ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ, ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಅನ್ನವಾಗ ನನಗೆ ವಿರಾಮವೇ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೆ!

ಗೋಸಾಯಿ:—‘ನಿನ್ನ ದೇಹವು ಇಂಥ ಕೆಲಸಬೊಗಸೆಗಳಿಂದ ದಣಿಯಬೇಕಿಲ್ಲ. ನೀನು ನಮ್ಮ ಮಠಕ್ಕೆ ಬಾ. ನಾನು ಇನ್ನು ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲಿಂದ ನಮ್ಮೂರಿಗೆ ಹೊರಡಲಿರುವೆನು. ಪಲ್ಲಕ್ಕಿಯನ್ನು ನಿನಗಾಗಿ ಕಳುಹಿಸುವೆನು. ನಮ್ಮಿಂದ ಮಂತ್ರೋಪದೇಶ ಪಡೆದು ಎಷ್ಟೊ

ಸ್ತ್ರೀಪುರುಷರು ಧನ್ಯರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ನೀನು ಇನ್ನೂ ಅವಿವಾಹಿತೆಯಾಗಿದ್ದುದೇ ದೋಷಕರ, ಪಾಪಕರ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಪಾಪಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರವಾಗಿ ನೀನು ನನ್ನಿಂದ ಮಂತ್ರೋಪದೇಶ ಪಡೆದು ಧನ್ಯಳಾಗು.' ಎಂದು ಪ್ರಣಯದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಅವಳ ಕಡೆಗೆ ಬೀರಿದನು.

ರಾಧೆ:—(ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ತಲೆಯನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿ) ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ಹಾಗೆ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ.

ಗೋಸಾಯಿ:—ಓಹೊ! ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಅರಿವು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಇಲ್ಲದ ನಿನಗೆ ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಂತಹ ಉಕ್ಕಿನ ಕಡಲೆಯ ಸಮಾಚಾರವೇಕೆ? ನಿಮ್ಮಂಥವರಿಗೆ ಭಜನೆಪುರಾಣಗಳ ಶ್ರವಣದಿಂದಲೇ ಮುಕ್ತಿ.

ರಾಧೆ:—ಸಿಟ್ಟು ಮಾಡಬೇಡಿ. ಮುಕ್ತಿಯ ಬಾಗಿಲ ಬೀಗದ ಕೈ ನಿಮ್ಮಂಥವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯನು ತನ್ನ ಕರ್ಮದ ಫಲವಾಗಿಯೇ ಮುಕ್ತಿ-ನರಕಗಳ ದಾರಿಯನ್ನು ಕಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ ಎಂದು ನಮ್ಮಪ್ಪ ಪದೇ ಪದೇ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ.

ಗೋಸಾಯಿಯು ಸಿಟ್ಟು ತಡೆಯಲಾರದೆ 'ಏನು ಒರಟು ಮಾತು? ಅವಿಚಾರದ ಮಾತು?' ಎಂದು ಹೇಳಿ ನೆಟ್ಟಗೆ ಅವಳನ್ನು ಸವಾಪಿಸಿ 'ರಾಧಾ! ನಿನ್ನ ಸುಖದ ವೈಖ್ಯಕ್ಕೆ ಕೊಡಲಿ ಇಡಬೇಡ!' ಎಂದು ಅವಳ ಕೈ ಹಿಡಿಯಲು ಹೋದನು. ಅವಳು ಸಿಂಹಿಣಿಯಂತೆ ಗರ್ಜಿಸಿ, ಅವನ ಕೈಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು, 'ಮೂಢಾ! ಏಕಾಕಿನಿಯಾದ ಅಬಲೆಯ ಮೇಲೆ ಅತ್ಯಾಚಾರ ಮಾಡಲು ಮುಂದರಿಸಿದ ಕಳ್ಳ! ತೊಲಗು ಇಲ್ಲಿಂದ, ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಬೀದಿಯ ಜನರನ್ನು ಕೂಗಿ ಕರೆಯುವೆನು' ಎಂದು ಒಳಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟು, ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಚ್ಚಲು ಯತ್ನಿಸಿದಳು. ಹತಾಶನಾದ ಗೋಸಾಯಿಯು 'ನನ್ನ ಸೇಡಿನ ತೀಕ್ಷ್ಣತೆಯನ್ನು ನೀನು ಬೇಗನೆ ತಿಳಿಯುವೆ!' ಎಂದು ಕಿಡಿಹಿಡಿಯಾಗುತ್ತ ಮೆಟ್ಟಿಲನ್ನು ಇಳಿದು, ಹಿತ್ತಲನ್ನು ದಾಟಿ, ಬೀದಿಗೆ ಇಳಿದು ಹೋದನು.

ಅಂದಿನಿಂದ ಗುಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರೊಡನೆ ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ವರ್ತನವನ್ನು ಕುರಿತು ಸುಳ್ಳು ಅಪವಾದಗಳನ್ನು ಹೊರಿಸಲು ಗೋಸಾಯಿಯು

ತೊಡಗಿದನು. ಆದರೆ ಆ ಹಳ್ಳಿಯವರೆಲ್ಲ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನಗಳು; ಅವರಿಗೆ ಈಗ ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಪರಿಚಯವಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವರ ಮನಸ್ಸು ಕದಡಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಶಕುನದ ಸಂಕಷ್ಟವಿಗಿ ಮಾತ್ರ ಗೋಸಾಯಿಯ ಮೇಲೆ ಏನೇನೂ ಸಮಾಧಾನವಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನ ಅವಳು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಓಡಿ ಬಂದು 'ರಾಧಮ್ಮಾ ಕೇಳಿದಿಯಾ! ಆ ಷಂಡ ಗೋಸಾಯಿಯು ಬಂದ ದಿನ ಒಂದು ಗೂಬೆ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಹೊರಗಿನ ಮರದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಗಿತು. ಆಗಲೇ ನಮ್ಮ ಊರಿಗೆ ಏನೂ ಅನಿಷ್ಟ ಪ್ರಾಪ್ತಿ ಎಂದು ನಾನು ನಮ್ಮವರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ. ಅವರಿಂದರೆ ಬಿಳೇ ಸುಣ್ಣದ ನೀರು ಕಂಡರೆ ಹಾಲೆನ್ನುವವರು. ಅವರಿಗೆ ನನ್ನ ಮಾತಿನ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಗೋ! ಗೋಸಾಯಿ ಬಂದದ್ದೆ ತಡ! ಅವನ ಭಜನೆ ಪುರಾಣ ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಾರದಿದ್ದ ಅವನ ವಕ್ಲಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಬಾಡಿಗೆ ಏರಿಸಿದ್ದೇನೆಂದು ಕಠಿಣ ಅಪ್ಪಣೆ! ಆದರೂ ಅವರು ಪುರಾಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಅವರೆಲ್ಲರ ಮೇಲೆ ದಾವೆ ಮಾಡಿಸುತ್ತಾರೋ ಏನೋ? ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ನಮ್ಮ ಗೋಪಾಲರಾಯನು ದೇವಸ್ಥಾನದ ಕಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು— ಅದೆಂಥದ್ದು—'

ರಾಧೆ:—(ನಸುನಕ್ಕು) ಭಾಷಣವೇ?

ಸಂಕಷ್ಟ:—'ಹೌದು ಹೌದು! ಈ ಹಾಳು ಶಬ್ದಗಳು ನಮ್ಮಂಥವರ ಬಾಯಿಗೆ ಬರುತ್ತವೆಯೇ? ಭಾ-ಷಣ ಮಾಡಿದರು. ಜನರೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ಹುರಿದುಂಬಿದರು. ಗೋಸಾಯಿಯ ಬಳಿಗೆ ತಾನೇ ಹೋಗಿ ಮಾತಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಗೋಪಾಲರಾಯರು ಹೇಳಿದರು. ಇನ್ನೇನೇನು ಕಷ್ಟಗಳು ಬರುತ್ತವೋ, ಏನೋ?' ಎಂದು ಹೇಳಿ 'ನಮ್ಮವರು ಮನೆಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಬರುವ ಹೊತ್ತಾಯಿತು, ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಸಿಗುತ್ತೇನೆ' ಎಂದು ಮರಳಿ ಮನೆಗೆ ಓಡಿದಳು.

ಸಾಯಂಕಾಲ ಗೋಪಾಲನು ಬಂದಾಗ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ರಾಧೆಯು ಆತನೊಡನೆ ಹೇಳಿದಳು. ಆಗ ಆತನು 'ಹೌದು! ಆ ಗೋಸಾಯಿಗೆ ಒಮ್ಮೆ ಒದ್ದು ಹೊರಗೆ ಹೊರಡಿಸಲೇ ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕುದಿಯುತ್ತದೆ.' ಎಂದನು.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಹಾ! ನಿಮ್ಮ ಧೈರ್ಯವೆ!

ಗೋಪಾಲ:—ನನಗೆ ಅವನ ಹೆದರಿಕೆಯಾದರೂ ಏನು? ನಾನು ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ಪತ್ರಿಕೆಯ ಉಪಸಂಪಾದಕನಾಗಿದ್ದೆ. ಇಂಥ ಗೋಸಾಯಿಗಳನ್ನೇಕೆರ ಸಮಾಚಾರ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ, ಅವರು ಅವರ ದೀಕ್ಷೆಯಂತೆ ಸದಾಚಾರಿಗಳಾಗಿರುವ ಬದಲಾಗಿ ಅನೇಕ ವಿಧದ ದುಷ್ಟ ಆಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಮಗ್ನರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಈಗಲೂ 'ನೀನು ಸುಮ್ಮನಿರದಿದ್ದರೆ ಮುಂಬಯಿಯ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಜೀವನಚರಿತ್ರೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಬರೆದು ಜನರಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಸುವೆನು' ಎಂದೆ. ನನ್ನನ್ನು ಚುರುಚುರನೆ ದೃಷ್ಟಿಸಿ ಆತನು ಒಮ್ಮೆ ನೋಡಿದನು. ಕೊನೆಗೆ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ತನ್ನ ಬಿಡಾರದೊಳಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ರಾಧೆಯೂ ಸೇಟಿಜಿಯೂ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕರು. ಆ ಮೇಲೆ ಗೋಪಾಲನು 'ಕೇಳಿದಿರಾ ಈ ಸಮಾಚಾರ! ಆ ವಿಮಲೆಯು ಗಾಳ ಹಾಕಿದ ಜಬ್ಬನು ವಿಲಾಯತಿಗೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಅವನ ಸಮಾಚಾರವೇ ಇಲ್ಲವಂತೆ! ಅವನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸತ್ತಿರಬೇಕೆಂದು ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಊಹನೆ! ಅವನ ಸೊಲಿಸಿಟರ್ 'ಅವನು ಸತ್ತಿಲ್ಲ, ಆ ವರ್ತಮಾನ ಸುಳ್ಳು,' ಎಂದು ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿರುವನಂತೆ! ಅಷ್ಟು ಹೆಸರುಗೊಂಡ ಮನುಷ್ಯನ ಪತ್ತೆಯಿಲ್ಲವೆಂದರೆ, ಎಲ್ಲಿಯೂ ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಹೋಗುವಾಗ ವಿಲಾಯತಿಯ ಚತುರ ಕಳ್ಳರು ಅವನನ್ನು ಸುಲಿದು ಕೊಂದುಹಾಕಿರಬೇಕು!'

ಸೇಟಿಜೀ:—(ಮುಖಚಹರೆಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸದೆ)—ಅವನಿಗೆ ಉತ್ತರಾಧಿಕಾರಿಗಳು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೇ?

ಗೋಪಾಲ:—ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವಂತೆ. ಇದ್ದ ಮಕ್ಕಳು ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಡಿದಿರುವರಂತೆ! ಅಷ್ಟು ಅಸಂಖ್ಯಾತವಾದ ಹಣವಿದ್ದವನು ಅದರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡದೆ ಇರುವನೆ? ಅವನ ಸೊಲಿಸಿಟರ್ ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿಗಾ ತಕ್ಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಆ ವಿಮಲೆಗೆ ಅವನು ವೀಲಿನಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡದೆ ಇದ್ದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಗತಿ ಏನು?

ಸೇಟಿಜೀ:—ಗತಿ ಏನು, ಗೋದಿ ಬೀಸೋದೆ!

ಅಷ್ಟು ಮಾತುಗಳು ನಡೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟನು ಓಡಿ ಓಡಿ ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟನು. 'ಕೇಳಿದಿರಾ ಹೊಸ ವರ್ತಮಾನ! ಆ ದುರುಳ ಗೋಸಾಯಿಯು ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಹೂವಾಲೆ ಕಟ್ಟುವವಳ ಮಗಳನ್ನು ಕದ್ದು ಕೊಂಡು ನಿನ್ನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಓಡಿಹೋದನಂತೆ! ಒಳ್ಳೆ ಗೋಸಾಯಿ! ಕಿ! ಕಿ! ಕಿ! ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲೆಲ್ಲ ಬೊಬ್ಬೆ ಬಿದ್ದಿದೆ. ಹಿ! ಹಿ! ಹಿ! ಅವನು ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಒಂದೆರಡು ದಿನ ಉಳಿದಿದ್ದರೆ ಅವಳ ಗಂಡನು ಅವನನ್ನು ಕೊಲೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಿ! ಹಿ! ಹಿ! ನನಗೊಂದಿಷ್ಟು ಕಟ್ಟಿಗೆ ಖರ್ಚಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹಿ! ಹಿ! ಹಿ! ಆದರೆ ಮರೆತೆ! ಅವನು ಗೋಸಾಯಿಯಾದುದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ಹೊಂಡದಲ್ಲಿ ಹೂಳಬೇಕಲ್ಲ. ಹಾ! ಹಾ! ಹಾ! ಅವನ ವಾರಾಂಗನೆಯೊಬ್ಬಳು ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಬಂದಿದ್ದಳಂತೆ' ಎಂದು ನಗತೊಡಗಿದನು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಇದೇ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತು ಚರ್ಚಿಸಿದರು. ಆ ಮೇಲೆ ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟನೂ ಗೋಪಾಲನೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟರು. ರಾಧೆಯೂ ಅಡಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಹೋದಳು. ಸೇಟಜಿಯು ಜಗಲಿಯಲ್ಲೆ ಕುಳಿತು ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸತೊಡಗಿದನು:—

‘ರಾಧೆ ಗೋಪಾಲ ಇವರಿಬ್ಬರು ಏಕರೀತಿಯ ಸ್ವಭಾವದವರು. ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ತೀರಾ ಬಡವನಾದ ನಿರಾಧಾರಿಯಾದೊಬ್ಬ ಮುದುಕನು. ಇವರಿಗೆ ನಾನು ಯಾರೆಂದು ತಿಳಿಸಲೇ? ಅವರು ಸರ್ವಥಾ ನಂಬಲಾರರು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ನಂಬುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮನ್ನು ನಾನು ಮೋಸಮಾಡಿದೆನೆಂದು ರೇಗಿಬೀಳುವರು. ಇವರನ್ನು ಹೀಗೆ ಕೊನೆಯ ವರೆಗೆ ಮೋಸಪಡಿಸುವುದು ಉಚಿತವೇ? ಎಷ್ಟೊ ಜನರು ನನ್ನ ದುಡ್ಡಿನ ಮೇಲಣ ಅಭಿಮಾನದಿಂದ—ನನ್ನ ಮೇಲಣ ಅಭಿಮಾನದಿಂದಲ್ಲ—ನನ್ನ ತಾಳಕ್ಕೆ ಕುಣಿಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂಥವರು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಠಕ್ಕರು. ಇವರು ಹಾಗಲ್ಲ. ನನ್ನಿಂದ ಏನೊಂದು ಪ್ರತಿಫಲ ಹಾರೈಸದಿದ್ದರೂ ಇಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ಇಂಥವರಿಗೆ ನನ್ನಲ್ಲಿಯ ಬಡತನ, ವೃದ್ಧಾಪ್ಯದ ನಿಶ್ಚಿತ್ತಿ ಇವುಗಳೇ ಕನಿಕರ ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತವೆ, ಎದೆಕರಗಿಸುತ್ತಿವೆ. ಇಂಥ ಎರಡು ನಿಸ್ಸುಹರಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು-ದೇವರ ಸೃಷ್ಟಿ

ಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಿಗಾಗಿ ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಸಿದ್ಧಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಂತೆ—ನನ್ನಿಂದ ಇವರ ಸವಾಗಮ—ನನ್ನ ಮೂಲಕ ವರಸ್ಪರ ಪರಿಚಿತಿಯನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಅಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲ, ವರಸ್ಪರ ಪ್ರಣಯಿಗಳಾಗಿರುವರು. ಇಂಥವರನ್ನು ಒಂದು ಕುಟುಂಬವಾಗಿ ಒಂದುಗೂಡಿಸಿದರೆ ನನ್ನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಒಂದಾದರೂ ಪುಣ್ಯ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿದಂತಾಗುವುದು. ಇದು ದೈವಸಂಕಲ್ಪವೇ ಆಗಿರ ಬಹುದೇ? ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶನಾಗಿ ಕುಬೇರಪುತ್ರನಂತೆ ಐಶ್ವರ್ಯದಲ್ಲಿ ಮುಳು ಗಿದ್ದರೂ ಒಂದೇ ಒಂದು ದಿನ ನಿಜವಾದ ಪ್ರೇಮ—ನಿಷ್ಕಲಂಕವಾದ ಪ್ರೇಮ ವೇನೆಂದು ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣದಿದ್ದ ನನಗೆ—ನನ್ನ ಸರ್ವಾದಿಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನೊಂದು ಲೋಕಕ್ಕೆ ತೊಲಗುವಾಗ ಇಂಥ ನಿಷ್ಕಾಮಪ್ರೇಮ ವನ್ನು ಒಂದುಗೂಡಿಸಿದ ಸ್ವರ್ಗೀಯ ಸುಖವು ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಬರುವುದೇ? ಹಾಗಿದ್ದರೆ ನಾನು ಧನ್ಯನು! ಇಂದಿಗೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಧನ್ಯನು! ಶ್ರೀಮಂತರಲ್ಲಿ ಕಾಣದ ಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಬಡವರಲ್ಲಿ ಕಂಡುಹಿಡಿದ ನಾನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಧನ್ಯನು!

ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನ ಚಿಕ್ಕ ನಾಯಿಯು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಹಾರಿ ಅವನ ತೊಡೆಗಳ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತು ಅವನ ಕೈಗಳನ್ನು ನೆಕ್ಕತೊಡಗಿತು. ಆಗ ಆತನು 'ರಾಜಾ! ನೀನು ನನಗೆ ಪ್ರಥಮದ ಗೆಳೆಯನು. ನಿನಗೆ ನನ್ನ ವಿಲಿನಲ್ಲಿ ಏನನ್ನು ಕೊಡಲಿ! ನಿನಗೆ ದ್ರವ್ಯದ ಮೇಲೆ ಆಸೆಯಿಲ್ಲ. ದ್ರವ್ಯ ಕೊಟ್ಟು ನಿನ್ನ ಮೊದಲಿನ ಯಜಮಾನನು—ಅವನು ಯಾರೊ ಪುಣ್ಯಾತ್ಮ!-ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಆ ದ್ರವ್ಯವು ನಿನ್ನನ್ನು ಅವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಲಿಲ್ಲ. ದೈವವಶಾತ್ ನನ್ನ ಕೈ ಸೇರಿದೆ. ನಿನ್ನಿಂದಲೇ ನನ್ನ ಜೀವ ಉಳಿಯಿತು. ಈ ಸಾಧ್ವಿಯ ಪರಿಚಯವಾಯಿತು. ಇಲ್ಲಿಯೇ ನಾನು ಈ ವರೆಗೆ ಅನುಭವಿಸದ ಭೂತದಯೆ—ಅನುತಾಪಗಳ ಪರಿಚಯವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡೆ. ನನ್ನ ಧನವನ್ನೆಲ್ಲ ವೆಚ್ಚಮಾಡಿ ನಾನು ದಿಗ್ವಿಶಗಲಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಾಡಿದರೂ ಇದು ನನಗೆ ಸರ್ವಥಾ ಲಭಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.'

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ 'ತಾತಾ! ಹಾಲು ಬಿಸಿಯಾಗಿದೆ. ಒಂದಿಷ್ಟು ಕುಡಿದು ನಿದ್ದೆಮಾಡು' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತ ರಾಧೆಯು ಮೊಗಸಾಲೆಗೆ ಬಂದಳು.

ಅವಳು 'ಅಪರಾಧಿ ನಾನಲ್ಲ, ಅಪರಾಧವೆನಗಿಲ್ಲ, ಕಪಟನಾಟಕಸೂತ್ರ ಧಾರಿ ನೀನೆ' ಎಂದು ಸಣ್ಣ ಸ್ವರದಿಂದ ಹಾಡುತ್ತ ಬಂದಳು. ಸೇಟಜಿಯು 'ಮಗು! ನೀನು ಯಾವಾಗಲೂ ಹಾಡುತ್ತ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಲು ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಸುಖವಾಗುತ್ತಿದೆ. ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿ ಶಾಂತಿ ಎಂಬ ಎರಡು ಅಪರಿ ಮಿತ ದ್ರವ್ಯಗಳು ಇರುವುದರಿಂದಲೇ ಹಾಗೆ ಹಾಡು ತಾನಾಗಿಯೇ ಬರು ತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಸುಖದ ಮನೆಯನ್ನು ನಾನೆಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ!' ಎಂದನು. 'ತಾತಾ! ನನ್ನ ಈ ಬಡ ಮನೆಯನ್ನು ಬರೆದೆ ಹೊಗಳಬೇಡ. ನಿನಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿದೆ ಎಂದು ನೆನಸಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತೀಯೆ! ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿ ಶಾಂತಿ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಇತರರಲ್ಲಿ ಅದೇ ಪ್ರತಿಫಲಿಸುತ್ತದೆ.' ಎಂದು ಅವನ ಬೆನ್ನನ್ನು ತಟ್ಟಿ, ಅವನು ಹಾಲು ಕುಡಿದ ಮೇಲೆ ಅವನ ಕೋಣೆಯ ವರೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿದಳು. ಸೇಟಜಿಯು ತನ್ನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ದೇವರನ್ನು ಚಿಂತಿ ಸುತ್ತ ನಿದ್ರೆಹೋದನು.

೧೪ನೆ ಅಧ್ಯಾಯ

ರಾಧಾಗೋಪಾಲರ ಪಾಣಿಗ್ರಹಣ

ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಕಳೆದುವು. ಚಳಿಗಾಲವು ದಾಟಿ ವಸಂತ ಕಾಲವು ಸಮಾಪಿಸಿತು. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಗೋಸಾಯಿಯ ಸಮಾಚಾರವೂ ಜನರಿಗೆ ವಿಸ್ತೃತಿಯಾಯಿತು. ಆದರೆ ಗೋಸಾಯಿಯ ದುಷ್ಟ ವರ್ತನದ ಸಮಾಚಾರವು ಮುಂಬಯಿ ಪೂನಾ ಪಟ್ಟಣಗಳ ವರ್ತಮಾನ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬಿತು. ಅದರಿಂದ ಗಲಭೆಯೆದ್ದು ಗೋಸಾಯಿಯ ಮಠದ ಸರ್ವಾಧಿ ಕಾರಿಗಳಾದ ಆಠಾರಾ ಪಂಥಕೂಟದವರು ಆತನನ್ನು ಪಟ್ಟದಿಂದ ತಳ್ಳಿ ಮಠದಿಂದ ಹೊರಡಿಸಿದರು. ಮತ್ತೆ ಅವನು ಎಲ್ಲಿ ಹೋದನೆಂದೂ ಸಮಾಚಾರವೇ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ವಸಂತಕಾಲವು ಬಂದೊಡನೆ ಸೇಟಜಿಯು ಎಂದಿನಂತೆ ಕಡಲದಂಡೆಗೆ ವಾಯುಸೇವನೆಗೆ ಹೋಗತೊಡಗಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಬೆಸ್ತರ ಮಕ್ಕಳು ಅವನು

ಕುಳಿತಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಅವನಿಂದ ಬೇರೆಬೇರೆ ದೇಶಗಳ ಪ್ರಯಾಣದ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ ಸಂತೋಷವಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ ಚಿನ್ನದ ಗನಿಗಳ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಸೇಟಜಿಯು ವರ್ಣಿಸುತ್ತಲಿದ್ದಾಗ ಒಬ್ಬ ಬೆಸ್ತ ಹುಡುಗನು 'ನಮ್ಮಲ್ಲಿಯೂ ಅಷ್ಟು ಹಣವಿದ್ದರೆ ನಾವು ಬೇಕು ಬೇಕಾದುದನ್ನು ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಿತ್ತಲ್ಲ!' ಎಂದನು.

ಆಗ ಸೇಟಜಿಯು 'ಮಗೂ! ಹಣವಿದ್ದರೆ ಎಲ್ಲ ಸಿಕ್ಕುತ್ತದೆ ಎಂಬದು ತಪ್ಪು ಗ್ರಹಿಕೆ. ಈಗ ನೋಡು! ನನ್ನಲ್ಲಿ ಹಣವಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ನನಗೆ ವಿಕ್ರಯಿಸು ಎಂದರೆ ನಿನ್ನ ತಾಯಿ ಒಪ್ಪುತ್ತಿದ್ದಳೇ? ಅಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲ, ಸಾವಿರ ಹೊನ್ನನ್ನು ಒಂದು ತ್ರಾಸಿನ ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಇನ್ನೊಂದು ತಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹರಕು ಬಟ್ಟೆ ತೊಟ್ಟು ನಿನ್ನನ್ನು ಇಟ್ಟರೆ ಯಾವುದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ತಾಯಿ ಕೈಚಾಚುವಳು?'

ಹುಡುಗ:—(ಕಣ್ಣರಳಿಸಿ ನಗುತ್ತ) ನನ್ನನ್ನೆ ಅವಳು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವಳು! ಅದಕ್ಕೇನು ಸಂದೇಹ!

ಸೇಟಜೀ:—ಸರಿ ಸರಿ! ಈಗ ಗೊತ್ತಾಯಿತೇ ದುಡ್ಡು ಕೊಟ್ಟರೂ ಪಡೆಯಲಾರದ ಒಂದು ವಸ್ತುವಿದೆಯೆಂದು? ಅದು ಮಗುವಿನ ಮೇಲಣ ಪ್ರೀತಿ!

ಹುಡುಗ:—ಹೌದು! ನಾನು ಹಲವು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂದೆ; ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಎಂದಿಲ್ಲ!

ಸೇಟಜೀ:—ಆ ಹಲವು ವಸ್ತುಗಳು ಒಮ್ಮೆ ನಮ್ಮ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ವೆಂದರೆ ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ನಮಗೆ ಬೇಸರ ಹುಟ್ಟಿತು! ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾವು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲಾರೆವು. ಪ್ರೀತಿ ಎಂಬದು ದೈವಿಕ ವಸ್ತು!

ಆ ಹುಡುಗನು ಸೇಟಜಿಯ ಮಾತುಗಳಿಂದ ಬೆರಗಾಗಿ ಸೇಟಜಿಯನ್ನು ಪಿಳಿಪಿಳಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಸೇಟಜಿಯು ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ನಕ್ಕು 'ನಿನಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಹಣ ಬೇಕೇ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. 'ತಾತಾ! ನೀನಲ್ಲಿಂದ ಕೊಡುವೆ? ನೀನು ತೀರಾ ಬಡವನಲ್ಲವೇ! ಪಾಪ!' ಎಂದು ಹುಡುಗನು ಹೇಳಿದನು. ಸೇಟಜಿಯು ನಸುನಕ್ಕು ಅವನ ಬೆನ್ನು ಸವರಿದನು.

ಇಷ್ಟು ಮಾತುಗಳು ನಡೆಯುವಾಗ ರಾಧೆಯೂ ಗೋಪಾಲನೂ ಅವನಿಗೆ ಎದುರಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಇಬ್ಬರ ಮೋರೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಗೆಲುವು ಇತ್ತು. ರಾಧೆಯು 'ತಾತಾ! ತಾತಾ!' ಎಂದು ಸೇಟಿಜಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಓಡಿ ಬಂದು ಅವನ ಕಾಲೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು. ಒಡನೆಯೇ ಗೋಪಾಲನು ಬಂದು ಅವನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತನು. ಆಗ ಸೇಟಿಜಿಯು ಈ ಗೋಧೂಳಿ ಲಗ್ನದಲ್ಲಿಯೇ ಸೂರ್ಯಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಪಾಣಿಗ್ರಹಣ ವೆಂದು ಅವರಿವರ ಕೈಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿ ತನ್ನ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿದನು. 'ಕ್ರಮವಾಗಿ ನಮ್ಮ ವಿವಾಹವು ರಿಜಿಸ್ಟ್ರಾರಾಗಬೇಕಿದ್ದರೂ ನಿನ್ನ ಆಶೀರ್ವಾದದಿಂದ ಪಾಣಿಗ್ರಹಣಮಾಡಿಕೊಂಡೆವು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ಸುಖದ ಪರಮಾವಧಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ ನೀನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ಹೋಗದೆ ನಮ್ಮ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಮಾತು ಕೊಡಬೇಕು' ಎಂದು ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಸೇಟಿಜಿಗೆ ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸಿದರು. ಸೇಟಿಜಿಯು 'ಇನ್ನು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಇರುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ, ನನ್ನ ಗೆಲೆಯನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹೋಗಬೇಕು. ನಾನು ಯಾರು, ನೀವು ಯಾರು? ಏನೂ ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳ ಋಣಾನುಬಂಧವಿದ್ದುದರಿಂದ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಉಳಿದೆ. ಅಷ್ಟೆ. ಈಗ ನನಗೆ ದಿನೇ ದಿನೇ ಮೈಯಲ್ಲಿ ತ್ರಾಣ ಕುಂದಿಬರುತ್ತದೆ. ಆಗ ನಿಮಗೊಂದು ಹೊರೆಯಾಗಿ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಕಾಲ ಕಳೆಯಲಾರೆ.' ಎಂದು ನುಡಿದನು.

'ತಾತಾ! ನೀನಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಮಗೆ ಬೇಸರವಾದೀತು, ನೀನು ನಮ್ಮವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೆ ಎಂಬಷ್ಟು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಪರ ವಿಶ್ವಾಸವು ಬೆಳೆದಿದೆ. ನೀನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋದರೆ ನಮಗೆ ತುಂಬಾ ದುಃಖವಾದೀತು' ಎಂದು ಇಬ್ಬರೂ ಆತನ ಒಂದೊಂದು ಕೈ ಹಿಡಿದು ಅಲುಗಿಸಿದರು.

ಆಗ 'ತೀರಾ ಅಪರಿಚಿತನಾದವನೊಬ್ಬನನ್ನು ಈಗ ಕೆಲವು ಕಾಲದಿಂದ ತುಂಬಾ ಕನಿಕರದಿಂದ ತುಂಬಾ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ನೀವು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದುದು ನಿಜ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಅದೇ ವಿಶ್ವಾಸವು ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವುದು ಎಂದು ನಾನು ಬಲ್ಲೆ. ನಿಮ್ಮ ಉಪಕಾರವನ್ನು ಸರ್ವಥಾ

ಮರೆಯುವಂಥವನಲ್ಲ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಕಳೆದ ದಿನಗಳು ನನ್ನ ಇಡೀ ಜೀವನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅತಿ ಅಮೌಲ್ಯವಾದವುಗಳು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಯಷ್ಟು ಸುಖವನ್ನು ಎಂದೂ ನಾನು ಪಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ದೇವರೇ ನಿಮಗೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಕೊಡದಿರನು. ನಿಮ್ಮ ಜೀವನವು ಸುಖಕರವಾಗಲಿ!' ಎಂದು ಇಬ್ಬರ ತಲೆಗಳ ಮೇಲೆ ಕೈಯಿಟ್ಟು ಸೇಟಜಿಯು ಹರಸಿದನು.

೧ನೇ ಅಧ್ಯಾಯ ಸೇಟಜಿಯ ವೀಲು

ಹಿಂದಿನ ಸಂಭಾಷಣೆ ನಡೆದು ಮೂರು ದಿನಗಳು ದಾಟಿದುವು. ನಾಲ್ಕನೇ ದಿನ ನಸುಕಿನಲ್ಲಿ ಸೇಟಜಿಯು ತನ್ನ ಪೋಷಾಕನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ತುಂಡಂಗಿಯ ಹೊಲಿಗೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿ ಅದರಲ್ಲಿ ನೋಟುಗಳ ಕಟ್ಟು ಸರಿಯಾಗಿದೆಯೋ ಎಂದು ಎಣಿಸಿ ನೋಡಿ, ಅವುಗಳಿಂದ 50 ರೂಪಾಯಿಯ ನೋಟುಗಳನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಿ ಇನ್ನೊಂದು ಕಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಮಡಚಿ ಇಟ್ಟನು. ಆ ಮೇಲೆ ತೋಟದ ಹೆಬ್ಬಾಗಲನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ತೆರೆದು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಟ್ಟನು. ರಾಧೆಯು ಇನ್ನೂ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ನಾಯಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಒಂಟಿಯಾಗಿ — ಪುರದ ದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುವಾಗ ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಒಸರಿತು.

‘ನಾನು ಈಗ ನನ್ನ ಪ್ರೇಮವಿಶ್ವಾಸಗಳಿಗೆ ನೆಲೆಯಾಗಿದ್ದ — ನನ್ನ ಶಾಂತಿಯ ತೆವರುಮನೆಯಾಗಿದ್ದ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಏಕಾಂಗಿಯಾಗಿ ಹೊರಟಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನನ್ನ ಕೊನೆಯ ದಿನಗಳನ್ನು ನಾನು ಕಳೆಯುವಂತೆ — ಹೇ ಭಗವಂತನೆ, — ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಕರುಣಿಸು. ನಾನು ಇನ್ನು ಏನನ್ನೂ ಬೇಡುವುದಿಲ್ಲ.’ ಎಂದು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಕಾಲು ಹಾಕಿದನು. ಮೆಲ್ಲಗೆ ಆ ಹಳ್ಳಿಯ ಒಂದು ಬದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಗುಡ್ಡದ ತುದಿಗೆ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಮುಟ್ಟಿದನು. ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿ

ನೋಡಿದಾಗ ತನ್ನನ್ನು ಯಾರೂ ಹುಡುಕಾಡಿ ಬಂದಂತೆ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಈ ಗುಡ್ಡದ ತುದಿಯಿಂದ ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತಾರವಾದ ಸಮುದ್ರವು ದಿಗಂತದ ವರೆಗೆ ವ್ಯಾಪಿಸಿತ್ತು. ಇದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ದಣುವಾರಿಸಲಿಕ್ಕೆ ನಿಂತಾಗ ಸೂರ್ಯನು ಇನ್ನೂ ಮೂಡಿ ಬಂದಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಶಾಂತವಾದ ಈ ಸಾಗರವು ಮುಂದೇನು ಇದೆ ಎಂದು ತೋರಿಸದೆ ಹರಡಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ ಮರಣವೆಂಬ ಗಡಿಯು ಈ ಸಂಸಾರಸಾಗರದ ದಿಗಂತದಲ್ಲಿದ್ದು ಮುಂದೇನು ಇದೆ ಎಂದು ತೋರಿಸದೆ ಇದ್ದಂತೆ ಸೇಟಜಿಗೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಈ ಲೋಕವು ಕೂಡಾ ತುದಿ ಬುಡ ಕಾಣದ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಚುಕ್ಕಿಯಾಗಿದ್ದರೂ, ನಮ್ಮ ಪ್ರೇಮವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ಬದ್ಧವಾದ ಒಂದೆರಡು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ದೆಸೆಯಿಂದ ನಮ್ಮ ಹೃದಯವು ಲಂಗರು ಹಾಕಿದಂತೆ ಈ ಲೋಕವನ್ನು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಷ್ಟು ಕಾಲ ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆ ಲಂಗರು ಹಗ್ಗ ಕಡಿದೊಡನೆ ನಮ್ಮ ಆತ್ಮನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ, ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಾನೋ ಸುಖಪಡುತ್ತಾನೋ ಎಂಬ ವಿಚಾರವೇ ನಮ್ಮ ಗೋಚರಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗ ನನ್ನ ಆತ್ಮನು ಈ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಕಲ್ಮಷವಾದ ಹೃದಯದ ಬಾಲೆಯೊಬ್ಬಳ—ನನ್ನನ್ನೇ ತಂದೆಯೋಪಾದಿ ಕಾಣುವವಳ—ನಿಷ್ಕಾಮಪ್ರೇಮದ ಲಂಗರಿನ ಪಾಶಕ್ಕೆ ಗಂಟುಬಿದ್ದಿದ್ದಾನೆ. ಅಂಥ ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಾನು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ದುರಾಶಾಪಾಶಗಳಿಂದ ಬಂಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟ, ನೈತಿಕವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮೂಲೆಗೊತ್ತಿ ಕಾಸೇ ಕೇಶವನೆಂದು ಷೋಡಶೋಪಚಾರಗಳಿಂದ ಆರಾಧಿಸುವ ಸ್ವಾರ್ಥಪರರಾದ ಜನಸ್ತೋಮದಿಂದ ನಿಬಿಡವಾದ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಮುಟ್ಟಿದ್ದೆಲ್ಲ ಚಿನ್ನವಾಗುವಂತಿದ್ದರೂ, ಆ ಚಿನ್ನದ ಶೀತಸ್ಪರ್ಶವೇ ಅಲ್ಲದೆ ನಿಷ್ಕಾಮಪ್ರೇಮದ ಸುಖಕರವಾದ ಉಷ್ಣವು ನನ್ನ ದೇಹಕ್ಕೆ ಇದುವರೆಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡದ್ದಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ನಿಷ್ಕಾಮಪ್ರೇಮ, ಗಂಭೀರವಾದ ಸಾಗರ-ಆಕಾಶಗಳು, ಪ್ರತಿಫಲಾಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಲ್ಲದೆ ಇಂಪಾಗಿ ಹಾಡುವ ವಿವಿಧ ಪಕ್ಷಿಗಳು, ಸೊಗಸಾದ ಪರಿಮಳವನ್ನು ಬೀರುವ ಅಂದವಾದ ಹೂಗಳು ಇವುಗಳಿಂದ ಸುಶೋಭಿತವಾದ ಈ ಭೂಲೋಕವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲೇ? ಆದರೆ ಚೇತನವು ತಾನಾಗಿಯೇ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅಂಥ ಪರಿಣಾಮವು

ಬರಲೇ ಬೇಕು, ಅದನ್ನು ತಡಿಸಲು ಯಾರಿಗೂ ಶಕ್ಯವಲ್ಲ. ನನ್ನ ಜೀವನ ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲವು ಸಮಾಪಿಸಿತು; ಸೂರ್ಯನು ಮುಳುಗಲು ಇನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಉಳಿದಿಲ್ಲ,' ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲಗೆ ಅಡಿಯಿಡುತ್ತ ದಿಗಂತದ ಮೇಲೆ ಬಂದು ಸೃಷ್ಟಿಯ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸತೊಡಗಿದನು. ತಾನಾ ಗಿಯೇ ಸೇಟಜಿಯ ಕೈಗಳು ಈ ಸೂರ್ಯನ ಪ್ರಭೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಮುಗುಳುಗೊಂಡವು. ಈಗ ಸೇಟಜಿಗೆ ನಾಸಿಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ಇಚ್ಛೆ ಕುಗ್ಗಿ ಹೋಯಿತು. ಕಾಲುನಡೆಯಾಗಿ ಅವನ ಕಾಲುಗಳು ಮುಂದೆ ಹೋಗ ಲೊಲ್ಲವು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಂಡಿ ಹೊಡೆಕೊಂಡು ಹೋಗುವವನೊಬ್ಬನು ಆ ದಾರಿಯಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನನ್ನು ಕಂಡು ಸೇಟಜಿಯು 'ನೀನಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವೆ? ರೈಲ್ವೆ ಸ್ಟೇಷನಿಗೆನು? ನನ್ನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕೊಂಡುಹೋಗು ವೆಯಾ? ನಿನಗೆ 8 ಆಣೆ ಕೂಲಿ ಕೊಡುವೆನು' ಎಂದನು.

'ಓಹೊ! ನಾಲ್ಕೇ ಆಣೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಸಾಕು. ಸ್ವಲ್ಪ ತಡೆ. ಈ ಚೀಲಗಳ ಮೇಲೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಸ್ಥಳಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಆ ಮೇಲೆ ನೀನು ಸುಖವಾಗಿ ನಿದ್ರೆಹೋಗಬಹುದು' ಎಂದು ಬಂಡಿಯವನು ಅಂದನು. ಸೇಟಜಿಯನ್ನು ಕೈಹಿಡಿದು ಬಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತಿಸಿ, ಅವನನ್ನು ಸುಖವಾಗಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದನು. ಸೇಟಜಿಯು ದಣಿದು ಬಂದವನಾಗಿದ್ದು ನಿವ್ವೆ ಮಾಡ ತೊಡಗಿದನು.

ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಂಡಿಯು ರೈಲ್ವೆ ಸ್ಟೇಷನಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿತು. ಬಂಡಿಯ ವನಿಗೆ ದುಡ್ಡು ತೆತ್ತು ಸೇಟಜಿಯು ತಿನೆ ಕ್ಲಾಸು ಟಿಕೇಟು ಪಡೆದು ರೈಲು ಬಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತನು. ಆಗ ಅವನಲ್ಲಿ 'ನಾನು ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶನಾದ ಜಗಜೀವನದಾಸನೇ, ಅಥವಾ ತಕ್ಷಿಯಲ್ಲಿ ನೂತು ಪರಪುಷ್ಪನಾಗಿ ಜೀವಿ ಸುವ ಜೀವನದಾಸನೇ? ಇದೆಂದು ಮಾಯಾಪ್ರಪಂಚವೇ ಸರಿ! ಇಂದು ಕಾಜಿಯಾದವ ನಾಳೆ ಪಾಜಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ! ಆದರೆ ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ನಿಷ್ಕಾಮಪ್ರೇಮವು ಮಾತ್ರ ಅಳಿವಿಲ್ಲದ ವಸ್ತು' ಎಂದು ಅವಳ ಮೋರೆ ಯನ್ನು ಚಿಂತಿಸುತ್ತ ಇದ್ದನು. ಬಂಡಿಯು ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇತ್ತು.

ಇತ್ತಲಾಗೆ ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ಬೆಳಗ್ಗೆ ನಿದ್ರೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚತ್ತು ಸೇಟಿಜಿಗೋಸ್ಕರ ಗಂಜಿ ಬೇಯಿಸಿ ಅವನ ಕೋಣೆಗೆ ಬಂದು ಕರೆದರೆ ಅವನಿಲ್ಲ! ಅದರ ಬದಲಾಗಿ ಒಂದು ಲಕೋಟಿ ಅವನ ಹಾಸಿಗೆ ಮೇಲೆ ಇತ್ತು. ಆ ಲಕೋಟಿ ಒಡೆದು ನೋಡಿದಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಹೀಗಿತ್ತು:—

ಮಗೂ ರಾಧಾ!

ಬೆಳಗ್ಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಣದಿದ್ದರೆ ಗಾಬರಿಯಾಗ ಬೇಡ. ನಾನು ಒಂದೆರಡು ದಿನಕ್ಕೆ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿರುವೆನು. ನೀನೂ ಗೋಪಾಲನೂ ಸಂಸಾರ ಮಾಡಿರುವಾಗ ಬರೆ ತಕ್ಲಿಯಿಂದ ನೂಲು ತೆಗೆಯುವ ವೃತ್ತಿ ಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಆದಾಯ ಸಿಗುವುದೊಂದು ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕೈಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ವೃದ್ಧಿಸಲು ನೋಡಬೇಕೆಂದಿರುವೆನು. ನಾನು ವಯೋವೃದ್ಧನು ನಿಜ; ಆದರೆ ನಿಮಗೊಂದು ಹೊರೆಯಾಗಿರಬಾರದೆಂದೆ ನನ್ನ ಎಣಿಕೆ. ಇದರಿಂದ ನೀವು ನನ್ನ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಅಪಾರ್ಥವನ್ನು ಹಚ್ಚಬಾರದೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನ ಅನುಪತ್ಯದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನೀನು ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಸಹಾಯಮಾಡಿದುದರಿಂದ ನನ್ನ ಕೃತಜ್ಞತೆಯ ದೃಷ್ಟಾಂತವನ್ನು ನಿಮಗೆ ತೋರಿಸದೆ ಇದ್ದರೆ ನಾನು ಶಾಂತಚಿತ್ತದಿಂದ ಇಹವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಲಾರೆನು. ನಾನು ಎರಡೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರುವೆನು. ಅಷ್ಟರ ವರೆಗೆ ನನ್ನ ನಾಯಿಯನ್ನು ಎಂದಿನಂತೆ ನೀನು ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುವೆ ಎಂದು ಭರವಸೆಯಿದೆ.

ಇತಿ ನಿನ್ನ ನಿರಂತರ ಕ್ಷೇಮಾಭಿಲಾಷಿ,

ಜೀವನದಾಸ

ಈ ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿದೊಡನೆ ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೀರು ಧಾರಾಕಾರವಾಗಿ ಸುರಿಯಿತು. 'ಅಯ್ಯೋ! ತಾತಾ! ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕಾಸಿಲ್ಲದ ನೀನು ಏನು ಸಾಹಸಮಾಡಲಿರುವೆ? ಎಲ್ಲಿ ಹೋದೆ? ಏನು ದುಡುಕುತನವಿದು? ನಿನ್ನ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿ ಕೂಡಾ ಸಾಕಷ್ಟು ಇದ್ದಿಲ್ಲ!' ಎಂದು ಕೂಡಲೇ ಏನೊ ಕಳೆದುಕೊಂಡಂತೆ ಅತ್ತಿತ್ತ ನೆಲ ಮೂಸುತಿದ್ದ ನಾಯಿಯನ್ನೂ ಅತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಬೀದಿಗೆ ಇಳಿದು ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಗುಡ್ಡದ ತುದಿಯ ವರೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಿದಳು. ಸೇಟಿಜಿಯ ಕುರುಹು ಒಂದಿಷ್ಟು ಕೂಡ ಕಾಣಿಸ

ಲಿಲ್ಲ. ಒಡನೆಯೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಬರಿದಾಗಿತ್ತು ಕೋಣೆಯನ್ನು ಕಂಡು ಅಳುತ್ತ ಕುಳಿತಳು. ಅಂದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟ ಅವಳಿಗೆ ರುಚಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ಸಾಯಂಕಾಲ ಎಂದಿನಂತೆ ಗೋಪಾಲನು ಬಂಧು ಸೇಟಜಯು ಇಲ್ಲವೆಂಬ ವರ್ತಮಾನ ತಿಳಿದನು. 'ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಸುಖಕ್ಕೆ ತಾನೊಬ್ಬ ಕಂಟಕನೆಂದೂ ಅವನಿಗೆ ಎಣಿಕೆ ಬಂತೆ? ಆದರೂ ಎರಡೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರುವೆನೆಂದು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಅವನು ದೂರ ಹೋಗಿರಲಾರನು. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿರಬಹುದು?' ಎಂದನು.

ರಾಧೆಯು 'ಅವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕಾಸು ಕೂಡಾ ಇಲ್ಲ. ತಕ್ಷಿಯಲ್ಲಿ ನೂತ ನೂಲಿನ ಕ್ರಯವನ್ನು ಕೂಡಾ ಅವನು ನನಗೆ ದಿನಂವ್ರತಿ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇದು ತನ್ನ ಖರ್ಚನ್ನು ನೋಡಿದುದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿ ಫಲವೆಂದು ಅವನ ಅಂಬೋಣ.' ಎಂದಳು. 'ಹೇಗಿದ್ದರೂ ನಾನೇ ಒಂದೆರಡು ಮೈಲು ದೂರ ಹೋಗಿ ಅವನ ಸುಳಿವು ಏನಾದರೂ ಉಂಟೇ ಎಂದು ನೋಡಿ ಬರುತ್ತೇನೆ' ಎಂದು ಹೊರಟಳು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಈ ವರ್ತಮಾನವು ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟನಿಗೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಗೂ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವಳು ಓಡಿ ಬಂದು 'ಏನಮ್ಮ! ತಾತಾ ಹೋದನೆ? ನನಗೆ ಅದೇ ಸಂದೇಹ! ಬೆಳಗಿನ ಜಾವದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಸ್ವಪ್ನಗಳು ನಿಜವಾಗುತ್ತವಂತೆ. ನಾನು ಈ ದಿನ ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿ ತಾತನು ಕಾಶಿಗೆ ಹೋಗಲಿಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿರುವಂತೆಯೂ ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಅವನನ್ನು ಕೈಹಿಡಿದು ತಡೆದಂತೆಯೂ, ಅವನು ನಿಮ್ಮ ಕೈತಪ್ಪಿಸಿ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಹೋದಂತೆಯೂ ಕಂಡಿತು. ಪಾಪದ ಮುಡುಕ! ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದ ಪರದೇಶಿ! ಈಗ ನೀನೇನು ಮಾಡುವೆ? ನೀನು ಒಬ್ಬಳೇ ಜೀವಿಸಬೇಕಲ್ಲ! ಆ ಗೋಪಾಲನನ್ನು ಯಾಕೆ ಮದುವೆಯಾಗಬಾರದು? ನಿನಗೆ ಮದುವೆಯಾಗುವ ಪ್ರಾಯ ದಾಟಿಲ್ಲ! ಅವನು ಯೋಗ್ಯ, ಸಂಭಾವಿತ! ಅವನಿಗೆ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಅನುರಾಗವಿದೆ ಎಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತು. ನಿನ್ನ ವಿಷಯವನ್ನು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಅವನ ಮುಖ ಅರಳುತ್ತದೆ. ಈಗ ಹೊಸ ನಮೂನೆಯ ಮದುವೆಗಳ ಕ್ರಮ ಬಂದಿದೆಯಲ್ಲ. ಪ್ರಾಯ ಸಮರ್ಥರ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ!' ಎಂದು ಮಾತಿನ ಸುರಿಮಳೆಯನ್ನು ಸುರಿಸತೊಡಗಿದಳು.

ಅವಳ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಒಂದು ಕಡೆ ಕೇಳಿ ನಗು, ತಾತನ ಸಮಾಚಾರವಿಲ್ಲದ್ದಕ್ಕೆ ದುಃಖ ಹೀಗೆ ಅಳುಮೋರೆಯಿಂದ ನಗುತ್ತ 'ಒಮ್ಮೆ ತಾತನು ಬರಲಿ. ಆ ಮೇಲೆ ಬಾಕಿಯ ವಿಚಾರ!' ಎಂದಳು. 'ಇಲ್ಲ, ಇಲ್ಲ, ಅವನಿನ್ನೂ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಇಲ್ಲ, ಕಡಲುದಂಡೆಯಲ್ಲಿರುವ ಬೆಸ್ತರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಬಹಳ ದುಃಖವಾಗುವುದು. ಅಷ್ಟೇಕೆ, ಇಡೀ ಹಳ್ಳಿಯವರೇ ಮರುಗುವರು' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸಾಯಂಕಾಲವಾಯಿತೆಂದು ತನ್ನ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿದಳು. ಹೋಗುತ್ತ ಈ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಊರಲ್ಲ ಹಬ್ಬಿಸಿದಳು. ಅವಳು ಹೇಳಿದ ಮಾತು ವಾಸ್ತವವಾದುದು. ಯಾಕಂದರೆ ಇಡೀ ಹಳ್ಳಿಯವರಿಗೆ ಸೇಟಜಿಯ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಮನುತೆ ಬಿದ್ದಿತ್ತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರೈಲುಬಂಡಿ ಹತ್ತಿದ ಸೇಟಜಿಯು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಖಾನಾವಳಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ತಂಗುವುದಕ್ಕೆ ಏರ್ಪಡಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅವನು ಬಡವನೆಂತೆ ಇದ್ದರೂ ಸಭ್ಯನ ಮುಖಲಕ್ಷಣಗಳಿದ್ದುದರಿಂದ ಖಾನಾವಳಿಯ ಯಜಮಾನನು ಏನೂ ಹಿಂಜರಿಯಲಿಲ್ಲ. ಮರುದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಅವನು ಒಂದು ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಹಾಳೆ ಕಾಗದವನ್ನು ತಂದು ತನ್ನ ವಿಲನ್ನು ಬರೆದು ಅದರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸರ್ವಾದಿ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು ರಾಧಾಬಾಯಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಆ ಮೇಲೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಊಟ ಮುಗಿಸಿ ಅಲ್ಲಿ ಬೀದಿಬೀದಿಗಳಲ್ಲಿ ಸುಳಿದು ಒಂದು ವಕೀಲನ ಪಾಟಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲಿಗೆ ತಟ್ಟಿ 'ವಕೀಲರು ಒಳಗೆ ಇದ್ದಾರೆಯೇ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನು 'ಅವರು ಊಟಮಾಡಿ ಮಲಗಿದ್ದರು. ಈಗಲೆ ಎಚ್ಚತ್ತು ಹೊರಗೆ ಆಫೀಸು ಕೋಣೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ' ಎಂದನು. ಕೋರ್ಟು ಕಚೇರಿ ಇರುವ ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ನಿದ್ರೆಮಾಡುವವನೆಂದರೆ ಆತನಿಗೆ ಕೆಲಸ ಕಡಿಮೆಯಿರಬೇಕು ಎಂದು ಸೇಟಜಿಯು ಅಂದುಕೊಂಡು ಆಫೀಸುಕೋಣೆಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟನು.

ವಕೀಲನು ಚಿನ್ನದ ಸುತ್ತಿನ ಕನ್ನಡಕವನ್ನು ಮೂಗಿನ ಮೇಲೇರಿಸಿ, ಸಿಗರೇಟಿನ ಪೊಟ್ಟಣದಿಂದ ಒಂದು ಸಿಗರೇಟನ್ನು ತೆಗೆದು ಬಾಯೊಳಗೆ

ಇಟ್ಟು, ಅವರ ತುದಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿದನು. ‘ಎನು ಬಂದೆ? ನಿನಗೆ ಬರುವ ಹಣಕ್ಕೆ ರಿಜಿಸ್ಟ್ರಿ ನೋಟೀಸು ಕಳುಹಿಸಬೇಕೇ? ನೋಟೀಸು ನಾವು ಕಳುಹಿಸಿದರೆ ಆ ಮೇಲೆ ದಾವಾ ನಾನೇ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ರಿಕಾರ್ಡು ಕೊಡು!’ ಎಂದು ವಕೀಲನು ಹೇಳಿದನು.

ಆಗ ಸೇಟಿಜಿಯು ‘ಸ್ವಾವಿಾ! ಅಂಥ ಗಲಾಟೆಯೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನೊಂದು ವೀಲು ಬರೆದಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಅದು ಕಾಯಿದೆ ಕಾನೂನಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿದೆಯೇ ಎಂದು ಓದಿನೋಡಬೇಕು. ನೀವು ಹೇಳುವ ಫೀಸು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ’ ಎಂದನು. ‘ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧವಿದ್ದೀರಿ?’ ಎಂದು ವಕೀಲನು ಈಗ ಬಹುವಚನದಿಂದ ಸಂಬೋಧಿಸಿದನು.

‘ವೀಲನ್ನು ನೋಡಬೇಕು’ ಎನ್ನುವಾಗ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಸಂಪತ್ತು ಇರಬೇಕು ಎಂಬದರಿಂದ ಮೊದಲಿನ ಏಕವಚನದ ಸಂಬೋಧನೆಯು ಈ ಬಹುವಚನಕ್ಕೆ ಬಂತು ಎಂದು ಸೇಟಿಜಿಯು ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ನಕ್ಕು ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಲು ಒಪ್ಪಿದನು.

‘ನೀವು ಬರೆದ ವೀಲು ನೋಡೋಣ!’ ಎಂದೊಡನೆ ಸೇಟಿಜಿಯು ವೀಲನ್ನು ವಕೀಲನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ವಕೀಲನು ಕನ್ನಡಕವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒರಸಿ ಮೂಗಿಗೇರಿಸಿ, ವೀಲನ್ನು ಓದತೊಡಗಿದನು:—

“ಜಗಜೀವನದಾಸ ಸೇಟಿನಾದ ನಾನು”-ಹುಂ! ನೀವು ಜಗಜೀವನದಾಸ ಸೇಟಿರಿ? ಅದೇ ಹೆಸರಿನ ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶರೊಬ್ಬರು ಮುಂಬಯಿಯ ಗಿರಣಿ ಮ್ಹಾಲಿಕರಾಗಿ ಇದ್ದರು. ಇದು ವಿಚಿತ್ರ! ನೀವು ಅವರ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೀರಾ?’

ಸೇಟಿಜೀ:—ನಿಜವೇ? ನನ್ನ ಹೆಸರಿನ ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶರು! ಆಶ್ಚರ್ಯ! ನಾನು ಅವರ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳಲಿ ಇಲ್ಲ.

ವಕೀಲ:—ನೀವೇ ಅವರಾಗಿ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಈ ವೀಲು ದೇಶದಲ್ಲಿಲ್ಲ ಪುಕಾರಿ ಎಬ್ಬಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ! ಆ ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶನ ಹಣದ ವಿನಿಯೋಗ ಹೇಗೆ ಆಗಲಿಕ್ಕಿದೆ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಕಿವಿನಿಗುರಿಸಿ ಕಾಲ ಹೆಬ್ಬೆಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಿದ್ದರಲ್ಲ! ನಿಮಗೆ ಅವರ ಹೆಸರು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ನೀವು ಯಾವುದೂ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನವರಿರಬೇಕು. ಈಗ ವೀಲು ಓದೋಣ.

‘ಜಗಜೀವನದಾಸ ಸೇಟನಾದ ನಾನು ನನ್ನ ಚಿತ್ತಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವಿದ್ದು, ಆರೋಗ್ಯವಂತನಾಗಿದ್ದು ದೇವರ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಈ ವೀಲನ್ನು ಬರೆದಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಅದರಿಂದ ಈ ಮೊದಲಿನ ವೀಲುಗಳು ಏನಿದ್ದರೂ ರದ್ದಾಗಬೇಕು. ನನ್ನ ಸರ್ವಾದಿ ಸೊತ್ತಿನ ವಿಲೆವಾರಿ ಬರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ನನ್ನ ಆತ್ಮವನ್ನು ದೇವರ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಸಮರ್ಪಣೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.’

‘ಛೇ! ಛೇ! ಇದೆಲ್ಲ ಹಳೇ ಸಂಪ್ರದಾಯ. ಈಗ ಆತ್ಮಸಮರ್ಪಣೆಯ ವಿಚಾರವನ್ನು ಯಾರೂ ಬರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ಥಿರಚರಸೊತ್ತುಗಳ ವಿಲೆವಾರಿ ಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇದೆಲ್ಲ ಘೋರ ಒಕ್ಕಣೆ ಯಾಕೆ?’

ಸೇಟಜೀ:—ನಾನು ಹಳೆ ಸಂಪ್ರದಾಯದವನೆಂಬುದೇನೂ ನಿಜ. ನನಗೆ ನನ್ನ ಸ್ಥಿರಚರಸೊತ್ತುಗಳಿಗಿಂತಲೂ ನನ್ನ ಆತ್ಮವು ಮಹತ್ವದ್ದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಹಾಗೆ ಬರೆದೆ. ಅದರಿಂದ ದೋಷವಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ!

ವಕೀಲ:—ಅಂಥದ್ದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ವಾಡಿಕೆಯ ಕ್ರಮವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿದೆ; ಅಷ್ಟೆ.

ಸೇಟಜೀ:—ಈಗಿನ ಜನರು ದೇವರು ಇದ್ದಾನೆಂದೂ ನಂಬುವುದಿಲ್ಲ; ಒಂದು ವೇಳೆ ಆತನು ಇದ್ದಾನೆಂದರೂ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಕಡೆಗೆ ಉದಾಸೀನನಾಗಿ ದ್ದಾನೆ ಎಂದೇ ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ದೇವರು ನಮ್ಮ ಚರ್ಯಚೇಷ್ಟೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಟ್ಟು ನೋಡುತ್ತಾನೆಂದೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ವಕೀಲ:—‘ಸರಿ ಸರಿ! ‘ಈ ವೀಲಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸರ್ವಾದಿ ಸ್ಥಿರಚರ ಸೊತ್ತುನ್ನು ನಾನು—ಗ್ರಾಮದ—ಜಾತಿಯ ರಾಧಾಬಾಯಿ—ನನ್ನ ಮಗಳಂತಿದ್ದು ನನ್ನ ಅಂತ್ಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಸಾಕಿ ಆರೈಕೆ ನೋಡಿದವಳಿಗೆ ಏನೂ ಶರ್ತಗಳ ನಿರ್ಬಂಧವಿಲ್ಲದೆ ಸಮುಷ್ಟಿ ಹಕ್ಕಿನಿಂದ ಸಂತಾನ ಪಾರಂಪರ್ಯವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸಬರುವಂತೆ ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟಿರುತ್ತೇನೆ!’ ಅಷ್ಟೆ ಅಲ್ಲವೇ? ಈ ಒಕ್ಕಣೆ ಸರಿಯಾಗಿದೆ. ಈಗ ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿ ಹಾಕಬೇಕಲ್ಲ! ಒಬ್ಬ ನಾನು, ಒಬ್ಬ ನನ್ನ ಗುಮಾಸ್ತ, ಎರಡು ಸಾಕ್ಷಿಗಳೇ ಸಾಕು. ಇನ್ನೊಬ್ಬರನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹೋದರೆ ನಿಮ್ಮ ಪರಿಚಯ ಅವರಿಗೆ ಮಾಡಿಸಬೇಕು. ಅವರಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಹಣ ಕೈಗೆ ತಾಗಿಸಬೇಕು. ಇದೆಲ್ಲ ಅಡಚಣೆ

ಬೇಡ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮೊದಲು ಸೇಟಜಿಯ ರುಜು ಹಾಕಿಸಿ ತನ್ನ ಸಾಕ್ಷಿ ಯನ್ನು ಹಾಕಿದನು. ಹಾಗೆ ತನ್ನ ಗುಮಾಸ್ತ ಸದಾಶಿವರಾಯನನ್ನು ಕರೆದು 'ಇದಕ್ಕೊಂದು ಸಾಕ್ಷಿ ಹಾಕು' ಎಂದನು. ಆತನು ಈ ಕಾಗದ ವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು 'ಜಗಜೀವನ ಸೇಟ' ಎಂದು ಓದಿದೊಡನೆ ಕೈ ಸುಟ್ಟಂತಾಗಿ ಕಾಗದವನ್ನು ಕೆಳಕ್ಕೆ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಇರಿಸಿ ಬೆರಗಾಗಿ ನೋಡತೊಡಗಿದನು.

ಆಗ ವಕೀಲನು 'ನೀನು ಜಗಜೀವನದಾಸ ಸೇಟ ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನು ಓದಿ ಗಾಬರಿಯಾದೆಯಾ? ಇಗೊ! ಆ ಹೆಸರನ್ನು ಕೇಳದ ಮಹಾತ್ಮನು ಇವ ನೊಬ್ಬನೇ!' ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಆಗ ಸೇಟಜೀಯು:—'ಆ ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶನೂ ವಿಲ್ಲ ಮಾಡಿದ್ದಾ ನೆಯೇ?'

ವಕೀಲ:—ಅವನೂ ಮಾಡಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಅಯಾಚಿತ ಆದಾಯವಾದೀತು. ಹೇಗೂ ಇರಲಿ. ಆ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ನೀನೊಮ್ಮೆ ಭೇಟಿಯಾದರೆ ಒಳ್ಳೇದು.

ಸೇಟಜೀ:—ಯಾಕೆ?

ವಕೀಲ:—ತನ್ನ ಹೆಸರಿನವನೊಬ್ಬನಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಆತನಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾದೀತು. 'ನನಗೂ ಧನಿಷ್ಠೆ, ರಾಜನಿಗೂ ಧನಿಷ್ಠೆ' ಎಂದು ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬನು ಹೇಳಿದ್ದನಂತೆ. ಈಗ ನೀನು ಅವನನ್ನು ಕಂಡರೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ನಿನಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಧನದಾನ ಮಾಡಿಯಾನು.

ಸೇಟಜೀ:—(ನಸುನಗುತ್ತ) ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಆತನನ್ನು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಕಾಣುವೆನು.

ಗುಮಾಸ್ತ:—ಆತನು ಸತ್ತಿರುವನಂತೆ, ಅಲ್ಲವೆ? ವರ್ತಮಾನಪತ್ರಿಕೆ ಗಳು ಅನ್ನುತಿದ್ದುವು.

ವಕೀಲ:—ಆತನು ಸತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಅದೇ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ.

ಸೇಟಿಜಿಯು ಸಾಕ್ಷಿ ಹಾಕಿದ ವೀಲನ್ನು ತನ್ನ ಒಳಕಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಲಕೋಟೆಯೊಳಗೆ ಇಟ್ಟು ವಕೀಲನಿಗೆ ಫೀಸನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಬೀದಿಗೆ ಇಳಿದನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಖಾನಾವಳಿಗೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಸೊಲಿಸಿಟರ್ ಜಹಾಂಗೀರ ಅರ್ದೇಶೀರ್‌ನಿಗೆ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪತ್ರವನ್ನು ಬರೆದನು—
ಗೆಳೆಯಾ,

ಈ ಶಹರಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಈ ದಿನ ನಿಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ ನನ್ನ ವೀಲನ್ನು ಮಾಡಿದೆನು. ಅದು ನನ್ನ ಸ್ವಹಸ್ತದಲ್ಲಿಯೇ ಬರೆದು ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯ ವಕೀಲರೊಬ್ಬರಿಗೆ ತೋರಿಸಿ ಅವರ ಸಾಕ್ಷಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದೇನೆ. ಈ ವೀಲು ನನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವುದರಿಂದ ನನ್ನ ಅವಸಾನದ ವರೆಗೆ ನಿಮ್ಮ ಕೈಸೇರಲಾರದು. ಅದರ ಅನಂತರ ನಿಮ್ಮ ಕೈಸೇರಿದೊಡನೆ ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ ವಿಲೆವಾರಿಯನ್ನು ಏನೂ ವಿಳಂಬಮಾಡದೆ ಜಾರಿಮಾಡಬೇಕು. ಮತ್ತು ನನ್ನ ಸೊತ್ತನ್ನೆಲ್ಲ ಇದರಲ್ಲಿ ಬರೆದ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಡಬೇಕು.

ಮುಂಬಯಿಯ ಕೃತಕಜೀವನದ ಸೌಭಾಗ್ಯವನ್ನು ತೊಲಗಿ ಈಗ ಸುಮಾರು ಒಂದು ವರ್ಷ ಕಾಲದಿಂದ ಇಲ್ಲಿ ಅಪೂರ್ವಸುಖದಿಂದ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ನಾನು ಏನನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಲಿದ್ದೆನೋ ಅದು ಅಯಾಚಿತವಾಗಿ ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಎಟಕಿದೆ—ಅದೇ **ನಿಷ್ಕಾಮ ಪ್ರೇಮ**. ನನ್ನ ಹೇರಳ ಧನವನ್ನು ಬೇಕಾದಂತೆ ವ್ಯಯಿಸಿ, ಸುಖವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದೆ. ಅದೆಲ್ಲ ಕೃತಕಸುಖ—ಆದರೆ ಬಡತನ, ರೋಗರುಜಿ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಸವೆದು ಹೋಗದ ನಿಷ್ಕಾಮಪ್ರೇಮದ ಸುಖವನ್ನು ನಾನು ಅಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಆ ಧನಸಂಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ ಸುಖವನ್ನು ಈ ಬಡಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಕಾಣುತ್ತೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಅವಸಾನದ ವರೆಗೆ ನೀವು ಇನ್ನು ನನ್ನನ್ನು ಕಾಣಲಾರಿರಿ. ನನ್ನ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಯು ಪೂರೈಸಿದೆ. ಇನ್ನು ಶಾಂತಚಿತ್ತನಾಗಿ ಸಾಯಲು ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ನನ್ನ ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ ಗೆಳೆತನವೂ ಬಹಳ ಕಾಲದ್ದಿದ್ದು ನನ್ನ ಅನಂತರವೂ ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಮಾನವು ಅಳಿಯದೆ ಉಳಿಯುವುದು ಎಂದು ನನ್ನ ಭರವಸೆ. ನನ್ನ ಈಗಿನ ಅನುಭವದಿಂದ ಇಷ್ಟೊಂದು ನನಗೆ ಖಚಿತವಾಗಿದೆ. ಮರಣ

ವೆಂಬುದು ಒಂದು ಫರದೆ. ಅದು ಈ ಅಪೂರ್ಣವಾದ ಜೀವನದಿಂದ ನೂತನವಾದ ಸಂಪೂರ್ಣಜೀವನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯನ್ನು ಖುಲಾಸು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿಯ ನಿಷ್ಕಾಮಪ್ರೇಮವೇ ಭಗವಂತನ ಅಪಾರವಾದ ಪ್ರೇಮದ ಛಾಯೆ. ಆ ಛಾಯೆಯಿಂದಲೇ ಆ ಮೂಲವಸ್ತುವಿನ ಗೊತ್ತುಹಚ್ಚಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದರೆ ನಾನು ಫಕ್ಕನೆ ಮುಂಬಯಿಗೆ ಬರಲಿಕ್ಕೂ ಸಾಕು. ಆದರೆ ಅದೆಲ್ಲ ಈಶ್ವರೇಚ್ಛೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊಂದಿದೆ. ನಾನು ಒಂದು ವೇಳೆ ಬಾರದಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಮೈವಾಟುಗಳೆಲ್ಲ ನಿಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಭದ್ರವಾಗಿವೆ ಎಂದು ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಭರವಸೆಯಿದೆ. ನಾನು ಸತ್ತಿದ್ದೇನೆಂಬ ವರ್ತಮಾನ ಸುಳ್ಳೆಂದು ನೀವು ವರ್ತಮಾನಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಖಂಡಿಸಿ ಬರೆದುದಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಆಭಾರಿಯಾಗಿದ್ದೇನೆ.

ಇತಿ ಪ್ರೇಮನಿರಲಿ,

ನಿಮ್ಮ ಮಿತ್ರ ಜಗಜೀವನದಾಸ

ಈ ಕಾಗದವನ್ನು ಮುಂಬಯಿಗೆ ಜಹಾಂಗೀರನ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಬರೆ ದಿಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿಂದ ಊರನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಬರುವಾಗ ಒಂದು ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸಾಯಂಕಾಲದ ಪೂಜೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಬೀದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ತುಸು ನಿಂತು ಆ ಪೂಜೆಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತ 'ನನ್ನ ಜೀವನದ ಅಂತ್ಯಕಾಲದಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಈ ಬಗೆಯ ಸುಖಶಾಂತಿಗಳನ್ನು ದಯೆಪಾಲಿಸಿದ್ದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಎಷ್ಟು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರೂ ಸಾಲದು' ಎಂದು ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಮಯದ ವರೆಗೆ ಆ ಸರ್ವಾಂತರ್ಯಾಮಿಯಾದ ಈಶ್ವರನನ್ನು ವಂದಿಸಿದನು.

ಎಂನೇ ಅಧ್ಯಾಯ

ಸೇಟೆಜಿಯ ಪುನರಾಗಮನ

ಸೇಟೆಜಿಯು ಈಗ ರಾಧಾಬಾಯಿಯು ವಾಸವಾಗಿರುವ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಸಮೀಪಿಸಿದನು. ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಉಲ್ಲಾಸವು ಉಕ್ಕಿಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಶಾಲಾರಜೆ ಸಿಕ್ಕಿದೊಡನೆ ಮನೆಕಡೆಗೆ ಹೊರಟ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯ ಗೆಲುವು ಆತನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಹರಡಿತ್ತು. ಅವನಲ್ಲಿ

ಒಂದಿಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ತ್ರಾಣವಿದ್ದರೆ ಅವನು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಓಡಿ ಓಡಿ ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಮನೆ ಸೇರುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಅಷ್ಟು ತ್ರಾಣ ಅವನಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಕಡೆ ವಸಂತಋತುವಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಫುಲ್ಲವಾದ ಗಿಡಮರಗಳ ಸೌಂದರ್ಯ, ಶುಭ್ರವಾಗಿ ಮೋಡಗಳಿಲ್ಲದ ನೀಲಾಕಾಶ, ಸೂರ್ಯನ ಬಿಸಿಲು ಇದ್ದರೂ ತಂಗಾಳಿಯ ಬೀಸುವಿಕೆಯಿಂದ ಅದರ ಶಾಖವು ತಗ್ಗಿ ಉಂಟಾಗುವ ಉಲ್ಲಾಸ ಇವುಗಳಿಂದ ಸೇಟಜಿಯು ನವಚೇತನಹೊಂದಿದಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ತಾನು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕೆಲಸ ಒಂದೂ ಬಾಕಿ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ ಎಂಬದೇ ಅವನಿಗೆ ತೃಪ್ತಿ. ಮರಣದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮವು ಅಂತ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಜೀವನಿಗೆ ಹೊಸತೊಂದು ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ಜನ್ಮವು ದೊರೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬ ವಿಚಾರವು ಆತನಲ್ಲಿ ಗಳಿಗೆ ಗಳಿಗೆಗೂ ಬಲಗೊಳ್ಳುತ್ತಿತ್ತು. ಅಂಥ ಹೊಸ ಜನ್ಮ ಹೊಂದುವುದಕ್ಕೆ ತಾನು ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆಂಬದೆ ಅವನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ. ಅವನು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿಸತೊಡಗಿದನು:—

‘ಮನುಷ್ಯನು ಇಹದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮವೆತ್ತುವ ಕಾರಣವೇನೆಂದು ತಿಳಿಯದೆ, ತನ್ನ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಿಲ್ಲದೆ ಜನ್ಮಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ಯಾವುದೊಂದು ಇಚ್ಛೆಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿಲ್ಲದೆ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸೌಂದರ್ಯದ ನಡುವೆ ಜನ್ಮವೆತ್ತುತ್ತಾನೆ. ಈ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಅನಗತ್ಯವಾದುದು ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಧೂಳಿಯಕಣವಾದರೂ ಅವನಿಗೆ ಬೇಕೇ ಬೇಕು; ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ ಒಂದು ಹಣ್ಣು ಕೂಡಾ ಉದುರುವುದಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯನ ನ್ಯಾಯವಾದ ಸೌಕರ್ಯಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ, ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ. ಅದರ ಔಚಿತ್ಯವನ್ನು ಅರಿಯದೆ ಅದರ ಕರ್ತನ ಆಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ತೃಣೀಕರಿಸಿ ಜೀವನಕಾರ್ಯಗಳ ಗೂಢವನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ, ಮನುಷ್ಯನು ಸ್ವೇಚ್ಛಾನುವರ್ತಿಯಾದರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಕಾಲು ಕೀಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅವನ ಉದ್ದೇಶವು ಉತ್ಕೃಷ್ಟತೆಯ ಕಡೆಗೆ ದೃಷ್ಟಿ ಇಡುವುದು—ಅಂದರೆ ಬರೆ ವಿಷಯವಾಸನೆಗಳ ಪೂರೈಕೆಗಳ ಕಡೆಗಲ್ಲ— ಅವನ ಆತ್ಮನ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಕಡೆಗೆ ದೃಷ್ಟಿ ಇಡುವುದು. ಯಾಕೆಂದರೆ

ಜೀವಾತ್ಮನು ನಿತ್ಯನು, ಸತ್ಯನು, ಪ್ರಕೃತಿಯು ಜಡವಾಗಿದ್ದು ಅಳಿವು ಉಳ್ಳದ್ದು. ಆದರೆ ಮನುಷ್ಯನು ಅವಿಚಾರದಿಂದ ಈ ಜಡಹೊಟ್ಟಿನ ಕಡೆಗೆ ಆಸೆಯಿಡುತ್ತಾನಲ್ಲದೆ ಅದರ ಒಳಗಿನ ಜೀವಾಳವಾದ ಜೀವಾತ್ಮನ ಕಡೆಗೆ ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ ನೋಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಅವನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದುತ್ತಾನೆಂದು ಕಂಡರೂ ಅದು ತಪ್ಪು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆವಣಿಗೆ. ಹೀಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನು ನಾಗರಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಸರಿಯುತ್ತೇನೆಂದು ಭ್ರಮೆಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಇದು ಆತ್ಮಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಮಾರ್ಗವಾದುದರಿಂದ ಒಂದು ವೃತ್ತಾಕಾರದಲ್ಲಿ ಸುಳಿದು ಪುನಃ ವನ್ಯಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಈಗ ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಾಂತವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣ. ನನ್ನ ಜೀವನದ ಉದ್ದೇಶವು ಹಣಮಾಡುವುದು ಎಂದಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಮಾಡಿದೆನು. ಅದರಿಂದ ನನ್ನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಎಂಥ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನಾದರೂ ಪೂರೈಸುವ ಶಕ್ತಿ ಬಂತು. ಅದೇ ನಾಗರಿಕತೆಯ ಏರುಮೆಟ್ಟು ಎಂದೆ. ಈಗ ಜೀವನದ ಕೊನೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಏನು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ? ನಾನು ಮಾಡಿದ ಒಳಿತು ಏನೂ ಇಲ್ಲ, ನನಗಿಂತಲೂ ಶುದ್ಧಮನಸ್ಸಿನ ಮತ್ತು ಮನೋದಾರ್ಢ್ಯವುಳ್ಳ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ದ್ರವ್ಯಸಂಚಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಒಪ್ಪಿಸಿ, ಅದು ಮುಂದಾದರೂ ಸದುಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬೀಳುವಂತೆ ಏರ್ಪಡಿಸಿದುದೇ ನಾನು ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಲೆ ಎಣಿಸತಕ್ಕ ಕೆಲಸ. ಹೀಗಾದುದರಿಂದ ಈ ದ್ರವ್ಯದ ಕೀಳು ತರದ ಲೋಹದ ಕವಚವನ್ನು ಕಿತ್ತು ಬಿಸಾಡಿ, ನನ್ನ ಆತ್ಮವನ್ನು ಪುಟಕ್ಕೆ ಹಾಕಿ ಶುದ್ಧೀಕರಿಸಿ, ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಸುಲಭಮಾಡಿಕೊಂಡದ್ದೇ ನ್ಯಾಯ.'

ಹೀಗನ್ನುತ್ತಾ ಮುಂದೆ ನಡೆಯುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಫಕ್ಕನೆ ತಾಂತಿಯನೆ ನೆನಪಾಯಿತು. ಅದರೊಂದಿಗೆ ನಿರಪರಾಧಿಯಾದ ಅವನ ಕೂಸಿನ ಮರಣವೂ ಸ್ಮರಣೆಗೆ ಬಂತು. ಆಗ ದೇವರ ಸೃಷ್ಟಿನಿಯಮಗಳ ಉಪ್ಪಂಘನೆ ಮಾಡಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ಭಂಗತರಲು ಯತ್ನಿಸುವ ಒಬ್ಬ ಸೈತಾನನು ಇದ್ದಾನೆಯೇ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಹೊಳೆಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆದು ಕೆಟ್ಟದು, ಸರಸ ನಿರಸ, ಉತ್ತಮ ಅಥವಾ ಈ ರೀತಿಯ ಭೇದಾಭೇದಗಳು

ಇದ್ದೇ ಇವೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಬಂತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾಗ 'ಒಂದು ವೇಳೆ ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಆ ರಾಧೆಗೆ ಮರಣ ಬಂದಿದ್ದರೆ—' ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವು ತಲೆಯೊಳಗೆ ಬಂದೊಡನೆ ಅವನ ಕೈಕಾಲುಗಳು ಥರಥರನೆ ನಡುಗಲಾರಂಭಿಸಿದುವು. 'ಎಂಥ ಅನ್ಯಾಯ! ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ನೀತಿನ್ಯಾಯವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದಾಯಿತು. ಹಾಗೆ ಸಂಭವಿಸಿದರೆ 'ದೇವರೆ ಇಲ್ಲ, ಅಥವಾ ಇದ್ದರೂ ಆತನು ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯದ ಕಡೆಗೆ ಉದಾಸೀನನು' ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ' ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ 'ತಾತಾ, ತಾತಾ, ಬಂದೆಯಾ!' ಎಂಬ ಮಾತುಗಳು ಕೇಳಿಸಿದುವು. ಈ ಮಾತುಗಳು ಕಿವಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದವೂ ಇಲ್ಲವೂ ಸೇಟಜಿಯು ತಲೆ ತಿರುಗಿದಂತಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೆ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟನು. ರಾಧೆಯು ಬೇಗಬೇಗನೆ ಓಡಿ ಬಂದು ಅವನಿಗೆ ಗಾಳಿ ಹಾಕಿ ಮಾರ್ಗದ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಂಡೆಕಲ್ಲಿಗೆ ಒರಗಿಸಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿದಳು. ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡನು. 'ತಾತಾ! ನೀನೇಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದೆ? ನಿನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾಸು ಕೂಡಾ ಇರಲಿಲ್ಲ! ನಿನಗೆಷ್ಟು ಪ್ರಯಾಸ ವಾಯಿತೋ! ನಿನ್ನನ್ನು ನಾವು ಅಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡೇವೆಂದು ಸಂದೇಹಪಟ್ಟೆಯಾ? ನನ್ನ ತಂದೆಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೆನಲ್ಲ! ನೀನು ನಡೆದು ಬಹಳ ದಣಿದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ನೆರಳಲ್ಲಿ ವಿಶ್ರಮಿಸು, ಆ ಮೇಲೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗೋಣ!' ಎಂದು ಆತನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಳು. ಸೇಟಜಿಗೆ ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಪ್ರೀತಿಯ ಭರವಸನ್ನು ಕಂಡು ಆನಂದಬಾಷ್ಪಗಳು ಹೊರಟವು. 'ಮಗೂ! ರಾಧಾ! ನಿನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಪ್ರದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ನಾನೇ ಧನ್ಯನು. ಬರೇ ತಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನೂಲುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ದುಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೆ, ನಿನ್ನ ಮನೆವಾರ್ತೆಯ ಖರ್ಚಿಗೆ ನಿನಾದರೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿ ನಿನ್ನ ಋಣದಿಂದ ಹೇಗೆ ವಿಮೋಚನೆಯಾಗಲಿ ಎಂದು ನೋಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ಹೊರಟುಹೋಗಿದ್ದೆ.

ರಾಧೆ:— ಅಂಥ ಉದ್ಯೋಗ ಸಿಕ್ಕಿತೇ?

ಸೇಟಜೀ:— ಇಲ್ಲ! ಇಲ್ಲ! ಇಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಇದ್ದಾಗ ಎಷ್ಟು ಬಡವನಿದ್ದೆನೋ ಅಷ್ಟೆ ಈಗಲೂ ಬಡವನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನಂಥ ಮುದುಕರಿಗೆ ಯಾರು ಕೆಲಸ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ? ಈಗ ಉದ್ಯೋಗ ಸಿಗುವುದು ಕಷ್ಟ.

ರಾಧೆ:—‘ತನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಹಟಮಾರತನ ವನ್ನು—ಒರಟುತನವನ್ನು ಮಾಡಿ ಹೇಳದೆ ಹೋದರೆ ಅದೇ ಫಲ.’ ಎಂದು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಅವನ ಬೆನ್ನುತಟ್ಟಿದಳು.

ಸೇಟಜಿಯು ಈ ಚುಚ್ಚುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ವ್ಯಾಕುಲಚಿತ್ತನಾದ ನೆಂದು ರಾಧೆಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ‘ಸಿಟ್ಟಾಗಬೇಡ, ತಾತಾ! ಬೇಸರಿಸಬೇಡ!’ ಎಂದು ಅವಳು ಆತನನ್ನು ಸಮದಾಯಿಸಿ ಕೈಗೆ ಹಿಡಿದು ಮೆಲ್ಲಗೆ ನಡಿಸ ತೊಡಗಿದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗೋಪಾಲನೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಅವನ ಇನ್ನೊಂದು ಕೈ ಹಿಡಿದು, ಹೀಗೆ ಮೂವರೂ ಮನೆಯನ್ನು ಸೇರಿದರು. ಹೋಗುತ್ತಾ ಸೇಟಜಿಯು ‘ನನ್ನನ್ನು ರಾಜನು ಹುಡುಕಿದನೇ’ ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ರಾಧೆ:—ಹೌದು! ನೀನು ಮಲಗುವ ಹಾಸಿಗೆಯನ್ನು ಮೂಸುತ್ತಾ ಹೊರಗೆ ಓಡುತ್ತಾ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಕೋಣೆಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಹುಡುಕುತ್ತ ಬಹಳ ಅಸಮಾ ಧಾನವನ್ನು ತೋರಿದನು. ಎಂಥ ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳ ಪ್ರಾಣಿ!

ಸೇಟಜೀ:—ಎಷ್ಟೋ ವಿಶ್ವಾಸದ ಪ್ರಾಣಿ! ಎಷ್ಟೋ ನಂಬಿಕೆಯ ಪ್ರಾಣಿ!

ಗೋಪಾಲ:—ಹೌದು, (ನಸುನಗುತ್ತ) ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಎರಡೇ ಪ್ರಾಣಿ ಗಳು ವಿಶ್ವಾಸಾರ್ಹರು! ನಾಯಿಯೊಂದು, ಪ್ರೀತಿಗೆ ಪಾತ್ರನಾದ ಗಂಡ ನೊಂದು!

ಕಮಲೆ:—‘ಪ್ರೀತಿಗೆ ಪಾತ್ರಳಾದ ಹೆಂಡತಿ ಈ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರುವು ದಿಲ್ಲವೇ?’ ಎಂದು ನಗುತ್ತ ಸರಸರನೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಡೆದಳು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾಜನು ಓಡಿ ಓಡಿ ಬಂದು ಬೊಗಳುತ್ತ ಅವರನ್ನು ಸುತ್ತುತ್ತ ಸೇಟಜಿಯ ಹಾಗೂ ರಾಧೆಯ ಕೈಗಳನ್ನು ನೆಕ್ಕುವುದಕ್ಕೆ ಹಾರ ತೊಡಗಿತು. ಸೇಟಜಿಗೆ ಈ ನೋಟವನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆ ಗಂಟಲು ಬೀಗಿಕೊಂಡು ಬಂತು. ಸ್ವರವು ಗದ್ದದವಾಯಿತು. ಅವನು ಕಂಡ ಕನಸು ಈಗ ಸತ್ಯವಾಯಿತು. ತಾನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಯುಗ ವಾಯಿತೋ ಎಂಬಂತೆ ಭಾಸವಾಯಿತು. ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಅತಿ

ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಮತೆಮಾಡುವ ಒಂದು ವಸ್ತು ಇದೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯೇ ತನ್ನ ಕೆಲಸಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕೊಡುತ್ತದೆ. ಆ ಒಂದು ವಸ್ತುವಿಗೋಸ್ಕರ ಸಭ್ಯನಾಗಬೇಕೆಂದೂ ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಗಳೂ ಉದ್ದೇಶಗಳೂ ನಿಷ್ಪ್ರಹವಾಗಿರಬೇಕೆಂದೂ ಆಕಾಂಕ್ಷೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಮನೋವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಸೇಟಿ ಜಿಯು ರಾಧಾಬಾಯಿಯ ಮನೆಯನ್ನು ಸೇರಿ, ಮೊಗಸಾಲೆಯ ಜಗಲಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತನು. ಕುಳಿತೊಡನೆ ಎರಡು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಆಯಾಸ ದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯೆ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿದಂತಾಯಿತು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಆತನಿಗೆ ಕಣ್ಣುಕತ್ತಲೆ ಬಂದಿತ್ತು. ಅರ್ಧ ತಾಸಿನ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಸ್ಮೃತಿ ಬಂತು. ಅವನಿಗೆ ಮೊದಲು ಆರೈಕೆ ಮಾಡಿದ ಗುಂಡುಬುವಾನೂ ಅವನ ನಾಡಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ ಕುಳಿತಿದ್ದನು ಎಂದು ಕಂಡು 'ಏನು ನೋಡುತ್ತೀರಿ? ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಯಾಸವಾಗಿತ್ತು, ಅಷ್ಟೆ!' ಎಂದನು.

ಗುಂಡುಬುವಾ:—‘ಹೌದು ಹೌದು! ನೀವನ್ನು ಮೈಯ ಮೇಲೆ ದಣುಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ನೀವು ಸ್ವಲ್ಪ ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಬಾರದು, ನಿಮಗೆ ಈಗ ತಾರುಣ್ಯವಲ್ಲ! ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.’ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬೀದಿಗಿಳಿದು ರಾಧೆಯನ್ನು ಹೊರಗೆ ಕರೆದು ‘ಅಮ್ಮಾ! ತಾತಾಜಿಯ ಎದೆಗುಂಡಿಗೆ ಬಹಳ ಬಲಹೀನವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆತನಿಗೆ ತುಂಬಾ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಬೇಕು.’ ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿ ಹೋದನು.

ಹೀಗಾಗಿ ಯಾವನ ಆಗಮನವನ್ನು ಮುಂಬೈ ಪೊನೆಗಳ ಶ್ರೀಮಂತರು ಹಾರೈಸಿ ಅವನ ಕಾರುಣ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಯು ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರೆ ತಾವು ಧನ್ಯರಾದೇವು ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಯಾವಾತನ ಅತುಳೈಶ್ವರ್ಯವನ್ನು ಸೆಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಶ್ರೀಮಂತ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಆತನನ್ನು ಅಳಿಯನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಹಾತೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಯಾವನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಸಿ ಪಾರಿಶೋಷಕ ಪಡೆಯಲಿಕ್ಕೊಂದು ಸಾವಿರಾರು ಪರಪುಷ್ಪಜೀವಿಗಳಾದ ಮುಖಸ್ತುತಿ ಮಾಡುವವರು ಅವನ ತಾಳಕ್ಕೆ ಕುಣಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಅಂಥವನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಬರೆ ದೀನನಾದ ಬಡ ಮನುಷ್ಯನೆಂಬ ಭ್ರಮೆಯನ್ನು ತಳೆದು ಕೂಡಾ ಅವಿರತಶ್ರಮದಿಂದ ರಾಧೆಯೂ ಗೋಪಾಲನೂ ಅವನ ಆರೈಕೆ ನೋಡು

ತ್ತಿರುವುದು ವಿಚಿತ್ರವೇ ಸರಿ. ದ್ರವ್ಯಲೋಭವು ಅವರ ಕಡೆಗೆ ಕಣ್ಣೆತ್ತಿ ಸುಳಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡ ಶಹರಿನ ಕೃತಕಜೀವನವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ವಾಸಕ್ಕೆ ಹೆಗೆಲೊಡ್ಡಿ ಕಾಲಯಾಪನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಸುಶಿಕ್ಷಿತ ತರುಣನೊಬ್ಬನು, ತನ್ನ ಬಡತನದ ಅಲ್ಪಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಂತುಷ್ಟಿ ಪಡೆದು, ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆಗಳಿಗೆ ಎಡೆಕೊಡದೆ, ಶುದ್ಧಾಚರಣೆಯಿಂದಿರುವ ತರುಣಿಯೊಬ್ಬಳು ಈ ರೀತಿಯಿಂದ ಸೇಟಜೀಯ ಆರೈಕೆ ನೋಡುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಮೂರೇ ಬೆರಳು ಉಳಿದಂತಾಯಿತು. ಆ ಊರಿನ ಜನರಿಗೂ ಸೇಟಜಿಯು ಬಂದ ವರ್ತಮಾನ ಕೇಳಿ ಹರುಷವಾಗಿತ್ತು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಮಾತನಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೇಂದು ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟನೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯೂ ಆಗಾಗ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. 'ನಾನು ಅಂದೇ ಹೇಳಲಿಲ್ಲವೆ, ತಾತಾಜಿಯೂ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದಾನೆಂದು? ಅವನು ಹೋದ ದಿನವೇ ನಾನು ನಮ್ಮ ರಾಮಾಯಣದ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಿಹಾಕಿ ನೋಡಿದೆ. 'ಕಾಡಿ ನಲ್ಲಿ ಲಕ್ಷ್ಮಮಣನು ಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಬಿಟ್ಟ ಸೀತೆಯು ವಾಲ್ಮೀಕಿಯ ಆಶ್ರಮವನ್ನು ಸೇರಿದಳು' ಎಂದು ಮಾತುಗಳು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದವು. ಆಗಲೇ ತಾತಾಜಿಯು ಈ ಆಶ್ರಮವನ್ನು ಸೇರುವನೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತು.' ಎಂದು ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟನ ಹೆಂಡತಿ ಹೇಳಿದ್ದಳು. ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟನು 'ತಾತಾಜಿ! ನೀವು ಕೆಲಸ ಹುಡುಕುವುದಕ್ಕೆ ಹೊರಟಿರೆ? ನಿಮ್ಮಂಥ ಮುದುಕರು! ಎಂಥ ಕೈಗೆಲಸ ಮಾಡುವಿರಿ? ನನ್ನ ಕೂಲಿಯವರು ಕಟ್ಟಿಗೆ ತೂಕ ಮಾಡಿ ಬಂಡಿ ಯಲ್ಲಿ ಹೇರುವಾಗ ತೂಕ ಸರಿಯೊ ಎಂದು ನೋಡಿ ಲೆಕ್ಕ ಬರೆದಿಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದರೆ ನಾನೇ ದಿನಕ್ಕೆ 4 ಆಣೆಯಂತೆ ಕೊಟ್ಟೇನಲ್ಲ! ನಿಮ್ಮ ದೇಹಕ್ಕೆ ಆಯಾಸವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಹೇಗೂ ನಿಮ್ಮ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತ್ರಾಣವಾಗಲಿ. ಆ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಚಪ್ಪರಕ್ಕೆ ಬನ್ನಿ' ಎಂದನು.

ಆಗ ಸೇಟಜಿಯು 'ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿ. ನಿಮ್ಮ ಪುಣ್ಯಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ನಿಮಗೆ ದೇವರು ಇಹದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಪರದಲ್ಲಾದರೂ ಒಳ್ಳಿತನ್ನು ಮಾಡುವನು' ಎಂದು ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟನನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿದನು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಗೋಪಾಲನು ಮನೆಯೊಳಕ್ಕೆ ಬಂದು 'ತಾತಾಜಿ! ಆ ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶನು ಸತ್ತು ಹೋಗಿಲ್ಲವಂತೆ! ಏನೊ ಕಾರ್ಯಾಂತರದಿಂದ ಮುಂಬಯಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟವನು ಇನ್ನು ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಮುಂಬಯಿಗೆ ಬಂದು ತಲಪುವನಂತೆ. ಅವನ ಸೊಲಿಸಿಟರು ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವನ ಆಗಮನಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಅವನ ಮಲಬಾರಹಿಲ್ಲಿನ ಬಂಗಲೆಯನ್ನು ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸುವ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಕೈಹಚ್ಚಿದೆ ಎಂದೂ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆ ವಿಮಲೆಯ ಸೌಭಾಗ್ಯವೆನ್ನಬೇಕು. ಅವಳು ಹೇಗೂ ಆ ಜಬ್ಬನನ್ನು ತನ್ನ ಪದರಿನಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. 'ಅಲ್ಲಲ್ಲಿಯ ಸೊಲ್ಲ' ಎಂಬ ಶಿರನಾಮೆಯಲ್ಲಿ ಮುಂಬಯಿಯ ದಿವಾಳಿ ಖೋರರೆಲ್ಲ ಆತನ ಆಗಮನದಿಂದ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗೆ ಮಾರ್ಪಟ್ಟಿತು ಎಂದು ಎಣಿಕೆಹಾಕುತ್ತಲಿದ್ದಾರಂತೆ. ವ್ಯಾಪಾರವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆ ಆತನ ಭಯ, ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆ ಆತನು ಬರುವುದರಿಂದ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಸಿಗುವ ಪುಷ್ಟಿ ಇವುಗಳ ಕಲಹವು ನಡೆದಿದೆಯಂತೆ! ಅವನು ಬಂದೊಡನೆ ಕೊಡುವ ಟೀಪಾರ್ಟಿಗೆ ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೋ ಸಮಾಜಸ್ಥಂಬಗಳಾದ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಹೊಸ ವಜ್ರದ ಹತ್ತುಡುಕು, ಇತ್ಯಾದಿ ಚಿನ್ನಾಭರಣ ಉಡಿಗೆ ತೊಡಿಗೆಗಳನ್ನು ತರಿಸುವ ತವಕದಲ್ಲಿದ್ದಾರಂತೆ!

ಸೇಟಿಜೀ:—ಈ ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶರ ಹಣವು ತಾನಾಗಿಯೇ ಜೇಡನಂತೆ ಅಸಂಖ್ಯ ಮರಿಗಳನ್ನು ಇಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವರೇನು ಮಾಡಬೇಕು, ಪಾಪ!

ಗೋಪಾಲ:—(ತುಸು ಹೊತ್ತು ಯೋಚಿಸಿ) ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ಸಾಹಿತ್ಯದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಕಡೆಗೆ ಅವರು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಯಾರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಹೊಂದಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಸ ಬೀಳಲಿಲ್ಲವೋ ಅಂಥವರು ಅಪೂರ್ಣ ಶಿಕ್ಷಿತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಬೇರೆ ಯಾವ ವಸ್ತುಗಳೂ ಬೆಲೆ ಕೊಡದಿದ್ದರೆ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆಗ ಬೆಲೆ ಕೊಡದೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಅದರ ಬೆಲೆ ತಾನಾಗಿಯೇ ತಗ್ಗುತ್ತದೆ. ಎಂಡ್ರೂ ಕಾರ್ನೆಗಿಯಂಥವರು ಸರೋಪಕಾರ ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ದ್ರವ್ಯಸಹಾಯವನ್ನು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಿಗೆ ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅವಕಾಶ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ

ತನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನದ ಮೇಲೆ ಆಧರಿಸಿ ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸುವ ಹವ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಜನರು ಹಿಂದೆ ಸರಿಯುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಶಕ್ತಿಯೇ ಕುಗ್ಗಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಬೆಲೆಕೊಡದೆ ಸಿಗುವ ವಸ್ತುವಿಗೆ ಯಾರೂ ಮಹತ್ವ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ದಾನವು ಆತ್ಮಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯ ಪ್ರದರ್ಶನಕ್ಕಾಗಿಯೇ! ಭಗವಂತನಿಗೂ ಕೂಡಾ ನಾವು ಒಳಕ್ಕೆ ಸೇರುವ ಶುದ್ಧ ಗಾಳಿಗೋಸ್ಕರ ಬೆಲೆ ತೆರಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಬೆಲೆ ತೆರದೆ ನಾವು ಸೃಷ್ಟಿಯೊಳಗಿಂದ ಯಾವುದನ್ನಾದರೂ ಕಸುಕೊಂಡರೆ ಅದರ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಚಕ್ರಬದ್ಧಿಯಿಂದ ಎಣಿಸಿ ಆತನಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆತನಲ್ಲಿ ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ರಿಯಾಯಿತಿಯೇ ಇಲ್ಲ.

ಸೇಟಿಜೀ:—ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಪಾಪಿಗಳೆನ್ನಿಸುವ ಆ ಶ್ರೀಮಂತರು ತಮ್ಮ ಧನವನ್ನು ಹೇಗೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸಬೇಕು ಎನ್ನುವಿರಿ? ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಕೈಗೆ ದೈವ ವಶಾತ್ ಹೇರಳ ಹಣ ಬಂತೆಂದು ಭಾವಿಸಿರಿ. ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸುವಿರಿ? ಖಲೀವ ಹಾರೂನ ಅಲರಷೀದನಂತೆ ಗುಪ್ತಸಂಚಾರ ಮಾಡಿ ಯಾರ್ಯಾರಿಗೆ ಯಾವ್ಯಾವ ರೀತಿಯ ದ್ರವ್ಯಸಹಾಯ ಸಿಗಬೇಕು, ಬಡ ಜನರ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕೆ ನಿಜವಾಗಿ ಬೇಕಾದ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ಯಾವವು, ಅವನ್ನು ಹೇಗೆ ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕು ಎಂಬದನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿ ಅದಕ್ಕೆ ಹಣವನ್ನು ಗುಪ್ತ ದಾನ ಮಾಡಲಿರುವಿರಾ?

ಗೋಪಾಲ:—‘ಹೌದು, ಹಾಗೆಯೇ ಸರಿ. ಬಲಕೈಯಿಂದ ಇತ್ತ ದಾನದ ಸಮಾಚಾರ ಎಡಕೈಗೆ ತಿಳಿಯಬಾರದು ಎಂಬಂತೆ ಗೋಪ್ಯವಾಗಿರಬೇಕು. ಸಿಕ್ಕಿದವರಿಗೆ ದಾನಧರ್ಮಮಾಡುವುದೆಂದರೆ ಅಪಾತ್ರದಾನ. ದಾನಕೊಡುವವನಿಗೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತಿ ಸಿಗುವುದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆ. ಬಡವನ ವೇಷದಿಂದ ದಾನ ಬೇಡುವವರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ಹಣವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ವಿವರೀತ ಬಡ್ಡಿಗೆ ಇತರರಿಗೆ ಸಾಲಕೊಡುತ್ತಾರೆಂದು ನಿಮಗೆ ತಿಳಿಯುವುದೇ? ಮುಂಬಯಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂಬಾದೇವಿ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಕುರುಡ ಭಿಕ್ಷು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬರುವವರೆಲ್ಲರೂ ಕಾಸುದುಗ್ಗಾಣಿ ಅವನಿಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನು ಅಂಗವಿಹೀನನು, ದುಡಿತಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹಲವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಅವನು ಸತ್ತುಹೋದನು. ಅವನಿಗೆ ಯಾರೂ ನೆಂಟರಿಷ್ಟರು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸರಕಾರದವರು ಅವನ ಹೆಣ್ಣು ವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವಾಗ ಅವನ ಅಂಗಿಯ ಒಳಕಿಸೆಯಲ್ಲಿ ನೂರು ರೂಪಾಯಿಯ 5 ನೋಟುಗಳು ಇದ್ದವು. (ಚಕಿತನಾಗಿ ಗೋಪಾಲನ ಕಡೆಗೆ ಸೇಟಿಜಿಯು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದು ತನ್ನ ಮರಣಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಇದೇ ಸ್ಥಿತಿ ಬರುವುದೇ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿದನು.) ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಭಿಕ್ಷುಗಳು ತೋಟಿಗಳಿಗೆ, ರಸ್ತೆಗುಡಿಸುವವರಿಗೆ ಸೇಕಡಾ 25ರ ದರದಲ್ಲಿ ಸಾಲಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ಇಂಥವರಿಗೆ ದಾನ ಕೊಟ್ಟರೆ ಫಲವೇನು? ಹೀಗೆಂದು ಚರ್ಚಿಸುತ್ತ ಹೊತ್ತುಕಳೆದು ಕತ್ತಲಾದೊಡನೆ ಗೋಪಾಲನು ತನ್ನ ಬಿಡಾರಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಈ ಮಾತುಗಳು ಸೇಟಿಜಿಯ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಕುದಿಯುತ್ತಿದ್ದವು.

ಹೀಗಾಗಿ ರಾತ್ರಿ ರಾಧೆಯು ಮಲಗಿದ ಮೇಲೆ ಸೇಟಿಜಿಯು ತನ್ನ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ದೀಪ ಹಚ್ಚಿ ತನ್ನ ವಕೀಲನಿಗೆ ವೀಲಿ ನೊಂದಿಗೆ ಬರೆದು ಇಟ್ಟು ಪತ್ರಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ಬರೆದನು. ತನ್ನ ತುಂಡಂಗಿಯ ಒಳಕಿಸೆಯ ಹೊಲಿಗೆಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಆ ನೋಟುಗಳನ್ನು ಒಂದು ಲಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಅದರೊಂದಿಗೆ ವೀಲಿನನ್ನೂ ತನಗೆ ಖರ್ಚಿಗಾಗಿ ತಾಂತ್ರಿಯನು ಕೊಟ್ಟ ಹಣವಿಟ್ಟು ಸಣ್ಣ ಚೀಲವನ್ನೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕಟ್ಟಿ, ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಲಕೋಟಿಯೊಳಗೆ ಇಟ್ಟು ಮುದ್ರೆ ಮಾಡಿ, ಅದನ್ನು ತನ್ನ ಸೊಲಿಸಿಟರನ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಬರೆದು, ಅದನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಲಕೋಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು, ಅದರ ಮೇಲೆ ಜಹಾಂಗೀರನ ಗುಮಾಸ್ತನ ಹೆಸರು ಮತ್ತು ವಿಳಾಸವನ್ನು ಬರೆದು ತನ್ನ ಅಂಗಿಯ ಒಳಕಿಸೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ತನ್ನ ಕೋಣೆಯ ಕಪಾಟಿನೊಳಗೆಟ್ಟು ಬೀಗಹಾಕಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ 'ನಾನು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮಾಡತಕ್ಕ ಕೆಲಸವೆಲ್ಲ ಮುಗಿಯಿತು, ಹೇಗೂ ಇರಲಿ, ನಾನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಟ್ಟ ಧನದಿಂದ ಲೋಕ ಕ್ಯಾದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವ ಹಾಗೆ ದೇವರು ಮಾಡಲಿ' ಎಂದು ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತ ನಿದ್ರೆಹೋದನು.

೨೦ನೆ ಅಧ್ಯಾಯ ಸೇಟಜಿಯ ನಿರ್ವಾಣ

ಬೇಸಿಗೆ ಕಾಲದ ಕೊನೆಯ ಸಮಯವು ಸಮಾಪಿಸಿತ್ತು. ಹಗಲಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನ ಪ್ರಖರವಾದ ಕಿರಣಗಳು ನೆಲವನ್ನೆಲ್ಲ ಸುಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಸಾಯಂ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನ ಅಸ್ತಮಾನವು ಕಡಲದಂಡೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನೋಡುವವರಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷಕೊಡುತ್ತಿತ್ತು. ಸೇಟಜಿಯು ಕಡಲದಂಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬಂಡೆಕಲ್ಲಿಗೆ ಒರಗಿ ಕುಳಿತು ಸೂರ್ಯಾಸ್ತಮಯವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಂತೆಯೇ ತನ್ನ ಜೀವನದ ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲವೂ ಸಮಾಪಿಸಿತು ಎಂದು ಅವನು ಒಂದೊಂದು ಸಲ ವ್ಯಸನಪಡುತ್ತಿದ್ದನು. ನಿಷ್ಕಾಮಪ್ರೇಮದ ಪ್ರನಾಹದಲ್ಲಿ ಮಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಈಗ ಇದೇ ಸ್ವರ್ಗವಲ್ಲವೇ ಎಂಬಂತೆ ಭಾಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದೊಂದು ಸಲ 'ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನಾನು, 'ಈ ಜ್ಞಾತಜನ್ಮವನ್ನು ನೀಗಿಸಿ ಅಜ್ಞಾತವಾದ ಇನ್ನೊಂದು ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ಯಾತಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸುವೆ? ಅಲ್ಲಿ ಏನು ಕಷ್ಟಗಳು ಬರುವವೆಂದು ನಾನು ಅರಿಯೆ!' ಎಂದು ದೇವರನ್ನು ದೂರರಬಹುದು. ಆದರೂ ದೇವರು ನನ್ನ ಅನುಮತಿಯಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನನ್ನು ಈ ಜನ್ಮಕ್ಕೆ ದೂಡಿದನು. ಏತಕ್ಕೆ? ಒಂದು ನೂತನ ಪಾಠವನ್ನು ಕಲಿಯಲಿಕ್ಕೆ. ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿ ನಾನು ಕಲಿತದ್ದೂ ಅದೇ. 'ಪ್ರಕೃತಿಯ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ದ್ರವ್ಯಾರ್ಜನೆ ಎಂಬದು ಅತಿ ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ವಿಷಯ. ದ್ರವ್ಯವು ನಾಶವಾಗತಕ್ಕ ವಸ್ತು. ಅದನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದವನೂ ತೀರಾ ಬಡವನಾದವನೂ ಹೆಣವಾದ ಮೇಲೆ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ಬಿದಿರಿನ ಪಲ್ಲಕಿಯಲ್ಲಿ ವೈಯಲ್ಪಡುತ್ತಾರೆ. ಧನಿಕನು ತನ್ನ ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕೊಂಡುಹೋಗಲಾರನು. ಆದರೂ ಅದರ ಸಂಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನ! ಎಷ್ಟು ಸಾಹಸ! ಈ ದ್ರವ್ಯ ಕಾಂಕ್ಷೆಯು ಎಷ್ಟು ಮತ್ತರ, ಎಷ್ಟು ಅನೀತಿ, ದುರ್ನಡತೆಗಳಿಗೆ ಎಡೆ ಕೊಡುತ್ತದೆ!' ಎಂಬ ಪಾಠವನ್ನು ಕಲಿತೆನು. ಹೀಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನಾನು ಮೇಲಿನ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರುವೆನೇ?' ಎಂದು ಅವನು ವಿಚಾರಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಮತ್ತು ಆ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದವ

ರೊಡನೆಯೂ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ಯಾವನೊ ಒಬ್ಬ ರಾಜನನ್ನು ವಿಲಾಯತಿಯಲ್ಲಿ ಅರಾಜಕ ಪಕ್ಷದವನು ಕೊಂದನು ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ವತ್ರಿಕೆಯಿಂದ ಓದಿ ಒಬ್ಬರು ಹೇಳಿದರು. ಸೇಟಿಜಿಯು ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಎಳೆ ರಕ್ತದ ಗೋಪಾಲನು ಮಾತ್ರ ಬಾಯಿಯ ಬೀಗ ತೆಗೆದು ನಾಲಗೆ ಹರಿ ದಾಡಿಸತೊಡಗಿದನು. 'ಅರಸರು ತಮ್ಮ ವಿಚಿತ್ರರೀತಿಯ ಸುಖಸೌಕರ್ಯಗಳಿಗೆ ನೀರಿನಂತೆ ಹಣವನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡುವಾಗ ತಮ್ಮ ಪ್ರಜೆಗಳ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ—ದಾರಿದ್ರ್ಯಪೀಡಿತರಾಗಿ ದಿವಾರಾತ್ರ ನರಳುತ್ತಿರುವವರ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಯಾಕೆ ಅದನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡಲಾರರು? ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಬಡತನದ ದಳ್ಳುರಿಯು ವ್ಯಾಪಿಸುವಾಗ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಕುಬೇರನ ಸಂಪತ್ತಿದ್ದರೂ ಆ ದಳ್ಳುರಿ ಲೋಕವನ್ನೆ ಸುಡದೆ ನೊಂದಿಹೋಗುವುದೇ? ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅನಾಕರಣಶಕ್ತಿಯೇ ಮಹತ್ವದ್ದು. ಅದು ಒಳ್ಳೆ ದಾರಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದರೆ ಶುಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೆಟ್ಟ ದಾರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದರೆ ಅಶುಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದರ ಭಾರವು ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕರ ಮೇಲೆ ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಹಾಪುರುಷರ ಸಾಹಸಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿ, ಅವರ ಧೈಯವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಈಗ ಲಾದರೊ ಕ್ಷುಲ್ಲಕವಿಷಯಗಳ ವರ್ಣನೆಯೇ ಹೆಚ್ಚು. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪವಿಷಯಗಳಿಗೆ ಮಹತ್ವ. ಈ ರೀತಿಯ ಮನೋವೃತ್ತಿಗಳ ಪರಿವರ್ತನೆಯೇ ಲೋಕಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೆ ಬಾಧಕಕರವಾಗಿದೆ. ದರಿದ್ರರ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಕಲುಷಿತವಾಗಿ ಮಾಡಿ ಅವರಲ್ಲಿ ನಿರಾಸೆ, ಅರಾಜಕತ್ವದ ಬೀಜಗಳನ್ನು ಬಿತ್ತುತ್ತದೆ.' ಈ ರೀತಿಯ ಭಾಷಣವು ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತವರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಉದ್ರೇಕವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. 'ಗೋಪಾಲರಾಯರೇ! ನಿಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹೇರಳ ದುಡ್ಡಿದ್ದರೆ ನೀವು ಹೇಗೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಿರಿ?' ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಗೋಪಾಲನು 'ಅದನ್ನು ಈಗ ಹೇಳಲಾರೆ. ಆದರೆ ಪರೋಪಕಾರಕ್ಕಾಗಿಯೇ ವಿನಿಯೋಗಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅಷ್ಟು ಮಾತುಗಳು ನಡೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನು ಅಸ್ತಮಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಕಡೆಗೆನೆ ಚಕಿತನಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಸೇಟಿಜಿಯು 'ಇನ್ನೊಂದು

ಉದಯವನ್ನು ನೋಡುವ ಭಾಗ್ಯವು ನನಗೆ ಉಂಟೋ ಇಲ್ಲವೋ?' ಎಂಬಂತೆ ವ್ಯಾಕುಲದಿಂದ ತುಂಬಿದ್ದನು. ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಯು ದಿನ ದಿನ ಕುಂದುತ್ತಲಿದೆ, ಯಮನ ಕರೆಯು ಬರಲಿಕ್ಕೆ ದೂರವಿಲ್ಲ ಎಂಬಂತೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಕಳವಳದಿಂದ ತುಂಬಿತ್ತು. ಕತ್ತಲಾದುದರಿಂದ ಗೋಪಾಲನು ಅವನ ಕೈ ಬಲವಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಆತನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿ ತನ್ನ ಬಿಡಾರವನ್ನು ಸೇರಿದನು.

ಸೇಟಜಿಗೆ ತಾನು ಅಪೂರ್ವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಶಕ್ತನಾಗಿದ್ದಂತೆ ಕಂಡಿತು. ಒಂದಿಷ್ಟು ಬಿಸಿ ಹಾಲನ್ನು ಬಾಯಿಗೆ ಎತ್ತಿದನು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ನುಂಗುವ ಶಕ್ತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ರಾಧೆಯನ್ನು ಕರೆದು 'ತಾಯಾ! ನನಗೆ ಇಂದೇನೊ ದೇಹದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಅಶಕ್ತಿ ಇದೆ. ನಾಳೆ ಸೂರ್ಯೋದಯವನ್ನು ಕಾಣುವೆನೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ಸಂದೇಹ ಬರುತ್ತದೆ. ನನ್ನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರು!' ಎಂದು ಅವಳ ಕೈಯನ್ನು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಅಡ್ಡಾದನು. ಅವನ ನಾಯಿಯು ಏನೊ ವಿಶೇಷ ರೀತಿಯಿಂದ ಆಚೆ ಈಚೆ ಮೂಸುತ್ತ, ಏನೊ ಕಳವಳವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತ, ಒಮ್ಮೆ ಅವನ ಕೈಯನ್ನು ನೆಕ್ಕುತ್ತಲೂ ಒಮ್ಮೆ ರಾಧೆಯ ಕೈಯನ್ನು ನೆಕ್ಕುತ್ತಲೂ ಸಣ್ಣ ಸ್ವರದಿಂದ 'ಕುಂಯಿ ಕುಂಯಿ' ಎನ್ನುತ್ತಿತ್ತು. ದೇಹದಲ್ಲಿ ಅಶಕ್ತನಾದರೂ ಸೇಟಜಿಯ ಮೆದುಳಿನ ಶಕ್ತಿ ಕುಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಜೀವಕಾಲದ ಹಿಂದಿನ ಚಿತ್ರಗಳೆಲ್ಲ ಸಿನೆಮಾ ಫಿಲ್ಮಿನಂತೆ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನ ಪಟದಲ್ಲಿ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಏಳುತ್ತಲಿದ್ದವು. ಆಗ 'ಈ ದ್ರವ್ಯಸಂಗ್ರಹಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಜೀವಕಾಲದ ಅಧಿಕಾಂಶವನ್ನು ವ್ಯಯಿಸುವ ಬದಲಾಗಿ ಎಲ್ಲಾದರೂ ನಿರ್ಜನವಾದ ಕಾಡುಗುಡ್ಡಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಶ್ರೀಭಗವಂತನ ಚಿಂತನೆಯಾದರೂ ಸಾಂಗವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಲಿತ್ತಲ್ಲ! ಆದರೆ ಈಗ ಮಿಂಚಿಹೋದ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಚಿಂತಿಸಿ ಫಲವೇನು? ನನಗೆ ಈಗ ಹೀಗೆ ನನ್ನ ಜೀವನಕಾಲವು ನಿರರ್ಥಕವಾಯಿತಲ್ಲ! ಎಂದು ವ್ಯಾಕುಲವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೂ ತಮ್ಮ ಮನೋಶಾಂತಿ, ಗೌರವ, ದಯೆ, ಸಹಾನುಭೂತಿ, ಅನುತಾಪಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಭದ್ರವಾಗಿ ಮುಚ್ಚಿಟ್ಟು ಅಸಂಖ್ಯಜನರು ಈ ಕ್ಷಣಿಕಸುಖದಾಯಕವಾದ, ರಸ್ತೆಯ ಧೂಳಿನಂತೆ ಲಘುವಾದ, ಹುಲ್ಲಿನ ಬೆಂಕಿಯಂತೆ ಫಕ್ಕನೆ ಬೆಳಗಿ ಮಾಯವಾಗುವ ದ್ರವ

ಸಂಗ್ರಹದ ಕಡೆಗೆ ನಿರತರಾಗಿರುವುದು ಜೋಡ್ಯವಲ್ಲವೆ? ಮನುಷ್ಯನು ಏನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬದನ್ನು ಲಕ್ಷಿಸುವ ಬದಲಾಗಿ ಆತನು ಎಂಥ ಗುಣಗಳುಳ್ಳವನು ಎಂಬದರಿಂದಲೇ ಭಗವಂತನು ಮನುಷ್ಯನ ತುಲನೆಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಈ ಸೃಷ್ಟಿನಿಯಮವು ಲೋಕದ ನ್ಯಾಯಪರಿಪಾಲನೆಯ ಕ್ರಮಕ್ಕೆ ತೀರಾ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಸಾಕಾರವು ನಿರಾಕಾರವನ್ನು ಅಳೆಯಲಾರದು. ನಾವು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಜನರಿಗೆ ಅವರವರ ಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಗೌರವವನ್ನು ತೋರಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ದೇವರ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಶ್ರೀಮಂತನು, ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ದರಿದ್ರನು, ಮೂರನೆಯವನು ರಾಜಕುಲದವನು ಎಂಬ ಭೇದಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ಅವನು ಆತ್ಮಗಳನ್ನು ಒರೆಕಲ್ಲಿಗೆ ಹಚ್ಚಿ ಶೋಧೆ, ಪರೀಕ್ಷೆಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಜೀವಾತ್ಮನು ಪರಮಾತ್ಮನ ಒಂದು ಅಂಶ; ಆತನಿಂದ ಹೊರಟು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಪುನಃ ಆತನನ್ನು ಸೇರಿ ಐಕ್ಯವಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಬೇರೆ ಕವಚಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅವನ ಲೀಲೆ ಬೇರೆ, ಕಷ್ಟಸಂಕಷ್ಟಗಳು ಬೇರೆ. ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಹೊಂದುವಾಗ ಯಾವಾಗ ಪಾವಲೇಪವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಆತನು ಪರಿಶುದ್ಧನಾಗುತ್ತಾನೋ ಆಗ ಕೀಳುಲೋಹ ಬೆರೆತ ಚಿನ್ನವನ್ನು ರಾಸಾಯನಿಕ ದ್ರವ ಪದಾರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದಾಗ ಕೀಳುಲೋಹಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ ಅಚ್ಚು ಪುತ್ಥಳಿ ಚಿನ್ನವಾದಂತೆ ಆಗಿ ಚಿನ್ನದಲ್ಲಿ ಬೆರೆತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಪಾವದ ಲಾಂಛನವು ತಗಲಿದರೆ ಆ ಲಾಂಛನವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಆತನಿಗೆ ಕಠಿಣ ರಾಸಾಯನಿಕ ದ್ರವಪದಾರ್ಥಗಳ ಉರಿಯೂ ಶಾಕವೂ ಬೇಕೆ ಬೇಕು. ಆದರೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಚಾರವು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ದೃಷ್ಟಿಪಥಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ! ಯಾವನೊಬ್ಬನಿಂದ ತನಗೆ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯೋಜನವಿದೆ, ಅಥವಾ ಅವನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸಂಪತ್ತು ಇದೆ, ಎಂಬದೇ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಅಳೆಯುವ ಮಾನ. ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಸೃಷ್ಟಿನಿಯಮವು ಅಲಂಘ್ಯವಾಗಿ ತನ್ನ ಕಠೋರ ಶಾಸನವನ್ನು ನಡಿಸಿಯೆ ಬಿಡುತ್ತದೆ.

‘ಐಹಿಕದ ರಾಜ್ಯಸಂಪದವೆಲ್ಲ ಮಾಯೆಯಿಂ

ಜನಿಸುವುದು ಮಾಯೆಯಲ್ಲಡಗುವುದು, ಪರಮಾತ್ಮ

ನಧೀನವೀ ಮಾಯೆ'

ಕಾಲಚಕ್ರದಲಿ ಚಿತ್ರಿಸಿದ ಚಕ್ರಾಧಿಪ

ತ್ಯಗಳ ಗಣನೆಯಂ ಮಾಡಬಲ್ಲವರುಂಟೇ; ಕಾ

ಲಕಾಲಕೆ ತೋರಿ ಸಂಕಲ್ಪ ಕಾರ್ಯವ ಮಾಡಿ

ಮುಳುಗುವುವು; ವಿಶ್ವವದು ಮುಂದು ಮುಂದಕೆ ದೈವ

ದಾಚ್ಚೆಯಲಿ ಬೆಳೆಯುವುದು. ಅದರೊಳಗೆ ಮಾನವಗೆ

ಗೋಚರಿವುದತ್ಯಲ್ಪವಲ್ಲದೇಂ ಪಿರಿದುಂಟೆ

ಶೋಕದಿಂ ಫಲಮಿಲ್ಲ. ಜನದಂತೆ ಜನಪದವು

ನೀತಿಯಂ ಬಿಟ್ಟುಂದು ದುರ್ಗತಿಗೆ ಪಕ್ಕಾಗಿ

ಬೀಳುವುದು.

(ನಾಗರಿಕ)

ನಾನಾದರೊ ಈ ದ್ರವ್ಯಸಂಚಯದ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಏಳು ತಿದ್ದು ಕೊನೆಗೆ ಸರ್ವಪರಿತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿ ಬಂದುದರಿಂದ 'ನಿಷ್ಕಾಮಪ್ರೇಮ ವೆಂದರೇನು, ಅಂಥ ಪ್ರೇಮವೊಂದುಂಟೇ' ಎಂದು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದ್ದಾಯಿತು; 'ದೇವರೇ ಪ್ರೇಮ, ಪ್ರೇಮವೇ ದೇವರು' ಎಂಬ ಮಾತು ದಿಟವೆಂದು ಮನ ಗಂಡದ್ದಾಯಿತು. ವಿಮಲೆಯಂಥ ಕಾಗೆಬಂಗಾರಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗಿದ್ದು ಈಗ ಕಣ್ಣೆರೆದ ಗೋಪಾಲನಿಗೆ ನಿಜವಾದ ಪುತ್ಥಳಿ ಚಿನ್ನವನ್ನು ಕೈಸೇರುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಆತನ ಸುಖಕ್ಕೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟನು. ಇದೆಲ್ಲ ದೈವಸಂಕಲ್ಪ ವಲ್ಲದೆ ಅಲ್ಪನಾದ ನನ್ನಿಂದಾದುದೇನು? ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದರೆ ದೇವರ ಆಸ್ತಿಕ್ಕೆ ವನ್ನು ಸಂಬುವೆನು ಎಂದು ನನ್ನ ಗೆಳೆಯ ಜಹಾಂಗೀರನಿಗೆ ನಮ್ಮ ಸಂಭಾಷಣೆಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದೆ. ಅದೇ ನಿದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂತಲ್ಲ! ಯಾಕತ್ತಿತ್ ಸ್ತ್ರೀಯೊಬ್ಬಳಲ್ಲಿ ಈ ಬಗೆಯ ನಿಷ್ಕಾಮಪ್ರೇಮವಿದ್ದರೆ ಆ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವ ಪ್ರೇಮವು ಎಷ್ಟಿರಬೇಕು? ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದಾಗ ಆತನಿಗೆ ನಿದ್ದೆ ಹತ್ತಿತು.

ನಡುರಾತ್ರೆ ಆತನು ಫಕ್ಕನೆ ಎದ್ದು 'ತಾಯಾ, ರಾಧಾ!' ಎಂದು ಗದ್ದದ ಸ್ವರದಿಂದ ಕರೆದನು. ಅವಳು ಅವನ ಅಂದಿನ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡು

ಏನೋ ವಿವರೀತಾವಸ್ಥೆಯ ಕುರುಹು ಎಂದು ನೆನಸಿ ನಿದ್ದೆ ಮಾಡಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಕೂಡಲೇ ಓಡಿ ಬಂದು 'ಏನವ್ರಾ ಯಾತಕ್ಕೆ ಕರೆದೆ? ಗಂಟಲು ಆರುತ್ತದೆಯೇ' ಎಂದು ಆತನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದಳು. ಆಗ ಆತನ ದೃಷ್ಟಿ ಮಂದವಾಗುತ್ತ ಬಂದಿತ್ತು. ಅವನು ಅಸ್ಪಷ್ಟ ಸ್ವರದಿಂದ 'ನೀನು ಎಲ್ಲಿರುವೆ? ಶ್ವಾಸ ಎಳೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಗಾಳಿ ಸಾಲದು, ಕಿಟಕಿಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆ' ಎಂದನು. ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಗೋಡೆಗೆ ಒತ್ತಾಗಿ ಲೋಡನ್ನು ಇಟ್ಟು ಅದಕ್ಕೆ ಒರಗಿಸಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಕಿಟಕಿಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆದಳು.

ಆಗ ಸೇಟಜಿಯು ಅವಳ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು 'ನಾನು ಇನ್ನು ಉಳಿಯಲಾರೆ. ನನ್ನ ಅಂತ್ಯಕಾಲವು ಸಮಾಪವಾಯಿತು. ನನ್ನ ಕಿಷೆಯಲ್ಲಿರುವ ಲಕ್ಷೋಟಿಯನ್ನು ಅದರ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ನೀನೊಬ್ಬಳೇ ಹೋಗಿ ಮುಟ್ಟಿಸುವೆ ಎಂದು ಭಾಷೆಕೊಡುವೆಯಾ?' ಎಂದನು. ಅವಳು ಕಣ್ಣೀರು ಮೀಡುತ್ತ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾತುಕೊಟ್ಟಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನ ನಾಯಿಯು ಅವನ ಹಾಸಿಗೆಯ ಬಳಿಗೆ ಓಡಿ ಬಂದು ಸಣ್ಣ ಸ್ವರದಿಂದ ಬಗುಳುತ್ತ ಆತನ ಕೈಯನ್ನು ನೆಕ್ಕುತ್ತಿತ್ತು. 'ಓಹೊ ಸಿನ್ನನ್ನು—ನಾನು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗುವೆನೆಂದು ಹೆದರಿಕೆಯೊ! ನನಗಿಂತಲೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಾಕುವವಳು ಇದ್ದಾಳೆ. ಇನ್ನು ಹಂಬಲು ಬೇಡ' ಎಂದು ಎಡದ ಕೈಯನ್ನು ಅದರ ತಲೆಯ ಮೇಲಿಟ್ಟು ಬಲದ ಕೈಯಿಂದ ರಾಧೆಯ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು 'ನನ್ನ ಪ್ರಾಣ—ಹಾರಿ ಹೋಗುವ—ವರೆಗೆ—ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರು' ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಉರ್ಧ್ವಶ್ವಾಸಗಳು ತೊಡಗಿದವು. ರಾಮನಾಮವನ್ನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ಜಪಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಅವನ ಆತ್ಮವು ದೇಹವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪರಂಧಾಮಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು.

೨೨ನೆ ಅಧ್ಯಾಯ ವಿಲ್ಲಿನ ಪರಿಣಾಮ

ಮರುದಿನ ಬೆಳಗ್ಗೆ ಸೇಟಜಿಯ ಮರಣದ ವಾರ್ತೆಯು ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲ ಹಬ್ಬಿತು. ಊರವರೆಲ್ಲರೂ ತಂಡತಂಡವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಆತನು ಶಾಂತಚಿತ್ತನಾಗಿ ಮಲಗಿದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟನ ಹೆಂಡತಿಯು 'ನಾನು ನಿನ್ನೆಯೆ ಏನೂ ಕೆಟ್ಟ ವರ್ತಮಾನ ಬರುತ್ತದೆಂದು ಹಾರೈಸಿದೆ. ನನ್ನ ಎಡಕಣ್ಣು ಏಕೆನೂ ಮೀಟುತ್ತಿತ್ತು. ಬಲಭುಜವು ಅದುರುತ್ತಿತ್ತು' ಎಂದು ಓಡಿ ಓಡಿ ಬಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಹೇಗೂ ಊರವರೆಲ್ಲ ಸೇರಿ ಆತನ ಉರ್ದುದೈಹಿಕವನ್ನು ಮುಗಿಸಿದರು. ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟನು ತನ್ನ ಮಾತಿನಂತೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಕಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನೂ ಗಂಧದ ಕೊರಡುಗಳನ್ನೂ ಕರ್ಪೂರವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟನು. ಹೇಗೂ ಸೇಟಜಿಯ ಇಹಲೋಕದ ಯಾತ್ರೆಯು ಮುಗಿಯಿತು. ತನ್ನ ತಂದೆಯೋಪಾದಿಯಲ್ಲಿ ಆತನನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ರಾಧೆಗೆ ಮಾತ್ರ ಏನೇನೂ ಸಮಾಧಾನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳೊಬ್ಬಳೇ ಇರುವುದು ಅವಳಿಗೆ ಅಸಹನೀಯವಾಯಿತು. ಸುಬ್ಬಾಭಟ್ಟನ ಹೆಂಡತಿಯು ಹತ್ತು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಬಂದು ಇರಲು ಒಪ್ಪಿದಳು. ಅನಂತರ ಗೋಪಾಲನು 'ಇನ್ನು ನೀನು ಒಂಟಿಯಾಗಿರುವುದು ಉಚಿತವಲ್ಲ, ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾನು ಕೇಳುವುದು ನ್ಯಾಯವಲ್ಲವೆಂದರೂ ನಮ್ಮ ವಿವಾಹವು ಬೇಗನೆ ಆಗುವುದಕ್ಕೆ ನೀನು ಸಮ್ಮತಿಯನ್ನು ಕೊಡುವುದು ಯುಕ್ತ' ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ರಾಧೆಯೂ ಒಪ್ಪಿದಳು. ಅನಂತರ ರಾಧೆಯು ತಾನು ಮುದುಕನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಮಾತಿನ ಪ್ರಸ್ತಾಪವೆತ್ತಿದಳು. ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಆತನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮುದ್ರೆ ಹಾಕಿದ ಲಕ್ಷ್ಮೋಟೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು ವಿಳಾಸವನ್ನು ನೋಡಿದರು. 'ಮುಂಬೈ' ಎಂದು ಇದ್ದುದರಿಂದ 'ನೀನೊಬ್ಬಳೇ ಅಷ್ಟು ದೂರ ಹೋಗಬಲ್ಲೆಯಾ?' ಎಂದು ಗೋಪಾಲನು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಅವಳು 'ನಾನು ಕೊಟ್ಟ ಮಾತನ್ನು ಮೀರಲಾರೆ. ನಾನೇನೂ ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗಿಯಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆ ರೈಲ್ವೆ ಸ್ಟೇಶನ್ ವರೆಗೆ ಹೋದರೆ ಆ ಮೇಲೆ ಏನೂ ಭೀತಿಯಿಲ್ಲ' ಎಂದಳು. ಗೋಪಾಲನು ಅವಳನ್ನು ಸಮಾಪದ ಸ್ಟೇಶನಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿ ಹೆಂಗಸರ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಹಿಂತಿರುಗಿದನು.

ರಾಧೆಯು ಇದುವರೆಗೆ ಮುಂಬೈ ಪಟ್ಟಣವನ್ನು ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ಇಳಿದಾಗ ಒಮ್ಮೆಗೆ ಅವಳಿಗೆ ತುಸು ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ಕಡೆಗೆ ರೈಲ್ವೆ ಕಾಲಿಯೊಬ್ಬನಿಗೆ ಇನಾಂ ಕೊಟ್ಟು, ಆತನಿಂದ ಬಾಡಿಗೆಯ ಒಂದು ವಿಕೋರಿಯವನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಲಕ್ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ಅದು ಐದು ಅಂತಸ್ಥಿನ ದೊಡ್ಡ ಕಟ್ಟಡ. ಅಲ್ಲಿ ಇಳಿದು ಹೈಡ್ರೊಲಿಕ್ ಲಿಫ್ಟಿನವನೊಡನೆ 'ಈ ವಿಳಾಸದವರು ಇಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೆಯೇ?' ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು. ಅವನಿಗೆ ಅದು ಜಹಾಂಗೀರನ ಗುಮಾಸ್ತನ ಹೆಸರೆಂದು ತಿಳಿದು, 'ನಾಲ್ಕನೆ ಅಂತಸ್ಥಿನ ಐದನೆ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿರಿ. ಆಗ ನೀವು ವಿಳಾಸದಾರರನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು' ಎಂದನು. ಹಾಗೆಯೇ ಅವಳು ಮಾಡಿದಳು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಬಾಗಿಲು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನು ಫಕ್ಕನೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು 'ಏನು ಬಂದಿರಿ?' ಎಂದನು. 'ಈ ವಿಳಾಸದಾರರನ್ನು ಕಾಣುವುದಕ್ಕೆ!' ಎಂದಳು. ಆಗ ಅವನು ಆ ಲಕ್ಕೋಟಿಯನ್ನು ಅವಳ ಕೈಯಿಂದ ಇಸುಕೊಂಡು ಒಳಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಹೊರಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳು ಕುಳಿತು ತುಸು ಸಮಯ ಕಾದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಳಗಿಂದ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕನು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು 'ಈ ಲಕ್ಕೋಟಿಯನ್ನು ತಂದವರು ನೀವೇ ಏನು?' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. 'ಹೌದು' ಎಂದು ಅವಳು ಉತ್ತರವಿತ್ತಳು.

ಆಗ ಆತನು 'ಇದರ ಒಳಗಿನ ಲಕ್ಕೋಟಿಯು ನಮ್ಮ ಸಾಹೇಬರ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಇದೆ. ಅವರಿಗೆ ತೋರಿಸುವಷ್ಟರ ವರೆಗೆ ತುಸು ಹೊತ್ತು ಕಾಯುವಿರಾ?' ಎಂದನು.

ರಾಧೆ:—ನನಗೆ ಅವರನ್ನು ಕಾಣುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇತ್ತಲಾಗೆ ಒಬ್ಬ ಬಡ ವೃದ್ಧನು ಬಂದು ಉಳಿದಿದ್ದನು. ಅವನು ಕೊಂಚ ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಸತ್ತುಹೋದನು. ಅವನ ಪ್ರಾಣ ಹಾರಿಹೋಗುವ ಮುಂಚೆ ಆತನು ಈ ಲಕ್ಕೋಟಿಯನ್ನು ವಿಳಾಸದಾರರಿಗೆ ತಲಪಿಸಬೇಕೆಂದು ನನ್ನೊಡನೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ನಾನೂ ಅವನಿಗೆ ಭಾಷೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆ. ಆ ವಿಳಾಸದಾರರು ನೀವಾಗಿದ್ದರೆ ಲಕ್ಕೋಟಿಯು ನಿಮಗೆ ತಲಪಿತಲ್ಲ! ಇನ್ನೂ ನಾನಿಲ್ಲಿರಬೇಕಾದ ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ' ಎಂದಳು.

ಆಗ ಆ ಮುದುಕ ಗುಮಾಸ್ತನು 'ಹಾಗಲ್ಲವ್ಯಾ! ನನ್ನ ಲಕ್ಕೋಟಿ ಯೊಳಗಿನ ಮಲ್ಕೂಘ ನಮ್ಮ ಧನಿಯ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಇತ್ತು. ಅದನ್ನು ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅವರು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಐದನೆ ಅಂತಸ್ಥಿನಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಉತ್ತರ ಸಿಗುವ ವರೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಯಿರಿ, ಅಂದೆ.'

ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ಆ ಹುಡುಗನು ಓಡಿ ಬಂದು 'ಅಮ್ಮ! ನೀವು ಸೊಲಿ ಸಿಟರ ಸಾಹೇಬರ ಆಫೀಸಿಗೆ ಬರಬೇಕಂತೆ!' ಎಂದನು. 'ಹೋಗೋಣ ಅವ್ಯಾ! ಅವರನ್ನು ಕಂಡು ಹೋಗಿರಿ' ಎಂದು ಮುದುಕನು ಅವಳನ್ನು ಮೇಲಿನ ಅಂತಸ್ಥಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಆತನ ಧನಿಯ ಆಫೀಸು ಕೋಣೆ ಯೊಳಗೆ ಬಿಟ್ಟನು.

ಅಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ತಿರುಗುವ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಜಹಾಂಗೀರನು ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ಅವನು ತನ್ನೆದುರಿನ ಒಂದು ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನು ಕುಳ್ಳಿರ ಹೇಳಿ 'ನೀವು ಈ ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ತಂದ ವರ್ತಮಾನ ಅತೀ ದುಃಖ ಕರವಾದದ್ದು. ನನ್ನ ಮುದಿ ಗೆಳೆಯನು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿಯೇ ತೀರಿಕೊಂಡರೇ? ಅವರ ಆಗಮನವನ್ನು ಹಾರೈಸಿ ನಾವು ದಿನ ಎಣಿಕೆ ಹಾಕುತ್ತಲಿದ್ದೆವು.' ಎಂದನು.

ರಾಧೆ:—ಸ್ವಾಮಿ! ಇದರಲ್ಲೇನೊ ಪ್ರವಾದವಿರಬೇಕು. ನಾನು ತಂದ ಕಾಗದವು ನಾನು ಈಗಲೇ ಕಂಡ ಮುದುಕರಿಗೆ! ನಿಮಗಲ್ಲ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸತ್ತುಹೋದ ಮುದುಕನಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಸ್ನೇಹಿತನಾಗುವ ಪುಣ್ಯವೆಲ್ಲಿ? ಆತನು ತೀರಾ ಬಡವನು!

ಜಹಾಂಗೀರ:—ನೀವು ಈಗ ಕಂಡ ಮುದುಕನು ನನ್ನ ಮುಖ್ಯ ಗುಮಾಸ್ತನು. ಆತನಿಗೆ ಬರೆದ ಲಕ್ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಕವಾದ ಮಲ್ಕೂಘ ನನ್ನ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆತ್ತು. ಅದನ್ನು ಒಡೆದು ನೋಡಿದಾಗ ಅವರು ನಮ್ಮನ್ನು ಖಟ್ಟು ಹೋದನಂತರ ಅವರಿಗೆ ಉಂಟಾದ ಕಷ್ಟಸುಖಗಳ ವಿವರವನ್ನು ಬರೆದಿರುವರು. ಅವರೇ ನಮ್ಮ ಮುಂಬಯಿ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಸುಪ್ರಖ್ಯಾತ ರಾದ ಜಗಜೀವನದಾಸ ಸೇಟಜಿ.

ರಾಧೆ:—ಯಾರು? ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶನಾದ ಜಗಜೀವನದಾಸ ಸೇಟಜಿ! ನೀವು ಯಾರ ವಿಷಯವನ್ನೊ ಮಾತಾಡುತ್ತೀರಿ? ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸತ್ತ ಮುದುಕನು ತೀರಾ ಕಂಗಾಲು ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಗದ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣುಕತ್ತಲೆ ಬಂದು ಬಿದ್ದಿದ್ದನು. ಆತನನ್ನು ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಶುಶ್ರೂಷೆಮಾಡಿದೆನು. ಆತನು ಇತ್ತಲಾಗೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಕಾಲವಾದನು.

ಜಹಾಂಗೀರ:—‘ಹಾಗಲ್ಲವಮ್ಮ! ಈ ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿದರೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮಡಿದ ಮುದುಕನು ಅವರೇ ಎಂದು ಗೊತ್ತಾಗುವುದು’ ಎಂದು ಆ ಪತ್ರವನ್ನು ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಜಹಾಂಗೀರನು ಕೋಣೆಯ ಹೊರಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ರಾಧೆಯು ಸಾಧ್ಯಂತವಾಗಿ ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿದಳು. ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ನೀರು ಹರಿಯತೊಡಗಿತು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಜಹಾಂಗೀರನು ಒಳಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ರಾಧೆಯ ಕೈಗಳು ಆ ಪತ್ರವನ್ನು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಜಹಾಂಗೀರನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಡುವಾಗ ನಡುಗುತ್ತಿದ್ದವು. ತುಟಿಗಳು ಕಂಪಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಜಹಾಂಗೀರನನ್ನು ಕಂಡೊಡನೆ ‘ನಿಮ್ಮ ಗೆಳೆಯರು ನನ್ನೊಡನೆ ಏತಕ್ಕೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದರು? ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ಮೋಸಗೊಳಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವೇನು?’ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದಳು.

ಆಗ ಜಹಾಂಗೀರನು ತನ್ನ ಗೆಳೆಯನಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಮೈರಾಗ್ಯದ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿ, ‘ಅವರು ನಿಷ್ಕಾಮಪ್ರೇಮವೆಂಬುದು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಉಂಟೇ ಎಂದು ನೋಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ವೇಷಪಲ್ಲಟಮಾಡಿದರೆಂದೂ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಪ್ರೇಮವು ಇತ್ತೆಂದೂ ಹೇಳಿರುವರಲ್ಲ! ಧನಿಕರಾದರೂ ಅವರ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತಲೂ ಅಂಥ ಪ್ರೇಮದ ಅಭಾವವಿತ್ತು. ಅವರ ಹೆಂಡತಿಮಕ್ಕಳು ಮೊದಲೇ ತೀರಿಹೋಗಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಮರಿಮೋಸ, ಡಂಭಾಚಾರ, ಠಕ್ಕುಠಾಳಿಕಗಳೇ ಕವಿದುಕೊಂಡಿರುವುದರಿಂದ ಪ್ರೇಮವಿಲ್ಲದ ಮನೆಯು ಸುಡುಗಾಡೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಕುಭೇರಪುತ್ರರಾದ ಅವರು ಎಲ್ಲವನ್ನು ತೊರೆದು ಪ್ರೇಮವನ್ನು ಯಾಚಿಸಿ ಅಲಿದಾಡಿದರು. ಅದು ಕೊನೆಗೆ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ, ತಾನು ಅಪೂರ್ವ ಸುಖಶಾಂತಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ

ರೆಂದು ಬರೆಯುತ್ತಾರಲ್ಲ! ನಿಷ್ಕಾಮಪ್ರೇಮವನ್ನು ಹುಡುಕಬೇಕಾದರೆ ಅವರು ಗುವ್ಯವೇಷದಿಂದ ಸಂಚಾರಮಾಡಬೇಕಾಯಿತು. ಅಷ್ಟೆ! ಈಗ ಅವರು ಮಾಡಿದ ವಿಲನ್ನು ಓದಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸಕಲ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ನಿನಗೇ ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮೊಡನೆ ವಿವಾಹಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲೆಳಸುವ ಯುವಕನಿಗೆ ಮುಕ್ತಹಸ್ತದಿಂದ ಒಪ್ಪಿಸಿರುವರು. ಇಗೊಳ್ಳಿ, ಆ ಪತ್ರದೊಂದಿಗೆ ಇದ್ದ ವೀಲು. ಅದು ಕಾಯಿದೆಗೆ ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದೆ; ನಿರಾಕ್ಷೇಪಕರ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದೆ. ಅದನ್ನು ಕೋರ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹಾಜರುಪಡಿಸಿ ಸಿಂಧುವಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ — ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಾಧೆಯು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ದಿಕ್ಕುಕಾಣದೆ ಕಣ್ಣುಕತ್ತಲೆ ಬಂದಂತಾಗಿ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲೆ ಒರಗಿಬಿಟ್ಟಳು. ಜಹಾಂಗೀರನು ಕೂಡಲೇ ಶುಧ್ಧನೀರನ್ನು ತರಿಸಿ ಅವಳ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಹಚ್ಚಿ ಕುಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಒಂದಿಷ್ಟನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಅವಳು ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಆ ಮೇಲೆ ಅವಳಿಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಚಾ ತರಿಸಿ 'ಅಮ್ಮಾ! ನೀವು ಬಹಳ ಗಾಬರಿಯಾದಂತಿದೆ. ಅಂಥ ಭಯವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಸೇಟಜಿಯವರು ಕೊಟ್ಟದ್ದನ್ನು ನೀವು ಸ್ವೀಕಾರಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಬೇರೆ ವಾರಿಸುದಾರರೇ ಇಲ್ಲ. ನೀವು ಸ್ವೀಕಾರ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಈ ಸರ್ವಾಧಿ ಸಂಪತ್ತು ಸರಕಾರದ ಬೊಕ್ಕಸಕ್ಕೆ ಸೇರುವುದು ಖಂಡಿತ.'

ರಾಧೆ:—'ಸಾಹೇಬರೆ! ನಾನು ತೀರಾ ಬಡವಳು. ಅಂಥ ಸಂಪತ್ತಿಗೆ ಆಶಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಏನೂ ಹಕ್ಕುಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದ ಒಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀಗೆ ತನ್ನ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ದಾನ ಕೊಟ್ಟರೆಂದರೆ ಅಸೂಯಾಪರರಾದ ಜನರು ಏನು ಅಂದಾರು? ದನ್ಮಯ್ಯ! ಅಷ್ಟೊಂದು ನನ್ನ ಹೆಸರಿಗೆ ಕಳಂಕವನ್ನು ಹಚ್ಚಬೇಡಿ. ನಾನು ದಾರಿದ್ರ್ಯದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದವಳು. ದಾರಿದ್ರ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಕಾಲಕಳೆಯಲು ನನಗೆ ಏನೇನೂ ಅಸಾಧ್ಯವಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಈ ವಿಲನ್ನು ದಯಮಾಡಿ ಹರಿದು ಬಿಸಾಡಿರಿ. ಆ ಸಂಪತ್ತೂ ನನಗೆ ಬೇಡ, ಅದರ ಸುಖದುಃಖಗಳನ್ನು ನಾನು ಯಾಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ.' ಎಂದು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಜಹಾಂಗೀರನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಅಳತೊಡಗಿದಳು.

ಜಹಾಂಗೀರನಿಗೆ ಬಲು ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಇಟ್ಟಿತು. ಕೊನೆಗೆ 'ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮನ್ನು ವಿವಾಹಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವವನ ಅಭಿಮತವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಡವೇ?' ಎಂದನು. ಅದಕ್ಕೆ ರಾಧೆಯು:—'ಅವರು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯರು. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಅಭಿಮತಗಳಲ್ಲಿ ಏನೇನೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ!'

ಜಹಾಂಗೀರ:—'ಇಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆನೆ ಬರೆದಿಟ್ಟು ಇನ್ನೊಂದು ಪತ್ರವಿದೆ. ಅದನ್ನೊಮ್ಮೆ ಓದಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದೀತು' ಎಂದು ರಾಧೆಯ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ ಬರೆದಿದ್ದ ಪತ್ರವನ್ನು ಅವಳ ಕೈಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದನು.

ಅದರ ಮುದ್ರೆಯೊಡೆದು ನೋಡಿದಾಗ

ಅದರಲ್ಲಿ ಹೀಗಿತ್ತು:—

ನನ್ನ ವೀಲಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ನಿನಗೆ ಕೊಡಲು ನಿರ್ಣಯಿಸುವಾಗ ನಾನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನನಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಮರಿಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಇದ್ದಾಗಲೂ ನನಗೆ ಸುಖಶಾಂತಿಗಳು ಇದ್ದಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಅಪೂರ್ವ ಶಾಂತಿಸುಖಗಳನ್ನು ನಿನ್ನ ಬಡ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪಡೆದೆ. ನೀನು ಪೂರ್ವಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಗಳಾಗಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನಿಂದ ಪಡೆದ ಪ್ರೀತಿಯ ಸಾಲವನ್ನು ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ತೆತ್ತು ಪೂರೈಸಿದೆಯೊ ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ದ್ರವ್ಯಾಕಾಂಕ್ಷೆಯೂ ಲವಲೇಶವಾದರೂ ಇಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಪತಿಯಾಗುವವನ ಮಾನಸಿಕಸ್ಥಿತಿಯೂ ಅದೇ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನ ಸಂಪತ್ತು—ನಾನು ಕೊಪ್ಪರಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿದ ಕೃಷ್ಣಸರ್ಪನಂತೆ ಕಾದಿಟ್ಟಿಂತಿರುವ ಸಕಲ ಸಂಪತ್ತು—ನಿಮ್ಮಿಂದ ಅನಪ್ರಯವಾಗಲಾರದು, ಜನೋಪಕಾರಕ್ಕೆ, ಬಡಜನರ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸಲ್ಪಡುವುದು ಎಂದು ನನಗೆ ಭರವಸೆಯಿದೆ. ಈಗ ನನ್ನ ಸಂಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಉಂಬಳಿಗಳನ್ನು ಕೊಡತಕ್ಕದ್ದಿತ್ತು. ಅವನ್ನು ಬರೆದರೆ ನಾನು ಯಾರು ಎಂದು ಹೊರಬಿದ್ದೀತು ಎಂಬದರಿಂದ ಆ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ನಿನಗೆ ಬರೆದ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಗೆಳೆಯನೂ ನನ್ನ ಸೊಲಿಸಿಟರನೂ ಆದ ಜಹಾಂಗೀರ ಅರ್ದೇಸೀರರಿಗೆ ನನ್ನ ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ನನ್ನ ಸ್ಮಾರಕವಾಗಿ ದಾನಮಾಡು. ಇನ್ನು ನನ್ನ ವಿಶ್ವಾಸದ ಭಯ್ಯಾನೊಬ್ಬನಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ 5000, ಉಳಿದವರಿಗೆಲ್ಲ—ಈ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಸರು ಕಾಣಿಸಿದವರಿಗೆಲ್ಲ—ಅದರಲ್ಲಿ ನಮೂದಿಸಿದಂತೆ ದಾನ ಕೊಡು. ಖಾನಾವಳಿಯ

ಗಂಗೂ ಬಾಯಿಗೆ 1000, ಭಿಕುಪಂಡಿತನಿಗೆ 1000—ಇವನ ಪತ್ನಿ
ಖಾನಾವಳಿಯ ಗಂಗಮ್ಮನಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು—2000 ರೂಪಾಯಿ
ನಿನ್ನ ಊರಿನ ಗುಂಡುಬುವಾನಿಗೆ ನನ್ನ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರತಿಫಲ
ಕೊಡಬೇಕು; ನನ್ನಿಂದ ಒಂದು ಕಾಸು ಕೂಡಾ ಹಾರೈಸದೆ ಆತನು ನನ್ನ
ಜೀವ ಉಳಿಸಲು ಶತಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ನನ್ನ ಒಳಾಂಗಿ ಕಿಸೆಯ
ಲ್ಲಿದ್ದ 500 ರೂಪಾಯಿಯ ನೋಟುಗಳನ್ನು ತತ್ಕಾಲದ ಖರ್ಚಿಗೆ ನಿನಗೆ
ಒಪ್ಪಿಸಲು ಜಹಾಂಗೀರನಿಗೆ ಬರೆದಿದ್ದೇನೆ. ನಿರಾಧಾರಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿ
ನನಗೆ ಸಹಾಯಕ್ಕಾಗಿ ತಾಂತಿಯನೂ ಅವನ ಗೆಳೆಯರೂ ಎತ್ತಿದ ವಂತಿಗೆ
ಯನ್ನು ಒಂದು ಲಕ್ಷೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಿರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಅದು ಸಾವಿರ
ಮಿಲ್ಲಿಯ ಧನಕ್ಕಿಂತ ನನ್ನ ವೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅಮೌಲ್ಯವಾದುದು. ಅದನ್ನು
ಚಿನ್ನದ ಕರಡಿಗೆಯಲ್ಲಿರಿಸಿ ನೀನು ದಿನಂಪ್ರತಿ ಪೂಜೆಮಾಡುವ ದೇವರ
ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ನನ್ನ ಸ್ಮಾರಕವಾಗಿ ನೆನಸಿಕೊ. ನಿನ್ನ ಆಸ್ತಿಯ
ಆಡಳಿತವನ್ನು ಜಹಾಂಗೀರನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿಬಿಡು. ಆತನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಹಳ
ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವನು. ಇನ್ನು ನಿನಗೆ ನಾನು ಬರೆಯು
ವುದಿಷ್ಟೆ. ನನಗೂ ನಿನಗೂ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಜನ್ಮ ಬರುವುದಿದ್ದರೆ ನೀನು ನನ್ನ
ಮಗಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟು ಎಂದು ದೇವರನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ನಿನಗೆ ಹರಸಿದ್ದೇನೆ.

ಜೀವನದಾಸ

ಈ ಪತ್ರವನ್ನು ರಾಧೆಯು ಜಹಾಂಗೀರನ ಕೈಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದಳು.
ಅವನಿಗೂ ಅದನ್ನು ಓದಿದಾಗ ಕಣ್ಣುಗಳು ಒದ್ದೆಯಾದುವು. 'ನನ್ನ ಗೆಳೆ
ಯನು ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕ ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವನು. ಆತನು ಹೇರಳ ಧನಸಂಪತ್ತಿಗೆ
ಒಡೆಯನಾಗಿದ್ದರೂ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕಾಸನ್ನಾದರೂ ಅನ್ಯಾಯದಿಂದ
ಸಂಪಾದಿಸಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಆತನಿಗೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಗೌರವವು
ನ್ಯಾಯವಾದದ್ದೇ ಇತ್ತು. ನಿಷ್ಕಾಮಪ್ರೇಮವೆಂಬದು ಎಲ್ಲಾದರೂ ಇದೆಯೇ
ಎಂದು ಹುಡುಕಿ ಹೋದವನಿಗೆ ಕೊನೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸುಖಶಾಂತಿಯನ್ನು
ದಯೆಪಾಲಿಸಿದ ನೀನೇ ಧನ್ಯಳು! ಇನ್ನು ಸಂದೇಹ ಬೇಡ. ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟ
ವಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನ ವೈವಾಹಿಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸೇಟಜೀಯು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿದಂತೆ ನಾನೇ
ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನು. ನಿನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ಪುತ್ರಿಯಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳು
ವೆನು' ಎಂದನು.

ಈ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮಧಿಸಿ ರಾಧೆಯು 'ಸಾಹೇಬರೇ! ನೀವೇ ನನ್ನ ವೈವಾಹಿಕಗಳನ್ನು ನೋಡಿರಿ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಪುತ್ರವಾತ್ಸಲ್ಯವನ್ನು ಇಡಿರಿ. ಈಗ ಒಂದು ಕೆಲಸವಿದೆ. ಮನುಷ್ಯಾವಸ್ಥೆಯು ಅಸ್ಥಿರ. ಇಲ್ಲಿಂದ ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಮುಟ್ಟುವ ಮುಂಚೆ ನನಗೆ ಏನಾದರೂ ಅಪಾಯ ಬಂದರೆ ಸೇಟಜಿಯ ಕೋರಿಕೆಯು ಈಡೇರಲಾರದು. ನಾನೆಷ್ಟಾದರೂ ಅಬಲೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈಗಲೇ ಈ ಹೆಸರಿಗೆ ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ವೀಲು ಬರೆದು ನಿಮ್ಮ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಿರಿ' ಎಂದಳು.

ಜಹಾಂಗೀರನು ಸಮ್ಮತಿಸಿ ಹಾಗೆಯೇ ಬರೆದು ಅವಳ ಸಹಿಯನ್ನು ವಡೆದು ಸಾಕ್ಷಿ ಹಾಕಿಸಿ ತನ್ನ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸೇಫಿನಲ್ಲಿರಿಸಿದನು. ಆ ಮೇಲೆ ರಾಧೆಗೆ ಒಂದು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಖಾನಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ಊಟವಾಡಿಸಿ, ಸೇಟಜಿಯು ಅವಳಿಗೆ ಬರೆದಿದ್ದ ಕಾಗದವನ್ನು ಅವಳ ಕೈಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟು, ತನ್ನ ವೋಟರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿದನು. ಅವಳು ಮೂರನೆ ಕ್ಲಾಸಿನ ಸ್ಟೀಯರ್ ಬಂಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವೆನೆಂದು ಹಟತೊಟ್ಟಳು. ಹೇಗೂ ರೈಲು ಹತ್ತಿ ತನ್ನ ಮನೆಕಡೆಗೆ ಹೊರಟಳು.

೨೩ನೆ ಅಧ್ಯಾಯ

ಉಪಸಂಹಾರ

ಮರುದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಗೆ ರಾಧೆಯು ತನ್ನ ಊರ ಬಳಿಯ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಇಳಿದಳು. ಗೋಪಾಲನು ಅವಳನ್ನು ಸ್ಟೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಕಾದಿದ್ದನು. ಅವಳನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಅವಳ ಮುಖ ತೀರಾ ವಿವರ್ಣವಾಗಿತ್ತು. ಪ್ರಯಾಣದ ದಣುವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಅವನು 'ನೀನು ಹೋದ ಕೆಲಸವೆಲ್ಲ ಸಾಂಗವಾಗಿ ನೆರವೇರಿತೇ?' ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

'ಅದರಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಮನೆಗೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುವೆನು' ಎಂದು ರಾಧೆಯು ಸುಮ್ಮನಾದಳು. ಹೇಗೂ ಮನೆಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದರು. ಆ ಮೇಲೆ ರಾಧೆಯು ಸೇಟಜಿಯ ವೀಲಿನ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಿ ತನಗೆ ಸೇಟಜಿಯು ಬರೆದ ಕಾಗದವನ್ನು ಗೋಪಾಲನ ಕೈಗೆ ಇತ್ತಳು.

అదన్న ఓదిదోడనే గోపాలను తన్న తలెయన్న బాగిసి, కృగళ నడువే ఇరిసి, నెలవన్న నోడుత్త తుసు హేత్తు యోజిసుత్త కృతను. కేసేగే ముఖద మేలే వ్యాకుల—హృదయభేదక స్వర దింద ‘రాధా! నమ్మిబ్బర యణానుబంధవు ఇల్లిగే తిరితు. నాను క్షోట్యాధిశన సాకుమగళ అశనాధియాగి జివిసలారేను. నన్న పుస్తక ఇన్న ముగియలిల్లు. అదన్న ముగిసువ ఆసేయు నిరాసేయాయితు. హేగూ నాను ఇన్న ఇల్లిరలారేను. నాళి బేళిగ్గే ఈ ఊరన్న బిట్టు ఎల్లిగాదరూ హోగువేను.’ ఎందు హేళిదను.

రాధేయ హృదయ బిరిదంతాయితు. అవళ కణ్ణుగళింద నిరు సురియుతిత్తు. ఆదరూ అదన్న లెక్కిసదే గోపాలను హేరగే బిరిదిగిళిదు నేరాగి కడలదండేగే హోదను. రాధేగే దిక్కు తోర లిల్లు. ‘ఈ ముదుకను నన్న ప్రణయభాజననాదవనన్న ననగే సంపాదిసికొట్టరూ ఈ విలిన దేసేయింద టుపకార వాడవ బదలాగి అపకారవాడిదంతాయితల్లు! గోపాలను తుసు టుదా రత్తవన్న తళేయబకుదిత్తు. ఇదేల్ల నన్న దుద్రశీ. ఇన్న ననగే ఈ లోకదల్లి ఎను ఆసే టుళిదిదే? ఇన్న ఆత్మత్మాగవే ననగే గతి’ ఎందు యోజిసుత్తా బాగిలిగే బిరిగ హాకి, నేరాగి కడలినల్లి జాజిరువ బండేయ కడేగే హోగి, అదన్న హత్తి, అల్లింద నూరారు అడి కేళగే అలేగళు బండేగే అప్పళిసుత్తిరువుదన్న నోడుత్త అస్తమిసువ సూయనన్న నోడుత్త దేవరన్న ధ్యానిసుత్త నింతళు. ఆ మేలే ‘ఈ నిష్ప్రయోజనవాద దేహవన్న, సాగరరాజనే, నినగే సమపిసువేను. అనాథేయాద ననగే నినే తాయి, నినే తందే. నిన్న వక్షస్థళదల్లి ననగే స్థళ కేడు’ ఎందు కేళక్కి దుముకువు దక్కి కృగళన్న హిందే తుగిదళు. అష్టరల్లి ‘తడి తడి! అంథ సాకుస వాడబేడ!’ ఎందు యారో అవళన్న హిదిదేళిదంతాయితు.

ಹಿಂತಿರುಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಗೋಪಾಲ. 'ನನ್ನನ್ನು ಏತಕ್ಕೆ ತಡೆದಿರಿ? ಈ ಕಡಲಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸುಖನಿದ್ದೆ ಮಾಡುವುದು ನಿಮಗೆ ಅಸಮ್ಮತಿಯೇ?' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅತ್ತಳು. ಆಗ ಆತನು ನನಗೆ ನಿನ್ನ ಮನೋದಾರ್ಢ್ಯವು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇಂಥ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಡ. ನನಗೂ ಶಾಂತಿ ಯಿಲ್ಲ; ಕಳವಳವಾಗಿದೆ. ಅರಿಯದೆ ಬಿರುನುಡಿಗಳನ್ನು ನುಡಿದ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸು. ನಿನ್ನ ಜೀವ ಉಳಿಯುವುದೆಂದರೆ ನನ್ನ ಜೀವದಾನ ಕೊಟ್ಟ ಹಾಗೆ ಎಂದು ಅವಳನ್ನು ಸಮದಾಯಿಸಿ ಬಂಡೆಯ ಕಲ್ಲಿನ ಕಿರು ದಾರಿಯ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳಿಂದ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಕಳಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿದನು. ಅವರಿಬ್ಬರು ದಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ಹೆಜ್ಜೆ ಇಡುತ್ತ ಮುಂದಿನ ವಿಷಯವನ್ನು ಚರ್ಚಿಸಿದರು. ಆಗ 'ಮುಂಬಯಿಯಿಂದ ಬರುವಾಗಲೇ ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ವೀಲು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ' ಎಂದು ರಾಧೆಯು ತಿಳಿಸಿದಳು. 'ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಸೇಟಜಿಯ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಪರಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ವಿನಿಯೋಗಿಸಬೇಕು, ಅವರ ಮುತ್ತಾಲಿಕರಾಗಿ—ಮ್ಹಾಲಿಕರಾಗಿ ಅಲ್ಲ—ನಾವು ಆ ಧನವನ್ನು ಬಡವರ ಉದ್ಧಾರಕ್ಕಾಗಿ ವಿನಿಯೋಗಿಸಬೇಕು' ಎಂದು ನಿರ್ಧಾರ ಮಾಡಿ ಹಿಂತಿರುಗಿದರು. ರಾಧೆಯನ್ನು ಅವಳ ಮನೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಿದನಂತರ ಗೋಪಾಲನು ತನ್ನ ಬಿಡಾರಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದನು.

* * * * *

ಇನ್ನು ಉಳಿದ ಕಥೆ ಸ್ವಲ್ಪವೇ. ಗೋಪಾಲ ಮತ್ತು ರಾಧೆಗೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕವಾದ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮೇರೆಗೆ ವಿವಾಹವಾಯಿತು. ಸೇಟಜಿಯ ಟ್ರಸ್ಟಿಗಳೆಂಬಂತೆ ಆ ಸಂಪತ್ತಿನ ವಿನಿಯೋಗಕ್ಕೆ ಅವರು ಕೈಹಚ್ಚಿದರು. ರಾಧೆಯ ತಂದೆಯು ಅವಳ ಜಾತಕದಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಭವಿಷ್ಯವು ವಿಚಿತ್ರರೀತಿಯಿಂದ ರೂಪುಗೊಂಡಿತು.

